Roberto Quaglia

VAGABONDUL

INTERSPAŢIAL

ROMAN CIUDAT, SAU MAI DEGRABĂ SURPRINZĂTOR

VAGABONDUL INTERSPAŢIAL ESTE UN ROMAN PENTRU TOŢI CEI CARE NU ŞTIU ÎN CE SĂ CREADĂ. PENTRU CEI CARE CRED ÎN CEVA, DAR NU ŞTIU ÎN CE. PENTRU TOŢI CEI CARE CRED ÎN CEVA, DAR ACEST CEVA E ÎNTOTDEAUNA ALTCEVA. PENTRU TOŢI CEI CARE NU CRED ÎN NIMIC, ÎN AFARĂ DE FAPTUL CĂ NU CRED ÎN NIMIC. PENTRU TOŢI CEI CARE CRED ÎN FAPTUL CĂ NU CRED ÎN NIMIC ŞI ÎN REALITATE CRED ÎN ORICE. PENTRU TOŢI CEI CARE CRED CĂ CRED CĂ CRED CĂ NU CRED CĂ CRED... ŞI SE MIRĂ CĂ NIMENI NU-I CREDE. PeNTRU TOŢI CEI CARE CRED ORBEŞTE ÎNTR-UN LUCRU GREŞIT ŞI NU ÎNŢELEG DE CE-1 LOVEŞTE DAMBLAUA SAU CANCERUL...

Roberto Quaglia VAGABONDUL INTERSPAŢIAL

ROMAN CIUDAT, SAU MAI DEGRABĂ SURPRINZĂTOR

TRADUCERE DE FLORIN CHIRIŢESCU

NEMIRA

’94

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU

Ilustraţia: TUDOR POPA

© Roberto Quaglia, 1991

IL VAGABONDO DELL’ETERE

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin S.C. NEMIRA. Reproducerea integrală sau parţială a textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:

Editura NEMIRA, C.P. 26 – 38, sector 1, Bucureşti
Tel/Fax: 668.54.10
ISBN 973 – 569 – 30 – 6

Realitatea este ceva care nu dispare în momentul în care nu mai crezi în ea.

Philip K. Dick

Realitatea este un delir împărtăşit.

Anonim

Realitatea este halucinata cea mai persistentă.

Gigi Picetti

Realitate: visul unui filosof înnebunit.

Ambrose Bierce.

PARTEA ÎNTÂI

1

„A fost odată un Rege…”

Regele Ribald al VIII-lea a citit primele cuvinte cu o expresie blazată de un subiect în care se credea cel mai mare expert din regatul său. Era o carte foarte groasă, care într-o bună zi avea să devină străveche şi totuşi n-avea impresia că se potrivea s-o ţină el în mâini. Un Rege Adevărat nu poate citi o poveste despre un Rege închipuit, gândea el. Ce învăţăminte putea trage el din treaba asta? În poveşti Regii sunt buni, unşi parcă cu miere, dezgustător de buni; sau răi, răi până la bestialitate, până la abjecţie. El nu era nimic din toate astea. Era doar un Rege foarte nenorocit.

Regele Ribald al VIII-lea a pus pe masa de stejar cartea groasă de poveşti contemporane pe care-i pusese anume s-o scrie pe cei mai buni poeţi şi literaţi ai curţii, pentru a doua duzină de fii ai săi, cei la vârsta poveştilor.

La ce anume puteau să slujească poveştile nu ştiuse niciodată să-şi explice. Poate pentru a legăna spiritul într-o lume idealizantă, la vârsta în care mai sunt în stare să creadă în aşa ceva, crezând s-o poată înfăptui cu adevărat

reală şi ideală? Sau mai degrabă pentru a antrena mintea tânără pentru lumea pe care va trebui s-o înfrunte, obişnuind-o chiar de la etatea iinberbă ca să asculte minciuni?

Adevărul e că să faci pe Regele, în general, nu e mare lucru. Mai mult decât ce aveai nu puteai obţine. În schimb, în orice clipă puteai pierde totul. Da, existau bogăţiile, luxul şi toate chestiile alea… Dar te obişnuiai repede cu toate. Ceea ce condiţia însăşi de suveran aducea întotdeauna ca nou erau preocupările şi timpul liber. Primele erau întotdeauna de ajuns ca să vrei să te lipseşti de ele;…şi supunerea de aici şi rebeliunea de-acolo şi insurecţia de aici şi revolta de dincolo… şi aşa mai departe. Cel de-al doilea, timpul Inter, cerea necesitatea fizică şi fiziologică de a te ocupa de el, ceea ce era de fapt o muncă asemenea celorlalte profesiuni.

O persoană mediocră şi lipsită de inteligenţă ar fi rezolvat probabil această ultimă problema conform propriei naturi, acceptând anestezia pe care farmecele uşoare ale tradiţiei şi eticheta le prevedeau chiar în acest scop, dar Regele Ribald nu era o persoană mediocră şi niciuna lipsită de inteligenţă. Astfel încât până la urmă îşi petrecea timpul liber punându-şi fără încetare întrebări filosofice chinuitoare, legate de acele ciudate şi zadarnice probleme în jurul cărora se învârtesc dintotdeauna minţile neobişnuite.

„Mai întâi s-a născut Regele, sau regatul?” obişnuia să se întrebe în palidele nopţi cu lună plină, dispreţuindu-se că nu e în măsură să dea un răspuns. Şi discul acela strălucitor şi maculat dintre nori care ilumina castelul său se mişca fără grabă pe cer, susträgându-se la fiecare pas de la datoria de a-i da un răspuns.

Şi în întunecatele nopţi cu lună nouă, în care ca să lumineze cărările se încumetau, fără succes, doar stelele

din înaltul cerului… acele blestemate punctişoare, ulterior motiv de chin pentru bietul Rege Ribald (*dacă stelele sunt acolo sus*, îşi spunea, *noi de ce suntem aicea jos*?) … nu putea evita să nu-şi pună o întrebare pe care o considera fundamentală: Mai întâi s-a născut Regina, sau găina?

Ba oul, *sire*, *oul s-a născut mai întâi*!… îi răspundeau neîntârziat credincioşii săi slujitori, cei mai mulţi destul de tâmpiţi ca să-i agraveze neliniştile.

În plus mai era şi urât, dar cu adevărat, FOARTE URÂT. Buzele îi erau foarte subţiri, aproape că nu le avea, şi curbura gurii era un arc vag care descria mai multă proastă dispoziţie decât poate exprima o fiinţă umană foarte, dar *foarte* prost dispusă. Nasul era cu mult mai gros decât ar şade bine (*de ce am trei nasuri şi nu unul singur*?… se întreba în faţa oglinzii) şi era presărat cu puncte negre şi mereu lucitor. Pedeapsa pielii grase. Părul îi era tot timpul murdar, întrucât dintr-o ciudată afecţiune a pielii sale capilare secreţiunile sebacee erau în aşa măsură de bogate că remediul de a-şi spăla părul era eficace pentru cel mult o oră. Ochii, în sfârşit, erau indiscutabil de om rău. Nu „ochi răi” care au o perversă şi virilă fascinaţie a lor, ci „de om rău” care sunt banal de asemănători între ei, obiecte de stigmatizare publică şi nimic altceva.

În afară de toate acestea, Regele Ribald purta în el nenumărate alergii care se manifestau în orice împrejurare. Iubea pisicile, dar dacă le mângâia se sufoca de astmă, era un maniac sexual, dar pielea de femeie făcea să i se umfle limba şi nu putea suporta femeile cu pielea fină, iubea natura, dar când vedea o mlaştină tăcea erupţii de pete roşii pe piele, era fascinat de muzică, care însă îi provoca violente atacuri de epilepsie, iubea vinul bun pe care-l vomita de cum ducea paharul la gură.

Regele Ribald era cu adevărat un nefericit.

Printre altele se împiedica mai totdeauna în covoare şi, căzând, găsea de fiecare dată prilejul de a sparge vase preţioase. Dădea cu genunchii în stâlpi şi muşcându-şi degetele de durere izbutea întotdeauna să înghită niscaiva substanţe la care era alergic, cu toate consecinţele de rigoare.

Porumbeii, din curtea castelului, îi luă fără scăpare drept ţintă. Ghicitorii de curte nici n-ajungeau bine că erau goniţi după câteva ore. Când mânca, atunci când infecţiile dentare i-o permiteau, dinţii de sus se încleştau în aşa hal cu cei de jos încât îl ţineau aşa până seara. Uneori izbutea să sufere de constipaţie şi de diaree în acelaşi timp. Unghiile i se încarnau cu toatele chiar în momentele în care avea nevoie de ele ca să se scarpine de râie şi de eternele buboaie, şi trebuiau să-i scoată amigdalele în fiecare lună.

Praful s-a ridicat din paginile căiţii groase de poveşti asupra căreia se abătuse supăratul pumn al Regelui Ribald. Nu-i plăcea să se gândească la propriile nenorociri, şi poate cea mai perfidă din aceste nenorociri era tocmai incapacitatea de-a evita să se gândească la ele. Acum regreta chiar că trântise cu pumnul în cartea aceea atât de tare. Artrita lui nu-i îngăduia să se folosească nepedepsit de asemenea gesturi de mânie. Şi masându-şi încheietura cu cealaltă mână ieşi din camera de lectură cu o strâmbătură de neplăcere.

În Sala de Consiliu se auzea o rumoare uşoară. Anumiţi sfetnici ai Regelui discutau cu aprindere şi cu gesturi largi în timp ce alţii se distrau jucând şah, sau dame, sau cărţi. Razele bogate de soare inundau sala prin ferestrele largi în formă de romb. Regele şi-a făcut intrarea cu un strănut, şi toţi s-au smerit, în picioare şi în cuvenita tăcere.

Suveranul a trecut în revistă şirul de experţi ai

palatului, strănutând ici şi colo din pricina părului lungilor lor bărbi, apoi s-a aşezat pe tronul său antialergic. La un semn, sfetnicii i s-au adunat în jur, formând un semicerc ordonat.

— Declar audienţa deschisă, a început Regele. Supuşii mei, vă ascult. Daţi glas ultimelor voastre reflecţii, ca ele să poată uşura sufletul nostru atât de îngreunat de recentele şi neplăcutele evenimente.

O tuse răguşită se răspândi prin sală. A luat cuvântul un bătrân voinic cu aspect sobru:

— Sire, cuvenit este ca mai întâi de toate spusa mea să se ostenească a aduce omagiile noastre, şi cu ele reverenţele cele mai adânci suveranului nostru al tuturor căruia destinul îi este cu mult mai dator întru un viitor mai bun decât cel pe care a binevoit până acum să i-l hărăzească, în toate felurile Consiliul aici prezent a chibzuit asupra recentelor evenimente, asimilând toate faptele cele noi şi chibzuind strategii de urmat cu profit. Deşi oameni smintiţi se încăpăţânează să primească revelaţii de la Providenţă pentru ce e de făcut, noi ne-am dovedit a fi stoici şi am apucat-o pe calea reflectării, extrăgând date din anale şi confruntând ziua de ieri cu cea de azi ca să ajungem în cele din urmă la cea de mâine.

Dar vai de mine – şi – *vai de mine*! – vai de voi! Pe terenul cercetărilor noastre nu apare astăzi pentru mâine un peisaj mai fericit decât cel care s-a prezentat până ieri ochilor noştri… Un duşman al Atotputernicului e pornit împotriva Lui şi a Voastră şi soarta îl ascultă şi vă va deveni vrăjmaşă. Şi credinţa mea e că speranţa va face ceva şi speranţa mea e că speranţa slujeşte la ceva. Dar numerele care mint coroana condamnă destinul Vostru, şi altceva decât spunem noi nu se poate. E ceva putred în Danemarca!

Regele Ribald al VIII-lea şi-a încruntat fruntea cu un

aer gânditor. L-a privit pe sfetnicul care-i vorbise. Apoi şi-a întors privirea spre un altul.

— Sfetnice Auschwitz, v-ar displăcea să-mi traduceţi?

Auschwitz a făcut câţiva paşi înainte din semicercul colegilor săi. Era foarte slab, sub nişte largi haine de catifea roşie şi verde. Bătrâneţea nu împiedica părul său blond să fie mai des decât al tuturor.

— Sire, vocea era răguşită şi abia auzită, cu o seducătoare şi tainică muzicalitate tuberculotică: Suntem din nou în căcat. Şi ne cufundăm din ce în ce mai mult.

Regele Ribald a încuviinţat cu un aer grav, rămânând cu fruntea încruntată.

— E-n regulă. Audienţa s-a sfârşit. Să se retragă toţi cu excepţia lui Auschwitz!

Sala s-a golit repede. Regele s-a ridicat de pe tron şi-a pornit ca-ntr-o plimbare. S-a împiedicat şi s-a sprijinit de tron să nu cadă.

— La dracu'! spuse el. Mi-au adormit ambele picioare.

— Maiestatea voastră e foarte nefericită, a spus Auschwitz.

— Ai dreptate ca-ntotdeauna, credinciosul meu Auschwitz, a strănutat regele. Ce m-aş face fără tine? Ai darul sintetizării, răsutli mult mai uşor decât ceilalţi şi-n spatele feţei tale zbârcite ascunzi o limpezime de gândire care-mi face bine, printre atâţia imbecili.

— Maiestatea voastră e mult prea binevoitoare cu mine.

— Eu m-aş descotorosi repede de grămada aia de zdrenţe umane care trece drept Consiliul meu, s-a văicărit răguşit Regele, dartu-mi spui că-mi e de trebuinţă, şi am încredere în tine.

— E chestie de imaginaţie, sire. Aţi prăpădi şi restul acela de încredere populară care mai există, dacă v-aţi

decide să renunţaţi la sfetnicii dumneavoastră. Sau dacă aţi părăsi acel mod al dumneavoastră de-a vorbi „ca un Rege”. Forma, pe lume, *e totul*.

— Ce înţelept eşti, Auschwitz! Dar nici eu nu sunt un imbecil. Şi atunci de ce lumea îmi cade-n cap?

— Ei, sunt ani de când îmi pun această întrebare, sire, şi n-am ajuns până acum la o concluzie care să mă satisfacă. Experienţa ne învaţă că sunteţi nefericit. Şi totuşi aceasta nu e o cauză ca oricare alta. De la celelalte cauze posedaţi urmările dar nu şi explicaţia. Norocul şi nenorocul sunt tot ce poate fi mai abstract şi mai concret în acelaşi timp.

— Dar un Rege nenorocos poate să fie un Rege bun, Auschwitz?

— E foarte absurd să găseşti răspunsuri inteligente la întrebări de tip moral, sire. Dar pe plan practic răspunsul este neîndoielnic negativ. Adevărul e că aveţi 80% din populaţie împotriva voastră. Probabil că nu vă refereaţi la latura practică a problemei.

— Nu, într-adevăr. Dar te dispensez de a mă îndepărta prin hăţişurile morale, dacă nu vrei.

— Aşa este. Mulţumesc, sire.

Regele Ribald începu să se plimbe prin jurul tronului. Problema care urma nu-l atrăgea câtuşi de puţin.

— Ce se mai întâmplă prin ţară?

Auschwitz îşi netezi lunga barbă blondă. Ochii, în ciuda feţei veştejite, erau vii şi siguri.

— Grupuri de tineri, dintre cei mai întreprinzători, organizează bande rebele care până la urmă se vor coagula într-o mişcare revoluţionară. Deocamdată se mulţumesc să prade ţinutul care a mai rămas de prădat dincolo de zidurile acestui castel.

— O revoluţie! icni Ribald. Asta îmi mai lipsea: o revoluţie! Dar în istoria monarhiei n-au mai fost revoluţii,

şi cum s-ar putea ca prima să mi se întâmple mie?!… Ah! Blestemat destin mai am şi eu!…

— Sire, vă rog, nu vă pierdeţi firea!

— Poporul mă urăşte, Auschwitz! s-a încrâncenat Ribald. De ce lumea e atât de pornită împotriva mea, care şi aşa sunt nenorocit dintr-o mie de alte motive? Oare nu se datorează totul campaniei noastre de remoralizare?

— Represiunea era necesară, sire. De obicei aşa se face în asemenea cazuri. N-am mai fi aici dacă n-am fi acţionat preventiv împotriva duşmanilor noştri potenţiali. Adevărata problemă e nenorocirea blestemată care vă persecută. Nu că aţi fi nepăsător, dar cu această nenorocire domnia voastră a molipsit tot regatul. Destjnul este vrăjmaş acum întregului popor, şi furia pentru tot ce se întâmplă este îndreptată împotriva domniei voastre. Să mă iertaţi, sire, dac-am vorbit acum aşa.

— Nu, nu, ba dimpotrivă! Continuă! Sunt un rege atât de dezastruos?

— Judecaţi şi singur, maiestate. Regatul a fost îmbelşugat şi voios de-a lungul a mai multor secole, ca-n cele mai trandafirii şi dulci poveşti, în ziua încoronării domniei voastre un potop a măturat o bună parte din ţară, distrugând tot ce era bun acolo, şi de atunci n-a mai plouat deloc până azi, timp de treizeci de ani. Treizeci de ani de secetă absolută. În timp ce toate regatele care ne înconjoară sunt verzi şi înfloritoare! Ba chiar, dacă n-ar fi fost aceştia şi dacă de pe pământurile lor n-ar fi curs acele două râuleţe, pe care ei le consideră mocirle, şi care nouă ne-au îngăduit să supravieţuim până astăzi, pe pământurile astea ale noastre n-ar mai fi azi decât nişte fantome, care s-ar hrăni şi ar ciuguli doar boabele uscate de nisip de pe pustii.

După aceea vin bolile. În aceşti treizeci de ani s-au răspândit în ţară toate epidemiile existente, care i-au ocolit

cu încăpăţânare pe toţi preafericiţii noştri vecini. Oamenii din popor au făcut cunoştinţă cu toate felurile de ciumă, alţii având în acelaşi timp şi holeră şi variolă. Se poate înţelege foarte bine cum de nu vă iubesc supuşii domniei voastre. Nu e cu putinţă să le explici că domnia voastră n-are nicio vină; cu bună ştiinţă, vreau să spun.

— Ăsta e necazul, Auschwitz. Şi anume, că într-un anumit fel au dreptate. Căci nenorocirea mea s-a abătut şi asupra lor. Dar ce-ar trebui să fac eu? Să mă sinucid? Cu ghinioanele mele n-aş izbuti nici măcar treaba asta: aş supravieţui ca să mă trezesc mai invalid şi mai nefericit decât la început. Ar trebui poate să abdic? *Niciodată*! Ce pot să fac în viaţă decât pe Regele? Şi o slugă are nevoie de noroc ca să-şi păstreze un stăpân, şi un cerşetor ca să primească ceea ce-i trebuie ca să aibă de mâncare. Nu. Eu sunt Rege şi numai asta îmi rămâne! Şi ca Rege trebuie să mă comport, adică să rămân Rege până la sfârşitul zilelor mele! Şi cu sfaturile tale putem face asta, Auschwitz, pentru că şi forţa destinului are o limită finită, şi noi, poate, cu perseverenţa noastră, o vom putea-o ajunge. Lucrurile ar putea să se schimbe într-o zi, poate chiar mâine, dacă vom şti să ajungem până acolo. Şi în acea zi binecuvântată, poate, vom fi răsplătiţi în vreun fel de chinurile pe care le-am îndurat.

— S-ar putea, sire, a spus Auschwitz. Şi acea zi ar constitui pentru mine cea mai mare recompensă, descoperind cine sau ce anume, şi cu ce mijloace şi cu care scopuri a fost în măsură să pună la cale o nefericire atât de mare şi de ramificată cum e aceea pe care o vedeţi domnia voastră şi noi toţi ca protagonişti inconştienţi ai ei. Dar acum e momentul de-a ne muta gândul de la acea clipă. Pentru a supravieţui trebuie să ne concentrăm asupra prezentului.

— Singura mea fericire este de-a avea un sfetnic ca

tine, Auschwitz.

— Nu vă grăbiţi cu laudele, sire, căci trebuie să mă întorc la faptul că ultima oară aţi cam ocolit chestia cu *ius primae noctis*.

Regele Ribald a roşit. Apoi a strănutat.

— Ştii bine că sunt alergic la părul de femeie, Auschwitz…

— Vi le aduc după ce au fost deja rase.

— Femeile rase îmi fac greaţă! La dracu'! De tânăr eram un maniac sexual foarte înzestrat, dar acum e un chin nesfârşit. Pot să mă culc cu femei spâne şi… ce Dumnezeu! Ce pot face dacă mi se pare întotdeauna că mă bag într-un lighean!

— Închideţi ochii, sire! Dar nu renunţaţi să vă culcaţi cu ele. *lus primae noctis*, în împrejurările de astăzi, e mai întâi de toate o datorie! În ochii poporului reface imaginea unui suveran nefericit, restituindu-i o anumită aură" de virilitate. Dacă totuşi continuaţi să abandonaţi astfel himenul tinerelor dumneavoastră supuse veţi pierde şi acea picătură de consens popular care vă mai rămâne încă.

— Dar fete virgine nu mai există! Sunt mereu aceleaşi care…

— Nu vă preocupaţi de virginitatea lor! Culcaţi-vă cu cele pe care vi le aduc! Vă rog să mă credeţi, sire, e mult mai bine să regulaţi!

Regele Ribald încetă să se mai plimbe în jurul tronului şi îşi suflă nasul. Din el ieşi un ghemotoc însângerat.

— Trebuie să aveţi grijă, sire, l-a dojenit Auschwitz. Nu se suflă nasul când ai astfel de mucozităţi. Domnia voastră sunteţi un Hipercondru, adică opus hipocondrului. Un hipocondru e sănătos tun şi crede că are toate bolile, domnia voastră, în schimb, AVEŢI toate bolile şi încercaţi să vă sugestionaţi că sunteţi sănătos. Să faceţi fumigaţii în

seara asta, dar închideţi ochii ca să nu vă agravaţi conjunctivita şi scârbosul acela de început de glaucom sau cataractă, cu care v-aţi pricopsit.

— Auschwitz, credinciosul meu sfetnic, unde ai învăţat tu artele medicale? Te-au învăţat acolo, în satul tău natal, unde toţi au părul galben ca al tău?

— Nu chiar acolo, a răspuns zâmbind Auschwitz, am învăţat ceea ce ştiu. Satul meu e un loc plin de ignoranţi, ca şi aici şi ca pretutindeni. Am fost în abaţii, unde am intrat ca să mă distrez cu ceilalţi călugări, unde am ajuns până la urmă să mă instruiesc. În locurile acelea instrucţia era norma. Am trăit acolo treizeci de ani nesfârşiţi, împărţiţi între patru abaţii diferite. Am ajuns până la rangul de bibliotecar. Eram deţinătorul unei culturi foarte bogate.

— Şi de ce-ai plecat de-acolo?

— Există o vârstă în care pofta sexuală slăbeşte, şi cultura n-a izbutit să mă ţină numai ea în locurile acelea. Spiritul meu era încă limpede şi avid de inexplorate moduri de a trăi. Am avut norocul să ajung aici într-un moment în care trecutul meu vă putea fi de folos, acum douăzeci de ani, şi sunt bucuros că de atunci sunteţi mulţumit de mine.

— E altceva care-mi place la tine, Auschwitz, şi anume că eşti singurul care acceptă să-mi vorbească cu sinceritate şi singurul care nu mă priveşte cu reproş ori de câte ori nu folosesc acel *pluralis maiestăţis*, care mă face să mă întorc pe neaşteptate cuprins de bănuiala că nu sunt singur când mă adresez cuiva în acest fel.

Auschwitz a râs cu şiretenie.

— S-a dovedit că supuşii care folosesc adesea acest *pluralis maiestăţis* atrag frecvent şi pe ceilalţi în necazurile percepţiei care te face să vezi dublu sau triplu, şi sunt de altfel înclinaţi spre paranoia.

Regele Ribald a strănutat încă odată cu repetiţie.

— Barba aia nenorocită a ta! a izbucnit, ştergându-şi nasul şi ochii. E a nu ştiu câta confirmare a nenorocirilor mele. De douăzeci de ani tu, sfetnicul meu cel mai apropiat, ai barba cea mai stufoasă de la curte, şi eu sunt alergic la bărbi. Şi tu nu vrei şi nu vrei să ţi-o tai!

— Nu vă necăjiţi, sire, doar cultiv părul acesta de cincizeci de ani şi am făcut din el, într-un anumit sens, un scop al vieţii. Se poate spune că eu îmi colecţionez propria-mi barbă atârnată de faţă, şi n-aş renunţa la ea pentru nimic în lume. Şi apoi-ce Dumnezeu! – nu trebuie câtuşi de puţin să ne culcăm unul cu altul! Am putea, e adevărat, şi acum douăzeci de ani mi-a trecut o clipă gândul prin cap, dar acum sunt prea bătrân şi nu mă mai îndeamnă inima. Şi asta o spun aşa, deschis, şi fără nicio intenţie de a o leza pe maiestatea voastră.

— Nu-ţi face griji, credinciosul meu Auschwitz. Dar mai vorbeşte-mi despre situaţia internă a ţării mele. Îmi voi da mai multă silinţă în ceea ce priveşte *ius primae noctis*, de acord, şi altceva? Cât de decăzută e situaţia socială? Ultima dată am cheltuit foarte mari sume de bani din amărâtul nostru tezaur regal ca să cumpărăm mai multe tone de cereale din ţările bogate. Asta ar trebui să potolească pentru o oarecare vreme foamea populaţiei şi nu există secetă care să poată dăuna acestor strânsuri sau să le reducă. Ele, în sfârşit, sunt şi vor nutri pentru câtăva vreme poporul nostru… Da? Ai spus ceva?

— Lăcuste, a repetat Auschwitz.

— Cum?

— Un nor de lăcuste au întunecat cerul în locurile unde erau păstrate cerealele şi au curăţat ca-n palmă locurile de provizii. I-au mâncat şi pe toţi locuitorii de acolo.

— Nu!…

— Nefericirea domniei voastre, sire, e superlativă. Nu cunoaşte limite şi stavile.

— Doamne, Dumnezeule!... Mi se pare că mă găsesc de-a dreptul în Biblie... Dumnezeu din Vechiul Testament era mai puţin crud şi sadic decât cel care stă şi se joacă cu mine... ca şoarecele cu pisica!

— Sire, n-aş dori ca o intenţie a mea de a nu dramatiza lucrurile să fie interpretată ca o batjocură, dar, dacă-mi îngăduiţi, şi-mi iertaţi retorica, nu este încă totul pierdut. Mai avem încă o carte dejucat, pentru a deraia furia populară de pe şinele care de altfel duc cu toatele spre noi. O carte pe care am păstrat-o ca să v-o arăt numai atunci când orice altă strategie avea să se arate falimentară. De altfel nu este nimic cu adevărat nou, ştiu asta, şi adevărul e că e o vreme de când Consiliul mă îndeamnă să vin să mă înfăţişez domniei voastre. Este ultima resursă, cea mai brutală, dar statistica ne învaţă că cel puţin în jumătate din cazuri funcţionează.

— Un război? a întrebat Ribald.

— Un război, sire. E ultima dintre cărţi în mâna unui guvern ca să evite propria cădere. Cu un război, se cunoaşte asta, te salvezi de furia poporului, îndreptând-o spre un popor străin. Şi dacă merge bine, se cuceresc şi pământuri noi, supuşi noi, femei noi şi tot felul de astfel de lucruri. Mi-e teamă că pentru noi e nevoie de un război zdravăn.

— Dar nu e original, a bombănit Regele Ribald.

— Şi sensibilitatea MEA artistică suferă, maiestate, vă asigur, dacă recurgem la o asemenea soluţie. Războiul e o chestie de bădărani sălbatici, dar cu atât mai mult e nevoie să lăsăm deoparte implicaţiile estetice şi să ne oprim la cele practice. Vom încerca un război, şi dacă legea numerelor mari nu este o problemă, roata norocului va trebui până la urmă să se învârtească şi să părăsească

mersul ei blestemat în favoarea noastră. După treizeci de ani de evenimente sortit nefavorabile, seria negativă e fatalmente destinată să se întrerupă.

— Gândeşti cu adevărat treaba asta?

— Nu. Dar asta, cum ne învăţă Sheckley, nu trejjuie să ne condiţioneze. Cu un război dacă merge bine se evită, sau dacă merge rău se tergiversează astfel inevitabila prăbuşire a situaţiei interne. Întrucât în schimb o revoluţie ar produce, cu toată probabilitatea, violentul nostru amestec în lumea celor vii, aşa ne apare în faţă singura cale posibilă, şi putem refuza s-o parcurgem, în ciuda dezastruoaselor riscuri şi neajunsuri.

Regele Ribald al VIII-lea a înconjurat tronul de cinci-şase ori covârşit de grave şi întunecate gânduri.

— Sistemul nostru de guvernământ este dezgustător! Monarhia lasă grozav de dorit. Ar trebui dezvoltat un sistem mult mai funcţional… definitiv… Un regim în care lumea să nu se răzvrătească NICIODATĂ… în care poporul să găsească *iraţionale* perspectivele de a se răscula…

— Mă ocup de treaba asta de când domnia voastră mi-a sugerat-o, sire, acum cincisprezece ani. Dar încă n-am izbutit să ajung la o soluţie satisfăcătoare. Vedeţi dumneavoastră, un Rege îşi primeşte mandatul său direct de la Dumnezeu, şi e cam îndrăzneţ să te gândeşti la ceva mai sugestiv, care să poată să… hipnotizeze mai bine mulţimea şi s-o liniştească făcând-o mai docilă chiar în momentele cele mai dificile. Presupun că o soluţie a problemei poate desigur să existe, dar dacă este aşa, atunci trebuie să fie vorba de ceva diabolic, întrucât mai sugestiv şi mai absolut decât Dumnezeu nu poate fi imaginat nimic-prin definiţie! Soluţia ar conţine, deci, un soi de eroare de gândire care n-ar invalida-o, altfel n-ar mai fi soluţie, dar care ne face acum pe noi s-o înţelegem cu atât mai greu. Întotdeauna există cu adevărat o soluţie

de găsit. Intuiţia mea feminină îmi spune că aşa e, dar probe, oh, Doamne, din păcate nu am. Bănuiesc că se află încă foarte departe de noi.

— Continuă să lucrezi, credinciosul meu Auschwitz. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă conving mai mult că se poate inventa ceva mai puţin periculos decât monarhia, dacă vrei să conduci. În monarhie dacă lucrurile merg prost, poţi să-ţi pierzi capul, şi apoi toate celelalte.

— Acum să ne concentrăm asupra războiului, sire. Este neapărat potrivit ca mâine chiar, sau cel mai târziu în două-trei zile, să se anunţe conflictul. Consiliul, în această privinţă, a prevăzut deja, din proprie iniţiativă, tot ce se cuvine în legătură cu armata şi armamentul. Până acum nu v-am pus la curent, sire, din respect pentru stomacul vostru şi pentru blestematele voastre ulcere. Lunile care preced războiul sunt mult prea obositoare pentru cine îl pregăteşte şi am dorit să vă scutim de această chinuială ulterioară. În asemenea condiţii, organizarea unui război este, de fapt, o datorie oficială, şi părerile domniei voastre în legătură cu acest lucru n-ar fi putut fi altfel decât ale noastre. Dar acum, când totul este gata, ultima decizie vă revine domniei voastre, sire, chiar dacă nu poate fi decât una singură.

— Şi cui declarăm război, Auschwitz?

— Aici apare o problemă, sire. În teorie e acelaşi lucru. Printre regatele care se învecinează cu al nostru toate valorează cam la fel. Sunt cu toate la fel de îmbelşugate, la fel de populate, omogen înarmate. Problema e alta.

— Adică?

— Pretextul. În această privinţă suntem cam slăbuţi. Întreţinem dintotdeauna relaţii de bună vecinătate cu TOATE regatele care ne înconjoară. Delegaţiile noastre foarte numeroase sunt permanent în vizită la curţile lor, de

la care primesc mâncăruri alese, bogăţii şi onoruri. Noi nu i-am poftit niciodată să-i răsplătim din cauza anemiei puterilor noastre aşa că, moralmente, suntem dintotdeauna tot mai datori faţă de regatele vecine. Mai mult, le suntem datori şi din punct de vedere material, ele dându-ne mereu, pe credit şi cu taxe egale cu zero sau chiar mai mici, toate deşeurile din supraproducţia lor pe care 1111 reuşeau să le vândă nimănui. Erau toate mărfuri comestibile şi, ţinând seama că n-am dat niciodată vreun ban pe ele, atitudinea noastră faţă de această problemă nu poate fi alta decât una de recunoştinţă. Dacă am supravieţuit în aceşti treizeci de ani se datorează şi lor. Să pornim acum război cu vreun asemenea regat fără să avem un pretext convenabil ar fi un gest prea puţin civilizat.

Regele Ribald şi-a încruntat fruntea.

— Am putea susţine că una dintre delegaţiile noastre la ei a fost foarte rău ofensată. Că au fost… nu ştiu… ÎNFOMETATĂ… OTRĂVITĂ… cu alimente ciudate şi dezgustătoare!

— Ăia mănâncă somn de dimineaţa până seara, sire, şi sunt toţi obezi de ţi-e mai mare dragul să-i priveşti. Sunt singurii oameni graşi din ţara noastră. N-aţi văzut dimensiunile la care unii dintre ei au reuşit să ajungă? Dacă nu le-ai da nimic de mâncare ar muri în 9 – 10 luni. Poate.

— Atunci să-i acuzăm de canibalism. Să spunem că i-au îngrăşat ca să-i gătească la frigare.

— Lipsesc probele, sire. Şi apoi e neverosimil.

— Atunci colesterolul! Uneltesc să ridice colesterolul bieţilor noştri delegaţi…

— Lăsaţi-o moartă, sire… Delegaţiile noastre ar dezminţi orice născocire pe care am scoate-o noi la iveală împotriva ţărilor în care sunt găzduiţi. Închipuiţi-vă că ar fi lipsiţi de privilegiile lor.

— Atunci nu ne rămâne decât un război sfânt, a spus Ribald. E inevitabil. Dumnezeul nostru va fi impus războiul.

— Vă amintesc că Dumnezeul nostru este şi al lor, sire. Aparţinem cu toţii aceleiaşi religii. Un război sfânt e de neconceput.

— Terorismul, a insistat Regele Ribald. Punem la cale atentate în regatul nostru şi le dăm pe seama celor pe care dorim să-i atacăm. E un principiu „clasic”.

— N-avem timp pentru aşa ceva, a replicat Auschwitz. Acestea sunt strategii lente, care se pot aplica în cadrul unor programe de război pe termen lung. Pentru ca totul să fie plauzibil, ar fi nevoie de o serie de atentate care să dureze cel puţin câţiva ani. Ori noi nu avem la dispoziţie decât câteva zile.

— Să simulăm o invazie de-a lor pe teritoriile noastre, s-a încăpăţânat Regele Ribald. Şi vom avea pretextul pentru a-i contraataca.

— Şi de ce ar trebui să ne invadeze? Suntem un pustiu care nu interesează pe nimeni. Ce-ar putea să ia ei din regatul nostru? Holera, variola, ciuma! Nu merge. Nu e un pretext bun. Ba e chiar un excelent motiv să fim foarte deschişi faţă de ei.

— Şi atunci?

Dacă n-ar fi fost atât de deprimat, Regele Ribald şi-ar fi permis cu dragă inimă o criză de isterie.

— Atunci e nevoie de ceva mult mai neobişnuit, un lucru în acelaşi timp concret şi abstract ca un sceptru fermecat, o spadă miraculoasă, un inel al puterii. Nu ştiu… Un obiect care să producă o emoţie puternică şi să fie susceptibil de a fi cucerit.

— Dar în jurul nostru nu există sceptre sfinţite sau spade speciale sau inele ciudate…

— Într-adevăr. Un alt succes al soariei păcătoase a domniei voastre, sire… Pare absurd, dar prin părţile

noastre nu există nici umbra unor sigilii, spade, sceptre, toiaguri sfinte ale puterii sau alte marafeturi din astea care să-ţi ia ochii, de care lumea contemporană, în afară de noi, e literalmente plină. Aşa n-o să ştim niciodată pe ce lume suntem.

Tăcerea s-a lăsat grea în Sala de Consiliu a Regelui. Suveranul a pornit din nou să dea ocol tronului său. Vechiul său tron antialergic, pe care risca acum să-l piardă din vina nu atât a lui cât a imensei grămezi de ghinion care aparent îi era cu neputinţă să-l evite. Fidelul său sfătuitor, Auschwitz, sta acolo, nemişcat, covârşit de nenumărate preocupări care-i strecuraseră o umbră în ochi, de altfel, foarte siguri, cu o uşoară nuanţă de disperare. Nu se mişca şi nu vorbea. Aştepta ceva şi nu ştia ce, aştepta să afle ce anume aştepta.

În schimb, Regele Ribald părea să ştie ce idee să aştepte. În timp ce umbla, capul său se mişca din când în când înainte, uşor, ca şi cum ar fi încuviinţat, în afară de momentele când mişcarea era mai bruscă, din cauza obişnuitelor strănuturi, când trecea pe lângă barba lui Auschwitz. Apoi Regele s-a oprit. Ochii îi scânteiau, într-o măsură mai mare decât cea pricinuită de conjunctivită. Auschwitz se uită la el perplex. Regele Ribald a zâmbit uşor.

— Ar merge să facem ceva cu Televizorul?

Un fulger de paloare şi o văpaie de roşeală au pus succesiv stăpânire pe faţa lui Auschwitz, din a cărui privire a dispărut instantaneu orice urmă de nesiguranţă. A zâmbit mai mult ca de obicei.

— Sire, a spus el, sunteţi un sfetnic mult mai bun pentru mine, decât sunt eu pentru domnia voastră. Cum de nu m-am gândit şi eu la aşa ceva?!

— Aşa că avem pretextul.

— Îl avem. Suntem gata să declarăm război Regelui

Arcibald şi să ne îndreptăm victorios foiţele spre regatul său pentru inevitabila cucerire a Televizorului, întru gloria nepieritoare a Regelui nostru. Sire? *Dar ce se-ntâmplă cu dumneavoastră, sire*?

— Nu e nimic, Auschwitz, a mugit sufocat Regele, aplecat de mijloc. Obişnuita dizenterie de după masă, nu te speria. Fă numaidecât un Consiliu de război! apoi vino la cabina mea. Nu la privată. În cabinet! Şi aşteaptă-mă.

— Se va face, sire, a spus Auschwitz cu supunere.

2

Sus, printre spinările dealurilor unui regat liniştit, se ridica un frumos castel de granit roz. Se vedea de pretutindeni, era acolo, se reliefa în aerul mereu proaspăt, şi o privire senină aruncată peste contururile sale armonioase era gestul pe care orice om din popor îl făcea *în fiecare dimineaţă*, gândindu-se cu bunăvoinţă la regele său. Regele Arcibald era foarte iubit, pentru că în regatul său nimănui nu-i lipsea nimic.

De-o parte şi de alta a castelului, la o mică distanţă, cele două lacuri mai bogate în peşte decât toate celelalte din regat îşi disputau în fiecare zi onoarea de-a oferi mesei regale materiile prime pentru bogatele banchete care se ţineau lanţ la curte. În spatele castelului, pădurea de serviciu procura cu credinţă mistreţi şi alte delicioase sălbăticiuni cu sângele cald încă.

Regele Arcibald era un tip sportiv. Trupul său înalt şi atletic nu se resimţea câtuşi de puţin după enormele cantităţi de mâncare pe care eticheta şi pofta îl îndemnau în fiecare zi să le ingurgiteze. Îi plăcea sexul dar se considera un romantic şi-l plictisea faptul că toate femeile din regatul său voiau să şi-l aducă în pat numai pentru că el era Regele. Asta îl deranja puţin, e adevărat, dar avea bunul-simţ să nu se plângă altora de treaba asta.

Unii îl întrebau câteodată ce anume făcuse ca să aibă

un fizic atât de atletic, şi el răspundea că secretul consta în viaţa sănătoasă şi în mult sport.

În cazul său, golful.

Chiar în faţa castelului regal, ca şi când soarta uneori nu se dă în lături să fie generoasă numai cu cine vrea ea, se întindeau în lung şi în lat splendide terenuri naturale de golf. Erau deja acolo, ca un dar al naturii, când castelul fusese construit. Nu mai lipseau decât gropile. Regele Arcibald a devenit un campion de golf. Nu e greu să devii campion de golf. Important este ca atunci când loveşti mingea ea să se ducă în direcţia considerată cea necesară. E adevărat că e nevoie şi de ceva noroc. Dacă apar îndoieli în această privinţă e de-ajuns să experimentăm totul cu o persoană care are o crosă în mână şi care loveşte o minge care se află pe pământ. Mingea poate să se ducă în mai multe direcţii. Este un lucru firesc. Şi dacă cineva posedă o zonă foarte bună, ridicată ceva mai în spate, mingea se va duce în direcţia pe care o doreşte. Lucru şi mai firesc. Acum, o lovitură reuşită poate să aparţină oricui. Dar numai persoana cu adevărat norocoasă este aceea care, când sfidează soarta, vede, mai adesea decât celelalte, bila sa îndreptându-se în direcţia dorită.

Dacă v-a mai rămas vreun dubiu, n-aveţi decât să observaţi un „jucător bun” în acţiune. Ce face, mai ales, în timp ce loveşte mingea? Nimic. În clipa precisă a contactului crosei cu bila, toţi jucătorii sunt egali între ei. DAR ÎNAINTE?... Acesta e momentul în care se distinge jucătorul bun de ceilalţi prin anumite acţiuni proprii lui. Veţi remarca întotdeauna, fiind foarte atenţi, o secvenţă fixă în mişcările rituale – care nu servesc cu nimic la succesiva lovire a mingii-mici, în aparenţă, nesocotite gesturi vrăjitoreşti parcă, rodul cel mult al diferitelor superstiţii personale, acţiuni în aparenţă inutile, dar cu scopul evident de a atrage bunăvoinţa sorţii. Iată! Oricare

jucător va admite aceste ritualuri proprii şi va învinui imperfecta devoţiune a acelora dintre ei care vor greşi. Cum ar putea exista probe mai convingătoare decât acestea?

Şi Regele Arcibald poseda această însuşire. El venea în faţa mingii, o lovea şi totul ieşea perfect. E-adevărat, nu întotdeauna. Îi ieşea mai bine decât altora de foarte multe ori. Dar asta-i ajungea ca să fie un campion.

Cel puţin era un campion sincer, şi când îl întrebau cum făcea de juca atât de bine, el răspundea: „Nu ştiu. Eu fac de obicei aceleaşi mişcări de implorare a sorţii, apoi privesc crosa, mingea, locul unde ar putea ajunge, apoi din nou mingea şi în sfârşit trag, dorind din toată inima să ajungă unde vreau eu. De obicei chestia funcţionează”.

Sala Marilor Hotărâri ale Regelui Arcibald era un graţios local de circa 2000 men i cubi, cu tavanul cu boltă pictată cu frescă reprezentând cu oarecare naivitate bărbaţi şi femei angajaţi într-o unică preocupare amoroasă, şi cu o acustică voluptuos răsunătoare, cu scopul de a acorda solemnitate oricărei fraze rostite acolo, făcând-o să tremure în ecouri.

O enormă masă rotundă de lemn, de culoare închisă, ocupa centrul sălii, şi-n acea zi, la acea oră – ca în oricare altă zi, la acea oră – Regeje şi colaboratorii săi apropiaţi se strânseseră roată în jurul mesei. În mijlocul enormei mese se afla, prăpădită şi cam grosolană, o hartă care reproducea geografia lumii, sau, mă rog, ceea ce se credea pe acele timpuri c-ar fi lumea. Pe hartă, mici obiecte cu semnificaţii simbolice erau dispuse într-o anumită ordine.

Regele s-a sculat în picioare. Ceilalţi toţi au rămas aşezaţi şi tăcuţi. Momentul era grav şi atenţia generală era îndreptată spre suveran. Regele agita ceva în mână, s-a aplecat peste masă şi cu o mişcare studiată a depus obiectul. Două cubuleţe cu anumite semne pe ele s-au

învârtit pentru o clipă.

— Doisprezece! a spus Regele cu voce triumfătoare. S-a auzit un vuiet de uimire de peste tot.

— Maiestatea voastră e de neînvins la zaruri! a spus un individ deşirat şi uscat, cu ochi urduroşi dar sinceri.

— Aşa e, a spus Regele Arcibald, am câştigat, totuşi, Asia Meridională.

A luat câteva dintre micile obiecte simbolice care se aflau în partea, de sus, unde era Asia, şi le-a mutat în partea de jos, luând de-acolo piesele adversarului abia înfrânt.

— Şi cu asta, a încheiat Regele Arcibald, am câştigat şi partida, ca de obicei. Asia Meridională era de fapt ultimul teritoriu care-mi mai rămăsese să-l câştig. Şi spre confirmare a scos harta cu obiectivele sale secrete. Consiliul a izbucnit în aplauzele rituale.

— Este încântător să joci cu maiestatea voastră! a minţit Sir Adolf Churchill, strategul curţii. Nu puteaţi inventa un joc de societate mai cuceritor decât acesta. Doriţi să mai facem o partidă?

— Nu, destul cu acest Risiko, a spus Regele Arcibald. Întotdeauna învinge eu. Mai mult decât o partidă pe zi mă plictiseşte. Nu trebuia să inventez jocul acesta. La dracu'! Chemaţi clovnul. Să mă distreze el cumva. De-asta îl ţinem în viaţă.

Clovnul curţii avea clasicul *physique du rôle*. Mic, cam scârboşel, cu dinţi ieşiţi în afară, glas gângăvit, aspect de imbecil care totuşi acoperea acea picătură de inteligenţă indispensabilă pentru a izbuti să spună bancuri într-un mod decent. Era o caricatură exagerată a lui Woody Allen.

— Ce poveşti distractive ai născocit în noaptea asta pentru mine, Gaspare? l-a într ebat Regele.

— Am una grozavă, dragul meu sire. Sunt sigur c-o să

vă placă. E vorba de două tinere surori, amândouă proaspete şi frumoase, care se jucau de-a baba oarba în grădina castelului din Oberville…

— Asta nu-i marfă pentru tine, Gaspare, l-a întrerupt Regele. Am văzut mai zilele trecute povestea asta la Televizor, într-un program al lui Pippo Baudo, şi evident c-ai văzut-o şi tu. Ce altceva ai să-mi oferi?

— De, maiestate, aşa, la repezeală…

— Masturbează-te!

— Cum?…

— Masturbează-te! Asta o să fie distracţia pe care ai să mi-o oferi.

— Dar… maiestate… nu ca să nu mă supun voinţei domniei voastre… dar… dacă vă aduceţi aminte… pentru plăcerea voastră – Dumnezeu să vă aibă-n pază! – săptămâna trecută aţi pus să mă castreze…

— Tocmai de-aia! Din pricina asta cred că am să mă distrez de minune privind la zadarnicele tale încercări. Deci, dă-i drumu', ce mai stai!…

Bietul bufon şi-a dat toată silinţa, cu tot dezgustul propriu, ca şi al nostru, dar de altfel aşa era pe acea vreme, ca şi-n orice timpuri, că omul care deţine toată puterea e posedat adesea de asemenea crude pofte împotriva omului obişnuit, încât de obicei acesta nu reuşeşte, şi nici n-are răgazul nici măcar să-şi imagineze ce i se întâmplă.

Dar sminteala a durat puţin, întrucât regele a fost cuprins de altă trăsnaie care l-a distras. I s-a adresat capelanului, un individ corpolent, ca să nu spunem gras, cu fălcile-i umflate încă roşii din pricina spectacolului la care tocmai luase parte.

— Monseniore, i-a spus Regele Arcibald, dă ordin să mi se pregătească un *ius primae noctis*, în să zicem, o jumătăţică de oră…

— Se face îndată, maiestate, i-a răspuns capelanul cu supunere. Doriţi ceva mai neobişnuit?

— Vezi tu de asta. Să fie proaspătă şi focoasă, ca de obicei. Şedinţa s-a terminat.

Regelui Arcibald îi plăceau mult femeile. Cele frumoase şi rafinate. Dar izbutea să se cuke cu ele numai dacă erau încă virgine, ceea ce era totuşi o condiţie trecătoare, care înceta numaidecât să existe după, sau mai bine zis *în timp ce* femeile se împreunau cu el. Din cauza aceasta, Regele Arcibald nu izbutea să se culce cu o femeie decât o singură dată. Dar erau multe şi nu se plângea de asta. Era dorit de toate supusele lui şi niciuna nu pretindea c-ar fi fost virgin şi el.

Rămas singur, suveranul s-a privit îndelung într-o oglindă şi s-a surprins privindu-se cu admiraţie.

— De ce-oi plăcea eu atât de mult femeilor? s-a văzut spunându-şi cu un zâmbet mieros. Ce-or găsi la mine? Sunt înalt şi musculos („înălţime” şi profesională, şi în faptă) şi totuşi ştiu că intelectualii sunt doar de statură mijlocie şi cam slăbuţi. Deci, ca s-o pornim cum trebuie, pot spune că nu sunt un intelectual. Şi totuşi, femeile mă adoră. Asta vrea să spună că femeile preferă bărbaţii nu prea inteligenţi. Bine! apoi sunt bogat şi potent. Cred că asta contează cumva. E plauzibil ca femeilor să le placă bărbaţii bogaţi şi potenţi. Bine! Totuşi, chiar dacă nu sunt inteligent, CRED în valorile umane. Gândesc că femeile ar trebui să se întreţină cu mine ÎN MOD ROMANTIC, să mă vadă în visele lor îndrăzneţe cum renunţă la castitatea lor şi să palpite pentru mine în tăcere, apoi fascinate de înfăţişarea mea, trădând doar de fiecare dată câte o nestăpânită şi fugară privire de dorinţă, strecurată cu mare greutate afară din puternica fortăreaţă a inocentei lor candori... Şi o imperceptibilă nuanţă de culoare pe obrajii chipului palid şi o obosită plecare pudică a genelor

mă vor înştiinţa pe mine mai mult decât cu suficienţă ce minunăţie de floare vor să-mi ofere.

Şi atunci eu voi scoate acel *savoir faire* al meu, acel *charme* al meu… da, în sfârşit, păsărică, şi femeia îmi va rezista atât cât îi vor îngădui simţurile sale deja atât de neliniştite şi, în sfârşit, ca un dig rupt de irezistibilele mele valuri, ea mi se va întredeschide… mie, nu Regelui, ci bărbatului, Arcibald, şi mă va iubi pentru ceea ce sunt cu adevărat; şi aş putea chiar să adopt un pseudonim, ce ştiu eu… PEDRO, pentru a exalta acel *macho* latin care, desigur, există la mine şi să le fac să-l uite definitiv pe Rege în favoarea bărbatului… Chiar şi Wilhelm ar merge foarte bine. Sau Romeo. Nu, Romeo nu, m-ar face să izbucnesc în râs.

Ba nicidecum!

Fecioarele din regat FAC COADĂ ca să se culce cu mine. Abia aşteaptă să vină clipa aceea, de va veni şi pentru ele. Îi corup pe scutierii mei cu monede de argint şi dacă nu au monede de argint se milogesc ţuguindu-şi buzele a supt sau le oferă caroseria posterioară (nu cea anterioară, pentru că trebuie să mi se dea virgine) şi când îmi sar în pat sunt îndrăcite şi prezintă repertorii de porcării demne de cele mai experte târfe. Ah, romantismul a murit! Deşi, ce-mi pasă mie de asta?

Capelanul a apărut în fugă târându-şi picioarele şi faţa lui mare era mai învăpăiată ca oricând.

— Înălţimea Ta, m-am silit cât am putut mai mult să vă aleg virgina pentru azi. E foarte fragedă, chiar şi la mâncat, o să vă placă.

— Te-ai gândit bine s-o guşti, ei, capelan destrăbălat!

— Oh, sire… Capelanul, din violet cum era, s-a făcut vânăt, apoi albastru-cobalt… Nu mi-aş fi îngăduit în ruptul capului…

— Ei, dar ce-mi pasă mie de asta, a replicat Regele,

îndreptându-se fluierând spre locul unde urma să-şi consume al nu ştiu câtelea *petit déjeuner* al său.

După ce a mâncat, Regele Arcibald s-a retras în apartamentele sale ca să se odihnească puţin, dedicându-se lecturii. Avea, bineînţeles, pe cineva care citea pentru el cu voce tare, întrucât un rege – aşa gândea el – avea toate motivele de a nu se obosi să înveţe tehnica lecturii. Un servitor suficient de bine cultivat putea să preia asupra sa orice fel de efort şi conţinutul unei cărţi ajungea astfel la timpanele regale cu cea mai mare eficienţă, şi cu o economie de energie imposibilă dacă un rege ar fi trebuit să preia chiar el acea muncă obositoare de a găsi o semnificaţie pentru acele curioase semne de pe hârtie pe care cineva, într-un jargon ciudat, le numise *litere şi cuvinte*. În sfârşit, Regele era analfabet.

Dar chiar şi lectura făcută de un altul l-a plictisit în scurtă vreme. Fantezia suferă prea mult trebuind să lucreze ca să fabrice nişte imagini care să dea un sens unei simple înlănţuiri de cuvinte. Aşa că Regele l-a lăsat să plece pe servitonil cititor şi şi-a aprins Televizorul. Era foarte mândru de el. Era singura persoană care poseda un Televizor, după câte ştia. Singura din întreaga lume.

Televizorul era un obiect practic, scutea creierul de obositoarea sarcină de a elabora o fantezie care trebuia să îndeplinească oribila obligaţie de „a imagina”, adică de a crea imagini, funcţie pentru care nu era instrumentul cel mai potrivit. Cine are dubii în această privinţă n-are decât să cerceteze aproximaţia şi superficialitatea care caracterizează o imagine creată de o fantezie obişnuită; evocaţi în mintea dumneavoastră o imagine şi confruntaţi-o cu una pe care v-o pune la dispoziţie Televizorul. Din punct de vedere calitativ nici nu există posibilitatea de comparaţie. Imaginea mentală a dumneavoastră e palida, nedefinită, culorile, chiar dacă există, sunt confuze şi

amestecate; daţi-vă silinţa să vă concentraţi asupra amănuntelor, pe 1 And, şi dacă o clipă nu mai sunteţi atent, imaginea dispare în neant şi cu foarte mare greutate o veţi mai putea reconstitui aşa cum a fost. Imaginea produsă de ecranul Televizorului… *da*!

Asta chiar că oferă creierului imagini clare, sigure, reale, ÎN CULORI, nu ca fantezia dumneavoastră!… Dar nu numai atât; imaginile sunt multe şi toate legate între ele într-o secvenţă firească pentru a crea o acţiune precisă şi definită şi chiar şi acţiunile sunt bine legate între ele, făcând astfel posibilă o împletire a lor şi o povestire închegată, adică cea cu mult mai real decât ceea ce o fantezie, chiar şi bogată, ar fi în măsură, după nenumărate sforţări, să creeze în acelaşi timp.

Regele Arcibald nu se întrebase niciodată, de fapt, de ce era el posesorul unicului Televizor din lume. De ce să se chinuiască cu aşa ceva? Desigur, era voinţa lui Dumnezeu şi opera Sa, şi existau toate legendele şi mai ales *Basmul* care explicau, în mod mai mult decât satisfăcător, existenţa Televizorului. Era zadarnic să se chinuiască în privinţa singularităţii Televizorului său. La ce slujesc chinurile, dacă nu la suferinţă? Şi Regele Arcibald nu era tipul de om care să-şi piardă vremea suferind, drept pentru care s-a scufundat cu toată fiinţa sa în bogatul curent de imagini care, fără nicio greutate, pluteau pe ecran în faţa ochilor săi şi apoi, prin ei, îi intrau şi în cap.

3

…eeehhh-eeehhh… îl ŢINEM, SERGENT… sskriiik… crash!… TU NU MĂ IUBEŞTI… gurgle… VENIŢI SĂ MĂ LUAŢI, LEPĂDĂTURILOR!… smakh!… OHH, DA A A… NU TE OPRI… arf… AŞA… NOU VAL TERORIST… uff… roar… GATA, RAFFAELLA?… gasp… ŢI-A SUNAT CEASUL, SCÂRNĂVIE!… rikrash… UNDE E BĂTRÂNUL FOTOLIU? … HMM, MINUNAT ACEST PREZERVATIV ABSOR-BANF…

ALO, POLIŢIA?… NU, NU AŞA, MĂ DOARE!… voshhh… I-AM DISTRUS PE TOŢI, CĂPITANE… BUUUM… TOTUL ESTE ÎN DIRECT… wuff, hau… EŞTI UN CĂŢEL CUMINTE… IAR AŢI VENIT, DOMNULE SERGENT?… ahhh… SUNTEŢI ÎNCONJURAŢI!… click…

Când s-a întors de la Televizor, după mai multe ore, Regele Arcibald l-a găsit pe sfetnicul de curie Adolf Churchill în picioare; venea să-l întâmpine. Purta uniforma lui de om de curte şi avea o expresie gravă.

— Salve, Adolf, e gata masa?

— E gata, sire. Dar mai întâi ar fi un lucru foarte important despre care aş dori să vă vorbesc între patru ochi. Suntem singuri?

— Suntem singuri? a repetat Arcibald.

— Da, aş zice că suntem singuri, a spus Churchill. S-a întâmplat ceva foarte grav.

— S-a ars friptura? Arcibald s-a sculat şi a rămas în picioare cu o figură neliniştită. Vânătorii s-au întors fără mistreţi?

— Nu, sire, a spus omul de stat. Într-un anumit sens este vorba de o treabă mult mai importantă. Azi-dimineaţă, Regele Ribald al VIII-lea, cu al cărui regat suntem vecini, ne-a declarat război.

— E imposibil! a exclamat Arcibald. Eu am cucerit toată lumea, până la Asia Meridională.

— Da, dar acela era Risiko, sire, a spus Churchill. Jocul domniei voastre. Acum am intrat într-un război adevărat.

— Un război adevărat!… a spus Regele cu un ton solemn.

— Da, un război adevărat, a repetat Churchill cu răbdare. Ştia că atunci când revenea de la Televizor, mintea Regelui Arcibald păstra pentru multă vreme beneficele lui efecte.

— Un război adevărat… a repetat încă o dată Regele. Ei, şi ce e cu asta? Am învins în toate războaiele închipuite pe care le-am înscenat la măsuţa noastră. Voi învinge şi de data asta. Sunt cel mai antrenat. Război închipuit, victorie închipuită. Război adevărat, victorie adevărată. Adu-mi zarurile!

— Ei, sire, pentru războiul adevărat zarurile nu mai folosesc la nimic cu adevărat.

— Zarurile nu mai folosesc?

— Nu.

— Cum adică nu mai folosesc zarurile?!

— Păi… nu mai folosesc!

— Hm! Nu mai folosesc zarurile!

— Da, nu mai folosesc.

Regele Arcibald s-a gândit profund, fără să vădească vreun rezultat.

— Ş-atunci *ce* foloseşte?

— Alteţa voastră nu are experienţă în războaie? a întrebat Churchill?

— În războaie adevărate? a întrebat regele.

— Da.

— Nu. N-am făcut niciodată războaie adevărate.

— Şi, totuşi, n-aveţi nicio idee despre ce avem de făcut?

— Bineînţeles că nu. Aşteaptă o clipă.

Regele a încercat din nou să gândească. De data asta s-a luminat la faţă, după care a hotărât cu glas ferm

— Vom ataca liniile lor înaintate cu mici bombe tactice cu neuroni, în timp ce nişte incursiuni cu napalm în pădurile lor îi vor îndepărta de la bateriile de rachete intercontinentale cu care vom dovedi superioritate faţă de încăpăţânata lor cruzime.

Pentru o clipă, Churchill nu a înţeles. Apoi s-a dumirit.

— Văd că v-aţi antrenat cu adevărat foarte mult cu Televizorul, sire, dar nu cred că asta ne va fi de prea mare ajutor. Noi luptam cu lăncile, cu spadele, cu caii, cu ulei încins şi cu catapultele. Aveţi în minte vreo strategie deosebită pentru asta, sire?

— Fă şi tu cum crezi mai bine, Adolf, a spus Regele cu glas solemn şi hotărât.

4

Neagră, pe fondul apusului portocaliu, efigia unui cavaler obosit se zărea spre vest, sau poate spre est. Pe pământ, mici norişori de praf cadenţau trapul acela uşor, dar totodată obosit, la care fusese constrâns bietul cal de cumplita oboseală acumulată până atunci. Trăsăturile bărbatului erau obişnuite, hainele negre erau albite de praf, unghiile înnegrite, ochii negri ca păcura se deschideau limpede pe figura albă, contrastând cu pletele nepieptănate şi blonde. Şi trăsăturile calului erau obişnuite, deşi atât de diferite de cele ale călăreţului. Pentru un cal avea un *look* (o înfăţişare) remarcabilă. Contururile formelor bărbatului se detaşau tot mai clar, la fiecare pas, pe şaua cam prăpădită, care, ca o reproducere, refăcea acum în negativ volumele feselor bărbatului în negru.

Bărbatul nu era singur.

Împreună cu calul, bărbatul mai era şi cu o fată. Pe scaunul din spate, aşezată de-a curmezişul, o fecioară de o frumuseţe fermecătoare îşi rezema delicata, dar rezistenta, faţă de spinarea lui. O figură mândră, marcată de oboseala de care ea abia acum se lăsa învinsă, acum că putea, acum că era în siguranţă, acum când era salvată, acum când era cuprinsă cu adevărat de un somn cumplit.

Bărbatul purta pe chip semnele faptelor pe care le săvârşise. Erau semne plăcute la privit. O solemnă mărturie a extenuantei oboseli suferite, dar şi a foarte

importantei victorii dobândite.

Fata era salvată acum.

Ca în poveştile cele mai frumoase.

Şi era salvat mai ales şi obiectul care, pe căi nenumărate şi tainice, intrase în posesia ei, şi pe care el, acum, îl avea în pază şi-l ţinea bine ascuns în sacul său de drum, dintr-o imitaţie de piele de căprioară, care, ca un colier, îi atârna de gât şi la fiecare salt al calului i se lovea de piept, ca o a doua inimă, o nouă inimă pe dinafară, nu mai puţin importantă pentru el decât vechiul model original.

Dacă exista acolo, printre regatele acelea, un alt obiect important şi magic în afara Televizorului, pentru care merita osteneala să porneşti război, ei bine, acel obiect era tocmai acesta de aici, de pe pieptul lui, în sacul din imitaţie de piele de căprioară. Merituoasa a doua inimă a cavalerului în negru.

Dar omul era departe de a fi fericit. Îşi pierduse speranţa, îşi recăpătase resemnarea. Dar comparând toate acestea cu ceea ce mai avea încă de făcut, conta prea puţin succesul pe care abia-l avusese. Şi exista chiar şi posibilitatea ca toate eforturile sale să fie cu totul zadarnice, ca toată această cauză a lui să fie pierdută chiar de la început... Nu ştia dacă ceea ce tocmai făcea era cauza cea dreaptă şi ar fi putut să-i slujească la ceva. Totuşi, ştia că îşi risca viaţa. Dar se ştie că nu întotdeauna destinul e de acord să îndeplinească ceea ce preferăm noi.

Cu ochii învăluiţi într-o melancolie pentru o epocă îndepărtată, plină de probleme, care-i erau familiare, cavalerul continuă să alerge la trap pe drumul său, spre ţinta sa, aflată pe-aici prin părţile astea.

5

Regele Ribald al VIII-lea citea o carte în biblioteca palatului său. Sfetnicul Auschwitz a intrat în încăpere.

— La toţi dracii! a blestemat Regele.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Auschwitz.

— Ochii! La drăcu! Simt cum devin miop de un ochi şi prezbit de un altul!

— Nu trebuie să vă obosiţi ochii cu lectura, sire, a spus Auschwitz. Nu uitaţi de conjunctivită, de glaucom şi de cataractă.

— Cum dracu' să mă gândesc la ele! Ele se gândesc la mine! Dacă nu citesc cât mai pot... Dar cum merge războiul?

— E prea devreme ca să vă pot spune, sire. Se luptă ca-n orice război serios. Deocamdată încercăm să fim prudenţi. Am deschis un front de zece metri mari, ca să probăm forţele inamicului. Apoi, în zilele următoare vom vedea ce putem face.

— Mda, bine. Dar să fiu înştiinţat zilnic, vă rog. Dar tu ai venit la mine numai pentru asta?

— Fireşte că nu, sire. V-am preparat ceva foarte bun pentru *ins primae noctis*, ceva pe care trebuie să-l consumaţi, dacă nu vă displace.

— Şi dacă-mi displace?

— Regret că trebuie să vă spun, nu-i nicio diferenţă. Poporul, sau, mă rog, cei care v-au mai rămas credincioşi, bombăne că domnia voastră nu mai trage deloc, dacă pot să mă exprim aşa, şi e nevoie să dovediţi contrariul. Am pregătit fecioarele necesare.

— Fecioare? a mârâit Ribald. Dar ăsta e un lucru de necrezut, ştiut fiind că în regatul meu nu mai există nicio fată virgină! În celelalte regate, da! În al meu, nu!

— Au decăzut moravurile, sire.

— E blestemul meu, Auschwitz. Din povestea asta cu *ius primae noctis* m-am ales cu toate bolile venerice din regat. Nici pomeneală de virgine! Ş-apoi sunt mereu aceleaşi! De ani de zile nu-mi aduci femei pe care eu să nu

le fi posedat!

— E o chestie de forţă majoră, sire. Populaţia care vă mai e credincioasă este acum atât de puţin numeroasă încât a devenit foarte greu să se găsească femei care să vină la domnia voastră. Cu toate astea trebuie totuşi să vă culcaţi, dacă intenţia domniei voastre e să vă salvaţi picătura aceea de faimă care mai sălăşluieşte în poporul rămas de partea noastră. Consolaţi-vă: dacă războiul merge bine, situaţia se va schimba, în bine.

— *Par* virgine, la dracu'! Se prefac ştiind că *ar trebui* să fie. Eu le cercetez ca să demasc faptul că ele au cunoscut deja natura bărbatului, poate că şi pe a mea, dar ele au întotdeauna un răspuns pregătit. „*Era sora mea geamănă*", îmi spun de fiecare dată cu *nonchalance*, în timp ce, imperturbabile, îşi umezesc umectabilul în aşteptarea mea, Regele. Când cercetez apoi, găsesc himenul invariabil intact. Cine ştie cine-o fi puiul ăla de căţea murdară care a inventat reconstituirea himenului! Când un himen e găurit, *e găurit*! Măcar dacă târfoştinele alea ar veni pentru înzestrările mele interioare sau pentru că le-aş plăcea din punct de vedere fizic. Sau măcar pentru că sunt aduse la Regele lor. Nu! Când suntem în pat, cu trupurile noastre legate, şi eu mă apropii de momentul sublim (care nu vine, de fapt, niciodată, ci doar astma, gâfâiala, tremuratul, gălbinarea), lovindu-mă în momentul cel mai delicat, mă silesc să jur şi să semnez declaraţii cu termene fixe că le voi dărui MĂCAR un smarald, sau un rubin. Înţelegi, Auschwitz, de ce nu-mi place mie acest *ius primae noctis*?

— Înţeleg, sire. Şi-mi displace profund că ceea ce pentru orice Rege în orice epocă a fost considerat un drept, un lux şi plăcere, pentru domnia voastră, din pricina funestului destin care se ţine scai de viaţa domniei voastre, ajunge până la urmă să devină o datorie, un sacrificiu şi o

experienţă atât de neplăcută. Cu toate acestea este neapărat necesar să vă supuneţi, dacă vreţi să vă păstraţi tronul şi capul. Acolo, ştiţi bine unde, veţi găsi prima micuţă nimfă aşteptându-vă. Atenţie, însă, să nu vă risipiţi forţele prea tare, sire: alte trei, dacă nu şi mai multe, asemănătoare cu aceasta, îşi aşteaptă rândul. Şi îngăduiţi-mi acum să vă poftesc ca să vă duceţi, în sfârşit, să vă faceţi regala domniei voastre datorie, astfel încât poporul să poată, ca şi mai înainte, să se hrănească cu iluzia repetatei confirmări că suveranul lui este încă viril. Vă doresc mult noroc, maiestate! Şi nu vă fie teamă: domnia voastră a suferit DEJA de toate bolile venerice din regat, pe care le-aţi reciclat deopotrivă pe toate, aşa că altele noi nu mai puteţi lua.

Trist, cu capul plecat şi pasul obosit, deloc liniştit de ultimele cuvinte ale sfetnicului său, Regele Ribald s-a îndreptat spre acel umed şi nesănătos aspect al tristului său destin.

Mica nimfă avea vreo patruzeci de anişori bătuţi pe muchie şi nu părea să ascundă cine ştie ce secrete. Zadarnic se preocupase ea să-şi adune părul în două cozi lungi pe umeri ca să pară mai inocentă. Obrajii îi erau acoperiţi de un fond de ten roşu-aprins pentru a nu se vedea că nu roşeşte din pudoare. O fecioară autentică, dacă mai exista aşa ceva în regatul lui Ribald al VIII-lea, nu s-ar fi gândit niciodată să se vopsească în halul ăsta. Regele era deja gol sub mantia larg deschisă. Ea a privit pântecul suveranului cu o prefăcută spaimă.

— Oh… Alteţă, nu credeam c-aţi putea fi aşa de înzestrat! a exclamat ea, ducându-şi degetele unei mâini la gură.

— Ai folosit aceeaşi frază şi acum patru luni, a spus Ribald fără s-o privească, preocupat cum era să se descotorosească de mantie.

— Vai, sire, ce spuneţi! Nu e cu putinţă! O fi fost verişoaramea care seamănă leit cu mine! Cum seamănă două picături de apă.

— Data viitoare o să spui de nepoata ta, care-ţi va semăna ca o picătură de vaselină, a spus Ribald, recunoscând abundentul şi deformatul piept fleşcăit de atâţia ani de excesive maltratări masculine.

— Dar, sire…

— Îl contrazici pe Rege?

— Să mă ferească Dumnezeu, stăpâne. Mă găsesc aici ca să fiu cucerită, posedată, forată şi inaugurată de omnipotenta virilitate a suveranului nostru prin voinţa Domnului. Deci…

— Oh, stai puţin şi nu mai vorbi!

N-a fost o împreunare prea plăcută. Sau, mă rog, nu în aşa măsură Jncât să merite să fie descrisă. Potrivit tradiţiei, la un anumit moment a trebuit să apară şi inevitabilul contract de donaţie a unui smarald. Ribald a semnat implorând pronia ca nu cumva să se răspândească în regat ştirea despre noua lui impotenţă. Ca de obicei, Regele a avut toată grija să nu îngăduie un orgasm autentic. Cel puţin alte trei *ius primae noctis* îl mai aşteptau în ziua aceea, îi spusese Auschwitz. O picătură de lapte condensat pe spinarea ei făcea aceeaşi impresie şi ocrotea şira spinării Regelui. Re-neo-dezvirginata a strâns-o în palmă începând să se dea în spectacol.

— Oh… Stăpâne… a mugit ea, m-aţi scăldat toată în caldul şi dulcele vostru nectar…

— Ia mai termină! Literatura erotică n-a fost încă inventată! Şi nu mai mânca… chestia aia, că faci diabet.

— Maiestate, domnia voastră ucide] i poezia… Lăsaţi-mă să sug cu aceste virgine buze candida voastră PAPĂ REGALĂ! Hai potoliţi-mi setea cu binecuvântatul vostru ADN!

— Aiurea!

— Priviţi-mă cum îmi cufund figura mea pură în spuma voastră culeasă cu atâta dragoste… El, DAR CE E ASTA! Ce porcărie! De unde cumpăraţi treaba asta! Nici măcar zahăr nu au pus în ea!

— N-au pus zahăr?!

— Parc-ar fi brânză!

— Al dracului lăptar, o să pun să-l zgâlţâie niţel.

— Să-i scoateţi şi unghiile, sire!

— Şi tu, ce te bagi? Mai bine te-ai gândi să iei mingiile astea de-aici!… NU! Nu pe-alemele!!!

— La revedere, sire! A fost o mare cinste pentru mine, pentru această fecioară la care, pentru a fi iniţiată în tainele amorului, a contribuit atât de minunat chiar suveranul nostru. Azi am cunoscut intrarea Paradisului! Voi păstra această sublimă amintire pe vecie!

— Cară-te! a zbierat Ribald. Şi să intre următoarea, înainte de a mi se culca. Ce dracu', mai pe urmă trebuie să mai fac şi alte treburi. Să-l ia dracu' pe maniacul ăla sexual care a inventat *ius primae noctis*!

Trei comedii (sau tragedii) după Regele Ribald, complet distrus şi pradă strănutului şi astmei, s-a întins pe patul antialergic. După puţin timp a apărat Auschwitz. Regele şi-a întors capul spre el.

— Cum merge războiul? a horcăit Ribald.

— Frontul s-a lărgit până la douăzeci de metri într-o parte, dar s-a restrâns la zece în alta, l-a lămurit Auschwitz. Nu există noutăţi substanţiale. Echilibrul forţelor e neschimbat.

— Mulţumesc… a orăcăit Ribald. Apoi Regele s-a întors pe partea cealaltă, s hemuindu-se în poziţia fetală, rugându-se din toată inima să poată adormi cât mai repede.

6

…VESELIA!… puahL. NU-ŢI FACE GRIJI PENTRU MINE!… OH, IGNAŢIU… tilt… PENTRU BĂRBATUL CARE NU IA, NICIODATĂ!… Boiiiug… OH, BIATA CLARA… A SOSIT PRIMUL DIN AI NOŞTRI… zbam, pufff… E O RACHETĂ BUNĂ, UN PATRIOT!… NU PUTEŢI SĂ LIPSIŢI… gasp… gasp… SPINTECA VICTIMA CU MACHETELE… SUNTEŢI ARESTAT!… bang, bang, zip, zip… ÎNVINGĂTORUL L-A DISTRUS PE CONCURENT, CA DE OBICEI… snark!… E GRATIS… bnium, bruuum… TE IUBESC… prrr… TE OMOR!… ENRICO E PE TETRIS?… EXISTĂ SARE ÎN MARE?… SĂ-L PUNEM ACOLO… sciak, sciak… ifix tehen-tehen… SUNTEŢI PERSONAJELE PRINCIPALE… asss!… N-O SĂ PUTEŢI FUGI… click…

Regele Arcibald s-a trezit buimăcit din evenimentele ce le trăise şi a auzit strigătele copiilor care se jucau. Avea patru copii, băieţi, pe care-i considera ai lui. Singurii moştenitori ai tronului. Mai avea, desigur, şi alte câteva sute de copii, răspândiţi prin ţară, pe care adevărul e că nu-i cunoştea câtuşi de puţin, dar Regele Arcibald nu era pentru familiile numeroase şi cu atât mai mult pentru cele foarte numeroase şi chiar mai mult pentru cele foarte, foarte numeroase. Aşa că dintre toţi copiii lui pe care reuşise să-i vadă alesese, aşa cum se face când adopţi o pisicuţă, pe cei mai frumoşi, mai delicaţi, mai blonzi şi, mai ales, mai asemănători cu sine.

Aceştia erau singurii fii pe care-i recunoscuse şi erau toţi încă destul de tineri.

Cel mai mare era Minibald, care avea şase ani. Apoi urma Microbald, de patru ani, Nanobald, de trei şi, în sfârşit, Picobald, care, după câteva luni, avea să ajungă în pragul celui de-al doilea an de viaţă.

Zgomotele pe care Regele Arcibald le auzea proveneau de la cei doi copii mai mari care se hârjoneau într-o cameră vecină cu nişte fetiţe de vârsta lor, prinşi cu

toţii în jocul preferat *ius primae noctis*, un fel de joc de-a doctorul cu roluri preferate.

„Jocul trebuie să fie acum în faza finală", s-a gânditregele Arcibald din pricina strigătelor ascuţite pe care le scoteau fetiţele, care durau de mai multă vreme şi care-l treziseră.

Nu după mult timp, larma a încetat brusc şi câteva minute mai târziu copiii regelui au intrat zgomotos în sala cea mare.

— Tată, a început Minibald, o făptură care părea destul de precoce pentru vârsta lui. De multă vreme există o întrebare care mă chinuie din ce în ce mai mult şi la care m-am gândit îndelung dacă e înţelept sau nu să mi-o pun. Şi ajungând eu la un răspuns afirmativ, acum ţi-o pun ţie, încredinţat fiind să primesc un răspuns mulţumitor. Spune-mi, deci, dragă tată, de ce şi în ce scop există acest Televizor?

Regele Arcibald a privit, cu fruntea încruntată, cum nu prea i se întâmpla lui, la tânărul său moştenitor. A aşteptat multă vreme până să răspundă. Părea surprins.

— Fiule, i-a spus apoi, mă întreb mereu cine te-a învăţat să vorbeşti aşa? Şi de unde provine la tine o curiozitate atât de prematură pentru mersul lumii? Eu am pus tatălui meu această întrebare despre Televizor când împlinisem deja cincisprezece ani.

— Nu ştiu, tată, i-a răspuns Minibald. Întrebările despre lume îmi vin spontan în cap şi găsirea răspunsurilor o simt ca pe o nevoie. Ca şi atunci când trebuie să mă duc să fac caca. Ascult doar de impulsurile mele.

— Eşti un băiat ciudat, Minibald... şi poate că, adult, o să fii un Rege bun, şi te vei îngriji cu înţelepciune de soarta regatului care a fost al lui Megabald şi al lui Gigabald... dacă vei supravieţui intrigilor pe care le vor ţese fraţii tăi mai mici. Voi răspunde la întrebarea ta aşa

cum tatăl meu, bunicul tău, a răspuns la a mea. Îţi voi povesti o întâmplare care este de fapt o poveste şi care vorbeşte de lumea fermecată din care ne parvine acest Televizor, care acum este singurul şi unicul din lumea aceasta. E o poveste şi trebuie s-o iei ca atare, primeşte-o în memoria ta şi poartă-te bine cu ea, întrucât va trebui să ţi-o reaminteşti până când vei deveni adult şi va trebui, la rândul tău, s-o încredinţezi fiului tău. Timp de cinci ani întregi tata mi-a povestit-o în fiecare zi, de mai multe ori pa zi, dat fiind că nu puteam deloc s-o ţin minte din pricina ciudăţeniei sale, dar până la urmă am izbutit să mi-o bag la cap, lucru care va trebui să-l faci şi tu.

— Dar de ce bunicul, în loc să lungească atâta tărăşenia asta, nu ţi-a scris povestea pe o bucată de hârtie?

Regele Arcibald a ridicat ochii în tavan.

— Oh, copil prostănac! s-a tânguit Regele. O, soartă! De ce… de ce feciorul meu adorat s-a ostenit să înveţe acele tehnici nedemne, de slugă nenorocită, care sunt scrierea şi citirea?! Află, copilul meu, că de secole şi secole niciunul dintre noi, care am urmat la acest tron, n-a considerat niciodată a fi înţelept de a cheltui o parte din preţioasa lui viaţă cu mult prea obositoarea învăţare a acestor perverse şi inutile tehnici ale lecturii şi scrierii, când există întotdeauna cineva, dintre supuşii noştri, care va citi şi va scrie pentru persoana noastră când noi dorim aşa ceva! Şi săparea pământului e o treabă care trebuie făcută. Dar asta este treabă di Rege? E mai bine să pui să se facă. Unica treabă demnă de un Rege este aceea de a conduce. Şi povestea Televizorului, care e secretă, şi aşa trebuie să rămână, nu poate cu niciun chip să fie încredinţată penei amărâte a vreunui scrib! Povestea este transmisă din tată în fiu şi niciun altul nu se cuvine să ajungă s-o cunoască.

— Înţeleg punctul tiu de vedere, a spus Minibald.

— Foarte bine, a interpretat eronat Arcibald. Cu trecerea timpului poate că vei înţelege cum trebuie să meargă lumea şi vei dori să te dispensezi de aceste nenorocite deprinderi pe care te-ai ostenit să le înveţi. Şi acum, ascultă cu atenţie istoria acestui Televizor, şi ascultă şi tu Microbald, dar nu uitaţi că e o Poveste, şi chiar dacă n-o s-o înţelegeţi în întregime, nu contează.

7

POVESTEA TELEVIZORULUI

A fost odată un Preşedinte care trăia într-o Casă Albă a sa. Era singurul dia ţară care avea o Casă Albă numai şi numai pentru sine. Casele Albe erau Castelele din vremea aceea.

Ca în toate poveştile, Preşedintele nu obişnuia să poarte coroana în pl blic, de teamă să nu se strice sau să nu i-o ia vreo pală de vânt. Dar când era singur, în intimitatea Casei sale Albe, îşi petrecea multe ore privindu-se într-o oglindă, cu coroana pe cap, şi întrebând: „Oglindă, oglin joară, minunea mea cea mare, dintre toţi preşedinţii care e cel mai tare?" Şi oglinda, ataşată la un enorm computer, răspundea: „*Asemenea-ntrebare cum ca să mi-o pui tu poţi*? *Căci*, *zău*, *eşti cel mai tare din preşedinţii toţi*.

Preşedintele era foarte iubit de cetăţenii ţării, sau de cel puţin 18% dintre ei. Cetăţenii se numeau aşa pentru că aceasta este o poveste, dar în realitate erau cu totul şi cu totul asemănători supuşilor noştri.

Ca şi Regele pădurii asupra celorlalte animale, Preşedintele domnea asupra poporului său, hotărând pentru toţi ce era rău şi ce era bine, inspirat în acest sens de isteţimea sa nemărginită, de infinita lui înţelepciune şi de parlament. Nu exista deci cetăţean sănătos la cap care să nu asculte de legi – decretele din poveste – şi cei care

nu erau sănătoşi la cap erau puşi de-o parte, pentru binele comunităţii.

Ori, se povesteşte că, în ţara aceasta ciudată, un vrăjitor destul de straniu inventase într-o zi, nu se ştie cum, nu se ştie de ce, un misterios obiect făcut în formă de paralelipiped, pe una dintre suprafeţele căruia se puteau vedea evenimentele care aveau loc chiar şi la mare depărtare. A fost numit „Televizor", şi în esenţă era o versiune sofisticată a globurilor de cristal de care se slujesc şi vrăjitoarele noastre. Dar o magică deosebire făcea din Televizor ceva deosebit de globurile noastre. Dar legenda spune că pe vremea aceea oamenii erau în măsură să înfăţişeze la Televizor imaginile care le doreau ei (sic!) şi să facă astfel încât nenumăratele Televizoare care existau să transmită toate, împreună, aceleaşi imagini şi în acelaşi timp (*supersic*!). Aşa era posibil să se confecţioneze dinainte evenimente care altfel n-ar fi avut loc şi să fie prezentate apoi ca întâmplări autentice. Lucru care se preta cu adevărat şi la folosirea în scopuri necurate.

Dar, din fericire, când putea să şi-o permită, Preşedintele era foarte bun şi spunea lucruri foarte bune şi promitea lucruri foarte bune. Poporul, cel puţin 18%, era mulţumit de el, şi chiar şi ceilalţi, la urma urmei, nu se plângeau cine ştie cât. Aşa se trăia pe vremea aceea. Se numea „democraţie". Democraţia era un vechi obicei folcloric şi vrăjitoresc şi în cele din urmă chiar un aşezământ politic. Din grecescul „*daimdnion*" şi „*krâtos*" ceea ce însemna de fapt „puterea diavolului". Sabia lui Daimônicles, a pierderii încrederii populare, atârna mereu deasupra capului Preşedintelui.

Dar, oricum, era o societate fericită. Cetăţenii se uitau la Televizor. Credincioşii Preşedintelui confecţionau cu dragă inima programe pentru ei.

Într-o bună zi, a sosit în ţară un ziarist rătăcitor, un

pornit aventurier al informaţiei cu provenienţe obscure, pe crupa sau înăuntrul armăsarului său de oţel.

Era mândru la înfăţişare, plăcut, cu păr bogat şi blond, deşi era negru. Era înarmat doar cu o hârtie, pană şi, cum s-a aliat mai târziu, microfilm.

A cerut numaidecât o audienţă la Preşedinte şi, obţinând-o, a adus importantul său mesaj, care avea tonul unei antice profeţii care făgăduia să se adeverească cu o eminentă imanentă imediateţă.

„Domnule Preşedinte, a spus cutezătorul ziarist, după cum ştiţi, eu nu sunt câtuşi de puţin un ziarist, ci un stimat intermediar care reprezintă un *lobby* de industriaşi şi importatori, care şi-au luat anevoioasa sarcină de a culege probe de nezdruncinat de implicarea directă a serviciilor noastre secrete în 231 lovituri de stat şi alte chestii din astea în întreaga lume, într-o evidentă contradicţie cu *toate* legile internaţionale. Am sarcina de a vă dărui aceste microfilme ca probă că avem probe”.

„Şi, de fapt, ce se cere în schimb?” a întrebat interesat Preşedintele, care-şi cunoştea bine meseria.

„Nu-i cine ştie ce, l-a asigurat ziaristul. Am aici o mică listă cu ulterioarele posibile *golpe* care întârzie să se împlinească în zone de interes vital pentru unele din industriile noastre. Ar trebui dată o mână de ajutor destinului, pentru că o mână spală pe alta şi apoi e vorba de o cauză justă”.

Preşedintele era un om adevărat şi a înţeles că cel din faţa lui era sincer, şi că spunea lucruri adevărate.

De aceea a amânat un pic celelalte afaceri prezidenţiale ale sale şi s-a dedicat cu trup şi suflet noii probleme, care-i rămăsese la inimă.

La cină s-a sfătuit cu soţia, doamna preşedinte, care avea şansa să priceapă mai multă politică decât soţul ei, care şi aşa era ocupat până peste cap cu treburile

preşedinţiei. Profitând de absenţa gărzilor de corp (scutierii de atunci), i-a explicat întreaga situaţie.

„Dacă nu faci ce-ţi cer ei, l-a sfătuit consoarta, o să-ţi dea cu piciorul în fund. Consultă numaidecât computerul!”

Preşedintele s-a dus numaidecât să-şi întrebe oglinda sa magică. „Oglindă, oglinjoară, minunea mea cea mare, dintre toţi preşedinţii care e cel mai tare?”

Lsemenea-ntrebare cum să-mi pui tu poţi? Căci, zău, eşti cel mai tare din preşedinţii toţi”.

„Da’ nu-mi spui doar aşa, ca să-mi faci plăcere?”

„Jur c-aş vrea ca Walhalla să mă-nghită-ndată, dacă ţi-aş spune acuma minciună gogonată”.

„Şi cum să fac să-mi salvez fundul?”

„Ca un mucos la fund o să primeşti na-na, dacă industriaşilor bătăi de cap n-oi da”.

„Ah, foarte mulţumesc! Dar cum să fac să-mi bag nasul în afacerile interne ale altor ţări? N-am exagerat destul până acum? Opinia publică îmi va cere capul său, mai rău, fundul!”

„Lasă pe cineva mai deştept decât tine să-ţi spună ce să faci să iasă totul bine. Decât tu pentru alţii să porneşti la bătaie, mai bine fă conştiinţa celorlalţi să se-ndoaie. La ce-ţi slujeşte-atâta un Dumnezeu pe pământ, dacă cu el pe ceilalţi tu nu-i bagi în mormânt?!”

Şi uite aşa se face că Preşedintele a convocat la reşedinţa sa pe vrăjitorul oficial al ţării.

„Excelenţă, i s-a adresat el, ar fi Atotputernicul dispus să rostească o vorbuliţă, două, nu mai mult, pentru CAUZA noastră cea bună, în schimbul… să zicem aşa, ca de-nceput… dublării orelor de religie în şcolile noastre?” şi i-a explicat chestia în toate amănuntele.

Vrăjitorul, care era om de credinţă, şi deci foarte în măsură să deosebească Binele de Rău, i-a răspuns astfel Preşedintelui:

„Nu cred să fie vreo problemă. O să punem să se spună Sanctităţii Sale primele vorbuliţe săptămâna viitoare”.

Şi soarta, şi succesul, şi gloria au îngăduit cauza cea dreaptă a Preşedintelui, şi CIA (ceva cam aşa cum e grupul nostru de cavaleri), şi-a agitat tentaculele, şi guvernele cele rele care trebuiau să cadă au căzut fără prea mare scandal, şi Preşedintele şi Consoarta şi industriaşii au fost foarte mulţumiţi şi chiar şi marele vrăjitor. Şi oglinda, întrebată în fiecare seară de Preşedinte, căruia-i plăcea să se privească îndelung cu coroana pe cap, îi răspundea acum mai mult decât oricând: „... Căci tu eşti cel mai tare din preşedinţii toţi”.

Numai că undeva, într-o ţară îndepărtată, trăia un Tavariş cu gusturi asemănătoare cu cele ale Preşedintelui. Avea şi el o oglindă fermecată, în faţa căreia avea obiceiul să se privească, în fiecare seară, plin de mândrie. Doar că, în loc de coroană, lui îi plăcea să se vadă purtând o frumoasă pereche de izmene roşii ca flacăra, întrucât el era comunist, nu democrat Izmenele deveniseră tare roşii de la rubinele cusute pe ele, şi avea trei perechi şi jumătate.

Întrebările pe care Tavariş le punea oglinzii nu erau mai mult sau mai puţin deosebite de cele pe care le punea şi Preşedintele, şi răspunsurile respectivei oglinzi erau cam aceleaşi, deosebindu-se doar prin limba în care erau exprimate. Astfel a spus în această privinţă o a treia oglindă, elveţiană şi neutră:

„S-ar putea prevedea că-n această poveste una dintre oglinzi e, poate, mincinoasă... De fapt, fiecare computer ştie foarte bine că dintre cele două puteri niciuna n-o să fie victorioasă”.

Preşedintele şi Tavariş aveau, fiecare, mai multe rachete decât cuvintele cu care era înzestrat vocabularul

lor. Rachetele, ca să ştiţi, erau ca bolovanii pe care îi aruncăm noi cu catapultele noastre, dar mult mai precise şi mai viclene.

Într-o zi nefericită, s-a întâmplat că în ţara lui Tavariş (dar ar fi fost acelaşi lucru dacă totul se întâmpla în ţara Preşedintelui) un om de ştiinţă (alchimistul de pe vremea aceea) a inventat un nou tip de apărare împotriva rachetelor, omul fiind nebun (deşi pe vremea aceea n-a fost considerat astfel), o armă de apărare numită L.A.S.E.R. (Luptă de Atac cu Scopul Evident Reprobabil).

Această descoperire a stricat echilibrul dintre cele două supraputeri (aşa le plăcea să li se spună celor două ţări).

Preşedintele a aflat treaba asta într-o seară de la computerul lui. După cină, ca de obicei, s-a dichisit cu coroana şi s-a dus la oglindă: „Oglindă, oglinjoara mea de Eta Beta (Preşedintele începea să îmbătrânească cu încetul, spuneau unii, ramolindu-se), cine e cel mai tare de pe planetă? Ei, ei, ei?…”

Jhâm! „Îşi drese glasul oglinda cu o voce într-adevăr cristalină. „Potent ai fost şi-ai călărit ca niciun altul mânzele, numai că o să vină vremea să-l ţi cam şi strângi pânzele”.

„Hei, ce mama dracului spui?”

Intruna eşti putinţe, dragul meu Preşedinte, săgeata ta tot în sus cată şi cine-o neagă minte”.

„… vru să spună ceva Preşedintele.

„Dar dincolo de Urali e careva mai tare, dotat cu rază L.A.S.E.R. cu mortală călare

„L.A.S.E.R., a mugit Preşedintele. Ce vrea să spună asta?”

„M-am tot gândit la asta, fără concluzii nete, şi poate că-nseamnă Luptă Antiamericană sunt Excluse Regrete”.

„Oh, Iisuse Cristoase!”

Am tot citit la tomuri, dincolo de cortină, şi-n loc de informaţii mi-au dat o heroină. Şi au avu; tupeul ca să mi-o spună franc: că-nseamnă LAS – aţi Eterna Râcănu e, zău, niciun banc!” „Nenorociţii dracului!”

Nenorociţi de-ndată o să devenim noi, de nu-i facem pe ceilalţi să se dea înapoi. Căci când vor avea L.A.S.E.R.-ul cu totul gata, au să ne-atace groaznic, să ne ia cu lopata. Şi eu nu cred că astea sunt lucruri de nimica, ci belele, necazuri, de să te-apuce frica”.

„Şi ce propui?”

„În adâncimea minţii mele cu grijă-am scormonit, şi-o singură soluţie ca lumea am găsit”.

„Şi care-ar fi aia?”

„Să ne predăm pe dată şi necondiţionat”.

Preşedintelui îi plăcea să mănânce *corn flakes* la micul dejun şi chiar mai mult îi plăcea ca după aceea să se ducă la closet, pentru nevoile sale cele mai mari, cu câte un exemplar din toate cotidienele care povesteau despre faptele sale. Ajunsese până acolo încât izbutea să se uşureze numai dacă în acelaşi timp citea lucruri frumoase despre sine în diferite ziare. Dacă nu găsea pe nicio pagină numele său asociat cu laude şi consideraţii pozitive, subconştientul lui intra în funcţie şi refuza să mai permită expulsia fecalelor.

Să renunţe la aceste luxuri ar fi însemnat pentru el un lucru focale dureros. Şi să se predea lui Tavariş ar fi avut în primul rând tocmai aceste consecinţe. Era drept să se întâmple aşa cevaleu sunt bun, s-a gândit în sinea lui Preşedintele, dar dacă ma predau înseamnă să-mi provoc mie însumi un rău poate ireparabil, şi ştiind asta dinainte, nu voi scăpa de durerea ce-mi va provoca opţiunea mea. Deci, ţinând seama de faptul că astfel îmi voi provoca un rău foarte chinuitor, aş fi un om rău, şi asta este cu totul în contrast cu faptul că în schimb sunt un om bun. Deci nu

există dubii. Nu ne putem preda!

Aşa s-a întâmplat că, într-o bună zi nenorocită, s-au produs represaliile împotriva lui Tavariş. Acestea au fost posibile după emiterea unui decret de lege numit „Drept de Represalii Anticipate” (ceva asemănător cu decretul nostru „IUS PRIMAE RAPPRESAGLIAE”), fondat pe faptul că – dat fiind, cum se ştie, că în strategie ameninţarea valorează mai mult decât executarea – comportamentul de-a dreptul ameninţător al lui Tavariş era considerat cu mult mai criminal decât dacă ar fi atacat cu adevărat. Împreună cu primele bombe i s-a trimis Tavarişului chiar şi o notă diplomatică (asemenea cu mărul nostru otrăvit).

Drepturile de te ansmisie asupra războiului au fost vândute uneimari reţele de televiziune, care prin avioane şi sateliţi specializaţi a transmis în direct explozia tuturpr bombelor termonucleare (de tipul uleiului nostru clocotit, dar şi mai fierbinte) pe teritoriul inamic. Pentru a înlesni reluările televizive, exploziile fuseseră programate la trei minute una după alta, aşa încât să se evite suprapunerile. Între o bombă şi alta a fost prevăzut şi timpul pentru spot publicitar, pentru a se face reclamă aleasă la toate amuletele costisitoare împotriva radiaţiilor în caz de *fall out*.

Represaliilor anticipate ale Preşedintelui le-a urmat, cum era prevăzut, agresiunea lui Tavariş, demonstrând astfel că ameninţarea era foarte reală şi risipind şi cea mai mică îndoială despre legitimitatea represaliilor anticipate.

Se povesteşte că poporul Preşedintelui a privit în direct chiar şi exploziile atomice în propria ţară. Sateliţii de televiziune – strălucind prin calităţile lor de emisie – au difuzat în toate casele imaginile luate de sus ale dezastrelor, telespectatorii cei mai norocoşi putând să privească în amănunt – comod, întinşi în fotolii şi ciugulind *pop-corn* – violenta năvală asupra aşezărilor lor a

înspăimântătoarelor unde de atac şi a furtunilor nimicitoare care aveau să-i distrugă.

Din această civilizaţie nu a mai rămas nimic.

Dar legenda spune că un Televizor a rămas întreg, în catastrofa care a transformat totul în cenuşă, şi acest Televizor a continuat să transmită imaginile sale în deşertul de moarte care-l înconjura. Un fermecat satelit înnebunit continua să transmită vechile programe. Şi Televizorul a continuat în eternitate, şi fantasmele se agitau în el veghind ruinele a ceea ce încetase de a mai fi, şi poliţiştii fantome continuau să aresteze bandiţii fantome, şi femeile, care nu mai erau, continuau la infinit să iubească bărbaţii care nu mai erau. Şi în tăcerea de moarte continuau să răsune strident sirenele de alarmă, hohotele fericite de râs, copitele pe pământ şi gemetele de pasiune ale amanţilor pătimaşi. Amanţi care nu mai existau, decât în impresionanta formă a inerţilor atomi răspândiţi pretutindeni.

Şi în acea dezordonată Ordine, Televizorul era atent, în aşteptare. Pentru că dacă vreodată ceva ar reapărea pe pământ, el ar putea sluji drept monitor, cu imaginile sale, prevenitor, încât să se poată evita, pentru o a doua oară, ca planeta să nu se mai afle în situaţia de a participa la o tragedie atât de nenorocită.

Şi acum Televizorul este în mâinile noastre, ale poporului nostru, şi atâta timp cât va rămâne vom fi apăraţi de ameninţările sorţii. E unicul pe lume, şi purtător de pace.

Şi din pricina asta e atât de important.

8

Băieţii Regelui n-au părut entuziasmaţi de acest epilog.

— Ce poveste urâtă, a comentat Minibald, cel mai mare dintre cei doi copii.

— Vreau un *happy-end*, s-a miorlăit cel mai mic, Microbald, care tăcuse până în clipa aceea.

Regele a oftat.

— Poveştile sunt adesea triste, le-a explicat el copiilor, cu scopul de a înduioşa şi de a fi mai uşor educative… aşa înji spunea mereu bunicul vostru.

— Eu nu mă gândeam la asta, a izbucnit Minibald. Pe mine nu m-a emoţionat câtuşi de puţin. Era sfârşitul normal pentru o treabă stupidă, care n-are nimic trist în ea. Ba, mai mult, e şi neverosimilă; dacă au murit toţi, atunci noi cum de existăm acum?

Regele a oftat din nou, dar n-a putut să-şi reţină un zâmbet de paternă satisfacţie pentru spiritul de observaţie demonstrat de Minibald.

— Aceasta este o poveste, Minibald. Şi poveştile nu sunt niciodată adevărate, chiar dacă au în ele multe adevăruri! Şi asta mi-o repeta mereu bunicul vostru şi tatăl meu.

— Dar dacă aceasta este o poveste, a insistat Minibald, pedant, atunci rămâne neexplicată existenţa Televizorului nostru. Nu ai răspuns la întrebarea mea! Cum de există Televizorul?

— Tată mincinos, l-a acuzat şi Microbald.

— De ce există Televizorul, mă întrebaţi… Dar oare vă întrebaţi de ce există un copac, bunăoară, sau o veveriţă, sau o păsărică? Un măcăleandru e de mii şi mii de ori mai complicat decât un Televizor, dar nimeni nu se întreabă niciodată de ce există! Sau măcar… nimeni nu se minunează prea mult dacă i se răspunde că nu există răspuns. Aşa îmi spunea bunicul şi eu v-o repet vouă. La multe întrebări nu există răspunsuri, şi e drept să fie aşa.

— Când lipseşte logica ştiinţifică, a răspuns critic Minibald, oamenii proşti se refugiază în mocirla metafizicii şi a superstiţiei.

— Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa? a sărit Regele înroşindu-se la faţă. Nu ştii că nu se cuvine?

— Am văzut o emisiune ştiinţifică chiar la Televizor, s-a justificat Minibald, şi mi s-a părut un lucru serios.

— Aici eu hotărăsc ce e serios şi ce nu e! a spus Arcibald. În primul rând, sunt tatăl vostru, aşa că ştiu mai multe decât voi! Apoi, în al doilea rând, sunt Regele şi, ca atare, culeg şi sorb adevărul chiar de pe buzele lui Dumnezeu, şi de aceea nu se cuvine niciodată să fiu contrazis!

— Tată fafist! s-a repezit la el fiul cel mic.

— Ce-ai spus?

— A vrut să spună „fascist”, i-a tradus Minibald.

— Copii nenorociţi ai uneia dintre multele mele târfei a explodat tata Regele, ieşindu-şi cu totul din sărite. Să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că m-a făcut bun, că altfel, pe Satana, v-aş arde de vii la foc mic, sfâşiindu-vă cu mâinile mele! Şi-acum duceţi-vă în camera voastră! În pat, fără cină! Şi fără Varietăţi!!!

— Ei, şi-aşa noi am mâncat de seară, a mormăit Minibald, plecând cu frăţiorul lui.

Cu pumnii strânşi de furie şi faţa posacă şi întunecată, Regele Arcibald a rămas în sală ca să-şi potolească mânia. Copiii lui neobrăzaţi erau singurele fiinţe din regat care izbuteau să-l mânie. Nu putea nici măcar să le taie capul. Şi-a tras un şut magicului protagonist al Poveştii sale.

— Să te ia dracu’”, Televizor de rahat! înjură el. Auzise expresia asta urâtă, cu o zi mai înainte, de la una din ciudatele figuri care populau ecranul Televizorului.

9

Jos, pe coasta abruptă, care în momentul acela era singurul drum drept spre râvnita ţintă, se căţăra acelaşi cal care se învoise să slujească drept vehicul pentru

misteriosul aventurier îmbrăcat în negru. Împreună cu el, frumoasa fecioară pe care o salvase.

Punga din imitaţie de piele, care se balansa pe toracele cavalerului la fiecare pas al patrupedului, avea peste puţin timp să supere pe toată lumea, obligând să i se găsească un loc cât mai potrivit. Nu era însă şi cazul cavalerului care, pentru a recupera ceea ce acum se afla în pungă, îşi riscase din plin viaţa. Mai mult chiar decât ca să salveze fata, se înţelege. Iar dacă ar fi trebuit să aleagă între ea şi lucrul acela… ei, avea idei mult prea precise în această privinţă: omenirea ar mai fi pierdut un erou şi s-ar fi mulţumit cu un fetişist care n-ar fi schimbat cu nimic pe lume lucrul acela care i se zbătea acum pe piept. Şi tocmai palpitul acela continuu şi ritmic era cel care-l mai ţinea în viaţă şi plin de hotărâre, chiar dacă-l extenua, împingându-l să meargă mai departe spre râvnita salvare, acum ceva mai aproape după marea victorie care îi oferise fata, şi mai ales obiectul din punguţa din imitaţie de piele. Obiectul acela, care mai înainte de a i se fi sustras îi aparţinea, se întâmpla să-i aparţină din nou acum, după decisiva luptă cu balaurul, şi pe care nimeni n-avea să i-l mai ia încă o dată. Luciul de care cavalerul în negru era pe deplin convins. Se înşela, dar într-o zi avea să fie fericit că se înşelase.

Călărea. De multă vreme. Privirea îi era obosită, deşi luminoasă. Fata nu avea expresie. O pierduse pentru o vreme, pentru că acum dormea cu faţa sprijinită de spinarea lui. Faţa bărbatului era murdară, părul său lung năclăit de praful nedorit care-l înecase tot timpul drumului, mâinile asudate şi lipite de dârlogii calului, o unghie de la piciorul stâng încarnată din cu totul alte motive, de zece ani, fapt de care nici el şi nimeni altul pe acea lume nu-şi dăduseră seama, şi n-aveau să-şi dea nici în viitor, până la sfârşitul acestuia.

10

Regele Arcibald aştepta în tăcere ultimele veşti de pe front, cu spinarea sprijinită într-un fotoliu moale, într-una din camerele sale (de fapt toate erau ale lui), ocupat să nu facă nimic. Nu era obişnuit cil o asemenea activitate. De obicei se îndeletnicea cu sportul sau cu războiul închipuit, sau cu banchetele, sau cu lupta corp la corp în acele *ius primae noctis*, sau cu dormitul, cu privitul la Televizor, sau cu ascultarea slugilor care-i citeau, sau cu discutarea cu cineva, sau cu trândăveala. Aceasta din urmă era poate activitatea cea mai apropiată de ceea ce făcea, de cele mai multe ori, dar pentru el trândăvia era cu totul altceva decât aşteptarea «omuului de după-masă, şi asta era cazul acelui moment. Acum aştepta să fie informat de felul cum mergea războiul. Primul său război adevărat, fără zaruri. Nu avea chef să se ocupe cu altceva în momentul acela. Războiul adevărat era o noutate importantă, merita toată atenţia lui. Dar atenţia nu se justifică înaintea conştiinţei, dacă nu ai ceva de pus în bătaie. Să fii atent la *nimic* – şi *nimic* era în conştiinţa sa în materie de război – înseamnă să nu fi deloc atent. În asemenea situaţie, mintea sa ar fi găsit probabil refugiu în somn, dacă nu s-ar fi întâmplat să se fi trezit de puţină vreme. Astfel încât gândul său nu mai era nimic şi astfel s-a trezit cu capul surprinzător de gol şi o stare de totală prostraţie. Condiţia aceasta s-a prelungit timp de câteva minute, până când psihicul i-a fost cuprins de nevoia de a constata din nou care era propria lui existenţă. Regele Arcibald a fost, astfel, luat pe neaşteptate de gânduri abstracte şi solitare, ecouri ale unui trecut îndepărtat, absent de ani de zile din conştiinţa sa. A fost surprins de amestecul acestor imagini moarte în creienil său, dar nu li s-a opus. I-a venit în minte figura severă a tatălui său, Kilobald („ce face el acum în capul meu dacă în realitate e mort?”), şi şi-a amintit cum îl mai

legăna părintele său pe genunchi pe vremea copilăriei sale, şi apoi şi după aceea, până la douăzeci şi cinci de ani.

Nu a putut să-şi împiedice amintirea să se întoarcă până la bunicul său, bătrânul şi mai mortul Megabald, pe care abia apucase să-l cunoască, şi la toţi strămoşii lui iluştri despre care-i povestiseră Megabald şi Kilobald: eroicul Gigabald, străbunicul său. Neînfricatul şi megalomanul Terabald, stră-străbunicul său. Şi apoi la şi mai defuncţii săi strămoşi Femtobald şi Atţobald. Toţi, toţi morţi. Şi atunci ce făceau ei în capul său? De ce-i vedea propria minte când ei nici nu mai existau? Ce sens avea să-l vezi pe unul care nu mai e? Rămăşiţele lor erau de foarte multă vreme putrezite în pământ şi în prezent NU EXISTAU. Era foarte rău să-i vadă în propria minte. Era chiar rău?

Arcibald s-a neliniştit de ceea ce i se întâmpla. Până atunci avusese întotdeauna nemaiîntâlnitul noroc să fie fericit, sau oarecum mulţumit, de orice clipă a vieţii sale, chiar şi în momentele de furie, care-l amuzau şi-l făceau să fie deosebit de mândru. Dar acum, pentru câteva minute, simţise ceva ca o părere de simţământ neobişnuit, deloc satisfăcător, care-l cuprinsese pe neaşteptate. Tristeţe? Proastă dispoziţie? Nostalgie? Cunoştea aceste cuvinte. Dar care era de fapt diferenţa dintre unul şi altul? Le auzise rostindu-se adesea până atunci, dar nu le acordase niciodată vreo atenţie pentru că nu-l priveau pe el. A fost uşor cuprins de tentaţia de a le cerceta atunci. Apoi şi-a dat seama că gândeşte, că gândeşte prea mult şi s-a temut să nu devină sclavul creierului său sau aşa ceva. Niciodată nu i se întâmplase asta până atunci. Dar ce înseamnă că nu i se mai întâmplase? Şi oare din ce motiv acum se gândea că de data asta i se întâmpla ceva neobişnuit? Dădu fuga la oglindă. Îşi privi chipul. Era normal. Atunci de ce nu se simţea normal? S-a privit mai bine. Chipul său reflectat

părea speriat. Şi-a dat seama că-i era frică. *Prostii*, se sili el să spună, *şi de ce*, *mă rog*, *să fiu eu speriat*? *Nu*, *nu sunt speriat*. Atunci de ce ochii din imaginea sa erau aşa bulbucaţi? Trăsăturile feţei căpătaseră semne de teroare. *Oh*, *nu*…! s-a gândit Arcibald.

Dar Regele Arcibald era destul de fericit, pe cât nu era colegul său Ribald, şi ceva a intervenit ca să-i abată gândul de la spirala mentală în care se încâlcise şi să-l sustragă din situaţia de a putea avea un atac de anxietate. Sfetnicul de curte Adolf Churchill a intrat atunci în încăpere, urmat de cei care alcătuiau Consiliul de Război. Era ora raportului zilnic asupra felului cum mergeau confruntările şi reuşitele luptelor. Atenţia Regelui a fost atrasă cu totul de cuvintele supuşilor săi. Raportul, cu toate înfloriturile cu care era împodobit, potrivit obiceiului, a durat 20 – 22 de secunde. Nu se întâmplase cine ştie ce, faţă de data precedentă. Frontul crescuse cu 320%, lărgindu-se de la 10 la 40 de metri, şi era mai puţin îngrijorător ca niciodată. Logica războiului ar fi impus acum un contraatac şi o invazie a teritoriilor inamice, cu succesiva cucerire şi anexare a lor. Dar logica bunului-simţ era împotriva unei asemenea proceduri convenţionale. Unicele produse care abundau pe teritoriul inamic erau *pasteureila pestis*, *vibrio cholerae*… şi *tarlus penetrans*, microorganisme cunoscute pentru uşurinţa lor de a produce omului respectiv ciuma sau pesta, holera şi variola – dacă nu chiar *dulcis în fundo*… adică moartea. Şi-atunci cum să faci războiul? Ţinându-se seama că nu era de cucerit decât moartea, conflictul, oricât de puţin crud ar fi fost, reieşea a fi zăpăcitor. Rezolvarea cea mai logică ar fi fost să înceteze. Războaiele sunt suficient de neplăcute când în joc sunt interese majore, dar când nu sunt interese de niciun fel continuarea lor ar fi o idioţenie. Şi apoi mai era turismul, de care trebuia ţinut seama.

Regatul Regelui Arcibald era ţinta predilectă a unor mari grupuri de străini, nişte indivizi mici cu ochi migdalaţi care invadau regulat ţara fără niciun scop aparent decât acela de a privi lucrurile cu un ciudat obiect dreptunghiular pe care obişnuiau să şi-l pună adesea în faţa propriilor ochi, mai ales când erau imagini frumoase la vedere, ţinându-l aşa până făcea „clik”, şi piticuţii aceia caraghioşi surând-au satisfăcuţi. Şi ca să vină acolo ca să facă acele operaţiuni cheltuiau întotdeauna o grămadă de bani în valută forte, şi prezenţa războiului – „happening” inflaţionat şi antiestetic – ar fi putut să-i determine ca pe viitor să nu mai vină pe-acolo. Deci războiul nu mai putea continua decât pentru minimul indispensabil. Să fie câştigat ar fi fost soluţia cea mai simplă, din punct de vedere tehnic, dar era prea puţin practic. În primul rând, ar fi trebuit cucerit teritoriul inamic – operaţie extrem de simplă din punct de vedere practic – în trei ore şi jumătate, punând la socoteală jumătatea de oră necesară pentru schimburi, s-ar fi putut ajunge foarte uşor la cucerirea castelului Regelui Ribald – şi armata ar fi contractat şi, succesiv, importat în propria ţară mai toate bolile cunoscute. Apoi a învinge înseamnă a înfometa două popoare în loc de unul. Şi noul popor era o curte a miracolelor de smintiţi poliinfectaţi de toate relele posibile, o absurdă piatră de moară de piciorul înfloritorului şi sănătosului popor al Regelui Arcibald. Nu era convenabilă victoria. Dar nici înfrângerea nu era o soluţie surâzătoare. Trebuia ca războiul să înceteze şi gata. Strategia cea mai indicată, i-a spus Churchill Regelui, după ce-i rezumase toate cele precedente în opt secunde, era cea de a organiza acţiuni de sabotaj în rândurile inamicului, sustrăgându-i-se, astfel, şi singurele mijloace de război de care mai dispunea. Era sarcina cavaleriei. Un escadron de lăncieri de elită ar fi trebuit pus să îndeplinească această

misiune delicată. Adolf Churchill a pus să fie chemat lancelotul care dovedise mai bine decât oricare altul că ştie să conducă lăncierii.

În armura sa de bronz negru şi cu un uşor scrâşnet de fierotenii, lancelotul şi-a făcut intrarea în sala tronului şi, la un semn al lui Churchill, s-a dus să îngenuncheze dinaintea Regelui, cu o mână pe inimă şi cu coiful în cealaltă.

— La porunca domniei tale, sire, vin să aduc spada şi experienţa mea.

— Cum te numeşti tu, oh, lancelotule?

— Andreotti, a răspuns omul îngenuncheat.

— Iar tu?! a spus Regele.

De pe figura sa au dispărut trăsăturile nobile şi binevoitoare ale expresiei de mai înainte. Pielea frunţii s-a adunat în cute de surprindere. Sprâncenele s-au lăsat pe ochi într-o încruntare mânioasă. Privirea sa tăioasă a căutat o clipă spre Churchill. Apoi s-a întors să se fixeze pe Andreotti.

— Deci, tu, despre care se spune peste tot că ai fost ales lancelot ca urmare a unei secrete manevrări de lanceloterie, te pomeneşti că eşti acum în fruntea tuturor lanceloţilor mei de elită?

— Hm, maiestate, să mă iertaţi dacă-mi permit să vă explic că toate astea nu sunt decât nişte pălăvrăgeli murdare şi anonime, a spus Andreotti. Desigur, opera unor invidioşi care vor să stârnească zâzanie. Eu am fost întotdeauna un servitor onest şi supus coroanei.

Regele n-a spus nimic, poate gândindu-se la ceva.

— Adolf, a zis, însă, după un minut, chiar nu există nicio altă alternativă în afara acestui lancelot rău famat?

— Sire, a răspuns Adolf calm, nu vă grăbiţi să trageţi concluzii neîntemeiate. Andreotti e un expert în problema care ne interesează acum, şi apoi nu avem probe împotriva

lui. Nimeni nu va fi mai capabil decât el să saboteze inamicul fără ca acesta să-şi dea seama că necazurile lui sunt produse de un sabotaj, şi uneori chiar fără să se vadă că omiil nostru ar fi duşmanul cuiva.

— Bine, fie, a spus Arcibald, mă încred în el. Dar încep să prefer războiul închipuit cu Risiko în locul acestuia adevărat.

— Maiestatea voastră e înţeleaptă, a spus Churchill.

Apoi n-a mai vorbit nimeni. S-a auzit ceva ca un ciripit şi Arcibald a văzut, dincolo de uşa care dă în coridor, un mic grup de şambelani foindu-se în ceea ce fantezia lui i-a sugerat că este o plăcută, şi leneşă preumblare fără rost.

11

Regele Ribald al VIII-lea îşi parcase neadoratul său trup pe credinciosul tron antialergic. Îl asculta pe bărbosul Auschwitz care-i comunica ultimele evenimente de război. În limitele impuse de artroza sa cervicală, răspundea slujitorului său mişcându-şi capul în uşoare semne de acceptare.

— Astfel l-am corupt pe lancelotul lor de frunte, a repetat ca şi cum ar fi căutat să confirme, după ce Auschwitz terminase.

— Desigur, sire.

— Şi cum ziceai că-l cheamă?

— Andreotti, sire.

— Şi noi i-am cumpărat.

— A cerut mai puţin decât ne temeam noi. A ajuns tezaurul nostru regal care, după cum ştiţi, e un fleac.

— Andreotti, a meditat Ribald. Ce nume ciudat! Cine ştie de unde o mai veni şi ăsta! Privirea i s-a pierdut în gol şi pe figura lui au apărut umbrele unor gânduri încâlcite.

— Ausenwitz, crezi că vom reuşi să învingem în războiul ăsta?

— Acum că l-am cumpărat pe Andreotti nu mai pot exista prea mari dificultăţi.

Ribald părea că este pradă unor îndoieli.

— E ciudat… Adevărul e că niciodată n-am sperat CU ADEVĂRAT… în viaţa mea lucrurile nu mi-au mers rău, ci foarte rău… în afara faptului că am fost Rege, dar m-am născut în ţara asta şi nu cunosc identităţi mai puţin prestigioase.

Şi-a suflat nasul, pierzând astfel, pentru a nu ştiu câta oară, ceva care era cu mult mai mult decât (în simplu muc.

— Nu izbutesc deloc să-mi închipui c-am putea învinge. Vezi, Auschwitz, eu privesc situaţia din afară, şi ce văd? Văd un suveran urât şi bolnăvicios şi respingător, cu un nume destul de puţin promiţător, „Ribald”, care agresează fără drept un monarh frumos, iubit şi foarte sănătos şi cu un nume simpatic precum „Arcibald”. Şi ce crezi că-mi vine acum în minte, deodată? Că până la urmă va învinge Arcibald, Cel Bun. La dracu’! Nimeni, nici măcar eu, n-ar îndrăzni să-şi imagineze un alt fel de epilog! Departe de mine umbra vreunui gând sau a unei nerozii de-a mă ascunde în spatele vreunei posibilităţi de schimbare de destine! Toate astea mă preocupă şi de-a dreptul mă copleşesc, chiar dacă acum victoria e atât de apropiată, încât e aproape absurd să te gândeşti c-ar mai putea să ne scape.

— Nu vă fie teamă, sire! Jocurile sunt făcute, acum, în bine şi în rău. Temerile şi frământările domniei voastre n-au cum să mărească sau să micşoreze posibilităţile noastre de victorie. Singurul lor efect va fi să mărească nesătulele ulcere gastrice care vă duşmănesc atâta. Aşa că, precum se va spune într-o zi într-o ţară îndepărtată, *take it easy*, totul o să iasă bine!

— Ar fi pentru prima dată!

12

Regele Arcibald nu se simţise niciodată atât de rău în viaţa lui. Mai întâi veniseră ameţelile, anuaţate de acele ţiuituri care nu existau decât în capul lui, apoi îl apucase tremuratul, palpitaţiile, sudorile reci, înţepenirea musculară, după care urmase dermatita exfoliativă, eritema multiformă, sindromul Steven-Johnson, colita pseudomembranoasă, bâţâiala, junghiurile, astenia, spuzeala, umflarea limbii, metemoglobinemia, necroza hepato-celulară, hipoprotrobinemia, precum şi o vastă gamă de maladii înspăimântătoare prospectate în toate hârtioarele cu mod de folosinţă, de posologie, aflate în mai toate cutioarele de medicamente.

Trecuseră deja treizeci şi şase de ore şi jumătate de când se uitase ultima oară la Televizor şi criza de abstinenţă nu părea să slăbească.

Ştia de ce se simţea rău. Andreotti îi furase Televizorul. *Blestematul*! Oh, cum mai suferea! Era evident o voinţă transcendentă… mai bine zis o „încâlceală” transcendentă în care el se încurcase. Bunul Dumnezeu, de care el nu se îndoise niciodată că-l veghează cu bunăvoinţă, probabil că nu fusese o clipă atent şi Diavolul, gata să profite de asta ca să-l trimită pe Andreotti să-i tulbure destinul său fericit cu furtul Televizorului. Şi în locul fermecatului obiect lăsase un spirit blestemat, care-l învăluise şi era acum pricina tuturor suferinţelor pe care le îndura. Cine putea să-l încredinţeze că Diavolul n-avea să-i provoace de-a dreptul o moarte prematură şi-n chinuri groaznice? Era evident că Regele Arcibald se cufunda, cu dificultăţi sporite, în mocirla propriei sale epuizări nervoase.

Dar soarta, ca de obicei, îl aştepta la cotitură. A fost chemat în mare grabă cel mai mare exorcist din regat. Acesta şi-a expus cu foarte mare grijă atât de încurcatele

sale scenografii şi s-a produs în vastul său repertoriu de ritualuri magice. Regele Arcibald şi-a revenit la o stare mai bună decât cea dinaintea bolii.

— L-am învins pe diavol! a tunat el când durerea s-a îndepărtat de el. Am învins! Am învins încă o dată! Ca întotdeauna!

Nenorocirea furtului Televizorului s-a transformat pentru Regele Arcibald într-o întâmplare norocoasă. Pe vremea aceea, misterele isteriei şi ale psihopatiei nu fuseseră cercetate încă, şi miraculoasa vindecare de atâtea boleşniţe, interpretată ca un eveniment mistic şi supranatural, avusese drept efect creşterea bagajului de siguranţe ale monarhului şi de a umfla după aceea propriul „eu” care şi aşa nu mai avea margini.

— Dumnezeu ne va fi desigur recunoscător, i-a spus el capelanului, de-a fi îndreptat noi nebăgarea Lui de seamă, izbutind noi să dăm o crudă pedeapsă Diavolului, duşmanul său, care a nesocotit voinţa divină voind să mă posede. Şi e firesc că va trebui să ne susţină, acum când ne dezlănţuim puterea noastră pentru a redobândi Televizorul, şi că e nerăbdător să-l vadă reintrând în posesia noastră. Ah! Nu m-am simţit aşa de bine în viaţa mea!

Slujitorul său Adolf Churchill era ceva mai puţin satisfăcut.

La urma urmelor pierduse războiul, un război care, chiar şi cu toată reaua-credinţă, păruse să fie imposibil de pierdut. Dar totul se petrecuse cu atâta repeziciune: trădătorul Andreotti furase numaidecât Televizorul şi-l încredinţase perfidului Rege Ribald al VIII-lea, care se văzuse pe neaşteptate în situaţia de a fi câştigat războiul. Şi ei, de a-l fi pierdut. Era un mare afront pentru onoarea sa de om de stat. Voia să îndrepte situaţia, l-a cerut o audienţă Regelui.

În loc să-l asculte, Regele i-a împărtăşit pe dată marele său entuziasm:

— Dumnezeu e de partea noastră, i-a spus cu o expresie triumfală, şi ne va ajuta cu siguranţă mai mult ca acum, se simte vinovat pentru că ne cam uitase un pic! Cu siguranţă că vom primi mai înainte un semn de la El ca să confirme spusele mele.

Churchill s-a arătat mirat. Apoi a spus:

— De fapt, un semn avem, sire. Un tainic cavaler în negru a ajuns azi-dimineaţă la curte cu calul său, ducând cu el o prinţesă salvată de la nişte balauri fioroşi. El ne-a întrebat numaidecât de Televizor!

— Ei, vezi? Ce spuneam eu? a exclamat Regele Arcibald, cu ochii strălucind de victorie. E cavalerul pe care Dumnezeu ni l-a trimis imediat ca o primă reparaţie a greşelii Sale. El va recupera Televizorul pentru noi şi-i va scuti de marile lor primejdii pe soldaţii noştri care, într-o invadare a acelui teritoriu, ar contacta mai multe boli fatale decât s-ar fi auzit vreodată! Şi e drept aşa. Acesta nu e un lucru pentru care să fie necesare armate, cum şmecherul acela de Andreotti a ştiut atât de bine.

„Cine ştie unde-o fi Andreotti în această clipă…” s-a gândit Churchill, cu voce tare.

Arcibald s-a strâmbat.

— Nu va fi rămas, desigur, în regatul lui Ribald, ca să ia toate bolile alea! O fi plecat spre alte locuri, în căutare de alt guvern în care să se amestece, în vreo ţară care nu-l cunoaşte încă aşa cum e şi unde să se găsească vreun alt popor gata să-l creadă şi să se lase înşelat! Nu ne priveşte. Dacă Diavolul nu va izbuti să-l salveze în vreun fel, e sigur că *t*

Dumnezeu îl va pedepsi într-o zi cum se cuvine.

— Când vreţi să-l primiţi pe cavalerul misterios, sire?

— Numaidecât, Churchill. Dă ordin ca trimisul lui

Dumnezeu să mi se înfăţişeze chiar acum. Şi să n-o uite pe prinţesă, a rânjit el, îmi plac prinţesele.

13

La început, cavalerul în negru n-a făcut o impresie prea bună ochilor atenţi ai Regelui Arcibald. Aspectul său fizic era destul de neconvingător. Era mai mic de statură decât Arcibald şi mult mai puţin frumos; trăsăturile feţei lui erau însă destul de regulate… dar puţin cam prea comune; şi-apoi, la naiba, ochii lui erau negri ca smoala, ca smoala din infern, capul nu-i era aureolat şi nici măcar spada nu-i era fosforescentă. În afară de asta, expresia zugrăvită pe chipul cavalerului în negru şi oglindită în ochii lui întunecaţi era aspră şi dură, cu o nuanţă de suferinţă şi o urmă de… răutate. De, poate că nu era rea, dar emana acea magică aură de plăcută seninătate pe care el, un ales al Domnului, ştia bine că o emană.

Apoi Regele Arcibald şi-a spus că poate cavalerul era aici incognito, şi lipsit astfel, din cine ştie ce motive, de tradiţionala aură şi de spada fermecată de rigoare. Şi chiar aspectul niţel cam plebeu şi-a găsit numaidecât o explicaţie clară în mintea Regelui; cavalerul era un „servitor” al Domnului, în timp ce el, Arcibald, era o directă emanaţie a Celui-de-Sus, practic un fe de culeg al Lui. Fata însă i-a făcut numaidecât o impresie foarte, foarte bună. Era blondă, foarte blondă şi cu ochii de un albastru luminos care-i aminteau de sine însuşi; pielea era foarte albă, netedă şi perfectă, ca de cauciuc, o piele din acelea care nu dezamăgesc nici de aproape, alunecând întotdeauna dulce şi elastic. Regele Arcibald şi-a imaginat numaidecât mâinile sale explorându-i toate tainiţele şi inima lui şi-a accelerat pe dată bătăile. Şi chiar şi conţinutul acelui magnific înveliş de piele era demn de a ridica regala tensiune arterială. Da, iată un exemplar feminin care ar fi consimţit cu plăcere să se împerecheze

cu el, deşi nu era dotat cu reglementara virginitate! Poate că ar fi reuşit să simtă nevoia de a se culca cu ea de MAI MULTE ORI. Era rar ca un corp de femeie care se împreună cu el să mai păstreze suficiente taine pentru a-l atrage încă o dată. Şi când un corp de femeie îi era cunoscut şi lipsit de mistere, de ce ar fi trebuit să-şi mai piardă timpul petrecând cu el, fără niciun scop, de vreme ce în regat mai erau încă atâtea corpuri neatinse, de supus cercetărilor sale? Dacă femeile ar fi avut un suflet, ca bărbaţii, poate că misterul ar fi putut să dureze ceva mai mult şi pasiunea să întârzie asupra. uneia dintre ele; dar Regele Arcibald ştia bine că femeile nu au suflet şi se mulţumea astfel să se entuziasmeze în rarele ocazii când i se întâmpla să descopere un nou trup feminin capabil să-l facă să asude MAI MULT ca să poată găsi misterul pe care un singur act nu l-ar dibui.

Regele Arcibald a simţit în el prevestirile unei erezii, l-a aruncat o a doua privire cavalerului în negru, apoi şi-a întors ochii să şi-i fixeze pe femeie. N-o duc prea rău agenţii ăştia secreţi ai lui Dumnezeu, gândi el. Dar…

Fata – ideea i-a venit dintr-odată în minte, limpede şi plauzibilă

— Făcea parte, desigur, doar din travestiul cavalerului: supuşii trimişi de Dumnezeu nu puteau, într-adevăr, să se folosească de femei, auzise asta de la cineva. Aşa că ea aici era acum doar în formele lui de camuflaj, şi nu ca o concubină. Sigur, sigur. Asta simplifica lucrurile. Nu s-ar fi ridicat astfel împotriva Voinţei lui Dumnezeu, dacă s-ar fi apropiat de femeia cavalerului. Ba chiar, acum când se gândea mai bine, femeia era desigur un mic omagiu pe care Domnul i-l trimitea ca să-i întărească sufletul în aşteptarea întoarcerii Televizorului în mâinile sale legitime! Regele Arcibald era foarte sigur de concluziile sale, ca de obicei. S-a hotărât să intre în joc şi

să nu lase să se vadă că înţelesese adevărata ei funcţie. Dacă Dumnezeu voia să-i facă surpriză, de ce să-L frustreze, dând să se înţeleagă că ghicise totul dinainte?

— Frumoasa mea domniţă, a început el cu voce mieroasă, a ajuns până la noi vestea despre eroica faptă a curajosului vostru cavaler, care, cu un neţărmurit curaj, v-a smuls din blestematele mreje ale unui balaur înspăimântător.

— Mai mult sau mai puţin, aşa e, înălţate Rege.

— Poţi să-mi spui stăpâne, „stăpânul meu".

— Bine, stăpânul meu.

— Şi de fapt pe tine cum te cheamă?

— Sybilla, stăpânul meu.

— Ah, Sybilla… ce nume minunat! „Cea care vede-n viitor1; lumea neprevăzutului se şterge în urma voastră, femei care purtaţi acest nume!

— Mă rog…

— Ba nu, aşa e!… aşa e! Mă pricep la asta! Ah, Sybilla, ce-ar fi să jucăm un *squash*?

— Ce anume?!

— Am să te învăţ eu. Sunt un campion de golf şi de Risiko, dar şi la *squash* mă pricep destul de bine. Dar „Monopoli" ştii?

— Păi… de…

— Nu ştii „Mopopoli"? Trebuie să remediem cât mai repede acest neajuns.

Cavalerul a tuşit. Regele s-a întors către el.

— Şi dumneata, viteaz printre viteji, ce-mi spui? Ce putere a destinului te-a împins până la mine, ce te-a făcut să mi te înfăţişezi?

— Căutăm Televizorul domniei voastre, a spus cavalerul cu voce joasă şi privire fermă, hotărâtă.

— Bravo, bravo! Văd că ai şi vorbit cu Churchill. O să-ţi spună el exact unde şi cum îl poţi găsi. Şi acum,

spune-mi, ilumineză-mă şi pe mine, cum ai făcut de l-ai dovedit pe balaur, cavalere?

— Păi nu e nimic special. I-am tăiat capul.

— Ah… desigur… fireşte… era şi normal.

— Cam aşa se întâmplă de obicei, excelenţă.

— Sire, îl corectă Arcibald. Să-mi spui sire.

— Fireşte, sire. Acuma însă trebuie să vă mărturisesc că noi suntem cam obosiţi; după cum se şi vede, n-am dormit de multă vreme, aşa că am dori să ne retragem. Voi fi gata de plecare îndată ce toxinele vor ieşi cu totul din trupul meu chinuit, şi între timp voi fi fericit să primesc ospitalitatea domniei voastre. Şi aş vrea să-mi faceţi o favoare. Aş fi peste măsură de recunoscător dacă aş putea s-o încredinţez pe Sybilla în grija domniei voastre pe tot timpul cât eu voi fi plecat. N-aş vrea să-şi rişte viaţa, venind cu mine.

Regele Arcibald abia şi-a reţinut un rânjet de mulţumire.

— Voi avea eu personal cea mai mare grijă de domniţă, şi mă voi ocupa de ea ca un tată… sau chiar ca un unchi… un *unchiule*!… că nici aşa bătrân nu sunt, ha, ha!…

— Ah, de ce vrei să-mi faci asta?! a exclamat Sybilla întorcându-se spre cavaler şi agăţându-se de o mânecă de-a lui. Aş prefera să te urmez şi să mă faci părtaşă la toate cele ce ţi se vor întâmpla, orice ar fi!

Cavalerul s-a silit să n-o privească. Poate că doar umbra unei emoţii, care de mult nu-l mai cuprindea, i-a fluturat prin ochi.

— E hotărât! a spus, încercând în zadar s-o îndepărteze pe fată.

— Acuma… să-mi iertaţi o curiozitate, a intervenit Regele Arcibald. N-am mai văzut în viaţa mea o pungă ca aceea pe care dumneata, messere, o porţi la gât. Ce e în ea, dacă e voie să întreb?

O reprimare adrenalinică s-a răspândit în toţi muşchii cavalerului, ai cărui ochi s-au mărit pentru o clipă şi a cărui faţă, pe sub straturile de murdărie, s-a albit.

— Câteva… monede de argint… a răspuns el, cu oarecare greutate. Regele n-a băgat de seamă anormalele semne care însoţeau răspunsul şi l-a acceptat fără nicio îndoială.

14

Regele Ribald şi sfetnicul său Auschwitz se învârteau deja de un sfert de oră în jurul acelui obiect care părea să fie de pe altă lume. Pe trei sferturi era alcătuit dintr-un material ciudat şi necunoscut pe care se cam temeau să-l atingă cu mâna. Lustruit, cum putea să fie o piatră, o bucată de lemn sau metal, era totuşi deosebit de acestea la pipăit; temperatura şi elasticitatea erau altfel decât s-ar fi putut presupune şi, dacă-l ciocăneai cu degetul, avea o sonoritate necunoscută. De aceea vârfurile degetelor lor se apropiau şi se retrăgeau nesatisfăcute.

— Cine ştie cum se umblă cu el, a spus Regele Ribald. Aşa cum ne apare nouă acum, ai crede că este cu totul inutil. Presupun că se poate face totuşi ceva cu el.

— Dacă aş fi un nerod, a spus Auschwitz, m-aş gândi că pentru asta ne-ar trebui o baghetă magică. Dar presupun că există un sistem mai practic.

Dar Regele a observat atunci o suprafaţă pătrată care ieşea mai în afară într-un colţ al Televizorului. A atins-o uşor cu un deget şi atunci s-a întâmplat ceva. O lumină şi nişte imagini au apărut pe suprafaţa sticloasă a miraculosului obiect. Totodată Televizorul a început să emită şi sunete.

Au apărut nişte construcţii caraghioase, ca tipărite pe sticlă. Puteau să fie case sau castele, dar de un tip cu totul necunoscut. Erau imense, ca nişte uriaşe blocuri de piatră, şi erau pătrate, cu forme incredibil de regulate.

Nici Ribald, nici Auschwitz nu mai văzuseră vreodată aşa ceva. Şi totuşi, au intuit că era vorba de case. Sau castele. Întrucât suprafeţele lor erau perforate de şiruri de ferestre, şi ferestrele se găsesc de obicei pe zidurile caselor şi ale castelelor. Între şirurile de „case” era o stradă întunecoasă ca o potecă pe pământ uscat ca după un incendiu, dar aparent netedă ca un covor. Poate că era anume acoperită cu un covor negru sau era acoperită cu cenuşă. Dintr-odată au apărut pe stradă, ca din nimic, unul şi apoi doi monştri. Erau nişte lucruri strălucitoare, cu o formă plată şi alungită. Aveau ochi mari şi fără pupile. Nu păreau să fie făcute din came. Suprafaţa lor, fără păr, era lucioasă, foarte lucioasă şi strălucea ca razele de soare. Primul dintre monştri era de un roşu aprins şi uniform; cel care-l urma era albastru şi era împodobit cu o mică cocoaşă care arunca raze dese şi orbitoare de lumină. Monştrii treceau de pe-o parte pe alta a străzii şi se auzeau strigăte ascuţite şi asurzitoare amestecate de pocnituri seci şi cu un neîntrerupt vacarm de fond, nu lipsit de o stranie muzicalitate. Ciudat e că monştrii nu lăsau nori de praf în urma lor.

Înlăturând ipoteza covorului, cenuşa era desigur lipită de stradă. Apoi, dintr-odată, au putut vedea unul dintre monştri de aproape. De foarte aproape! Înăuntru era captiv un bărbat, care se zbătea zadarnic, luptându-se cu o gură perfect rotundă care era înaintea lui şi pe care el o ţinea cu amândouă mâinile încercând zadarnic s-o imobilizeze. Până la urmă, cu un gest fulgerător, bărbatul şi-a eliberat o mână de pe soiul acela de gură şi a dat o lovitură în mijlocul ei într-o chestie rotundă, care a intrat înăuntru. Trebuie să fi fost punctul slab al monstrului, deoarece gura nu s-a închis să-l înghită, în schimb, s-a auzit un ţipăt şi mai puternic decât toate cele dinainte. Apoi monstrul s-a văzut din nou de departe. Diferite alte

făpturi asemănătoare apăruseră deodată. Monstrul nostru s-a izbit de unul din ele, s-a zguduit, s-a lovit şi a dărâmat un mic zid, după care s-a prăbuşit în mare, unde a dispărut după câteva clipe. Până la urmă, bărbatul dinăuntru a ieşit la suprafaţă, scuipând apă şi înotând disperat. Era liber! Monstrul trebuie să se fi înecat. Imaginea s-a tulburat complet. Partea magică a Televizorului a devenit lăptoasă.

Dar numai pentru o secundă.

Un vacarm de lumini colorate a izbucnit dintr-odată şi un sunet asurzitor şi melodic a spintecat aerul şi figuri surâzătoare de făpturi omeneşti au apărut şi au dispărut cu o repeziciune vertiginoasă, apoi a apărut, enorm, un cilindru roşu acoperit cu semne albe din picăturile căruia a ieşit un lichid maroniu tulbure, care, vărsat într-un pahar, a produs o mare cantitate de spumă şi multe fiinţe omeneşti s-au grăbit să-şi înmoaie buzele şi să bea.

Ribald ŞI-A – uschwitz priveau nedumeriţi.

— Probabil că e mixtură de argilă sulfuroasă şi de fecale, a îndrăznit Ribald. Împotriva spiritelor rele.

— Mă îndoiesc că înghiţind băutura aceea au să reuşească să supravieţuiască acelor spirite, a spus Auschwitz. Priviţi câte bule de spumă! Vă închipuiţi ce torboseală fac astea într-un stomac? Cu toată spuma aia? Eu n-am văzut niciodată spumă decât în gura câinilor turbaţi sau a oamenilor care trag să moară.

Regele Ribald s-a scuturat de oroare.

Cilindrul roşu s-a prezentat apoi dintr-o altă perspectivă. O inscripţie misterioasă, poate un cuvânt magic, a apărut pe cilindru, şi Auschwitz l-a fixat pentru o clipă în minte. Luând pana pe care o purta întotdeauna cu sine a întins-o într-o călimară din apropiere şi a scris pe o bucată de stofă: „Coca Cola”.

Alte situaţii cu semnificaţii nu mai puţin tainice s-au petrecut pentru o vreme în Televizor. Ribald şi cu

Auschwitz încercau în zadar să găsească o logică la cele ce le vedeau. Apoi, o scenă a părui din nou să aibă puţin sens.

O femeie o liniştea pe cea care, probabil, era fata ei, care plângea disperată.

„Nu plânge, fata mea, ai să vezi că până la urmă se aranjează lucrurile”, spunea mama.

„Nu, repeta fata între un sughiţ şi altul, nu e aşa! Ştii foarte bine că nu e aşa! Pablo nu şi-a schimbat hotărârea niciodată în viaţa lui! N-o să se mai întoarcă!”

„Ba o să se întoarcă, ai să vezi. Se va întoarce şi-şi va face datoria şi te va lua de nevastă. De fapt, Pablo e un băiat bun”.

„A spart o bancă la São Paulo şi a fugit în Birmania cu nemţoaica lui cea grasă! SIMT că nu se va întoarce/”.

„Nu te teme, copila mea, nu te teme, se va întoarce!”

„A dispărut când a auzit că sunt însărcinată. Ieri am făcut ecografia şi am aflat că sunt trei gemeni. Trei orfani! Oh, o să mă omor!”

„O să se întoarcă, micuţa mea, o să se întoarcă”.

„Ş-acum mi-am mtesc de ziua aceea atât de frumoasă când l-am cunoscut… Eram în discoteca aceea minunată… EI Desaparecido En La Playa… Câte amintiri… era ca în PARADIS… DOAMNE, CE FRUMOOOS…”

În Televizor imaginea s-a clătinat o clipă şi a dispărut. A apărut o alta. În întuneric apărea o inscripţie: «EI Desaparecido En La Playa», apoi totul s-a întunecat din nou, ca în noaptea cea mai întunecoasă, deşi miriade de fulgere colorate şi neîntrerupte spintecau întunericul lăsând să se întrevadă fugare forme de lumină solidă, făcută astfel datorită faptului că aerul din acel loc era fum în realitate, în care lumina se reflecta dând efectul pomenit. Un zgomot asurzitor şi nedesluşit chinuia urechile lui Ribald şi Auschwitz. O grămadă de persoane, mult prea multe pentru spaţiul, evident, nesatisfăcător,

înghesuite una-ntr-alta, se agitau cu toate în acelaşi mod, fără niciun scop. Printre ele se desluşea şi fata pomenită mai înainte. Apoi în imagine a apărut, mare, numai figura ei, marcată de oboseală şi de sudoare. Lipsită până şi de cel mai palid surâs, faţa ei i-a apărut lui Ribald mult mai tragică decât atunci când plângea.

Regele s-a întors spre Auschwitz.

— Discotecă. A spus că se cheamă discotecă. Şi vorbea de paradis. Bănuiesc că e ceva mult mai grav în toate astea.

Auschwitz a dat aprobator din cap.

— E ceva diabolic în treaba asta… în Televizor. Eu nu cred în supranatural, dar dacă aş crede n-aş avea nicio îndoială că asta este cu adevărat o fereastră spre infern. Deşi soluţia cu misterul nu e desigur atât de simplă. Ceea ce vedem noi acum trebuie să aibă un tâlc… Mintea mea refuză să creadă că e vorba de ceva fără un sens, deşi adevărul este că nu izbutesc să explic cam ce vedem noi. Adevărul îmi scapă, dar mă fascinează şi mă simt îndemnat să mă uit mai departe. Toate astea sunt oribile, dar foarte interesante.

Regele Ribald şi-a scos o zgaibă din propriile nări.

— Bubele astea din nas par să-mi treacă, a spus. Apoi a adăugat: Am câştigat războiul.

— Aşa e! a spus şi Auschwitz cu privirea absorbită de Televizor.

— Noi am câştigat. Eu am câştigat. Incredibil! Cu batista şi-a şters mâinile murdare de sângele din nas. Nu învinsesem niciodată, în viaţa mea. Am înlăturat eternul ghinion, Auschwitz. Nu credeam că e cu putinţă aşa ceva.

— Ba era, a spus Auschwitz.

— Legea Numerelor Mari a făcut astfel încât să vină şi rândul meu. Am făcut bine că am îndrăznit, Auschwitz.

— Am făcut bine.

— Şi ce-o să urmeze, acum, după ce am câştigat războiul?

Nu existase niciun fel de entuziasm în această conversaţie. Şi nu era niciun entuziasm nici pe faţa lui Auschwitz care, în loc să răspundă Regelui său, rămase să privească fix tot la Televizor, în tăcere. Niciun entuziasm nici în ochii lui Ribald când şi-a asumat primejdioasa onoare de a-şi răspunde singur la întrebare.

— O să urmeze, a spus cu ton absent, ceea ce s-ar fi întâmplat chiar şi dacă n-am fi purtat acest război.

— Ce neruşinată! Să-şi arate toată goliciunea!

În Televizor, o femeie goală se spăla sub un puternic şuvoi de apă.

— Nu eşti de acord, Auschwitz?

— Ba da, sire, sunt.

— Dar de ce? DE CE? a scâncit Ribald, ieşind din lâncezeala de până atunci. Unde am greşit, unde?

— Victoria a venit prea repede, sire, şi în mod eronat. Poporului nu-i pasă de această victorie. Nu e victoria lui. N-a fost dobândită prin lupta lui. Practic, se spune că noi amândoi am cumpărat Televizorul de la Andreotti. Războiul nostru s-a sfârşit prin cumpărarea acestui obiect din faţa noastră. Nicio nouă bucată de pământ pentru poporul nostru, nicio nouă sursă de hrană, nimic de prădat. Dacă e o victorie, atunci e ca o victorie a lui Pirus. Suntem în aceeaşi situaţie ca şi mai înainte de război, dacă nu ţinem seamă că ceea ce mai rămăsese din tezaurul nostru se află acum în buzunarele lui Andreotti. Şi în schimb nu avem decât acest ciudat obiect, a cărui trebuinţă ne este încă necunoscută. Domnia voastră sunteţi din nou nefericit, sire.

Lacrimi amare au izbucnit din ochii lui Ribald. Conjunctivita a făcut ca durerea sufletească să se simtă şi fizic.

— Puterea te distruge… s-a smiorcăit el… dar fără putere sunt un nimeni… deşi chiar şi cu putere sunt un nimeni… şi-atunci?…

— Da, sire, sunt de acord că domnia voastră e *foarte* distrusă.

— Cine, CINE e mai distrus decât mine?!…

— Nimeni, sire…

Pe ecran o figură cu capul chel tocmai spunea:

„Împotriva distrugerilor provocate de viaţa modernă…”

— Ah, până şi obiectul acesta infernal îmi batjocoreşte nefericirea! Oh, cât de trist şi de nenorocit sunt, Auschwitz! Trebuie să facem ceva împotriva acestor distrugeri.

— Nu vă lăsaţi cuprins de istericale, sire! Singurul lucru de făcut e să suportaţi şi… hm, să vă doriţi ca uraganul nenorocirilor să se îndepărteze de domnia voastră.

— Nu voi supravieţui mult acestordistrugeri… Ah, şi ce l-o fi apucat acum şi pe dintele ăsta… Auschwitz! La dracu’! Uite! Mi-a rămas în mână un incisiv!

— De, proastă treabă, maiestate, dar oricum vă mai rămâne unul.

— Dar mi se clatină şi ăla! Auschwitz! Fă ceva! Văd că-mi pierd toţi dinţii!

— Calmaţi-vă, sire. Nu e posibil ca să vă cadă toţi dinţii deodată.

— Parodontoză galopantă! Mi-a spus mie odată o vrăjitoare că o să am un atac de parodontoză galopantă.

— Nu există parodontoză galopantă. Calmaţi-vă, sire. Nu suntem într-un coşmar. Nu pot să vă cadă toţi dinţii.

— Celălalt! Mi-a căzut şi celălalt! Uite, Auschwitz, incisivii mei! Singurii mei doi incisivi! Am în mână incisivii mei, care până mai adineauri erau în gura mea!

— Da, desigur, am văzut unde erau… Poate că ar trebui să-i puneţi sub pernă, în noaptea asta, şi mâine o să găsiţi doi galbeni de aur.

— Poftim, acum şi tu, Auschwitz, ai pierdut orice respect pentru persoana mea, încât îţi permiţi să glumeşti fără pic de milă?

— Speram să vă distrag de la obsesia domniei voastre, sire. Gândiţi-vă la cu totul altceva, şi o să vedeţi că dinţii o să vă rămână la locul lor. Încercaţi să vă gândiţi la unduiosul trup al unei fetişcane inimoase, cu bucle strălucitoare ca aurul galbenilor.

— Oh, Doamne, Auschwitz! Alergia mea! Sunt alergic la păr, nu vorbi de păr.

— Ei, asta-i, sire! Am făcut progrese cu intestinul domniei voastre. E deja patru după-masă şi încă n-aţi…

— Aoleu, burta, *prrrr*! Cristoase, dizenteria!

— Şi nici molarii nu vi s-au încâlcit demult…

— OhhhL. vaiii!… aoleu!…

Rupt în două de la mijloc, cu mâinile trăgând de fălci să-şi desfacă dinţii din faţă din încâlceala, Regele Ribald s-a repezit la toaletă ca să se elibereze de spasmele sale întârziate. O jumătate de oră mai târziu – cu o faţă palidă, dar liniştit şi cu măselele eliberate – s-a întors la Auschwitz cu un zâmbet uşor pe buzele subţiate.

— Au încetat să vă cadă dinţii, sire?

— Da, mulţumesc, Auschwitz. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— La un HIPER – condru ca domnia voastră atacurile de HIPO – condrie sunt foarte periculoase, pentru că în loc să se anuleze una pe alta, cele două patologii opuse se ciocnesc cauzând numaidecât simptomele de care vă temeţi.

— Am pierdut doi dinţi, fir-ar să fie! unicii mei doi incisivi!

— Nu vă mai gândiţi la asta, sire. Nu vă e suficient ce-aţi păţit?

— Puterea, Auschwitz, puterea e cea care mă doboară! Poate că ar trebui să mă eliberez o dată pentru totdeauna.

— Dar nu-i adevărat că vă mai rămâne prea multă putere, sire. Populaţia n-o să vă ierte acest stupid şi inutil război, de care, recunosc asta, şi eu sunt, din păcate, vinovat.

— Şi atunci, ce trebuie să fac? CE TREBUIE FĂCUT?

— Poate că n-ar mai trebui să vă întrebaţi ce-i de făcut.

— Vorbeşti serios, Auschwitz, sau mă iei peste picior?

— Amândouă lucrurile, sire. Cred că cea mai bună reţetă de viaţă este aceea de a nu te preocupa prea mult de probleme, *îmi* ales de cele care nu se pot rezolva. Să-ţi înfrunţi soarta, fie ea rea sau bună, dovedind o mare doză de filosofie. După mine, în felul acesta, evenimentele se rânduiesc* înainte şi după, în modul cel mai puţin păgubitor.

— Dar eu nu pot, Auschwitz. Pe mine totul mă loveşte ca un ciocan greu, pedepsitor! Nefericirea a devenit viaţa mea şi eu nu mi-o pot imagina şi nici pe mine nu mă pot vedea altcum.

— Atunci trebuie să vă gândiţi la o altă soluţie.

— Aş vrea să-mi păstrez puterea şi să mă eliberez de chinuri, Auschwitz.

— Nu mă îndoiesc. Şi dacă aş fi Vrăjitorul Merlin aş spune că nu sunt probleme. În schimb sunt probleme.

— De când i-am dat lui Andreotti tot tezaurul nostru în schimbul Televizorului am devenit un regat atât de sărac încât în curând chiar şi eu, Regele, voi suferi de foame.

— O să vă scutească gastrita domniei voastre, sire. Nu vedeţi mereu numai partea negativă.

— Tu, care eşti un creier strălucit, Auschwitz, nu poţi să-ţi imaginezi un mod de guvernare în aşa fel încât puterea să-l chinuiască doar pe cel care n-o are?

— Domnia voastră îmi cere cuadratura cercului, sire. De o viaţă întreagă mă chinuiesc gândindu-mă să găsesc sisteme de conducere mai puţin insinuante şi chinuitoare pentru monarhie, dar până acum fără niciun rezultat.

— N-ai, totuşi, nicio idee? Ne-a ajuns cuţitul la os. În curând n-o să mai ai niciun creier pe care să-l foloseşti; împreună cu capul tău, căci odată cu al tău şi al meu, vor fi destinate să pornească pe ultimul drum, în coşuleţul de nuiele în care vor cădea după ce călăul va da satisfacţie poporului nemulţumit.

— Nimeni dintre ai noştri nu e atât de bogat încât să aibă un coşuleţ de nuiele, sire.

— Şi atunci unde o să cadă capetele noastre?

— Pă pământ. De pe umeri o să cadă pe jos, pe pământ, în ţărână.

— Oh, cu ţărâna-n ochi, ce ultragiu pentru conjunctivita mea…

— Asta e soarta rea care vă urmăreşte şi după moarte, sire.

— Nu glumi cu lucrurile astea, Auschwitz!

— Păi domnia voastră a glumit mai întâi!

— Dar eu nu glumeam.

— Atunci nici eu nu glumesc.

— Şi, deci, nu ai nicio idee? Cum ar fi să îndreptăm necazurile pe care le produce guvernarea asupra celor guvernaţi şi să ne salvăm capetele noastre amărâte?

— Îmi cereţi prea mult, sire! mai întâi e nevoie să inventăm un nou sistem de guvernământ, şi asta nu e chiar aşa uşor! Pentru a realiza un program atât de grandios, ar trebui, în primul rând, să schimbăm totul, să inventăm noi reguli de joc, ba chiar să inventăm un joc nou! Arta de a

guverna este de fapt un joc. Şi ultimul subterfugiu pentru noi ar fi să inventăm un joc total deosebit de cel actual. Lumii îi place să schimbe jocurile. Dar trebuie să fie un joc mai convingător decât cel actual. MULT mai convingător!

— Şi cum ar putea fi acest joc?

— Tare-aş vrea să ştiu şi eu. De treizeci de ani vreau să ştiu asta. Cel pe care-l jucăm acum este jocul monarhiei. Monarhia are nişte legi foarte fermecătoare. Regele, cel care exercită puterea, primeşte această putere direct din mâinile lui Dumnezeu. Acest lucru este deosebit de spectaculos şi de convingător. Dacă vrem să inventăm un nou joc, poate că va trebui să ne gândim la ceva pe care poporul l-ar putea considera mai înalt, mai credibil şi mai atrăgător decât Dumnezeu.

— Nu e uşor.

— Fireşte că nu e uşor. Dumnezeu este, prin definiţie, entitatea cea mai spectaculoasă care există. Nu izbutesc să-mi imaginez nimic care ar putea avea o pondere mai mare asupra poporului nostru. Şi Dumnezeu, este evident, nu mai e suficient – sau, oricum, va înceta în curând să mai fie – ca să-i convingă pe oamenii noştri că nu e frumos să vină aici să ne taie capetele.

— Deci niciun fel de joc nou, a spus Regele Ribald cu o infinită dezamăgire.

— Niciun fel de joc nou, a repetat ca un ecou Auschwitz, cu ochii tremurând, pentru prima dată, după mulţi ani, în lacrimi. Lacrimi pricinuite nu de frica de moarte, ci de amărăciunea de a nu fi rezolvat o problemă a cărei soluţie nu i se păruse niciodată mai apropiată, cel puţin din punctul de vedere al eficientei sale conştiinţe.

Televizorul continua, indiferent, în implacabila sa erupţie de imagini ciudate. În golul din conversaţie, provocat de epuizarea unor argumente semnificative, atenţia celor doi a fost încă o dată atrasă de straniul

obiect, neobosit plăsmuitor de figuri caraghioase şi sunete ameţitoare aduse din cine ştie ce lume îndepărtată şi misterioasă.

Acum se vedea figura plină a unui bărbat păros, care vorbea rar şi cu glas solemn, lăsând inexplicabile intervale între un cuvânt şi altul.

„Povestea aceasta cu scăriţa a fost întotdeauna un abuz… lucrurile se complică… poziţia forţelor politice este reţinută… problemele apar unele după altele… apucând pe o cale interzisă se poate ajunge şi pe culme, dar se poate cădea şi în prăpastie…”

— Ce vrea să spună? şopti Regele Ribald.

— Cred că nimic, a răspuns Auschwitz, cu mintea pierdută în hăuri necunoscute.

La Televizor, imaginecontinua să vorbească.

„… stabilitatea statului democrat este pusă în discuţie… este inevitabilă verificarea prin alegeri anticipate… cetăţenii chemaţi să voteze potrivit conştiinţei… inflaţia a fost redusă sub 5%… o democraţie sănătoasă şi o economie profitabilă…”

— Democraţia? a făcut Ribald. Asta nu e nebunia aia inventată de vechii greci?

Cu figura nemişcată ca să fixeze ceea ce numai el singur vedea, în propriul lui cap, Auschwitz n-a răspuns.

— Ce şarlatan suprarealist, a comentat Ribald, privind intrigat personajul din cealaltă lume.

Cu o privire triumfală, Auschwitz vedea, în sfârşit, compunându-se un mozaic în mintea sa. Toate pietricelele îşi căpătaseră locul lor proprii u.

— Am găsit! a izbucnit el. Am găsit!

— Ce-ai găsit? l-a întrebat Ribald, uitând lumea Televizorului.

— Am înţeles! Da, da…! E logic, e simplu. Totul e atât de firesc.

— Despre ce vorbeşti?

— Am găsit noul nostru joc! a exclamat Auschwitz, dezlipindu-şi privirea de la imaginea mentală a reuşitului său mozaic şi fixându-şi-o în ochii lui Ribald.

— Jocul nostru… noul nostru joc?…

Teama de-a putea avea un motiv ca să fie fericit i-a provocat lui Ribald un reflex invers şi dureros. Expresia lui era o oală în care se amestecau impresii de o rară inadvertenţă, ca un sparanghel, o tabletă de ciocolată, câteva grăunţe de sodă caustică, zbătându-se toate în clocotul unei ciorbe pe foc.

— Nu am inventat nimic, a spus Auschwitz. Am organizat doar elementele pe care mi le-a oferit cadrul şi experienţa mea într-un mod care să ne permită să lansăm un nou joc care ne va salva poate viaţa.

— Şi ce mai aştepţi? Spune-mi-l! Repede! La ce te-ai gândit?

— S-o luăm în ordine. Care este unica entitate pe care un popor e dispus s-o accepte ca fiind mai importantă decât Dumnezeu?

— Hm?

— Pe sine însuşi.

— Cum?

— Pe sine însuşi! Dumnezeu poate să greşească, dacă alege un stăpânitor foarte rău văzut de popor, dovadă e faptul că oamenii de la noi nu vor ezita să corecteze Eroarea Divină tăindu-ne cu plăcere capetele de îndată ce revolta va cuprinde pe toată lumea! Dar poporul ŞTIE că nu greşeşte când se hotărăşte să ne aranjeze astfel trupurile noastre (şi, între noi fie zis, efectiv NU greşeşte), în ochii poporului, poporal nu greşeşte NICIODATĂ. Deci: Primul Punct: *Să convingi poporul că EL este cel care ţi-a conferit puterea de care dispui*.

— Bine, dar asta e… democraţia!… Acel soi de

nebunie grecească…

— Ni se aseamănă mult, şi ăsta este ulteriorul avantaj, sire. O vom numi şi noi *democraţie*. Aprobat: noul nostru joc se va numi *Democraţie*!

— Bine, dar… democraţia e… nebunia!

— Să nu confundaţi numele jocului nostru cu semnificaţia istorică a cuvântului. Pe timpul grecilor, poporul participa efectiv la viaţa publică a ţării, lua parte la hotărâri, alegea cu adevărat persoanele pe care le dorea. Şi cu toate astea, democraţia a dispărut cu totul de pe faţa pământului. Nu vreau să propun un joc pierzător, nu sunt nebun! Deci: Punctul Doi: *Să numeşti jocul în care poporul trebuie să creadă că el te-a ales cu un cuvânt convenabil scopului tău, adică Democraţia*.

— Dar cum faci ca jocul tău să nu se transforme cu adevărat în ceea ce declari că e?

— Magia e un foarte puternic aliat, sire. Dispunem de un obiect magic: Televizorul. Doar pentru câteva minute ne-am aruncat privirile la imaginile care ieşeau din el şi am şi început să ne simţim ca hipnotizaţi. Vom pune Televizorul în piaţa centrală a ţării, aşa încât poporul nostru, când nu are nimic de făcut, în loc să pună la cale răscoale, să facă pelerinaje ca să vadă Televizorul şi incredibilele lui imagini. Ore şi ore petrecute în piaţă ca să se uite la Televizor vor abate sufletele cele mai întreprinzătoare de la dăunătoarele gânduri de rebeliune. O bună parte din popor hipnotizată", de fiecare dată, o mare parte din zi, va putea să omoare din naştere orice pornire de conspiraţie. Dar ăsta e doar începutul! Când Televizorul va deveni talismanul magic şi punctul de referinţă al oricui, imaginile şi sunetele produse de el vor fi pentru toţi obiecte de proiectări fideiste şi vor fi receptate ca un Adevăr Revelat şi deci acceptat ca o dogmă. Ideal în acest moment ar fi pentru noi să putem determina ce

imagini, ce sunete şi ce gânduri să iasă din Televizor. Şi întrucât nu se poate asta, vom construi noi nişte cutii mari de lemn asemenea Televizorului, în care vom introduce pitici antrenaţi, care vor povesti chestii caraghioase şi vor spune numai ceea ce am hotărât noi că trebuie să spună. Vom împânzi ţara cu aceşti pitici în cutie, şi tot ce vor spune ei va fi acceptat cu aceeaşi dogmatică credinţă pe care supuşii vor fi învăţat s-o nutrească faţă de ceea ce apare la Televizorul Original. Opinia noastră va deveni Opinia Populară; şi viceversa; asta ar fi ca şi când de la greci, în afară de etichetă, am fi preluat şi conţinutul. Punctul Trei: *Să foloseşti disponibilitatea populară de a crede orbeşte în ceea ce apare magic şi vocaţia indivizilor de a căuta golul mental urmărind desfăşurarea de evenimente imaginare, pentru ca să pătrunzi şi să te imprimi în adâncul conştiinţei persoanelor cărora le-ai oferit dreptul de a te alege ei conducătorul lor, astfel încât lor nici să nu le treacă măcar prin minte de a se sustrage de la libera alegere cu care se hotărăşte să le fii stăpân.*

— Eşti un geniu, a spus Regele Ribald cu o mutră de peşte fiert. Când te-ai gândit la toate astea?

— Nu main gândit. Am întrevăzut pe neaşteptate o posibilă şi coerentă configuraţie de concepte care ar putea rezolva problema noastră, şi tot restul a decurs logic. Mă las, cum se spune, în voia valurilor, şi înţeleg pentru prima dată proiectele mele chiar în momentul când vi le spun, sire. Fireşte, sunt multe lucruri care trebuie revăzute şi îmbunătăţite, tehnici şi strategii de pus la punct cu precizie şi în amănunt. Dar acum, când totul îmi este clar, ştiu că singurul nostru duşman nu poate fi decât trecerea timpului. Dacă vom învinge în lupta împotriva vitezei cu care trec zilele şi vom rezista suficient pentru a înfăptui reforma… *jocului* nostru, nimeni nu va mai fi în stare; s-o alunge de la tron şi de la castel pe maiestatea voastră, şi

să ne lipsească pe noi amândoi de vieţile noastre.

— Nu-mi este totul prea clar, Auschwitz. Poporul nostru e redus la mizeria cea mai neagră, şi suferă aproape ca şi mine. În anumite privinţe suferă chiar şi mai mult! Eşti sigur că nu vor da şi mai departe vina pe mine pentru necazurile lor?

— Şi dac-ar fi aşa? El or să vă aleagă, sire, şi asta îi va face să se resemneze şi să vă accepte drept conducător.

— Dar n-ar putea, ajunşi aici, să aleagă efectiv pe un altul?

— Jocul meu se numeşte democraţie, dar nu este democraţie, a spus Auschwitz cu o anumită gravitate. CREDINŢA în Televizor şi în cuvintele piticilor din cutie vă va apăra de orice fel de risc, deoarece domnia voastră veţi fi unicul… hm… candidat căruia ei, prin pseudoTelevizoarele lor, cred că-i pot insufla competenţa de a conduce regatul… pardon, ţara. Minţile cele mai dibace din ţară vor întrevedea înşelătoria, dar va exista mereu o majoritate de subdezvoltaţi mintali capabili să vă acorde orbeşte consensul lor pentru simplul fapt că domnia voastră sunteţi singurul care a intrat în creierul lor datorită piticilor din cutii. Şi aşa veţi fi singurul individ familiar pe care grosolanul lor intelect îl va putea alege. Nimic nu vor putea să facă supuşii cei mai inteligenţi, nici chiar împotriva doar a unei uşoare majorităţi în favoarea domniei voastre.

— Eşti convins că vom reuşi să ne asigurăm această… hm… majoritate?

— Dacă vom avea timpul suficient, nu am niciun fel de dubiu. Persoanele inteligente sunt o minoritate. Şi ceilalţi, cei care ne interesează pe noi să facem inofensive spiritele ascuţite, sunt gata pregătiţi să asculte cum se vorbeşte bine de domnia voastră.

— Dar de unde-o să găsim noi atâţia pitici de… băgat

la cutie?

— Regatul nostru e plin de tot felul de indivizi nefericiţi şi suferinzi. Vom lansa un program de recuperare a handicapaţilor, al cărui prim articol va prevedea angajarea indivizilor mai scunzi de un metru în câmpul muncii. În realitate, noi îi vom introduce permanent în pseudoTelevizoarele pe care vom avea grijă să le sigilăm pentru ca ei să nu mai poată ieşi de-acolo decât dacă vrem.

— Dar vor muri de foame!

— Nu, pentru că posesorii de pseudoTelevizoare vor avea grijă să introducă zilnic mâncare într-o casetă anume făcută şi să cureţe oalele cu excremente, altfel piticul ar fi condamnat la moarte şi, respectiv, s-ar produce ireversibila stricare a acelor pseudoTelevizoare ale lor. Cultul venerării Televizorului îi va constrânge pe toţi supuşii să nu rişte să piardă obiectul venerării lor. Se vor lipsi chiar de propria lor mâncare ca să poată menţine pe piticii din cutii.

— Şi cum vor face piticii să ştie să spună tocmai ceea ce vrem noi?

— Îi vom învăţa să citească pe piticii care vor trebui să trăiască în cutii. Când vor fi puşi în emisie, o echipă de trimişi ai noştri – putem să-i numim funcţionari R.A.I. (Recomandaţi Agenţi Informatori) – vor circula în fiecare dimineaţă prin ţară, oferind piticilor textul scris pe pergament cu tot ceea ce trebuie să spună.

— Dar piticilor le va fi tare urât să tot stea închişi în cutiile alea! Ar putea să şi moară repede de deprimare… şi chiar să refuze să mai repete textele de pe pergamente.

— O trupă de zăpăcitoare slujnicuţe-curvuliţe va avea sarcina să-i viziteze regulat pe toţi piticii din cutiile răspândite peste tot, oferindu-le plăceri trupeşti de tot felul, de care ei altfel n-ar fi avut parte în viaţa lor. Vom mai născoci şi alte forme de gratificare. Îi vom face pe toţi nenorociţii de pitici de pe continent să nutrească ambiţia

de a intra în cutiile noastre!

— Se pare că tu te-ai gândit chiar la absolut totul…

— Nu m-am gândit încă la nimic. Acestea sunt doar primele conjuncturi instinctive pe care le elaborează mintea mea, acum când termenii rezolvării ne sunt precişi! Aşteptaţi doar ca eu să pot dormi bine câteva nopţi, sire, şi apoi veţi vedea ce minuni am ştiut eu să născocesc! Îmi voi petrece orele care urmează pătrunzând adânc în evenimentele care se scurg la Televizor. Intuiesc că din lumea care se ascunde în el ne pot parveni inspiraţii şi sugestii. Şi-n mine îşi face loc o nezdruncinată certitudine: CINE ARE TELEVIZIUNEA STĂPÂNEŞTE NAŢIUNEA! Dacă pierdem ocazia, sire, dispunem acum de mijlocul sigur de a duce spre bine destinul nostru atât de nenorocit până acum!

Liniştita şi solida natură reflexivă a lui Auschwitz făcuse loc unei impetuoase şi maniacale unde de entuziasm. Celulele nervoase ale materiei sale cenuşii scânteiau de o puternică şi nemaiîntâlnită electricitate. Cu privirile din timpurile sale cele mai bune, Auschwitz a privit din nou obiectul catalizator al renaşterii sale mentale, Televizorul. Bărbatul pletos era încă pe ecran şi, surâzând, îşi mângâia o floare roşie de la butonieră.

— Cu cât gândesc mai mult, a declarat Auschwitz, cu atât îndoielile mi se risipesc mai repede. Aici înăuntru este o infinită varietate de huni. Şi, faţă de noi, sunt toate cu multe secole înainte.

15

Mâna alunecă, şi pentru o clipă bărbatul se prăbuşi. O adolescenţă nu lipsită de intermitente ascensiuni în cadrul *„free climbing „*îl salvă. Găsi o uşoară ieşitură de piatră de care să se agaţe cu puterea disperării şi trupul său nu se desprinse de zid. Cavalerul în negru îşi alungă panica în care intrase, agăţându-se cu unghiile de uşoarele

denivelări ale peretelui, şi continuă să înainteze în înceata şi disperata lui căţărare.

În impalpabila lumină a lunii, pe faţada externă a castelului Regelui Ribald al VIII-lea, umbra unui păianjen uman rezista forţei gravitaţiei cu forţa disperării. O disperare lucidă şi calmă, cu care omul se obişnuise de-acum datorită faptului că nu se lăsase pradă resemnării.

Niciunul din paznicii care mai erau în serviciul Regelui Ribald nu mai veghea prin părţile acelea ale castelului. Zidul înalt şi aproape lipsit cu totul de asperităţi era inviolabil pentru oricine n-ar fi avut o oarecare experienţă de alpinist.

Urcuşul cavalerului, deşi încet şi foarte greu, continua însă netulburat.

„De ce, de ce nu sunt Omul Păianjen?!” s-a gândit cu amărăciune cavalerul, într-unul din nenumăratele momente de oboseală care-l urmăriseră de când începuse urcuşul. Dar, din fericire pentru el, descurajarea s-a transformat mai apoi în mânie, o tăcută revoltă împotriva absurdului destin care-l copleşea şi împotriva căruia se lupta acum. Căci destinul era cel care-l agăţa de zidul acela. Dar poate că tot destinul, în schimbul necazurilor cu care-l împovărase până atunci, îi îngăduia acum să nu se zdrobească de pământ. Mânia îl determina să reziste. Miza era prea mare ca s-o piardă cu o căzătură. Ca nimeni altul, el lupta împotriva absurdelor şi persecutoarelor legi ale universului. Mai curând sau mai târziu tot avea să depună armele şi să piardă partida, era mai mult decât sigur, dar nu acum! îşi terminase urcuşul, fără să cadă şi fără să-şi piardă viaţa.

„Nu, n-am să cad să mă zdrobesc de pământ ca un găinaţ de porumbel!” şi-a spus el, chemându-şi în ajutor toate forjele. Şi, ascultătoare, toate celulele din corpul său şi-au deschis valvele glicerinei şi enzimele s-au precipitat

s-o transforme în forţele necesare.

Denivelare după denivelare, umbra neagră şi-a urmat încetişor drumul mai departe.

La puţini metri de fereastra unde voia să ajungă, o a nu ştiu câta criză păru să lovească cel mai rău voinţa lui. Deasupra, zidul era lustruit şi a fost constrâns să se oprească. Nu mai putea continua. Şi acum era prea obosit ca să mai supravieţuiască tentativei de a coborî din locul acela atât de înalt, unde cu atâta greutate reuşise să se caţere. S-a gândit la Sybilla…

Pentru tentativa sa de a fugi renunţase şi la dulcea şi încântătoarea Sybilla. S-a simţit dintr-odată un mare dobitoc. Şi a reacţionat puternic faţă de tentaţia de a se pedepsi cu condamnarea de a se zdrobi de pământ.

Prin acea extremă recăpătare a voinţei a început să se deplaseze lateral spre dreapta, cu speranţa că poate ceva mai încolo zidul de deasupra i se prezenta mai puţin duşmănos şi de neînvins. Şi a avut noroc. Câteva pietre ieşeau ceva mai în afară din suprafaţa altfel lustruită, şi aşa şi-a regăsit speranţa. Cu ultimele forţe rămase s-a căţărat pe ultimii metri. Fereastra era acum acolo, puţin mai sus de el. Cu un salt care era aproape să-l prăbuşească în gol a reuşit să se apuce de pervaz cu mâna stângă, întărindu-şi sprijinul cu palma dreaptă, îşi mări posibilităţile de supravieţuire şi, cu ultimele forţe care-i mai rămăseseră, se târî ghemuindu-se în cavitatea din afară a ferestrei. Izbutise! Şi-a potolit din nou o neaşteptată ameţeală, care cu puţin nu izbuti să-l arunce în mod caraghios în prăpastia pe care abia o înfrânsese, apoi s-a lăsat, extenuat, să cadă în noul său adăpost, cu muşchii şi tendoanele umflaţi şi dureroşi.

Apoi s-a uitat prin fereastră.

Eroii, de când lumea e lume, au putut întotdeauna să se bucure de condiţii deosebit de favorabile în ceea ce

priveşte obţinerea a ceea se numeşte, pe scurt, NOROC! Astfel, Pronia Cerească s-a dovedit deosebit de generoasă cu cavalerul în negru, şi, dincolo de fereastră, precişi şi clari, se prezentară ochilor obositului nostru erou, figurile Regelui Ribald al VIII-lea, a sfetnicului său Auschwitz şi… Televizorul.

Cu o neaşteptată fericire, cavalerul uită oboselile pe care abia le lăsase în urmă. Faţa lui se lumină de semnele satisfacţiei şi mâna lui tremurândă se strânse spasmodic pe punga din imitaţie de piele pe care o ţinea la gât.

A sosit momentul adevărului, s-a gândit el pipăindu-şi cu religiozitate punga şi preţiosul ei conţinut, aşezate pe piept la înălţimea inimii.

PARTEA A DOUA

16

„A fost odată Europa…”

Arthur Twenty de Bniine Halfzwaar a oprit eu un şut Povestitorul de Basme care se aprinsese automat la trecerea lui prin raza de acţiune a termosenzorului jucăriei. Era obişnuit să stingă cu un şut Povestitorul de Basme, după cum şi Povestitorul de Basme era obişnuit să se oprească cu şuturi. Niciun întrerupător pe lucioasa şi strălucitoarea lui suprafaţă sferică; proiectanţii îl destinaseră să se aprindă ori de câte ori o fiinţă vie, cu sânge cald, intra în raza de acţiune a termosenzorului său, şi să se stingă numai când cineva hotăra să-l ia în şuturi. De când nepoţica sa Zuzù Hatù Ritardante îl uitase în casa lui, Arthur colecţiona tot felul de vânătăi în vârful piciorului drept.

„A fost odată Europa…” Ce prostie! Nu e adevărat, Europa era o figură mitologică infantilă, Europa nu exista, cum nu existau nici Vrăjitoarele cu Mături Zburătoare şi Nasuri Ascuţite pline de Furuncule. Exista – e adevărat – Europa Beate Uhse G.m.b.h., cum exista şi consorţiul

Streghe Sex & Drugs Unlimited, dar primul era continentul în care erau produse „cele mai frumoase filme porno din Lumea Liberă Dolarizată”, şi al doilea era un consorţiu de respectabile prostituate distribuitoare de narcotice. Nu exista Europa, după cum nu exista nici Lumea. Existau doar Europa Beate Uhse G.m.b.h. şi Lumea Liberă Dolarizată. De ce, de ce să umpli cu minciuni mintea copiilor cu toate basmele astea prosteşti?!

Pedagogia nu era specialitatea lui Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar. După părerea sa era o prostie să umpli capetele copiilor cu poveşti, când existau în Eleldeea (deci Lumea Liberă Dolarizată) atât de multe lucruri importante pe care ei s-ar fi cuvenit să se grăbească să le înveţe, ca să nu se trezească apoi cu necazuri când aveau să devină adulţi şi respectabili.

Arthur îşi masă piciorul îndurerat şi se grăbi să iasă din casă. Trebuia să efectueze un exorcism în apartamentul surorii sale şi nu era politicos să întârzie. Trebuia însă să mai dea o dată de mâncare plantelor. Deja orhideele lui, aproape de fereastra biroului, plângeau de foame, scoţând jalnice şi asurzitoare lătrături. Odată, când mâniat le lăsase să urle în voie şi plecase fără să le hrănească, găsise la întoarcere perdelele oribil sfârtecate, aproape în zdrenţe. Arthur a scos din peretele frigorifer o cutioară de Kite Plant (*„după Mama Natură nu uitaţi Kite Plant”*) şi a potolit jelania famelicelor plante. A consultat buletinul meteorologic, şi-a pus lungul său fulgarin, şi-a vârât în buzunar masca antiacvatică şi n-a uitat să-şi ia şi umbrela bazică pentru a se apăra de ploaia acidă. După care a pus într-o pungă Povestitorul de Basme, l-a amuţit cu un şut şi a ieşit.

Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar era un bărbat de statură medie, ochi albaştri şi păr blond, figură comună, dar nu lipsită de oarecari semne de inteligenţă. Avusese o

femeie – sau, mai bine zis, fusese avut de o femeie – care-i dăduse mult, dar îi şi luase mult mai mult. Apoi ea îl părăsise pentru un scafandru, dar el simţea că încă o mai iubea, deşi nu putea să n-o şi urască în aceeaşi măsură. Dorea înapoi tot ceea ce i se luase. Problema lui era că nu ştia ceea ce i se luase şi nu avea nicio idee cum ea, sau oricare altă femeie, ar fi putut să-i înapoieze. De aceea Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar căuta să se gândească cât mai puţin posibil la femei şi-şi concentra toată energia sa asupra preţioasei sale munci.

Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar era sacerdot al Bisericii Televizive, specialist în exorcizări. Se întâmpla adesea ca vreun sacru Televizor să cadă pradă vreunei diabolice perturbaţii, şi atunci Arthur, cu autoritatea şi puterile pe care i le conferise Sfânta Mamă Televiziune, intervenea cu un exorcism asupra subiectului cuprins de diavol, restituindu-l sfintei şi transcendentei sale funcţionalităţi.

Katherin Tampax îşi deschise buzele într-un zâmbet larg văzând figura fratelui profilându-se în spaţiul uşii întredeschise. Îi deschise larg uşa şi-l pofti să se facă comod.

— Sunt bucuroasă că te văd, Arthur! spuse cuprinsă de un fel de agitaţie care echivala cu torsul la pisică. Puţine fiinţe omeneşti rezistă multe ore fără catarsisul televiziv, şi bucuria pentru vizita exorcistului era desigur pentru Katherin mai puternică decât bucuria de a-şi revedea fratele. Arthur ştia asta dar nu lua în seamă.

— Am adus Povestitorul de Basme pe care Zuzù l-a uitat la mine săptămâna trecută, a spus el scoţând instrumentul din pungă.

„A fost odată Asia… „a început jucăria.

— Nu e adevărat! a lătrat Arthur, trăgându-i un şut, încât era cât pe-aci să-l dea peste cap. Asia n-a existat

niciodată! Există doar Asia Massaggi & Bocchini! Ascultă, Kaüierin, v-am adus îndărăt obiectul acela pervers, dar sunt într-adevăr convins că ar trebui o dată pentru totdeauna să-l arunci şi să nu-i dai posibilitatea de a distruge mintea lui

Zuzù Hatù. Ca să crească normali şi sănătoşi, copiii trebuie să se uite la Televizor, nu să-şi umple creierul cu născociri.

— Arthur, toţi copiii adoră să li se spună poveşti. Când am încercat să-i interzic să asculte Povestitorul de Basme, Zuzù a refuzat să se mai uite la Televizor o săptămână de zile. Aproape că m-am şi speriat. Mă temeam să nu fi avut niscaiva deranjamente cerebrale, dar din fericire copiii au o inepuizabilă putere de recuperare.

— Da, dar trebuie să găseşti o modalitate. Basmele sunt ceva care dăunează.

— Arthur, şi la Televizor se văd copii care ascultă basme de la Povestitori. Dacă ar fi făcut ceva rău, desigur că nu le-ar fi dat la Televizor, nu?

Multe abjecţii apar la Televizor, aşa că poţi să-ţi dai seama că sunt periculoase şi să ştii să te fereşti de ele. Toţi oamenii care sunt asasinaţi, linşajele, violurile nu trebuie înţelese ca moduri de comportament, nu? În infinita lui înţelepciune, Tatăl Programator a socotit că e drept să ne ilumineze mintea propunându-ne transmisiuni binevoitoare şi să vaccineze conştiinţa noastră inoculându-ne mici doze de transmisiuni răuvoitoare. Este Planul Său ca noi să ne însărcinăm de a face, în creierele noastre, distincţia între Bine şi Rău. Şi eu sunt absolut convins că acţiunea de a îngădui unor copii dezarmaţi să asculte basme mincinoase este nu numai de dispreţuit, ci de-a dreptul periculoasă pentru viitorul lor fel de a percepe realitatea. Cum ne învaţă doctrina noastră, copilul trebuie să crească cu teamă de Programator şi să-şi petreacă cel puţin opt ore

pe zi în faţa Televizorului, aşa încât credinţa în Sfânta Mamă Televizivă să încolţească şi să dea roade în el, ferindu-l de tentaţiile care, la o etate adultă, l-ar putea, altfel, duce la satanica îndoială.

— Arthur, e adevărat că eşti preot, dar ai ţinut această predică cel puţin de optzeci şi două de ori în ultimele optzeci şi două de dăţi când ne-am întâlnit.

— Ei, acum nu exagera şi tu! Admit că ţi-am vorbit adesea de acest punct de vedere al meu, dar…

— Adesea? Întotdeauna! Şi nu numai întotdeauna. O dată mi-ai ţinut predica asta de două ori, profitând de o răguşeală a mea care mă împiedica să-ţi spun să mă scuteşti de o nouă predică.

— Ca şi cum eu ţi-aş fi ţinut întotdeauna de două ori aceeaşi predică! Hai, Katherin, acum, chiar că exagerezi! Conceptul pe care mă străduiesc să-l înţelegi bine este că Povestitorul de Basme face rău sănătăţii mintale a copiilor. Şi chiar unul dintre învăţămintele cardinale ale Bisericii Televizive e legat tocmai de necesitatea indiscutabilă, pentru mintea infantilă, a opt ore de Televizor pe zi.

— Stop! Vezi, şi azi începi să te porneşti într-o a doua predică. Mulţumesc Programatorului că am coardele vocale în foarte bună formă încât să te pot opri acum, înainte ca vocaţia ta de predicator să nu mai poată fi oprită.

Arthur oftă, fără să se amărască. Era obişnuit să vadă intenţiile sale atât de lăudabile de a fi util pentru salvarea nepoţelei sale lovindu-se de intervenţiile cenzoriale ale surorii sale. Dar poate că, într-o zi, ea îl va asculta şi va hotărî să aibă o atitudine mai drastică şi mai folositoare pentru Zuzù Hatù. El nu făcea decât lucrul care-i părea cel mai just, şi ştia că Programatorul avea să-i dea dreptate.

— Acum hai să vedem Televizorul acela, a spus el într-un fel cum numai exorciştii ştiau să o facă, cu tonul

vocii plin de o expertă solemnitate.

Katherin l-a dus într-o altă cameră, unde un ecran plat şi pătrat, doi metri pe doi, montat într-un perete, era cu desăvârşire în prada „efectului de zăpadă”. Transmiţătorul de sunet emitea o ţiuitură supărătoare şi neîntreruptă.

— Iată pacientul nostru, a spus Arthur cu o obişnuită familiaritate. Nu poate fi ceva grav.

Arthur şi-a deschis geanta sa neagră şi a scos din ea o multicoloră şi îngrijită legătură de fire electrice de lungimea unui metru, la capătul căreia atârnau diverse Amulete Televizive, ca o minusculă telecameră, un microvideocasetofon, un minivideoregistratoraş, un microfon, o antenă în spirală, o potcoavă şi aşa mai departe. Exorcistul şi-a atârnat coada de amulete pe după gât şi a scos din punga sa Telecomanda. Şi-a compus o expresie de concentrare profundă, a ridicat în faţa lui, cu mâinile împreunate, Telecomanda, orientând-o spre Televizor, şi a început să recite, cu ochii închişi şi o psalmodiantă voce solemnă.

— O, Programator care ne eşti în Spaţiu! Pleacă Sfânta Ta Ureche la rugămintea păcătosului Tău discipol care cu tot sufletul său Te cheamă acuma! Susţine şi condu degetul meu, pentru ca minunea să se săvârşească încă o dată şi fiul Tău Televizorul să se renască pe Pământ, în această casă nefericită din lipsa Mangâierii Tale! Redă-i viaţa Televizorului Tău, instrument al Realităţii, şi eliberează din întuneric şi din Nimic pe locuitorii acestei umile case! De aceea, eu Te rog şi Te implor, pentru ca sacrosanctul Adevăr să se întoarcă, să se stabilească din nou în acest Sfânt Ecran şi pentru ca incontestabilul Adevăr să ilumineze din nou, cu roadele înţelepciunii Tale, neştiutoarele suflete ale oiţelor care au trebuit să-mi ceară ajutorul.

Spunând acestea, figura lui Arthur s-a contractat într-o strâmbătură de extremă concentrare şi degetul său arătător a apăsat puternic pe butonul Telecomandei.

„Efectul zăpadă” a dispărut instantaneu din Televizor şi, odată cu el, şi monotonul şi supărătorul ţiuit. Imagini clare şi sunete articulate au confirmat că miracolul se săvârşise încă o dată.

— Mulţumesc, părinte… adică Arthur, a spus Katherin cu un greu suspin de uşurare.

Arthur a manevrat şi alte clape ale Telecomandei potrivind contrastul, luminozitatea, claritatea imaginilor şi echilibrând tonul transmisiei.

— Vrei să stai să mănânci cu mine? l-a întrebat Katherin.

— Ai ceva pseudobiotic?

— Bărbatul meu mănâncă numai mâncăruri pseudobiotice. Am frigiderul plin.

— Rămân cu plăcere. Ce mai face bărbatul tău?

— Bine. El speră într-un ulcer, dar medicul nostru nu-i dă prea multe speranţe. E sănătos tun. Din fericire.

— Ai rămas încă la ideea fixă că toţi trebuie să fie sănătoşi cu orice preţ?

— Ştii cum gândesc eu, Arthur. Pentru mine nebunia înseamnă numai să te încăpăţânezi să te îmbolnăveşti de bunăvoie.

— Ce nebunie vezi tu în curajul de a lupta eroic împotriva unui duşman intern care-ţi pericliteză existenţa? Boala este instrumentul care ne-a fost dat ca să ne întărească în lupta împotriva unui adversar viclean.

— Doamne, Arthur, tu vorbeşti ca un preot şi când nu vorbeşti despre Televiziune.

— Toţi vor să sufere, e normal. După părerea mea ar trebui să te vadă un medic.

— Pentru motivul că mă simt foarte bine?

— Pentru faptul că VREI să te simţi mereu bine. Cine nu doreşte să se îmbolnăvească n-o să se îmbolnăvească niciodată! Sunt îngrijorat pentru tine. Într-o zi ai putea să te distrugi.

— Şi dacă mă vede un medic mă voi îmbolnăvi?

— Nu, la dracu'! Atunci NU ai să te mai îmbolnăveşti *niciodată*! Şi echilibrul tău psihologic se va duce dracului definitiv!

— Cred că echilibrul meu psihologic ar risca să se strice numai în ziua când m-aş îmbolnăvi, ca toţi ceilalţi.

— Vezi c-ai început să te datini? Teama de a deveni normală este primul indiciu al unui dezechilibru mental.

— Dar ce-mi tot spui la prostii?! Ş-apoi eu nu sunt singura fiinţă care are bunul-simţ să ţină la sănătatea ei. Prietenii mei cei mai buni sunt toţi ca şi mine, şi, în afară de faptul că suntem mereu batjocoriţi şi compătimiţi, ne simţim cu toţii mereu foarte bine.

— Faptul că o nebunie este împărtăşită de un mic grup social nu o face mai puţin smintită şi periculoasă, Katherin.

— Dar nici faptul că o nebunie este împărtăşită de UN MARE GRUP social n-o face mai puţin smintită şi periculoasă, Arthur. Dacă majoritatea fiinţelor umane nu doreşte altceva decât să se îmbolnăvească, asta nu înseamnă că asemenea comportament este cel just!

— Ai văzut emisiunea doctorului Kildare. E important să te îmbolnăveşti şi e important să te te atezi.

— Chiar dacă îţi sunt recunoscătoare că ai venit să-mi exorcizezi Televizorul, n-ai să mă convingi niciodată cu dogmele tale televizive, Arthur.

— Dacă m-ai asculta, te-ai arăta măcar o dată unui doctor bun. Doar o singură dată.

— Cunosc multe persoane care s-au lăsat măcar o dată să fie văzute de doctor. Erau toate convinse c-au să

reuşească să înceteze cu asta, dar cea mai mare parte n-a izbutit, şi acum nu mai pot trăi fără vizite periodice. Şi cu trecerea timpului, multe din ele au contractat maladii oribile, despre care, înainte, nici măcar nu-şi puteau închipui că există.

— Dar au ajuns să fie fericiţi! Chinuitor de fericiţi, dar fericiţi! În armonie cu lumea şi cu propriile boli!

— Nu mi s-au părut chiar aşa de fericiţi. Pentru Dumnezeu, Arthur, nu mai insista asupra acestei chestiuni. Nu mă voi duce niciodată la un doctor, atât timp cât sunt sănătoasă, şi socotesc că am să rămân sănătoasă cât mai mult timp posibil.

— Mă rog; fă cum vrei. Numai că regretam pentru tine.

— Nu te preocupa de mine. Tu, în schimb, cum te simţi?

— Bine, din păcate. Săptămâna trecută o umflătură suspectă mă făcuse să sper la o micuţă tumoare, dar era doar o glandă îngroşată. Pot doar să-mi doresc să fie vorba de o manifestare SIDA, dar nu-mi fac prea multe iluzii; celelalte glande sunt toate normale.

— Să mergem la bucătărie să ne îngrijim de alimentaţia noastră, Arthur. Nu lipseşte mult, şi-mi pierd foamea cu totul.

— Pe mine, în schimb, m-a apucat o foame de lup. Şi dacă nu te grăbeşti să pui la masă raţiile tale, Katherin, ai să asişti la o neplăcută sustragere de alimente efectuată de un înfometat sacerdot televiziv în dauna propriei sale surori.

— Nu ştiu dacă ceea ce voi prepara eu pentru mine o să-ţi facă plăcere, Arthur.

— Bucătărie criptobiotică? a întrebat Arthur, cu o strâmbătură.

— Da, bucătărie sănătoasă, a spus Katherin.

— Oh, Doamne, a mârâit Arthur.

17

DIFERENŢA DINTRE BUCĂTĂRIA PSEUDOBIOTICĂ ŞI BUCĂTĂRIA CRIPTOBIOTICĂ

Numai două erau disciplinele gastronomice răspândite printre făpturile umane din Lumea Liberă Dolarizată civilizată. Bucătăria pseudobiotică şi bucătăria criptobiotică. Toate celelalte şcoli gastronomice încetaseră să mai existe când alimentele naturale – acelea, să fim clari, produse spontan de mama natură – încetaseră să se mai producă de mama natură în cantităţi necesare ca să alimenteze douăzeci de miliarde de oameni.

Cea mai veche dintre cele două, chiar dacă nu cu mult, dar oricum cu mult mai populară, era bucătăria pseudobiotică. Bucătăria criptobiotică, dimpotrivă, era o disciplină gastronomică difuzată doar în cadrul unor restrânse cercuri formate din mici grupuri de indivizi cu obiceiuri şi apucături cu totul ciudate şi originale. Bucătăria criptobiotică prevedea exclusiva ingerare a unei restrânse game de alimente, de obicei artificiale, pe care amănunţite analize le certificau o comestibilitate de 100%, fără însă ca să se ştie şi de ce. În intenţiile creatorilor ei, bucătăria criptobiotică ar fi trebuit să înlocuiască cu temei de-acum tradiţionala bucătărie pseudobiotică, care nu era deloc comestibilă şi se ştia foarte bine şi de ce.

Bucătăria pseudobiotică producea moartea; bineînţeles, nu întotdeauna, dar adesea, sau, oricum, producea boli în cele mai multe cazuri, dat fiind gradul de comestibilitate al mâncărurilor artificiale care se ridica abia la 30%. 70% dintr-un aliment pseudobiotic era, deci, dăunător pentru organismul uman. Dar etica culinară a pseudobioticii era îngemănată cu analoage şi omoloage tendinţe comportamentale în alte sfere ale vieţii sociale, ca, de exemplu, cea a cultului maladiilor, motiv pentru care

succesiva naştere a mai sănătoasei bucătării criptobiotice nu a provocat oarba afecţiune pe care fiinţele umane învăţaseră s-o nutrească pentru mâncărurile lor nocive.

Sloganurile publicitare ale lui Johnson Pseudobiotic-materials îndemnau la romantica luptă împotriva provocării selecţiei naturale, şi găseau un teren fertil într-o umanitate îndrăgostită de dorinţa de a se simţi rău.

„Câştigaţi în lupta dumneavoastră personală în gloriosul proces de selecţie naturală a lui Darwin! „tuna calul de bătaie publicitară a puternicului colos alimentar. Zelosul şi încurcatul orgoliu al maselor umane răspundea numaidecât provocării, şi-şi cultiva propriile spirite cu palpabila şi mulţumitoarea conştiinţă de-a căuta cu mândrie o victorie dificilă, ferindu-se de neplăcuta şi indefinita impresie de a se lăsa în voia unei facile şi abstracte înfrângeri.

Când ştiinţa a dezvoltat mijloacele care au permis apariţia mai sănătoasei bucătării criptobiotice, firma Johnson Pseudobiotic-materials şi-a jucat ultima carte, dezlănţuind o ofensivă publicitară fără precedent. Noile, foarte îndrăzneţele sloganuri sunau cam astfel: *„Produsele noastre fac foarte rău sănătăţii*! *Şi iată de ce*... „şi urma o detaliată şi foarte cinstită înşiruire a TOATE şi ADEVĂRATELE motive pentru care mâncărurile propuse erau dăunătoare pentru sănătate. Din ziua aceea, fiecare produs a purtat întotdeauna scris pe etichetă exacta probabilitate statistică de a produce rău la ingurgitarea conţinutului. Orice friptură congelată cu ouă false producea, de exemplu, cancer în O, 1% din cazuri, disfuncţii renale în 1, 2%, dăuna efectiv la ficat în 0,07%, provoca moartea imediată în 0,004% din cazuri. Era inventată propaganda autonegativă.

Ideea de „adevăr” a exercitat întotdeauna o fascinaţie asupra minţii umane. Încadrat într-un sistem

controlat şi socialmente împărtăşit, un adevăr incomod poate să-şi depăşească valenţa negativă ca să se poată transforma într-o solidă redută de schizofrenice valori pozitive, sprijinite de o inoxidabilă armură fideistă.

De cealaltă parte a frontului, sănătoasa bucătărie criptobiotică nu era în măsură să explice motivele pentru care propriile mâncări nu erau nocive. Criptobiotică era rezultatul unei cercetări empirice, şi numai în timp s-ar fi putut descrie întâmplător raţiunile exacte ale propriei sale comestibilităţi. În acest fel, criptobiotică era în imposibilitatea de a oferi un „adevăr" propriu.

Aproape toată lumea civilizată nici nu a luat în considerare ideea de a abandona pseudobiotică pentru criptobiotică. Sloganurile criptobiotice erau de genul: *„Deşi ne surprinde şi pe noi, alimentele noastre sunt ÎN*TR-*ADEVĂR comestibile şi NU nocive*! *Profitaţi de ele*! *„Fără să aibă însă niciun succes*.

Ceea ce era ciudat în acest încrâncenat şi subteran război care se dădea pentru controlul tendinţelor alimentare ale speţei umane era faptul că ambele părţi intrate în conflagraţie, Johnson Pseudobiotic-materials şi Johnson Cripto-biotic-substances, nu erau decât două ramuri autonome ale aceluiaşi colos financiar multicontinental.

18

Aşezat confortabil la masă, Arthur despărţi sârguincios cu furculiţa sparanghelul de ou şi-l duse astfel pe primul la gură mestecându-l cu o nemăsurată lăcomie. Fireşte, nu era vorba de un sparanghel adevărat, ci de o întărită gelatină de amide şi fibre sintetice, cu un puternic gust de ciocolată fondantă, după cum oul nu era în realitate decât un cenuşiu ghemotoc de molecule cu o dubioasă proprietate nutritivă dar cu o indubitabilă savoare de vanilie. Contrar oricărei etichete, felul cu care

era ocupat acum Arthur constituia desertul prânzului pe care îl consumase.

Katherin terminase deja cu modesta sa masă criptobiotică. Katherin era o făptură cu trupul bine făcut şi mlădios, şi, în general, numai femeile ca ea nu au nevoie de viciul unei diete care să le facă ulterior să slăbească, îl privea pe fratele ei cum îşi termina cu grijă ultimele instrumente ale torturii sale gastrice.

— Nu zic un ulcer, s-a plâns Arthur, cu gura încă ocupată să mestece ciocolatiii asparaguşi, căci numai persoanele importante, ca bărbatul tău, pot să aibă asemenea ambiţii, dar măcar o micuţă gastrită de s-ar îndura să mă apuce… Câte probabilităţi are amestecătura asta ce mănânc să-mi provoace o gastroenterită?

— Foarte puţine, i-a răspuns cu amărăciune Katherin, răsucind în mână borcanul de plastic în care se aflase prânzul fratelui ei. Cam vreo 0,01% pentru o gastroenterită acută… Şi totuşi! mai mult de *5*% pentru o simplă gastrită.

— Cu ghinionul meu o să diger totul fără nicio problemă.

— Dacă e consumată în cantitate dublă decât ai luat tu acum, a spus Katherin, continuând să citească instrucţiunile, există o probabilitate de 1, 1 % de a cauza o ocluzie intestinală totală, şi chiar 3% de a provoca un ascuns proces de necroză a microvilelor intestinului subţire; doar O, 6 pentru cele ale intestinului gros.

— Nu cred tot ce scrie în instrucţiunile alea, a spus Arthur. Dacă procentele ar fi adevărate, ar fi trebuit de mult să mă îmbolnăvesc grav; în schimb, sunt mereu sănătos ca un peşte criptobiotic.

Dar peştii adevăraţi, puţinii care mai rezistau în mările foarte otrăvite, erau, se ştie, cu totul altfel decât sănătoşi.

Lujerul vegetativ al unei iedere maronii se căţărase între timp pe unul din picioarele mesei şi pătrunsese acum în farfuria, aproape goală, a lui Arthur, adunând cu micile ei mustăcioare apucătoare resturile mâncării pseudobiotice de care se arătau foarte lacome.

— De obicei tu îngădui ca plantele tale să mănânce din aceeaşi farfurie cu tine?

Katherin a oftat.

— Nu pot să fac nimic în chestia asta, a răspuns ea. Am încercat s-o educ în toate felurile, dar ea nu vrea să ştie. E o intrigantă specie de iederă care aparţine familiei Alicee Moleste, şi vârâtul lor printre farfuriile de pe masă face parte din caracteristica lor genetică. Unica măsură teoretică împotriva acestor instincte neplăcute ar fi aceea de a fi disciplinată să mănânce întinsă pe jos, cu mâncarea împrăştiată pe podea, şi nu pusă într-un vas, ceva; aceasta ar înlătura stimulii care deşteaptă în ea instinctele care-o fac să se amestece peste tot. Dar în afară de faptul că în toată casa podeaua e acoperită cu mochetă, socotesc că mâncatul sistematic, în felul acesta, m-ar exaspera mai mult decât urcarea ei, de fiecare dată, pe masă, la sfârşitul prânzului.

Arthur nu era convins.

— Scuză-mă, dar nu poţi, pur şi simplu, să mănânci în altă cameră?

Katherin a râs nervos.

— Planta asta ştie cum să deschidă uşile, a spus ea.

— Nu poţi să faci rost de una din mesele alea care se atârnă de tavau? a reluat Arthur. Fără picioarele mesei, planta nu se mai poate ridica până la farfurii.

Katherin n-a mai râs, dar a rămas la fel de nervoasă.

— O cunoştinţă de-a mea a încercat această metodă, a răspuns. Iedera a învăţat numaidecât să ajungă la farfurii, căţărându-se pe picioarele cunoştinţei mele. Şi

umplând-o de polenul ei vâscos şi scârbos.

Arthur părea că-şi iese din răbdări.

— Şi-atunci, de ce-ai mai cumpărat-o? Şi de ce nu te descotoroseşti de ea?

Katherin şi-a aprins o ţigară.

— Frăţioare, uneori apar la tine insule de ingenuitate surprinzătoare. Iedera aceasta e un dar. Unica eroare pe care am făcut-o a fost aceea de a-l accepta. Darul părea că vine din partea unui drag prieten de-al nostru de familie, dar mai probabil e că venea în schimb de la un adversar politic al soţului meu. Şi nu putem scăpa de ea până ce planta nu va muri de moarte naturală, dacă nu vrem să dezlănţuim împotriva carierei politice a lui Jim represaliile Societăţii pentru Protecţia Plantelor Domestice. Acum pricepi cum stă chestia?

Arthur şi-a strâns uşor ochii surâzând imperceptibil.

— Dar nu-i puteţi grăbi moartea naturală făcând-o să rabde de foame şi de sete? i-a sugerat el.

— Arthur, Arthur, nu ne-am născut ieri, ce Dumnezeu! E primul lucru la care ne-am gândit. Dar această plantă a fost făcută să se mulţumească cu o foarte mică doză nutritivă pe care o extrage direct din farfuriile noastre, şi după ce noi am mâncat, după cum ai observat. Iar în ceea ce priveşte setea, această blestemată iederă dobândeşte toată apa de care are nevoie absorbind-o de la naturala umiditate a aerului. Bioalchimiştii nu s-au zgârcit la nimic ca să asigure posibilităţile maxime de supravieţuire creaturii lor care te bagă-n boală.

Arthur lasă să-i scape o strâmbătură. Nu avusese niciodată o prea mare simpatie pentru bioalchimişti. Exista ceva în treaba asta cu substituirea vegetaţiei sălbatice cu cea domestică… ceva care nu-l convinsese niciodată. Dar era doar o opinie de-a sa, o opinie ce apărea, evident, ca o erezie, care nu se împăca în niciun fel cu rolul său de

ortodox sacerdot televiziv pe care-l avea în sânul societăţii. O opinie pe care trebuia s-o ţină, pe cât posibil, numai pentru sine. Ca multe alte îndoieli pe care le avea faţă de atâtea lucruri.

— Apropo de Jim, cum îi mai merg intrigile sale cocacolistice?

— Bine. Ştii că au făcut o alianţă cu Biserica Catolică?

— Bineînţeles că ştiu. Dar nu m-a surprins, treaba asta se simţea în aer de mai multă vreme. Biserica Catolică avea prea multe probleme ca să continue să-şi permită luxul de a se menţine independentă fără să facă o alianţă cu o altă religie. Şi eu eram, pe bună dreptate, convins că dintre toate candidatele avea să aleagă Biserica Cocacolică, aşa cum s-a şi întâmplat.

— Şi-ţi displace?

— De ce-ar trebui să-mi displacă? expresia lui Arthur era sinceră.

— Nu eraţi interesaţi şi voi la acea alianţă?

Arthur a râs.

— Sfânta Mamă Televiziunea este marele Crez al Erei Umanităţii Iluminate, a recitat Arthur cu ochii ridicaţi spre ceruri, pierduţi în Mit. Biserica Televizivă nu are nevoie să recurgă la această umilitoare practică a alianţelor cu alte biserici ca să-şi păstorească propriii credincioşi. Suntem biserica cea mai importantă din lume, ştii bine şi tu asta, şi asta pentru că noi interpretăm şi avem REALMENTE grijă de unica entitate transcendentă a universului, Programatorul (facă-se transmisiunea sa!).

— Stop. Nicio predică după masă, te rog. Îmi strică digestia.

— Dar nu-ţi ţineam o predică, draga mea, a obiectat Arthur.

— Poate că nu. Dar experienţa îmi spune că trebuie

să te opresc înainte de a începe. Şi am descoperit în vorbele tale unele semne c-ai să începi cu predicile tale tipice.

— Nu ţin nicio predică, s-a indispus Arthur, agitându-se pe scaun. Eu sunt un sacerdot exorcist şi recit doar rugăciuni pentru renaşterea pe pământ a Fiului Televizorului. Desigur, vocaţia mea mă inspiră să intervin şi cu unele sfaturi pentru anumite persoane care-mi sunt dragi, dar în cazul de faţă…

— De cazul de faţă am trecut, şi să nu mai vorbim de el… Să vorbim de altceva. Să ne întoarcem la coca cola.

— Îmi vorbeai de bărbatul tău.

— Jime în Franţa Condom ca să catehizeze populaţia indigenă întru Binecuvântata Coroziune a coca colei.

— Franţa Condom S.P.Î.S. (Societatea Pentru înlăturarea Sarcinilor)? Statul acela fondat pe egalitatea dintre anticoncepţionalişti? Credeam că Biserica Cocacolică nu era prea bine văzută prin părţile acelea.

— Îşi pierduse din popularitate acum câtă va vreme, când forţele poliţiei fidele faţă de Pepsi au reprimat o manifestaţie de protest aruncând asupra demonstranţilor coca cola falsificată, amestecată cu

— Vitriol. Tulburările care s-au iscat au fost aplanate cu operaţiunea „heroină în apeducte” şi, cu timpul, populaţia a uitat asociaţia negativă cu coca cola. Jim este acum acolo ca să reînnoiască printre ei credinţa slăbită în Sfânta Băutură şi Binecuvântata sa Coroziune.

— A întâmpinat ceva greutăţi?

— Habar n-am, dar cred că nu. Biserica Cocacolică îl trimite pe Jim în câte un loc numai după ce au pregătit dinainte terenul cum se cuvine. Minţile franco-condomiştilor ar trebui să fie satisfăcător fertilizate pentru ca Sămânţa Cocacolică să poată germina şi rodi din plin.

— Îmi reproşezi mereu că folosesc o terminologie

prea mistică, dar văd că nici tu nu glumeşti în privinţa asta, a observat Arthur.

Katherin s-a înroşit.

— Eu nu beau coca cola şi nu cred în venirea Marelui Cocacolone. Dar e firesc ca modul de a vorbi al bărbatului meu să mă influenţeze un piculeţ. Te asigur însă că e vorba doar de un element formal. Eu sunt agnostică, tu ştii bine.

— M-am întrebat întotdeauna cum puteţi tu şi bărbatul tău să staţi împreună.

Katherin şi-a lăsat ochii în jos.

— Uneori m-am întrebat şi eu, i-a răspuns. Şi chiar şi el s-a întrebat, în unele lucruri suntem cu totul opuşi… Ne-am întrebat amândoi, dar evident că fiecare şi-a dat răspunsul… dat fiind că stăm, totuşi, împreună.

— Şi ce răspuns ţi-a dat? a întrebat Arthur. Mizeriile lui personale, ca şi mizeriile oricui, proveneau de la incapacitatea de a înţelege logica pe baza căreia acţiona celălalt sex. Şi o soră este pentru un bărbat un bun cobai de la care obţii în această privinţă tot felul de informaţii ascunse şi gratuite.

— Cred că da, a răspuns Katherin, gânditoare. Nu sunt sigură, dar poate că-l ştiu.

— Şi care e răspunsul ăsta?

— Ei, asta-i o chestiune pur personală. Ştii, Arthur, sunt unele lucruri pe care omul preferă să nu le spună nimănui.

— Ei! Mie poţi să-mi spui orice, a zis cu o încăpăţânată nepăsare Arthur, ascunzându-şi prost curiozitatea care-l rodea. Închipuie-ţi că eu sunt o prietenă de-a ta.

— Nu înţelegi psihologia feminină, i-a răspuns Katherin. Tu nu eşti o prietenă a mea.

Era evident. Pe de altă parte nici ea nu era un prieten de-al lui.

— Nu ei mportant, încuviinţă sau poate minţi el. Să ne ducem să vedem dacă învierea Fiului Programatorului persistă în instrumentul Său al Realităţii.

Televizorul era încă în perfectă stare de funcţiune. Rareori învierea eşua ca exorcizond să trebuiască să-şi repete ritualul. Dar, în genere, era bine să se mai controleze o dată dacă Adevărul continua să curgă firesc în Sfântul Ecran.

— Calitatea imaginii mi se pare perfectă, a observat Katherin.

— Programatorul nu te-a uitat, a spus Arthur. Programatorul nu uită niciodată pe nimeni şi în Ziua Marelui Debut el ne va chema pe toţi în Spaţiu ca să consacre imaginile noastre pentru imortalitate.

— E din nou o predică?

— Oh, Katherin, în sfârşit, puţin respect, dacă nu pentru mine, cel puţin pentru Sfânta Autoritate pe care o reprezint!

— Iartă-mă.

— Foarte bine. Ştii că ţin la salvarea imaginii tale.

— Da.

— Trăieşti cum trăieşti şi mori cum mori.

— Adică?

— Nu-ţi aminteşti de lecţiile de catehism?

— Nu, a răspuns Katherin. Şi cred că e *foarte bine*.

— Trăieşti cum trăieşti şi mori cummori. Şi vieţile noastre şi morţile noastre vor fi făcute toate nemuritoare de Programator în ziua Marelui Debut. În ziua aceea, din Eter şi în Eter, se va răspândi o imensă mulţime de imagini, şi vor fi imaginile noastre cu tot ce am fost şi cu tot ce am făcut. Toate vor căpăta nemurire, dar unele vor fi mai nemuritoare ca altele, pe baza virtuţilor pe care le-am avut în viaţă. Imaginile cele mai preţioase vor sta de-a dreapta Programatorului şi se vor bucura astfel de cele

mai multe reluări televizive, deci de o intensă şi prelungită imortalitate. Nu avem să ne temem pentru imortalitatea noastră, chiar dacă în viaţă nu ni s-a întâmplat să prindem imagini despre noi pe Sfântul Ecran. Credinţa noastră va fi deci, oricum, recompensată în Ziua Marelui Debut.

— Vrei o ciocolată?

— Cum? Nu, mulţumesc. Spuneam deci că…

— E o ciocolată pseudobiotică.

— Cum? Ah, nu… oricum, îţi mulţumesc. Ziceam…

— E foarte toxică, compusă din elemente chimice sintetice 100%, umplută cu un lichid îngrozitor, obţinut din distilarea unui soi de humus artificial, extras dintr-o moleculă de metan modificată…

— Mulţumesc, dar eu nu mănânc prea multe dulciuri şi…

— E în stare, în proporţie de 30%, să provoace o dizenterie comparabilă cu cea a fibromului coleric.

— Zău? Interesant… într-adevăr, interesant… Totuşi, eu…

— În plus, poţi participa la un extraordinar concurs cu premii. O *roulette* rusă. La fiecare milion de ciocolăţele din astea există una umplută cu un exploziv având un detonator care se declanşează în contact cu sucurile gastrice, nu fără să fi secretat mai întâi câteva miligrame dintr-un foarte puternic şi costisitor hormon de sinteze care se răspândesc prin anumite terminaţii neuronice, cauzând o absolută senzaţie de extremă fericire.

— Nu e rău. Cum spune şi vorba aceea: „Mai bine să mori fericit azi, decât nefericit mâine”.

— Din mărturiile rudelor câştigătorilor, s-ar părea că „fericiţii” au murit de fericire cu o clipă înainte de explozia dispozitivului.

— Bine, în ziua când voi avea nevoie de o ciocolăţică din astea… Hm, dar despre ce vorbeam?…

— Despre campionatele divizionare de „Şoarecemort”.

— Da? Ah, ba nu… vorbeam despre imortalitatea imaginii. Deci…

— Jim! E Jim la Televizor! a exclamat Katherin.

Era adevărat. Corpolenta şi rubiconda efigie a lui Jim Coke, soţul lui Katherin, se arăta foarte mulţumit de sine pe Ecran.

— Iată o persoană menită să fie mai nemuritoare decât altele, a spus Arthur cu o imperceptibilă inflexiune de dezaprobare în glas.

19

UNELE REFERINŢE DESPRE INDIVIDUL JIM COKE, POVESTEA ŞI CREZUL SĂU.

Jim Coke s-a născut la Maskva Original Votca în anul 322 d. D. (după Dallas), cu numele adevărat de Jim Pershing 176. Părinţii lui Jim au fost săraci şi n-au fost în măsură să-şi permită un nume mai bun pentru el. Jim este unul din primele cazuri din lume de fecundaţie artificioasă, noua disciplină fecundativă care avea să înlăture după aceea vechile şi mecanicistele practici de fecundaţie artificială. (în ritualul fecundaţiei artificioase, după cum se ştie, se acordă o mare importanţă unor specifice ritualuri esoterice, care variază după localitate, după perioada anului şi momentul astrologic în care gârneţii se unesc pentru a produce o nouă viaţă.) Aceasta este ceea ce îi permite mai apoi, chiar după două săptămâni de viaţă, să-şi schimbe pentru prima dată propriul nume.

Jim Jackdaniels, în primii ani ai educaţiei sale religioase, declarase de mai multe ori cât de mult îl chinuise primul său nume în acele prime două săptămâni de existenţă a sa.

La vârsta de un an, printr-o dubioasă conspiraţie a unui unchi ţicnit şi homosexual, Jim a fost botezat cu coca

cola împotriva voinţei tatălui său, un funcţionar liniştit, fidel consumator de pepsi cocainată. Pe vremea aceea Biserica Cocacolică era încă în embrion, un cult al câtorva extravaganţi, şi se bucura de o sănătoasă atmosferă de neîncredere şi ostilitate, promovată şi încurajată de cea mai mare parte dintre religiile preexistente.

Din acel moment, semnul destinului s-a imprimat pe *karma* lui Jim, şi Clocotul Bulelor Spumoase n-aveau să mai abandoneze niciodată existenţa lui.

În timpul primilor zece ani de viaţă, ca toţi copiii din Eleldeea (Lumea Liberă Dolarizată), Jim a fost supus instruirii şcolare de către Sfânta Mamă Televizivă. Este atras de Catehismul Televiziv, distingându-se prin marele său spirit de observaţie şi o memorie fotografică eidetică.

Ca toţi copiii de vârsta lui, îşi potoleşte setea exclusiv cu coca cola şi ajunge să capete pentru ea o adevărată şi deplină dependenţă fizică. Nu e încă în fervoarea religioasă care după aceea avea să-l ducă la îndeplinirea marilor sarcini devenind celebru, ci o foarte grea ucenicie făcută cu preţul unor chinuitoare abstinenţe în rarele momente în care, din motive întâmplătoare, nu îi era posibil să ingurgiteze preţiosul lichid. La doisprezece ani, dependenţa sa creşte şi începe să ia coca cola în pastile concentrate. E o tainică evoluţie de la care tatăl său încearcă să-l abată, silindu-l la o terapie de şoc cu pepsi cocainată. Nu funcţionează. Ucigaşul *cocktail* coca cola-pepsi cocainată produce creşterea enormă a unor efecte colaterale şi Jim ajunge în pragul morţii, dar nu renunţă la pastilele de coca cola.

La paisprezece ani, Jim Jackdaniels ajunge pe vârful cel mai de sus, începând să-şi inoculeze fiole de coca cola, de obicei folosite în psihiatrie pentru tratarea anumitor maladii mentale foarte neobişnuite. Este începutul unei nemesis precoce, care-l duce în pragul unui incurabil delir

paranoic. Disperata nevoie de coca cola intravenoasă îl face socialmente dezadaptat, şi cu puţin înainte de a împlini cincisprezece ani, pradă unui atac de paranoia fulminantă, repudiază totul, pe sine însuşi, pe Programator şi Biserica Televizivă, sfărâmând în faţa ochilor îngroziţi ai câtorva rude un Sfânt Ecran şi fiind astfel închis imediat într-un ospiciu. Fuge după câteva zile. Supravieţuieşte câtă va vreme vânzând sticluţe de coca cola alterată unor copii neştiutori, şi luni de zile trăieşte departe de familie şi de orice Televizor. În această fază întunecată din viaţa sa îl blestemă adesea pe Programator, târând imaginea sa în gunoi, cu vorbe de ocară, negând destinul de viitoare imortalitate pe care Palimpsestul Programatorului îl prevede pentru cel care în timpul vieţii crede în El şi în Adevărul Televizorului. Pierzând încrederea în făgăduiala Marii Zile a Debutului, Jim Jackdaniels se îndreaptă tot mai rapid spre o moarte lipsită de glorie. Acum e un confuz spirit rătăcitor, care-şi târăşte prin metropolă propria speranţă de cadavru, făcând orice ca să-şi asigure doza sa zilnică de coca cola.

În acest moment se petrece un fapt ciudat şi senzaţional, care-l restituie vieţii.

Fiind vorba de un eveniment misterios, ceea ce i se întâmplă după aceea rămâne cufundat în mister, şi numai mitul şi legenda vor fi descris cum s-au petrecut, probabil, lucrurile.

Potrivit legendei (niciodată negată sau confirmată de el), cam pe la jumătatea vârstei de cincisprezece ani, chinuit de o noapte întunecoasă şi furtunoasă şi deosebit de umedă, precum şi de obişnuita criză de abstinenţă de la miezul nopţii, Jim Jackdaniels îşi găseşte adăpost într-o crăpătură sau într-o scobitură din labirintul reţelei de canalizare, şi aici se cuibăreşte să se odihnească sau, probabil, să moară.

Marele Cocacolone vrea, însă, ca locul ales de Jim să fie adăpostul unei bande de vagabonzi speriaţi de Programator, şi un amărât de Televizor rămas în funcţiune ilumineză, ca vai de lume, cu imaginile Adevărului său pereţii întunecoşi ai mizerului său adăpost din cea mai decăzută dintre lumi. Tot voinţa Marelui Cocacolone hotărăşte ca vagabonzii care locuiesc aici să fie momentan absenţi, ocupaţi probabil cu vreo vânătoare de şoareci cu care să-şi asigure hrana pe a doua zi. Marele Cocacolone nu-l uită pe cel care a fost botezat întru El, şi nu poate rămâne nesimţitor la suferinţele celor în care clocotesc Bulele lui de Spumă.

Ş astfel s-a petrecut miracolul.

Legenda spune că Jim, cu câteva clipe înainte de a cădea în starea de sfârşeală generală a sfârşitului, ultimul stadiu al abstinenţei de la coca cola, în care mintea se închide în sine însăşi ca o cortină într-un singur sens, aruncă o ultimă privire la Televizor, prima după atâţia ani. În clipa aceea, din Televizor, imaginea unui altui el însuşi i-a captat privirea, înmărmurit, Jim îşi dă seama că se vede pe sine însuşi la Televizor. Dar nu e Jim pe care-l cunoaşte. E un Jim Jackdaniels mai matur, de cel puţin şaptesprezece ani. Distrugerea a dispărut din aspectul său exterior. Ba chiar apare într-o formă cât se poate de bună. Poartă în mână un bidonaş cu coca cola şi braţele lui goale nu au urme de perforări intravenoase. Apoi Jim ridică cu ambele mâini bidonaşul şi-l consacră. Jim Părăsitul îl ascultă pe Jim Televizivul recitând formulele liturgice pentru transmutarea coca colei în sfânta spumă a Marelui Cocacolone. Un alt plan arată o groscioară adunare de fideli care însoţeau slujba cu strigăte şi aclamaţii entuziaste.

Subjugat de forţa miracolului, Jim se hotărăşte să nu moară. Nu e lucru uşor, punctul de întoarcere interzisă e la

o clipă de el. Dar Jim reuşeşte să-şi petreacă noaptea, să depăşească criza de abstinenţă şi reuşeşte să urce stânca abruptă a propriei existenţe.

Animat ca niciodată de forţa Bulelor Spumoase, Jim intră într-o mănăstire cocacolică, şi după un an este acceptat. E o decizie curajoasă. Face jurământul să bea exclusiv numai coca cola până când moartea îl va împiedica de a sluji cu toată supunerea sfânta cauză a Bisericii Cocacolice. Se va implica mereu cu tot mai multă dăruire în sfânta şi apostolica misiune de a cocaliza Eleldeea (Lumea Liberă Dolarizată) şi va susţine şi va întări cu orice mijloc îi va sta la dispoziţie credinţa oamenilor în Sfânta Băutură şi în Binecuvântata Coroziune. Va cădea în sarcina sa să urmărească orice agnostic şi să încerce să-l convertească introducând în creierul lui Bula de Spumă Tentantă şi implantând în mintea sa Sămânţa Cocacolică. Va răspândi buna vestire de imanenta venire pe pământ a Marelui Cocacolone şi va celebra ritualul euharistiei, şi sfânta spumă a Marelui Cocacolone va mântui păcătoşii de a fi căzut în ispită de a-şi potoli setea cu Alt Lichid Ne cocacolic.

Au trecut cincisprezece ani de la vremea botezului său şi, în cei trei lustri, prestigiul şi puterea Bisericii Cocacolice au crescut nespus de mult.

Astfel, Jim Coke (în ziua în care a trecut la monahism şi-a schimbat pentru a doua oară numele), la şaptesprezece ani, este un stimat funcţionar al Bisericii Cocacolice.

Jim Coke e strălucitor.

Face carieră.

Se insinuează în simpatiile guvernanţilor din anumite orăşele de provincie stipulând un soi de concordat care acordă Bisericii Cocacolice gestiunea apeductelor locale. După o apostolică campanie de îndoctrinare preparatorie,

în amintitele orăşele robinetele caselor au început să toarne coca cola în pahare, în oale, în lavoare, în căzile de la baie ale tuturor cetăţenilor, făcându-i mai intens şi înspumaţi participanţi la aşteptarea Venirii Marelui Cocacolone pe pământ.

După orăşelele din provincie, vine rândul marilor metropole. Fluvii de coca cola trec prin ţevăriile imenselor aglomerări urbane şi prin aparatele digestive umane. Un compromis politic impune ca orice locuinţă să continue să fie dotată măcar cu un robinet cu apă normală, dar sporita cantitate de clor dizolvat în apa potabilă – rabsolut indispensabilă pentru a garanta consumatorilor unele probabilităţi de supravieţuire – nemascată de un gust adăugat, face acest arhaic mod de a potoli setea o adevărată tortură a palatului, la care aderă sporadic doar cei mai maniacali extremişti ai filosofiei pseudobiotice. Chiar şi coca cola, ca toate băuturile, conţine, firesc, mari cantităţi de clor (izvoarele de apă aşa-zis bacteriologic pură sunt de mult o amintire pierdută în istorie, dacă nu chiar o fascinantă temă de poveşti pentru copii), dar aromele chimice şi dulcele caramelului îi maschează neplăcutul gust.

Biserica Cocacolică îşi măreşte puterile, şi doctrina pe care o profesează cuprindemilioane şi milioane de persoane. Aşteptarea pentru venirea Marelui Cocacolone este pretutindeni tot mai răspândită şi mai presantă.

Şi ajungem astfel la istoricul moment al alianţei cu Biserica Catolică. Washington Coca Cola Unlimited şi Vaticano Posteards &

Gadgets s.r.l. se unesc recunoscând reciproc legitimitatea respectivelor credinţe.

Într-un consiliu extraordinar a fost elaborată o doctrină comună. O dogmă cu totul originală recunoaşte existenţa Dogmelor Paralele. Apoi Dogma Dogmelor devine

permisă şi necntradictorie cu contemporana şi paralela existenţă a dogmelor contradictorii. Spus mai puţin întortocheat, două sau mai multe adevăruri diferite şi „aparent” contrastante pot să fie deopotrivă şi absolut credibile. Şi după cum e ADEVĂRAT că Dumnezeu e unu şi triplu şi că Biblia este Cuvântul Său, tot aşa de ADEVĂRAT e că într-o zi va veni Marele Cocacolone şi că Bulele de Spumă sunt spiritul motor al sănătăţii umane; şi, în fine, nu e mai puţin ADEVĂRAT că Dumnezeu şi Marele Cocacolone şi-au împărţit întotdeauna frăţeşte marele tron ceresc şi că ostia nu poate deveni trupul lui Cristos fără ca coca cola să nu devină spuma Marelui Cocacolone.

După noul „Crez” catolicocacolic, Dumnezeu şi Marele Cocacolone au existat dintotdeauna, şi la începutul timpurilor au creat Eleldeea (Lumea Liberă Dolarizată) şi, deci, Omul. Omul este după chipul şi asemănarea Lui, blond, pistruiat, cu rayban pe nas, gumă de mestecat nelipicioasă în gură, cu bidonaşul de coca cola strâns în mână şi cu crucifixul la gât. Când era încă proaspăt creat, Omul trăia în Eden-Macdonalds, un admirabil paradis terestru, străbătut de spumoase pârâuri şi mici cascade de coca cola, clocotitoare lacuri de *sprite* şi *seven up*, delicioşi arbori de paneburger. Când Eva l-a tras de mână pa Adam să mănânce în restaurantul chinezesc al Marelui Şarpe, Dumnezeu şi Marele Cocacolone i-au izgonit din Eden-Macdonalds, spunându-le:

„Vă trimitem într-un loc unde nu sunt coca cola şi hamburger, veţi munci din greu şi veţi suferi, şi cu sudoarea frunţii voastre şi a urmaşilor voştri veţi desăvârşi o tehnologie care într-o zi vă va îngădui să vă faceţi coca cola singuri. Şi pentru fiecare bidon de coca cola pe care veţi reuşi să-l produceţi la sfârşitul procesului evolutiv, veţi vărsa o grămadă de sânge şi zeci şi zeci de cisterne de sudoare. *Okay, and this is all*! Up your asses!”

Gândirea catolicocacolică interpretează aşadar istoria omenirii ca pe o lungă, obositoare şi pioasă cale spre redescoperirea Sfintei Băuturi, destinată să se desăvârşească odată cu întoarcerea lui Cristos şi cu venirea Marelui Cocacolone, vestitori ai renaşterii Edenului-Macdonalds pe pământ.

Doctrină, în primul rând, creaţionistă, catolicocacolismul dă o mână de ajutor şi determinismului istoric, afirmând (Revelaţia celui de-al Optzeci şi doilea Secret al Fatimei) că formula coca colei va fi codificată în ADN-ul uman.

În ritualul euharistie pentru normalizarea lucrurilor, se amestecă ostia însoţită de coca cola. Emblematică este demenţială relaţie teogastronomică prin care importanta agenţie publicitară însărcinată cu acest lucru a găsit potrivit să promoveze alianţa dintre cele două biserici:

„Spuma Marelui Cocacolone se însoţeşte de minune cu corpul lui Cristos, ale căror speciale calităţi organoleptice se împacă de minune cu Sfânta Băutură. Ostia, adică o excelentă coajă de Cristos crud, cere Binecuvântata Corozivitate a coca colei ca să se digere cum trebuie în stomac şi să elibereze astfel, pentru salvarea noastră, spiritul Mântuitorului. A-l digera integral pe Cristos este o cerinţă strict obligatorie pentru a desăvârşi o succesivă şi salvatoare evacuare. Şi a primi Sfânta Băutură fără ostie este a te lipsi de funcţia cea mai importantă a Binecuvântatei sale Corozivităţi. Trăiască ostia cu coca cola, deci, şi cel care spune că, coca cola este o infamă scursoare este un eretic, minte, şi va avea parte de chinurile cele mai cumplite ale iadului”.

Restrânse extreme ortodoxe din ambele biserici repudiază alianţa şi noul crez catolicocacolic, dar majoritatea credincioşilor acceptă dogme şi cu o credinţă întărită aşteaptă ziua iminentă în care Dumnezeu şi Marele

Cocacolone au să-i primească pe toţi în Eden-Macdonalds în vecii vecilor amin.

20

„Gârrr”.

Jim Coke abia confirmase cu sfânta rutină comuniunea sa cu spuma Marelui Cocacolone, râgâind. Vreo mie de credincioşi şi-au făcut semnul coca colei, ducând o imaginară sticlă la gură şi dându-şi capul pe spate, mimând că trag o duşcă.

„Gârrr”.

Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar râgâi şi el şi damful artificial al surogatului de ou cu vanilie i se întoarse prin cavitatea nazală. Nu se nelinişti că sora lui i-ar fi putut interpreta gestul ca un act de devoţiune pentru ceremonia cocacolică a soţului, cea ce de fapt nu era.

— Arată foarte bine, observă el distrat. Pare să fi întinerit.

— E o peliculă de acum zece ani, răspunse Katherin. O transmit adesea, şi zău dacă ştiu de ce.

— Căile Programatorului sunt nebănuite, mormăi Arthur, cu neplăcere. Imaginea lui Jim Coke era adesea consacrată prin apariţia pe Sfântul Ecran, în timp ce figura lui Arthur, care slujise întotdeauna cu fidelitate cauza Sfintei Mame Televizive nu apăruse niciodată. Pentru ieşirea sa în spaţiu şi din spaţiu avea de aşteptat, ca toată lumea, Ziua Marelui Debut.

— Slujba ar fi trebuit să se fi isprăvit până acum, a spus Katherin. Dacă-mi amintesc bine, acum Jim ar fi trebuit să scape un sughiţ şi apoi…

„Hâc!”

Jim Coke nu dezamăgi previziunea soţiei sale şi imediat după aceea emisiunea se schimbă. Au apărut titlurile enorme pentru un al nu ştiu-câtelea episod dintr-o zbuciumată *pornosoap-opera* – un serial la modă.

— Ei, poftim! a spus Katherin. Transmit mereu flecuşteţul ăsta după acea atât de serioasă ceremonie a lui Jim.

— Neştiute sunt căile Programatorului, a repetat prosteşte Arthur. Sper că utilizaţi întotdeauna butonul de cenzură al Televizorului vostru!

— Sigur că nu voi îngădui ca Zuzù Hatù Ritardante să-şi otrăvească mintea cu avalanşa de amănunte anatomice ale acestor seriale lacrimogene, a spus tăios Katherin.

Fiecare Televizor avea un buton de cenzură care acţiona ca un filtru împotriva aşa-ziselor scabrozităţi. Filtrul recunoştea imaginile care trebuiau puse sub cenzură şi schimba automat cadrul asupra părţilor mai tolerabile ale emisiei, mărindu-le şi excluzând astfel din Ecran ceea ce nu era convenabil să apară.

Când primele gemete începură să se audă din Televizor, sonorul original al programului a fost înlocuit cu o melodioară de desene animate, şi în cadru au apărut amănuntele mărite ale feţelor protagoniştilor. Când şi acestea au încetat să mai fie o imagine cuviincioasă, a fost mărit un teletablouaş atârnat pe un perete din fundal. Teletablouaşul era de fapt un mic ecran care transmitea o scenetă de desene animate aşa încât cenzurarea să nu plictisească excesiv telespectatorul.

— Acum eu mă duc, a spus Arthur.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare că mi-ai exorcizat Televizorul.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti mie. Eu sunt un instrument pământesc pentru revenirea pe pământ a Fiului Televizorului. Programatorului trebuie să-i fii tu recunoscătoare.

— Oh, Arthur, nu pot nici măcar să-ţi mulţumesc, că tu şi începi cu predica. Pe lume nu este numai

Programatorul…

— Dar, Katherin…

— Scuză-mă. Deh, eu nu vreau să-l ponegresc pe Programator. Nu sunt bigotă, dar nici atee nu sunt. Adică sunt fundamental agnostică, dar nu pot face abstracţie de educaţia mea televizivă… în sfârşit, la urma urmei, ţin foarte mult la imaginea mea. Nu… nu am spus nimic grav… aşa e?

— Lasă asta! Nimic nu se întâmplă fără ca Programatorul să nu-l fi programat. Limitele între care trebuie păstrată gândirea pentru a nu irita susceptibilitatea Lui sunt extinse, şi între aceste limite intră şi o moderată cantitate de îndoială. Şi pentru a nu se îngădui mai mult decât atât, e permis să te îndoieşti uneori de Programator, ba chiar să-l şi blestemi niţel, bineînţeles, asta fiind sporadic. Rămânând între aceste limite, salvarea propriei imagini în Ziua Marelui Debut este garantată de Palimpsestul Programatorului. Facă-se Transmisiunea Lui!

— Şi de-a pururi să fie transmis Adevărul Său, a răspuns Katherin cu supusenie.

Arthur a încuviinţat grav. O liniştise pe sora lui. Dar nu era sigur că nu spusese acele vorbe ca să se liniştească şi pe sine însuşi. Din lună în lună, îşi dăduse seama, avea tot mai multă nevoie de aşa ceva. Pentru că, în ciuda vorbelor care-i ieşeau din gură, cele care-l sâcâiau mult mai mult în cap îi puneau la grea încercare siguranţa credinţei sale.

— Am un dar pentru tine, i-a spus Katherin, dându-i o sticlă.

— Mulţumesc, i-a spus Arthur, luând-o în mână şi citindu-i eticheta. Eeii, *Glen Liver-Destroyer*! *E* o marcă nemaipomenită!

— E un lichior pseudobiotic pe bază de alcool benzinat, a spus Katherin. 88 de grade pentru 50 de

octani. Cel mai sălbatic duşman pentru orice fel de ficat. Foloseşte-l cu grijă.

— Îl voi păstra pentru marile ocazii. Mulţumesc, Katherin.

Şi a băgat sticla într-unul din buzunarele lungii sale pelerine impermeabile. A ieşit pe uşă şi s-a îndreptat spre casă.

21

Vântul îi biciuia faţa şi grindina deasă de polistirol ricoşa pe pielea lui. Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar umbla de-a lungul Bulevardului Castanilor Gentili, cu pardesiul său impermeabil strâns în junii trupului ca să se apere de clima neîndurătoare. Arthur era singurul pieton pe tot bulevardul. Puţină lume se aventura la suprafaţă când ploua cu polistirol. Se refugiau cu toţii în labirinturile subterane ale metroului. Arthur nu putea suferi să meargă cu metroul. Toate vagoanele erau infestate de exponenţii sectei religioase ale Martorilor lui Socrate, care, profitând de promiscuitatea forţată, îi ademeneau pe ceilalţi călători încercând să introducă prin surprindere în gurile acestora acele bidoane pline cu cucută sintetică. Mulţi călători nu izbuteau să reziste tentaţiei de a se lăsa alăptaţi şi mureau înainte de a-şi termina cursa, şi adesea înfundau uşile. Arthur nu putea suporta să nu poată coborî din vagon pentru că hoitul vreunui prostănac bara ieşirea. Şi întotdeauna, când fusese cu metroul, trebuise să renunţe de a coborî la staţia dorită şi pe urmă se pomenise în cartiere ale oraşului care nu intrau în planurile lui. Aşa, prefera să meargă în aer liber.

Dar nici ploaia deasă de polistirol nu era plăcută. Picăturile depăşeau rareori un centimetru în diametru şi adesea erau o pulbere fină care intra în ochi. Dar câteodată, când vântul era cu adevărat puternic, stropii de polistirol puteau să ajungă la dimensiunea unor adevăraţi

bolovani, cu diametrul de câţiva metri. Nu era distractiv să ieşi la plimbare pe o ploaie deasă de polistirol.

Arthur nu era nepregătit; nu uita niciodată să ia cu el masca de scafandru pe care o purta acum. În afară de faptul că proteja ochii de pulberea ploii, masca era un adevărat anticoncepţional ocular; în polistirolul pluvial trăia într-adevăr elementul masculin al unui ciudat microorganism a cărei consoartă feminină îşi avea de obicei lăcaşul în glandele oculare ale aproape tuturor vertebratelor, ceea ce atrăgea după sine, ireversibil, un război bacteriologic împotriva căruia se dăduseră lupte cu multe decenii în urmă. Pătrunderea, deci, a polistirolului în ochi uşurează astfel fecundarea microorganismului şi apariţia, drept consecinţă, a unei maladii care aduce orbirea. Chiar purtând masca de scafandru, înfruntarea ploii de polistirol nu era o treabă lipsită de riscuri. Umanitatea consumatoare de mâncăruri pseudobiotice şi devotată cultului maladiilor, mă rog, acceptând tradiţia de a se comporta adesea nesupunându-se firescului, dispreţuia cu snobism acea posibilitate de a se înjosi. A te îmbolnăvi ca urmare a consumului de mâncăruri nocive era la modă. A fi doborât de polistirolul pluvial, nu.

După ce avusese imprudenţa să tuşească, Arthur a scuipat un grăunte de polistirol cu diametrul de doi centimetri. Ingerarea orală nu comporta riscuri de infectare, dar mulţi indivizi care uitau să respire pe nas o mierleau, sufocaţi de vreun strop-dop care se încastra în trahee. Arthur îşi impuse să tuşească cu nasul, băgând totuşi de seamă să nu-i iasă din nas filtrele antipolistirol.

Mai era mult de mers pe bulevard şi ploaia se înteţea. Stropii de polistirol băteau darabana pe masca lui Arthur şi pe pardesiul lung şi impermeabil. Pe pavaj, polistirolul răspândit se strânsese deja într-un strat alb de câţiva centimetri, care scrâşnea sub paşii lui cu o

sonoritate nu străină de cea pe care o face zăpada afânată. Dar dacă ar fi fost zăpadă, peisajul n-ar fi fost atât de alb, pentru că zăpada, străbătând prin aer evidentele straturi de funingine şi de smog, ar fi căzut cenuşie. Cenuşie şi acidă.

Pe stradă treceau, în cele două sensuri, cilindrice cokemobile, incomodele maşini roşii în formă de butelie de coca cola, în care automobiliştii se resemnau să umble când condiţiile străzii, înveşmântată cu polistirol, nu mai permiteau conducerea normală pe roţi obişnuite.

Arthur a grăbit pasul. Vremea rea ar fi putut să devină şi mai rea şi nu arareori furtunile de polistirol erau însoţite de un adevărat apocalips electric; în asemenea ocazii, nenumăratele săgeţi ţâşneau simultan cu miile, transformând aerul într-o pădure deasă de mortale mănunchiuri de electroni. Cine nu-şi găsea imediat un adăpost, foarte rar mai putea să mai supravieţuiască furtunii.

Arthur a privit cerul. În ciuda ploii care se înteţea, o furtună nu părea probabilă. Dar se cuvenea să se grăbească pe cât putea mai mult.

Din faţa lui Arthur, la un mai mult de o sută de metri, un vehicul enorm se apropia încet. Arthur a recunoscut în el un tractor aspiropolistirol. Albul subprodus al negrului petrol era supt cu aviditate şi imediat topit şi presat în pântecele maşinii. Avea să fie repede reciclat şi transformat în energie. Petrolul subsolului, pe întreaga Eleldee, era una dintre atâtea povestioare idioate care circulau, argumente foarte dragi pentru Povestitorii de Basme, pe care Arthur le dispreţuia. Nu exista niciun petrol în subsolul pământului! Ce tâmpenie! Erau numai ploile de polistirol împrăştiat, şi din acestea se extrăgea carburantul care făcea să circule motoarele. Cel puţin în acele binecuvântate locuri din Eleldeea în care nu bântuia

seceta.

Arthur simţi ceva care-i gâdila un şold. Se întoarse brusc cu teama de a nu fi supus unei exproprieri fiscale. Dar nu-l abordase niciun copoi de la fisc. Se întâmpla frecvent ca nişte coţofene hoaţe, dresate de fisc, să agaţe pe neaşteptate pietonii şi să le extragă portofelul. Dar pe vremea aceasta vrăjmaşă, acest soi de acţiuni trebuiau să fie temporar întrerupte. Microorganismele din polistirolul pluvial aveau să orbească în scurtă vreme coţofenele, făcându-le inutilizabile. Arthur se alarmase doar printr-un reflex condiţionat.

Ceva îl atinsese, cu adevărat, din nou. Arthur se opri. Se răsuci în jurul lui, de mai multe ori. În jurul persoanei sale, la 360°, panorama era lipsită de prezenţe umane sau animale. Chiar şi cokemobilele, pe stradă, îşi răriseră propriul tranzit şi în momentul acela nu se zărea niciunul. Numai pe trotuar, în direcţia spre care se îndrepta el, tractorul aspiropolistirol se apropiase imperceptibil. Putea să-i audă motorul surd, confuz printre şuierăturile vântului şi scrâşnetul grindinei de polistirol care se rostogolea pe străzi.

Arthur clasă impresia sa ca pe o halucinaţie şi porni mai departe.

Cinci secunde mai târziu, ceva îi atinse din nou şoldul. De data aceasta, contactul a fost mult mai intens şi Arthur se întoarse mult mai repede şi mult mai alarmat. Când văzu ceea ce îl atinsese, râse nervos. Apoi scuipă două grăunţe de polistirol şi se hotărî se meargă mai departe trăgând nervos pe nas.

Ceea ce-i atinsese şoldul fusese ramura, cu un fel de degete, a unui *castan gentil*. Bulevardul Castanilor Gentili era numit aşa pentru că aceşti castani domestici erau într-adevăr gentili. Bioalchimiştii care domesticiseră castanii modificându-le formula genetică voiseră să creeze un

arbore cu bune sentimente.

Castanul gentil i-a oferit lui Arthur o cantitate modică de castane coapte, întinzându-i-le cu vârfurile ca nişte degete apucătoare ale uneia din ramurile cele mai de jos. (într-o scorbură din trunchiul oricărui *castan gentil* se afla un cuptoraş mereu aprins; ADN-ul modificat al fiecărui castan gentil determina castanul să se lipsească de propriile sale roade şi să le ofere trecătorilor.)

Arthur refuză castanele coapte. Chiar dacă nu erau nocive i-ar fi făcut plăcere, dar n-ar fi fost înţelept să deschidă încă o dată gura. A mângâiat ramura *castanului gentil* şi-a pornit-o mai departe, îndepărtându-se puţin de şirul de arbori ca să nu i se mai facă şi o altă ofertă.

Oare îmi pierd credinţa? întrebarea îi scăpără dintr-odată în minte, îl chinuise întotdeauna, cu crize repetate, încă din ziua în care fusese hirotonisit şi i-a fost încredinţată Telecomanda şi, cu Telecomanda, Amuletele Televizive. La început nu fusese o îndoială, ci mai degrabă o teamă, în timpul acela era foarte sigur de credinţa lui şi avea necondiţionat şi absolut respectul său pentru Programator, deşi se întreba dacă aceasta n-avea cumva să-l părăsească. Întrebarea servea doar ca să stabilească un *feed-back* intern, o reacţie, care să-l asigure că NU e pe punctul de a-şi pierde credinţa. Nu intuia că putea să şi-o piardă, dar îl speria gândul că ea l-ar putea părăsi pe el. Întrebarea îi venise mereu în minte, întotdeauna în momentele cele mai inoportune, ca atunci când logodnica lui înnebunită l-a închis în *water* timp de patru zile. Îndopându-l cu legume şi împiedicându-l să tragă apa, sau când cel care l-a legat de *water* a fost un agent – un *broker* – de asigurări în căutare de pradă pentru poliţele sale. Dar oricât de des şi-ar fi pus întrebarea, aceasta nu atingea proporţiile unei îndoieli şi ale unei iraţionale nelinişti.

Numai după mai mulţi ani, şi nu mai puţine deziluzii,

iraţionala nelinişte s-a transformat cu încetul, apucând direcţia unei legitime îndoieli.

Tractorul aspiropolistirol se apropiase între timp şi acoperea tot trotuarul. Ca să-şi poată continua drumul, Arthur ar fi trebuit să facă un mic ocol şi să meargă pe carosabil. În acel moment nu trecea niciun cokemobil. Nu era niciun risc să fie călcat. Dar înainte ca Arthur să părăsească trotuarul, ceva îl atinse din nou pe şold. Un alt *castan gentil*. Oarecum plictisit, Arthur s-a întors către arborele domestic. O ramurămână era acolo, aproape de mijlocul lui, dar… nu oferea nicio castană coaptă. Braţul vegetal, de obicei un fraged şi subţirel lujer, era de data asta un mănunchi zdravăn de gheare ascuţite.

Un val de adrenalină acceleră timpul subiectiv al lui Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, dar în acelaşi moment ramura cu gheare izbuti să se înfigă în mantaua lungă şi impermeabilă şi să-l reţină înainte de a reuşi să fugă. Disperat, Arthur încercă să se elibereze de sutana lui ecleziastică, dar o altă ramură i se răsuci pe piciorul drept, lipsindu-l de orice posibilitate de fugă. Panica îi cuprinse mintea.

— Ajutor! Teroriştii! Ajutor!

Apoi o altă ramură îi acoperi gura şi nu mai putu să strige. Corpul lui fu ridicat de jos şi tras până în spatele trunchiului. Alte ramuri începură să-l biciuiască, să-l strângă, să-l sugrume. Arthur apucă disperat creanga care-i acoperea gura şi, trăgând de ea cu toată puterea, izbuti să obţină câteva clipe de eliberare pentru traheea sa.

— Ajutor!… mai reuşi o dată să mugească. Apoi se gândi să economisească puţina suflare care-i mai rămânea. Şi pentru că toxinele îi sleiau muşchii braţelor şi rezervele de glicerină se consumaseră aproape toate; ramura reîncepu să-i strângă iar, cu putere, traheea.

La câţiva metri de dramă, tractorul aspiropolistirol

trimise un nor de fum pe ţeava de eşapament, şi încetă să mai adune stratul care acoperea pământul. Apoi habitaclul se deschise şi un bărbat coborî repede din el. E greu să rămâi indiferent la o scenă ca aceea.

Prin ochii care acum păreau c-ar fi vrut să plângă cu sânge, Arthur urlă către omul acela muta lui disperare. N-ar mai fi putut rămâne în viaţă prea mult. Ramurile îl sugrumau, îi izolau plămânii de lumea exterioară, separau toate arterele de Centrul de Triere a Sângelui care, în lipsă de oxigen, se zvârcolea zadarnic în piept. Mintea lui îşi dădea singură seama că se întunecă; conştiinţa îşi făcea bagajele ca să se ducă cine ştie unde.

Bărbatul coborât din aspiropolistirol exclamă:

— Ştiu ce se întâmplă. Este o acţiune de terorism vegetal. Am auzit vorbindu-se despre asta la Sfântul Ecran.

E speriat de Programator, se gândi confuz Arthur, *a recunoscut haina mea ecleziastică*... Forţele ti deveneau tot mai slabe. *De ce nu te grăbeşti*? *Ajută-mă*... Implorarea nu mai era acum în stare să-i mai răzbată nici măcar din ochi.

Bărbatul coborât din aspiropolistirol ţinea în mâini o sculă mecanică. Arthur a văzut-o strălucind. Cu foarte mult calm, dar fără să piardă timpul, bărbatul a îndreptat aparatul spre el. *Ei, atenţie la mine*! Ochi. Acţionă cu arătătorul.

Z z z z... Clic!

Z z z z... Clic!

Z z z z... Clic!

După ce făcuse trei fotografii, bărbatul coborât din aspiropolistirol s-a deplasat în grabă ca să schimbe unghiul de perspectivă.

Z z z z... Clic!

Z z z z... Clic!

Z z z z... Clic!

Mare invenţie motorul electric. Nu mai pierzi vremea să-l încarci.

Nu e cu putinţă! urlă mintea lui Arthur.

— Întotdeauna mi-am visat să fac un *scoop*! spuse bărbatul coborât din aspiropolistirol, fără a înceta să fotografieze. Un castan terorist, care strânge de gât un preot al Bisericii Televizive! Grozav! Poate că voi câştiga atâta încât să nu mai trebuiască să fac pe măturătorul!

Zzzzhhh clic! Zzzzhhh zzzhhh zzzhhh zzzhhh…

— La dracu'! S-a terminat filmul! De ce dracu' m-oi fi căsătorit eu cu o femeie atât de neroadă încât să-mi ia numai filme de douăsprezece clişee?! Oamenii cumpără filme cu treizeci şi şase, cu şaizeci şi două, cu o sută patruzeci şi patru de clişee! Nu cu douăsprezece!

Bărbatul coborât din aspiropolistirol deveni bărbatul urcat în aspiropolistirol. Cu o pufnitură de fum şi de mânie, tractorul o porni din nou şi, ocolind cu băgare de seamă locul dramei, îşi continuă cursa lentă, curăţind cu grijă trotuarul.

S-a sfârşit… a fost tot ce a mai putut gândi Arthur. Ramurile îl strângeau şi mai rău, şi divorţul de conştiinţa sa părea inevitabil. Ajungând la limita acelei rezerve de foiţă la care fiinţele vii se adresează numai în ultimele clipe înainte de pieire, Arthur încercă încă o dată să se elibereze. Totul a fost în zadar. O ramură i-a smuls masca de scafandru şi polistirolul pluvial îi fecundă numaidecât ochii cu elementul masculin al microorganismului care provoca orbirea. Şi chiar dac-ar mai fi izbutit să se salveze, tot avea să orbească. Arthur a început să-şi accepte înfrângerea şi să se resemneze cu moartea. Adrenalina nu mai era suficientă şi muşchii începeau să slăbească. Oxigenul îi lipsea acum de aproape un minut, şi procesele chimice care-l ţinuseră întotdeauna viu păreau să se ducă dracului. Un braţ îi mai rămăsese, încă, parţial liber, căzut

pe şold, după încercarea nereuşită de a-şi elibera gâtul de muşcătura asasină. În afara oricărui proiect conştient din partea lui Arthur, braţul introduse mâna într-unul din buzunarele mantalei şi scoase de-acolo sticla de *Glenn Liver-Destroyer*. Cu un gest sleit, dar precis, braţul aruncă sticla în scorbura din trunchiul arborelui unde ardea cuptoraşul pentru copt castane. Arthur întrevăzu, ca şi cum asta ar fi fost un vis care nu-l privea pe el, cum sticla se sparge, lovindu-se de suportul metalic al cuptorului şi cum un litru de alcool benzinat explodează ca o bombă molotov în scobitura castanului terorist.

Puţine minute mai târziu, ramurile care-l omorau pe Arthur îşi slăbiră strânsoarea şi Arthur alunecă la pământ. Conştiinţa lui Arthur nu realiză că gura urla, aţâţată de plămânii avizi de oxigen, şi nici că diafragma înnebunea, constrânsă de a da afară din plămâni polistirolul vârât de vânt, având grijă, în acelaşi timp, să nu întrerupă emisiunea de aer. Conştiinţa lui Arthur avu nevoie de câteva minute ca să se poată împăca cu proprietarul ei, ca să-şi recupereze propriul tron în mintea lui şi să desfacă valizele pe care şi le pregătise pentru expatrierea ei către uitare.

Când Arthur a fost din nou conştient de sine, s-a ridicat în capul oaselor. În scorbura castanului terorist, *Glenn Liver-Destroyer* ardea cu o flacără albă. Asta însemna că ardea şi copacul. Arthur s-a ridicat în genunchi şi, făcându-şi mâinile lopeţi, a început să arunce în cuptor pumni mari de polistirol pluvial. Castanul acela trebuia să moară. Numaidecât. Dar înţepăturile din tot corpul l-au silit să se aşeze. Îl durea totul. N-avea poftă să se obosească pentru o treabă care se făcea oricum. Castanul murea pe rug. Dar ochii lui… ochii lui aveau de-acum zilele numărate, şi n-aveau să se poată vindeca în niciun fel. Microorganismul se cuplase în glandele lui lacrimale şi

curând avea să producă o desăvârşită orbire.

Zece minute mai târziu, Arthur s-a sculat în picioare. Vâlvătăile se întindeau şi la alt copac, şi căldura devenise insuportabilă. Îşi căută valijoara care conţinea preţioasele Amulete Televizive. Îi găsi resturile. Furia distructivă a castanului terorist prefăcuse într-o grămadă risipită de cioburi tot ce posedase el mai de preţ. A fost tentat să strângă toate resturile din ceea ce fuseseră Amuletele lui, dar până la urmă a renunţat. Oricum, Amuletele alea tot nu l-ar mai fi ajutat. Unde se vârâse Programatorul, când avusese nevoie de el? *Tot ceea ce se întâmplă e scris pe Palimpsestul Programatorului*. Deh, Palimpsestul Programatorului nu prea fusese drăguţ cu el. Nu se simţea în stare să atribuie acea experienţă obişnuitei didascalii: Facă-se voia Programatorului".

Între timp cerul se mai luminase şi încetase ploaia. *Dac-ar fi încetat acum un sfert de oră*... s-a gândit el cu amărăciune, *acum n-aş mai fi condamnat să orbesc*.

Şi-a aranjat hainele mototolite. Telecomanda scăpase ca prin miracol de furia sfărâmătoare a castanului terorist.

Şchiopătând, Arthur s-a îndreptat spre casă. Din precauţie, a părăsit trotuarul ca să meargă pe mijlocul străzii. Foarte rarele cokemobile care mai treceau din când în când îl înspăimântau mult mai puţin decât şirul de *castani gentili*. Apoi...

În mijlocul străzii ceva îi atinse şoldul. Cu un geamăt s-a întors pe dată. O mică sferă ascuţită l-a lovit în frunte. Un alt castan terorist îl luase drept ţintă şi, neputându-l prinde cu ramurile, arunca în el cu fructele lui ţepoase.

Arthur şi-a grăbit paşii lui târşâiţi, abia aşteptând să pună piciorul în propria şi liniştitoarea lui casă.

Era foarte deprimat.

22

Patul nu era culcuşul cel mai potrivit ca să se poată

reface după întâmplarea aceea nenorocită. Arthur nu plătise la timp taxa pentru odihnă şi patul său îl hărţuia tot timpul când se lungea în el.

Taxa pentru odihnă era a invenţie ce aparţinea trustului Italia Bustarelle & Tangenţi, care era primul în întreaga Eleldee în privinţa creaţiei unor noi taxe şi suprataxe. În fiecare an fantezişti stilişti fiscali de la Italia Bustarelle & Tangenţi prezentau în public noile lor colecţii de toamnă şi de iarnă, şi de primăvară-vară. Operatorii fiscali din întreaga Eleldee asistau fascinaţi la defilările de prezentare, şi taxele cele mai seducătoare şi mai originale erau astfel exportate de Italia Bustarelle & Tangenţi în întreaga Eleldee.

Taxa pentru odihnă era noua linie *casual* practică, pentru timpul liber, lansată într-o iarnă cu cincisprezece ani în urmă şi rămasă totuşi la mare modă. Orice cetăţean civilizat din Lumea Liberă Dolarizată era dator să posede, pentru propria odihnă, un pat fiscal. Sus-zisul culcuş îşi îndeplinea propria funcţiune odihnitoare numai dacă taxa de odihnă fusese plătită cu regularitate, şi suma introdusă printr-o tăietură anume plasată într-o parte a patului. Evazioniştilor care ar fi încercat să se odihnească nelegal, patul fiscal le rezerva un tratament pe bază de zgâlţâituri, pişcături şi, în caz de recidivă, şocuri electrice de o moderată tensiune.

Arthur era prea puţin dispus să mai consimtă ca lumea din afară să-l mai maltrateze, şi în loc să încerce să se mai suie în patul său, se duse să se aşeze pe incomodul scaun din bucătărie care-l primea dintotdeauna pentru nesănătoasele lui mâncăruri pseudobiotice.

Bucătăria înţelesese starea sa de amară suferinţă şi cârpa de vase îşi aruncă propria sa limbă lungă retractilă cu care se apucă să-i lingă rănile.

— Nani! Nani! Puişor!

Arthur era destul de puţin obişnuit să fie *corcolit* de lumea exterioară. Simţea nevoia de a suspenda pentru câteva clipe orice canal de comunicare între el şi aceasta. Trebuia să facă ordine în lumea sa interioară, şi nu voia să fie deranjat. Dar limba cârpei de vase făcea pe surda şi continua neobosită să-i lingă rănile.

— Nenorocită idee să-mi cumpăr această Bucătărie Binevoitoare, izbucni el sculându-se de pe scaun şi căutând altundeva, în apartamentul său, un locşor în care să stea liniştit. Nu mai rămânea decât camera de zi. Arthur îi deschise uşa şi cu paşi târşâiţi se îndreptă spre Televizor care, fără întrerupere, ca de obicei, inunda ambientul cu diferitele imagini incontestabile ale Adevărului. Fără nicio ezitare acoperi Sfântul Ecran cu o pătură şi-şi băgă două dopuri de ceară în urechi ca să nu perceapă sonorul. Era un act profanatorii!, bineînţeles, agravat în plus şi de îndatoririle sale de sacerdot cu care era investit, dar mintea sa exasperată acum nu dibuia alte căi ca să poată rămâne pentru câteva clipe singură.

Arthur şi mintea lui se lăsară să se prăbuşească în fotoliul uterin. Ochii se închiseră, şi în întuneric şi în tăcere senzaţiile abstracte se coagulară în gânduri articulate.

Cine sunt eu? Un autentic instrument al Programatorului şi un inconştient şi uitat credul, şters din Palimpsest şi destinat fatalmente să rămână exclus din destinul de imortalitate legat de Ziua Marelui Debut. Dar de fapt are rost să gândeşti în felul ăsta? Poate într-adevăr Programatorul să existe, dacă El a demonstrat acum atât de limpede că nu-i pasă de mine, sacerdotul Lui? Imaginea unor indivizi ca Jim Coke, stegarii unor credinţe concurente, e permanent consacrată să apară pe Sfântul Ecran, şi salvarea propriei imagini care le-a fost rezervată până acum acestora, şi numai lor, nu contează deloc că e

garantată de salvarea propriei lui imagini. Jim Coke aştepta venirea Marelui Cocacolone. De ce să i se facă omagiul unui destin maiestuos râvnit de toţi, dacă nu e capabil să-l preţuiască? E ceva care nu se potriveşte… De exemplu, sănătatea mea mintală. De ce sunt hărţuit de dubii? Ce sens are că eu am dubii? O persoană sau CREDE, sau NU CREDE. De ce eu pe de-o parte cred, iar pe de alta nu mai cred? N-o fi asta o formă de schizofrenie? Care din cele două părţi ale mele are dreptate? Sau poate amândouă sunt greşite? Să presupunem că amândouă sunt greşite, atunci înseamnă că eu sunt cu totul aiurea. Dar dacă amândouă ar avea dreptate? La dracu'! Creierul meu nu mai merge! Îmi vin în minte numai tâmpenii. Dar dacă-mi dau seama că-mi vin în minte numai tâmpenii atunci înseamnă că mai e o speranţă… Nenorocirea e să gândeşti ca un tâmpit şi să nu-ţi dai seama… Dar e chiar o nenorocire? Dacă cineva nu-şi dă seama că gândeşte ca un idiot e fericit şi mulţumit. Deşi e un idiot, e totuşi fericit. Şi cu toate astea nu este un idiot şi cel care gândeşte idioţenii şi-şi dă seama de asta? Ecuaţia nu lasă dubii, făpturile umane sunt toate idioate. Nu, e prea facilă chestia… Nu ştiu dacă sunt un idiot, dar de un lucru sunt sigur, pierd vremea degeaba. Stau şi mă gândesc la lucruri care nu servesc la nimic altceva decât ca să pierd din vedere realitatea. Da, realitatea… tocmai acel *lucru* ciudat pe care nu reuşesc să-l înţeleg. Există Programatorul? Şi dacă există, de ce îngăduie ca eu să fiu sortit să devin orb? Şi deci condamnat să nu mai pot vedea NICIODATĂ incontestabilul Adevăr curgând în afară din Sfântul Ecran? Nu pot să fiu un sacerdot al Sfintei Biserici Televizive dacă nu pot nici măcar să *văd* Televiziunea. Practica Programatorului m-a îndepărtat… Prostie! M-a îndepărtat pentru că am consimţit ca acel castan terorist să-mi

sfărâme în bucăţi Amuletele mele Televizive. Dar atunci… de ce mi-a lăsat Telecomanda? Ei, e logic! O bătaie de joc. Fără Amuletele Televizive, Telecomanda nu funcţionează, îşi pierde funcţia sa transcendentă…

Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar redeschise ochii. Nu, gândirea nu-i slujise la absolut nimic. Confuzele senzaţii pe care le simţise se traduseseră în gânduri tot atât de confuze. Nu reieşea nimic clar. Avusese doar confirmarea nestabilului său echilibru interior. Sau poate c-ar fi trebuit să zică *dezechilibru*? Pentru un sacerdot al Bisericii Televizive, pierderea vederii era cel mai rău destin care se putea imagina, unicul destin care descalifica fără apel misiunea sa ecleziastică. Era firesc ca din toate astea să iasă confuzia sa mentală.

Dacă să fiu confuz mi se îngăduie, înseamnă că sunt normal, şi că mă simt confuz, s-a gândit el chinuit, fapt care i-a oferit puţină uşurare.

Dintr-un salt, Arthur s-a smuls din fotoliul său uterin, s-a ridicat în picioare, a descoperit Televizorul şi şi-a scos dopurile din urechi. Incontestabilul Adevăr era din nou la poarta simţurilor sale. Apoi a scos Telecomanda din husa pe care şi-o agăţase de gât şi a îndreptat-o spre Televizor.

La dracu' cu liturghia! s-a gândit şi, neglijând să facă rituala rugăciune adresată Programatorului, apăsă la întâmplare pe câteva clape.

Imprevizibil, imaginile de pe Sfântul Ecran s-au schimbat. Schimbase programul.

Bine! îşi spuse sieşi. Dar toate astea n-au sens!

De când, oare, Telecomanda putea acţiona fără preliminara rugăciune şi contemporana influenţă a Amuletelor Televizive? Până atunci Arthur nu încercase niciodată experimentul pentru că era contrar principiilor dogmei pe care catehismul televiziv o impunea. Numai sacerdoţii Bisericii Televizive erau autorizaţi să posede

Telecomandă, care însă nu trebuia niciodată folosită de ei în afara tradiţionalului ceremonial. Ar fi fost ca şi cum un sacerdot al Bisericii Catolice ar fi împărtăşit credincioşii fără ca mai înainte să fi sfinţit ostia, sau un funcţionar al Bisericii Cocacolice ar fi celebrat euharistia fără ca mai înainte să fi prefăcut Sfânta Băutură în spuma Marelui Cocacolone.

Acum Arthur contravenise dogmei, încălcase un tabù pe care-l socotise de neatins şi mintea sa deja cuprinsă de îndoială s-a trezit în situaţia de a înfrunta un asalt de o evidenţă neliniştitoare. DE CE Telecomanda funcţiona în afara ceremonialului impus de dogmă?

N-a vrut, în primul moment, să formuleze un răspuns lingvistic. Trebuia să lase timp senzaţiei care-l cuprindea să poată deveni în întregime absorbită şi convenabil elaborată.

Degetul lui Arthur a continuat să acţioneze tastele Telecomandei. Programele se succedau în consecinţă. Ca toţi locuitorii din Eleldeea, Arthur era obişnuit să fie un simplu spectator al imaginilor care se derulau pe Sfântul Ecran; numai în exerciţiul funcţiunii de sacerdot televiziv îi era dat să intervină pentru câteva clipe în mod activ în Televizor; dar chiar şi în asemenea ocazii nu înţelegea ca numai el să fie posesorul unui asemenea privilegiu; era sacerdotul ascuns în psihicul său care exista şi se manifesta, într-o stare de transă, instrument orb al dorinţelor Programatorului.

Acum Arthur dădea ordine Sfântului Ecran, şi la orice atingere a degetului său o altă imagine ieşea din Televizor şi se proiecta în încăpere. Un sentiment de severă omnipotenţă a pus stăpânire pe el. Arthur râdea, cu un râs nesănătos, umbrit de isterie, în timp ce degetul se încăpăţâna să apese pe Telecomandă şi ecranul proiecta mereu alte imagini, nutrind ochii sacerdotului renegat

acum de o nesfârşită succesiune de ameţitoare *feed-bac*kuri.

Îl aştepta orbirea, mai întâi un scurt stagiu de umbre, apoi o lungă, absolută obscuritate. Cu aviditatea celui care trebuie să facă provizii pentru un viitor plin de sărăcie, ochii săi sfidau marginile propriilor orbite, zgâiţi spre izvorul de hrană care în curând n-avea să-i mai nutrească niciodată. Era poate cina lor cea de pe urmă.

Doar după mai multe ore Arthur îşi potoli foamea.

A zăcut îngropat în fotoliul uterin câteva minute, cu membrele superioare abandonate pe braţele fotoliului, cu ochii întredeschişi, cu o puternică presiune în tâmple şi cu aproape toţi muşchii corpului fleşcăiţi şi neputincioşi. Numai fibrele musculare ale trapezului, sprijinit de gât.

— Rezistau în starea lor de tensiune, făgăduindu-i o straşnică durere de ceafă pentru orele care aveau să vină. Cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă era să doarmă. Dar la primele semne de activitate onirică, Arthur visă că se trezeşte orb şi cu un urlet îşi deschise ochii şi mintea.

Chiar că nu dorea să devină orb. Era o formă de autocompătimire care nu-l liniştea deloc. Ar fi vrut să se compătimească pentru un frumos» ulcer duodenal, o uşoară hepatită cronică, o eroică experienţă de colică renală. N-ar fi respins nici nişte fenomene anxioase cu palpitaţii şi aritmii respiratorii, condimentate cu sporadice extrasistole, pentru a adăuga acea picătură de *suspense* în plus. Dar ca să-şi piardă vederea chiar că nu-i pica deloc bine. Cât priveşte credinţa în Programator, se pierdea tot mai mult în el, aşa că n-avea cum să mai poată continua să trăiască în Eleldeea în care i-ar fi fost cu neputinţă să mai privească incontestabilul Adevăr revărsat din Televizor.

Arthur alunecă – sau, mai bine zis – se agăţă din nou ca să iasă din fotoliul uterin şi se târî până în Bucătăria

Binevoitoare, căreia îi ceru să-i prepare o abundentă gustare semilichidă „mănâncă & bea” pe bază de analgezice, stimulante, tranchilizante şi orzată nutelată. Dorea claritate, luciditate, linişte şi zaharuri din abundenţă pentru creierul lui.

Ar fi dorit ca niciodată să nu ajungă până aici, dar era momentul să se ducă să prezinte o notă de plată lui Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack.

23

Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack era un domn ciupit de vărsat, cam de vreo patruzeci de ani, care izbutea întotdeauna să născocească moduri originale şi destul de neplăcute pentru a-şi câştiga existenţa.

La vârsta de opt ani ajunsese pentru prima oară la puşcărie, vinovat de a fi privit o vitrină în care o pereche de fiinţe umane executa o demonstraţie practică pentru folosirea unui nou anticoncepţional total. Fapta sa, prin sine nicidecum ilegală, fusese agravată de colaterala distrugere pe care secta religioasă a Entomofililor lui Dumnezeu tocmai o făcea în acelaşi timp pe strada aceea. Secta Entomofililor lui Dumnezeu se lupta pentru ceea ce ei numeau „naturala victorie finală a Insectelor împotriva păcătoasei Fiinţe Omeneşti”. În acest scop, Entomofilii lui Dumnezeu se îngrijeau să dea o mână de ajutor forţelor evolutive, modificând, pe bază de inginerie genetică, înzestrările cromozomice ale diferitelor specii de insecte, făcându-le agresive şi periculoase pentru fiinţa umană. Grupurile cele mai extremiste ale sectei socoteau că insectele singure nu erau în stare să doboare specia umană de pe tronul ei de pe pământ şi încercau, deci, să extindă intervenţia lor manipulatoare şi în lumea vegetală. Castanul terorist, care atentase la viaţa lui Arthur, era una

din primele roade ale muncii lor. Intervenţia genetică asupra vegetaţiei era, însă, adesea, mult mai dificilă decât asupra insectelor, deoarece, contrar insectelor, plantele fuseseră deja aproape toate domesticite, şi în faza de domesticire fuseseră înserate în gena lor mijloace oportune de apărare împotriva unor asemenea manipulări. Se putea reinterveni asupra unei plante domestice numai dispunând de o parolă de acces la genă ţinută în strict secret. Dar secretele sunt făcute ca să fie aflate, şi aşa secta Entomofililor lui Dumnezeu se descurca destul de anevoios în lumea vegetală.

Copilul de opt ani, Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack, pe vremea aceea se numea numai Otto Rasoi-Brown, se uita în vitrină când în jurul lui s-a dezlănţuit atacul. Un grup de sectanţi s-a pornit să alerge în zigzag pe toată strada, împroşcând cu un fel de amestec de miere-spray şi de hormoni pe toţi trecătorii, în timp ce alţi bărbaţi au deschis portierele furgonetelor parcate la capetele străzilor, dând drumul să zboare unor roiuri de albine înrăite prin modificările lor. Bâzâitorul nor s-a aruncat asupra tuturor vietăţilor care erau stropite cu mierea hormonată. Singurul care a supravieţuit a fost chiar Otto Rasoi-Brown, care nici n-a fost atins de albine întrucât, din întâmplare, era singurul individ de pe lume care suferea de o foarte ciudată formă de acnee infantilă ce-i acoperea pielea cu un strat subţire de puroi care dintr-o coincidenţă sfărâma moleculele de hormoni amestecaţi cu miere, indispensabile pentru a atrage albinele, în sfârşit, Otto Rasoi-Brown a fost foarte norocos. Dar norocul lui s-a sfârşit aici. Forţele de poliţie care apăraseră l-au reţinut pentru cercetări, fiindcă era cu adevărat ciudat că el rămăsese întreg, pe când toţi cei din jurul lui îşi pierduseră viaţa oribil desfiguraţi. Apoi cauza lui a scăpat din vedere, şi toţi au uitat că el rămăsese

închis în celulă, în paza unui slab şi libidinos temnicer care în anii următori s-a străduit să-l deprindă cu plăcerile sexului (al temnicerului, se înţelege).

A ieşit din carceră la cincisprezece ani cu un sentiment de amărăciune în privinţa vieţii şi cu o mult prea vagă simpatie faţă de făpturile umane. Ca şi încarcerarea, şi descarcerarea s-a petrecut întâmplător. Penitenciarul avea nevoie să fie restructurat şi modernizat ca să poată primi nişte răufăcători de rang mare, şi astfel toţi deţinuţii au fost puşi în libertate.

Întrucât nu avea nici cea mai mică idee despre cum avea să supravieţuiască, Otto Rasoi-Brown încercă să spargă un magazin de bijuterii. I-a mers rău şi a fost din nou arestat, dar din motive pe care el nu le ştie. După două zile a fost din nou eliberat.

Otto Rasoi-Brown era un băiat inteligent şi a înţeles numaidecât că în societate existau desigur delictul şi pedeapsa, dar că între cele două nu exista nicio legătură decât numai întâmplătoare. Cei opt ani de puşcărie îl învăţaseră să nu iubească viaţa mai mult decât trebuie, dar nici s-o dispreţuiască mai mult decât era drept. Şi, întrucât cele două concepte erau în conflict şi ar fi putut să-i aducă neplăceri, a hotărât că lucrul cel mai practic era să facă o utilă deosebire între el şi ceilalţi şi deci să separe raţional şi cele două concepte pe care le avea despre viaţă.

I s-a părut atunci că e bine şi drept să conceapă viaţa altora ca pe ceva care nu trebuie dispreţuit, şi viaţa lui ca pe ceva care nu trebuie iubit mai mult decât e necesar. Apoi s-a răzgândit şi a stabilit că era mai bine să considere PROPRIA viaţă ca pe ceva care nu trebuie dispreţuit mai mult decât era drept, şi pe cea a celorlalţi ca pe ceva care nu trebuie iubit mai mult decât era necesar.

Făcându-şi o avere din această filosofie, Otto Rasoi-Brown n-a avut nicio dificultate ca să-şi facă un locşor în

sistemul ecologic al societăţii umane. Şi-a luat tot felul de identităţi şi şi-a schimbat de nenumărate ori numele şi prenumele. S-a ferit întotdeauna de puşcărie, în afară de o singură dată, când a fost judecat pentru că furase opt suluri de hârtie igienică scumpă şi sfâşiase o călugăriţă la şase dimineaţa trezind toţi vecinii. Dar n-a fost vorba decât de o paranteză de câteva luni.

Lumea e frumoasă pentru că e variată, susţinea Otto-Pedro. Pentru acelaşi motiv e şi *urâtă* – Otto-Pedro nu era atât de prost de-a nu fi cu luciditate conştient de treaba asta – şi frumosul şi urâtul făceau parte din lume, din viaţă şi din realitate în aceeaşi măsură. Orice maximum de frumuseţe era întotdeauna compensat de o culme de urâţenie, şi viceversa. Oamenii însă preferau aproape toţi visul de a realiza câte ceva în domeniul *frumosului*, şi se mulţumeau cu *urâtul* numai ca o a doua alegere. Otto-Pedro rezolvase această dilemă. *Urâtul*, dintr-un anumit punct de vedere, era intrinsec şi *frumos*, aşa după cum *frumosul* era intrinsec şi *urât*, şi atunci de ce să te oboseşti atâta să faci ceva în supraaglomeratul spaţiu al celor două teritorii? Estetica *urâtului* putea fi tot atât de satisfăcătoare ca şi cea mai ortodoxă a *frumosului*, şi Otto-Pedro simţea o autentică plăcere să aducă umila sa contribuţie la tot ce se întâmpla *urât* în societatea umană. Faţă de cei care se ocupau cu lucrurile *frumoase*, Otto-Pedro nu simţea antipatie sau, mai rău, invidie. Antipatia faţă de cineva care alege altceva decât tine e semn al unui mare dezechilibm interior, al unui conflict nerezolvat, probleme care devin şi mai grave şi se prefac în ipocrizie dacă la antipatie se adaugă şi invidia. Otto-Pedro respecta pe oricine reuşea să se distingă în *bine* sau *rău*. Singurul lucru care îl agasa, pe care-l suporta cu mare greutate, care-l plictisea, era cenuşiul, mediocritatea. Îi plăceau indivizii *albi*, îi plăceau indivizii *negri* (ca el însuşi), îl

entuziasmau indivizii şah, cu alb în părţi egale cu negru (care săvârşeau atât *binele* cât şi *răul*, atât *frumosul* cât şi *urâtul*), dar dispreţuia indivizii cenuşii, incapabili să distingă automat frumosul de urât, şi binele de rău, şi, firește, să-şi dea seama de propriile limite. Indivizii cenuşii, gândea Otto-Pedro, ca şi cei în şah, albi şi negri totodată, săvârşeau atât binele cât şi răul, şi se purtau fie frumos, fie urât, dar într-o măsură mult mai neînsemnată şi într-un mod absolut confuz, haotic, negândit, iresponsabil şi inconştient, deci aproape insignifiant.

Otto-Pedro se distinsese în multe opere de mare nocivitate publică. Fusese un mare contrabandist de copii, pe care-i folosea drept cobai pentru experimentarea unor noi medicamente, noi arme bacteriologice, noi alimente pseudobiotice. El personal se ocupase cu cercetări ştiinţifice în dificilul domeniu al producerii unor medicamente oncoeutrofice, substanţe prevăzute să garanteze o perfectă nutriţie pentru orice tumoare umană dăunătoare şi să-i ajute, în consecinţă, dezvoltarea. Studiile sale contribuiseră la producţia celebrului „Nutrimor”, care ani în şir fusese adăugat în doze foarte mari în coca cola, distribuită în regiunile cele mai sărace ale Eleldeei, până când Biserica Cocacolică, devenită suficient de puternică şi influentă, a rostit un veto hotărât la ONU împotriva acestei operaţii, cu justificarea că vrea să apere *imaginea* propriei Băuturi Sfinte. *Nutrimorul* a fost atunci amestecat în procente mult mai mici într-un celebru lapte praf pseudobiotic, în reclama căruia se putea citi: „… conţine, printre altele, şi o bine dozată cantitate de Nutrimor, produs care prieşte cancerului; tumoarea dumneavoastră malignă se va activa şi va creşte mare şi sănătoasă şi n-o să muriţi de cancer; SUFERĂ BINE NUMAI CINE SUFERĂ SĂNĂTOS!”

Dar cercetarea ştiinţifică era o muncă mult prea

sedentară şi Otto-Pedro nu s-a ocupat prea mult cu ea. A găsit fascinanta oportunitate de a se realiza ca funcţionar la o firmă multicontinentală preocupată de reciclările segmentelor planetei Terra. *Genius Noi Ecosisteme* era eticheta paravan în spatele căreia lucrau puternicii ei patroni. *Genius Noi Ecosisteme* intervenea în acele zone de pe planetă unde complexul desei reţele de relaţii socio-politico-financiare intercontinentale din Eleldeea îi lăsa posibilitatea să intervină, sterilizând complet teritoriile prin intermediul unei intense iradieri neutronice. O autentică ploaie neutronică era revărsată peste suprafeţele predefinite, cu ajutorul unor sateliţi orbitali. Tot ceea ce era viu pe acele teritorii înceta numaidecât să mai fie, de la fiinţele umane până la bacteriile vârâte în pământ, dar niciun obiect material nu era deranjat şi, ceea ce era şi mai important, teritoriul nu suferea nicio contaminare, nici chimică, nici radioactivă. Otto-Pedro s-a entuziasmat foarte de acest lucru, întrucât estetica tratamentului, în extrema şi perfecta sa ecologicitate, ajungea la culmile sublimului. *Genius Noi Ecosisteme* ieşea astfel din umbră, şi în plină oficialitate se adjudeca monopolul pentru crearea unui nou ecosistem în teritoriile abia eliberate. Îndatorirea specifică a lui Otto-Pedro privea complexele operaţiuni de lichidare a cadavrelor apărute în urma sterilizării efectuate. Era vorba întotdeauna de tone şi tone de came neînsufleţită şi vegetală stricată a cărei distragere sau eventuală reciclare era coordonată cu o grijă foarte mare. Timp de câţiva ani cu acest lucru s-a ocupat Otto-Pedro, a cărui eficienţă şi bun-gust în modalităţile de reciclare i-au permis să câştige stima superiorilor săi. O dată, a fost surprins pe când îngropa într-o pădure câteva tone de carne umană, care urma, de fapt, să fie vândută pentru propriul avantaj unei întreprinderi producătoare de hrană pentru pisici. A fost acuzat de delapidare şi constrâns să fugă, să se ascundă şi

să-şi schimbe identitatea pentru a evita să nu devină chiar el însuşi carne neanimată şi mâncare pentru pisici.

Otto-Pedro – pe vremea aceea cu numele de Vanessa Chanell n. 1971 – a purtat pentru câţiva ani haină şi cravată. Era uniforma indispensabilă pentru noua sa activitate de *broker* de asigurări, ocupaţie suficient de anonimă pentru a izbuti să scape de urmărirea copoilor lui *Genius Noi Ecosisteme*. Vanessa vindea poliţe pe viaţă tuturor acelor persoane prevăzătoare care priveau viitorul făcându-şi planuri pentru prima moarte. Era o muncă foarte plictisitoare, prea nepotrivită prin ea însăşi pentru o minte creativă şi mereu în căutare de noutăţi cum era cea a lui Vanessa. Dar chiar şi o muncă plictisitoare poate să ofere satisfacţii dacă se găseşte modul de a fi interpretată şi de a fi adaptată la propria personalitate. Astfel, Vanessa s-a asociat cu o întreprindere de pompe funebre şi s-a dovedit, în acest fel, capabil să poată oferi ca omagiu, *tuturor* clienţilor săi, o foarte onorabilă înmormântare clasa a doua. Era o afacere de prima mână! O poliţă de asigurare pe viaţă e *utilă* numai când reuşeşti să mori într-una din neplăcutele şi dezastruoasele modalităţi conţinute de paragrafele contractului; să dăm, bunăoară, exemplul unui individ nefericit care se hotărăşte la un moment dat să se sinucidă; compania de asigurări nu va scoate niciun ban (şi niciun dolar) şi nenorocitul prostănac va muri şi mai nefericit, pentru că va fi conştient că şi moartea sa se va dovedi un complet faliment. Cu oferta specială pe care Vanessa avusese geniul s-o adauge la poliţa de asigurare, *orice* moarte era oricum premiată cu nişte funeralii omagiale. În scurtă vreme Vanessa şi-a dublat cifra de afaceri.

Compania de asigurări la care lucra Vanessa îşi trăgea propriul profit din faptul că onoraţii clienţi investeau de obicei destul de mult timp mai înainte de a se

pune condiţiile de a beneficia de funeraliile omagiale, adică mai înainte de a muri. Firma de pompe funebre, în schimb, era plătită pentru fiecare înmormântare de societatea de asigurări şi trebuia să verse de fiecare dată o sumă fixă în mâna lui Vanessa. Întrucât Vanessa câştiga un procent din contractele stipulate pentru una din părţi şi un alt procent de la funeraliile contractate pentru cealaltă parte, era evident că sumele câştigate de el aveau să fie maxime numai dacă un foarte mare număr de contracte ar fi corespuns unui foarte mare număr de înmormântări. Cea de-a doua din aceste condiţii depindea însă de faptul că bunii săi clienţi trebuiau să moară cât mai degrabă, lucru care, la rândul său, depindea de confuzele şi niciodată înţelesele forţe ale întâmplării.

Dar omul, se ştie, se opune cât poate întâmplării, şi, folosindu-şi voinţa, încearcă să-şi determine propriul destin, sustrăgându-se tulburelor ceţuri ale indeterminării.

Şi astfel Vanessa, care ştia foarte bine cum se face ca să ucizi oamenii când este necesar să se întâmple asta (întâmple cu „î” mic de data asta), a ridicat nişte ziduri în jurul dezordonatei întâmplări („întâmplări” cu „î” mare), abătându-i izvorul şi cursul în direcţia pe care o găsea cea mai folositoare pentru el (chiar dacă purta un nume feminin, Vanessa era totuşi tot un bărbat).

După câtva timp compania de asigurări se trezi în grave dificultăţi economice, dat fiind că toţi clienţii pe care-i cumpăra Vanessa mureau în mod inexplicabil în câteva săptămâni, şi trebuia să li se dăruiască nişte funeralii de clasa a doua pentru care nu făcuseră nimic ca să le merite.

Făptura umană este în mod fundamental un animal superstiţios şi aşa s-a întâmplat că şefii companiei de asigurări au decretat că Vanessa este o piază rea şi Vanessa a fost licenţiat.

Vanessa Chanell n. 1971 era mulţumit că fusese licenţiat. Interpretase munca aceea în modul său propriu şi avusese mari satisfacţii în urma rezultatelor obţinute. Dar să continue acea experienţă ar fi devenit, destul de curând, doar o plicticoasă rutină, şi plictiseala nu intra în planurile sale. Şi, după toate astea, cine altcineva oare poate visa să facă toată viaţa pe brokerul de asigurări dacă nu o persoană *cenuşie*, anostă. Şi Otto-Vanessa-Pedro nu era o persoană cenuşie. Natura sa era de o culoare pură şi intensă. Multe culori pure. Multe culori pure şi toate împreună (toate culorile pure, amestecate împreună, dau negml, sau – dar *nu* şi în cazul lui Otto-Vanessa-Pedro – albul).

Vanessa Chanell n. 1971 a încetat de a mai fi Vanessa Chanell n. 1971 şi a fost alte nume şi alte activităţi.

Îl regăsim mulţi ani mai târziu, fragmentat în cincisprezece diferite şi totodată contemporane identităţi cu tot atâtea nume, circulând prin Eleldeea cu funcţia de *mediator religios*.

Societatea din Eleldeea era marcată de un furios panteism în continuă şi convulsivă transformare. Vechile religii se prăbuşeau şi dispăreau în decurs de câteva decenii, înlocuite cu credinţe noi şi deopotrivă de efemere. Cum se întâmplă întotdeauna, în toată lumea animală, în lupta pentru supravieţuire, Bisericile şi Cultele strângeau şi desfăceau alianţe şi se combăteau fără răgaz şi fără scrupule, rivalizând pentru piaţa celor care trebuiau să creadă în ceva şi nu ştiau în ce anume. Povestitorii de Basme spuneau că pe vremuri diferitele religii fuseseră separate teritorial, împărţite pe arii geografice. Ar fi existat spaţii în care era prosper creştinismul, altele în care budismul era stăpân şi, în sfârşit, altele, în care indivizii erau cu toţii musulmani. În asemenea regiuni nu era potrivit pentru o Biserică să-şi păstreze nestrămutată

propria putere. Dar, mă rog, asta era ceea ce spuneau basmele.

Eleldeea era, în schimb, un omogen amestec de diverse Credinţe, constrânse să convieţuiască cot la cot. Unele, ca *Islamismul*, erau foarte vechi. Altele, precum *Ordinul Văcsuitorilor din Locri*, dimpotrivă, foarte tinere. Dar toate, în mod inevitabil, trebuiau în permanenţă să se lupte unele cu altele. Fuziunea între Biserica Catolică şi cea Cocacolică nu era decât una dintre nenumăratele transformări pe care le suferea panorama ecleziastică din Eleldeea. Într-o zi, poate, o schismă va transforma din nou Biserica Cocacolică în două sau mai multe religii deosebite. În ciuda oricărei congmenţe, nimic din ceea ce avea de-a face cu Eternul nu era etern, ba dimpotrivă! Totul se putea schimba în grabă şi imprevizibil.

Pe asemenea subţiri şi deloc sigure fire, ale acestei plase dese de relaţii care legau în secret diversele culte, se mişcau într-un echilibru instabil şi cu multă precauţie *mediatorii religioşi*. Întărit de cele cincisprezece identităţi diverse ale sale, Otto-Vanessa-Pedro era un mediator strălucit, iscusit să se fofileze în cercurile înguste, unde puterea era atât de mare, încât o puteai pipăi în aer, capabilă să nu lase să scape frânele în contractările cele mai complexe, expert să trădeze pe oricine, când a trăda pe oricine era alegerea cea mai bună pentru asigurarea avantajelor. În plus, Otto-Vanessa-Pedro avea un autentic talent de a nu se lăsa omorât. Dovadă că niciodată n-a fost omorât.

Chiar înainte ca acel joc, dintr-un motiv sau altul, să nu-i mai fie pe plac, Otto-Vanessa-Pedro a făcut cunoştinţă cu Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, pe care l-a prezentat altor sacerdoţi mai importanţi ai Bisericii Televizive. După aceea, altă dată, îl întâlnise pe Arthur la o mică petrecere, unde divertismentul principal era

prezentarea unor plante domestice speciale care se împerecheau în mod sălbatic după nişte criterii antropomorfe, o originală creaţie a unui bioalchimist pervers. Când s-a întâmplat aceasta, Otto-Vanessa-Pedro se curăţase fără milă de cele cincisprezece identităţi ale sale. Acum se numea simplu Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack.

24

Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack tocmai stropea – sau, mai bine zis, hrănea – cu o băutură pe bază de spermă chinezească lacoma sa *orhideea beona*. *Orhideea beona* era de câtăva vreme singura tovarăşă statornică a vieţii sale; era aşezată într-un vas mare în centrul salonului cel mare al locuinţei sale, unde Pedro îi primea pe oaspeţii lui şi – în situaţiile în care acest lucru se dovedea necesar – îi supunea la tortură. *Orhideea beona* era o plantă domestică, se înţelege. Formula sa cromozomică modificată era o autentică bijuterie a ingineriei genetice. *Orhideea beona* era proiectată ca să-şi poată extrage propria alimentaţie numai din sperma umană, fără de care ea suferea numaidecât şi chiar murea. Pentru a alimenta o *orhideea beona* existau practic doar două posibilităţi: prima, şi cea mai simplă, era de a introduce un penis în stare bună de funcţiune în confortabila sa corolă labială; robustele, dar catifelatele, petale ale preţioasei flori acţionau la o asemenea stimulare, punând în mişcare o secvenţă de mişcări şi contracţii necesare, încât în scurtă vreme aveau să determine amintitul penis să reverse atât de trebuinciosul nectar. A doua, consta în a introduce în corolă un biberon care să conţină o băutură pe bază de spermă umană.

În primul şi mult mai naturalul mod, raportul bărbat şi plantă era *dur* simbiotic. Exista o strălucită şi concretă evidenţă a avantajelor pe care ambii le obţineau în urma

tăcutului lor raport. Alegând însă folosirea biberonului (numai o femeie, evident, putea să aleagă metoda „biberon”), raportul simbiotic se făcea mult mai atenuat, mai puţin concret, mai simbolic, mai aproape, în sfârşit, de raportul care se poate stabili cu o pisică oarecare sau cu oricare alt animal sau oricare altă plantă domestică.

Pedro prefera acest al doilea mod. Aşezată cum se cuvine în vasul din salonul lui, voia să aibă o prietenă şi nu o curvă. Dar procedurile, predilecte de obţinere a hranei *orhideei beona* nu erau lăsate în voia sorţii; când se găsea câte unul pe care să-l tortureze, Pedro îi oferea dragii lui plante, între petalele sale, un falus autentic. Fireşte că pentru ca tortura să nu fie prea plăcută, Pedro avea grijă să presare mai întâi cavitatea florii cu piper măcinat şi cu pulbere abrazivă, precum şi să acţioneze o micropompă ascunsă în vas care, cu ajutorul unei sonde subţiri de la baza plantei, extrăgea din orhidee tot ceea ce izvora din penis şi putea s-o sature, astfel că ea, nesăturată, nu lăsa prada înainte ca el, Pedro Veryhappydent, să socotească oportunitatea operaţiunii.

Pedro nu avusese niciodată copii. În alăptarea plantei cu biberonul simţea o infantilă senzaţie de răsplată, îi calma spiritul şi-l relaxa, îndeplinea această operaţiune de două ori pe zi, după prânz şi înainte de a se duce la culcare. De când urma acest ritual, băgase el de seamă, digera cu mult mai puţină greutate, evacua mult mai uşor şi dormea mai liniştit. Când trebuia să lipsească pentru vreun motiv, însărcina pentru această operaţiune o *baby-sitter* pentru plante domestice. Şi după ce telefona mereu infomiându-se dacă *orhideea beona* râgâise după ce mâncase.

Sperma umană necesară pentru a sătura toate orhideele-beone din Eleldeea provenea aproape integralmente de la China Sperma, incontestabil *leader*

planetar în producţie de lichid seminal uman. China Sperma putea conta pe o enormă mână de lucru la preţ scăzut, şi, la beneficiile pe care le avea la sfârşitul bilanţului, după încasările uriaşului export, se adăugau şi avantajele care reveneau de aici în domeniul controlului naşterilor. Preţiosul fluid era apoi folosit peste tot şi pentru costisitoarele creme de frumuseţe, căutatele iaurturi hiperbiotice şi întăritoare băuturi de integrare proteică pentru bogaţii practicanţi de homosexualitate.

„Grrr!”

Râgâitul a consfinţit realizata saturaţie a *orhideei beona*.

„Ţârrr!” se auzi soneria, şi zâmbetul dispăru de pa faţa lui Pedro. Nu aştepta vizite, şi se ştie că vizitele neaşteptate pot rezerva surprize neplăcute, cel puţin pentru indivizi de soiul lui Pedro.

Omul a activat sistemul de ucidere automată cu care era dotată vechea sa cameră, a lăsat să cadă între el şi uşă cristalul transparent antibombe, după care a deschis de la distanţă uşa de la intrare prin telecomandă. Nu punea niciodată, persoanelor care sunau, prostească întrebare „Cine e?”. Oricine ar fi fost într-adevăr dispus să-i facă rău n-ar fi răspuns cu sinceritate sau în vreun mod care să trezească bănuieli. El nu era un idiot, dar desigur că şi potenţialul lui asasin nu putea să fie un imbecil. Oricum, n-ar fi fost înţelept să lase în viaţă un individ care venise să-i facă de petrecanie. De aceea voia să lase să intre în casă pe oricine suna şi, la nevoie, să-l isprăvească, să-i macine trupul şi apoi să facă o ofertă anonimă de mâncare unor asociaţii care se ocupau cu foamea felinelor de pe lume.

În uşa întredeschisă s-a ivit făptura unui bărbat de statură mijlocie, ochi albaştri şi păr blond, figură anonimă, dar nu lipsită de unele semne de inteligenţă. Pedro parcă-l recunoştea… Da, îl cunoştea pe omul ăsta. Nu era un

asasin, şi cu greu ar fi putut să fi devenit de la ultima oară când îl văzuse. Era singur. Pedro a închis uşa în urma musafirului şi a ridicat cristalul antibombe în perete, apoi s-a îndreptat spre noul venit, întinzându-i mâna, în semn de bună pace. I-a spus:

— Arthur Twenty de Emine Halfzwaar, dacă îmi aduc bine aminte. – îţi aduci bine aminte; şi tu, în schimb, eşti… Pedro Jack Yuri Sleep-Camomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack, dacă nu ţi-ai schimbat din nou numele.

— Nu mi-am schimbat numele. Cele pe care le am îmi ajung şi-mi ajută în activitatea pe care o desfăşor acum; a făcut o pauză. Vârsta te grăbeşte şi transformările devin tot mai rare. De la o anumită vreme încolo tinzi să te mulţumeşti cu identitatea pe care o ai şi îţi devin dragi propriile nume.

Arthur şi-a reţinut o strâmbătură. Ceea ce simţea în sufletul lui, într-un anumit sens, era, în schimb, o *antipatie* pentru identitatea lui, pentru identitatea lui sacerdotală. Dar, spre deosebire de Pedro, aceea era poate prima adevărată transformare semnificativă de când era el în etate matură.

Până atunci Arthur şi Pedro nu se frecventaseră prea mult. În epoca în care au avut contacte în cadrul activităţii de mediator a lui Pedro, raporturile lor au fost rigid formale. Tăcuta lor confidenţă cunoscuse o bruscă creştere când se regăsiseră unul alături de celălalt – la mica sărbătorire menită să celebreze sălbatica încrucişare antropomorfă a pornoplantelor domestice – complici în acel mic viciu al lor. Acel soi de *party* dura în general câteva zile, în timpul cărora erau exercitate şi *alte* vicii prin care, printr-un fel de *sinergie a transgresiunilor*, participanţii puteau să ajungă la acel complet stadiu de catarsis mental atât de util pentru a face după aceea o liniştită şi destinsă întoarcere în monotonia de zi cu zi. De

la acea experienţă, Arthur şi Pedro au contractat o reciprocă simpatie şi o împărtăşită empatie. Apoi destinele lor s-au separat şi nu au mai avut prilejul să se întâlnească. Până în ziua aceea. Arthur sperase că Pedro mai locuia încă acolo. Avusese noroc.

— Oricum, a urmat Pedro, numele meu cel mai utilizat este acum Pedro Veryhappydent. Cărui fapt datorez vizita ta?

Pedro avea o evidentă dispoziţie de a veni numaidecât la subiect.

— Am nevoie de o favoare, a spus Arthur.

— Nu fac favoruri, i-a răspuns Pedro. Oricum, expune-mi totuşi problema ta. Nimic nu e sigur pe lumea asta; chiar şi înclinarea mea de a nu dispensa favoruri e susceptibilă de a fi contrazisă.

— Nu m-am exprimat bine. Am nevoie de ajutorul tău. Şi dacă va fi cazul sunt dispus să plătesc cât face, în limitele posibilităţilor mele, bineînţeles.

— Va fi, desigur, cazul, a spus Pedro punându-şi pe faţă o expresie de oarecare gravitate. Şi fiindcă eşti dispus să plăteşti, măresc posibilitatea de a te putea ajuta. Dă-i drumul.

— Sunt pe cale de a deveni orb, a spus Arthur. Tu trebuie să împiedici acest lucru.

— Bine, răspunse Pedro; îl fixă pe Arthur drept în ochi: Te împiedic să devii orb! ÎŢI ORDON SĂ DEVII ORB!

— Cum? făcu nedumerit Arthur

— Pedro rânji. Arthur înţelese.

— Nu-ţi bate joc de mine, îi spuse, e vorba de o problemă cât se poate de serioasă.

— Toate problemele sunt serioase, divagă Pedro întorcându-i spatele şi îndreptându-se spre salon. Arthur îl urmă. Şi, în acelaşi timp, tot ceea ce este serios este şi extrem de ridicol. Pedro ajunse în colţul barului şi-şi

apropie buzele de una dintre ţevile care ieşeau din perete. Apoi trase câteva înghiţituri de pepsi cocainată. De unde rezultă, continuă el, că orice problemă serioasă este o problemă ridicolă.

— Problema mea nu mi se pare ridicolă, răspunse cu asprime Arthur.

— Pentru că o vezi din interior, spuse Pedro. Şi orice problemă văzută din interior este deformată şi nu percepută ca ridicolă, şi pentru acelaşi motiv se caută cu încăpăţânare să i se găsească o soluţie.

— Ai deja o soluţie pentru mine? întrebă Arthur plin de speranţă.

— În primul rând trebuie să cunosc mai bine termenii problemei, răspunse cu prudenţă Pedro. DE CE eşti pe cale să orbeşti?

— Programatorul m-a părăsit! zise uşurat Arthur. L-a uitat pe acest sacerdot exorcist al Său şi l-a scos din Palimpsest! M-a condamnat să nu mai văd niciodată incontestabilul Adevăr izvorând din Sfântul Ecran, instrumentul Realităţii Sale, şi să renunţ pentru totdeauna la speranţa salvării imaginii mele. Pentru mine nu va mai fi niciodată Ziua Marelui Debut.

— Foarte interesant, spuse Pedro. Acelaşi delir aiurit al indivizilor gri, gândi el. E fundamental un foarte plicticos gri… poate c-ar trebui să scap cât mai repede de el.

— Să nu mint, spuse Arthur. Am consimţit ca nerezolvatele mele conflicte să se interfereze în elocvenţa mea, dar tu nu-mi vei da să beau decât aspectul teologic al problemei mele care pentru altul nu este decât un rahat plicticos.

Gri, dar atent şi perspicace, gândi Pedro, şi nu e poate unul pe care să-l arunci încolo dintr-odată, dacă e să judecăm drept.

— Bine, fiule, te iert. Explică-mi, deci, cât de grav este ceea ce ţi s-a întâmplat concret, aşa încât eu să pot înţelege, cum se cuvine, ce anume stă în puterea noastră ca să te ajutăm.

— De acord. Totuşi nu mă lua peste picior. Sunt într-un moment delicat, şi în momentele delicate se pierde din vedere sensul umoristic al lucrurilor.

— Asta pentru că se pierde din vedere partea umoristică pe care o găseşti în momentele delicate, a sugerat Pedro cu un rânjet superior.

— Problema concretă este următoarea… începu Arthur.

Pedro ascultă cu atenţie povestirea agresiunii suportate din partea castanului terorist şi despre pulberea de polistirol pluvial pătrunsă în ochii lui Arthur. Când Arthur termină de povestit, Pedro se grăbi să mai sugă de câteva ori din pepsi cocainat şi să râgâie, deci, din pricina excesului de anhidridă carbonică.

— Pot oferi ceva de băut? întrebă, arătând spre celelalte ţevişoare care ieşeau din peretele-bar.

— Mulţumesc, dar am stomacul blocat, răspunse Arthur. Trag speranţa să mă căptuşesc cu un puişor de gastrită.

— Vrei ceva contra deranjamentelor de stomac?

— Aş prefera ceva care să-mi facă *rău* la stomac, dacă ai, spuse Arthur, iar după o pauză: îmi urăsc stomacul. E mereu sănătos şi nu mă doare niciodată, pe când ochii mei, la care ţin cu adevărat, sunt condamnaţi la moarte.

— Îmi pare rău, n-am nimic împotriva stomacului; în afară de pepsi cocainat nu ţin în casă alimente şi băuturi vătămătoare pentru organism. *Un adept al cultului bolilor*, gândi el. Era obişnuit.

— Nu e important. Acuma, primul meu scop e cel de

a-mi salva ochii. Ştii tot ce mi s-a întâmplat. Putem să-i salvăm în vreun fel?

— Nu, răspunse Pedro.

Arthur simţi ceva ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Gastrita sa în faşă făcea paşi gigantici.

— Nu? repetă el înspăimântat.

— Nu. Microorganismul care ţi s-a infiltrat în glandele lacrimale a şi apucat până acum să se reproducă din abundenţă şi a pornit cu toată forţa la distrugerea globurilor oculare. Cu puţin noroc cred că s-a şi implantat cu toată forţa în retinele tale din care în scurtă vreme va mânca cu lăcomie. Nu există altă metodă de a distruge acest microorganism fără să se distrugă ochiul, şi nu există niciun sistem de a-l convinge să abandoneze terenurile pe care le-a ocupat.

Arthur avea senzaţia că ar putea să leşine dintr-un moment în altul.

— Atunci tu nu poţi să mă ajuţi să-mi rezolv problema?… gemu el.

— Cine a spus asta? zise Pedro. Eu am răspuns doar la întrebarea dacă este posibilă salvarea ochilor tăi. Ochii tăi nu pot fi salvaţi. Dar problema ta este foarte simplu de rezolvat.

— Ah, e foarte simplu de rezolvat?!… repetă Arthur zăpăcit.

— Da, este într-adevăr simplu, spuse Pedro. *Orhideea beona* scosese un soi de râgâit sau de icnit rău mirositor, evacuat de digestia în act şi Pedro era preocupat din cale afară să pulverizeze înăuntrul corolei labiale puţin spray împotriva răsuflării rău mirositoare.

— Ai degerat, micuţa mea, spuse el drăgăstos, nu era sperma proaspătă, dar în vremurile astea lipsesc duşmanii de torturat.

— Şi-atunci cum se poate rezolva problema mea mai

simplu? a întrebat Arthur nerăbdător.

— Schimbându-ţi ochii, răspunse Pedro cu naturaleţe, îndepărtându-se de *orhideea beona*. Dă-i afară pe cei care-i ai, şi care tot nu se mai pot salva, şi o să-ţi pui o pereche sănătoşi, neinfectaţi, pe măsura ta.

— Dar unde găsesc eu aşa uşor o pereche de ochi? exclamă Arthur disperat.

— Îi cumperi, îi răspunse Pedro firesc. Să nu-ţi treacă prin cap că s-ar găsi cineva să ţi-i dăruiască.

— Bineînţeles că nu. Dar nici nu cred că există cineva care să vrea *să mi-i vândă*.

— Bineînţeles că n-ai să găseşti pe nimeni careta *vrea* să ţi-i vândă *pe ai lui*. Dar piaţa neagră colcăie de oferte interesante şi avantajoase. Greutatea e numai să alegi.

— Dar unde găsesc eu piaţa asta neagră? se văicări Arthur. Pe toţi dracii! Eu nu sunt decât un biet sacerdot al Sfintei Mame Televiziunea, repudiat de Programator şi nu cunosc pe nimeni care…

— Mă cunoşti pe mine, îi atrase atenţia Pedro.

— Şi cunoşti şi tu pe cineva care… hm, face negoţ cu ochi…?

— Spre norocul tău eu însumi sunt reprezentantul unei firme din zona organelor umane. Nu e un teren cu care să mă fi ocupat cine ştie cât, ci doar din când în când, când e nevoie să sporesc intrările. Aşa că pot să-ţi vând eu ochii de care ai nevoie.

— Şi de ce n-ai spus asta de la început? Ce naiba, când eu sunt gata să fac un infarct!

— Ah, eşti preocupat în acelaşi timp de ochi şi de infarct? Eşti prea de tot. Trebuie să ştii: „De nu vezi cu ochii, nu te doare capul”.

— O să mor de râs, ce să spun!

— Bravo! Important e să mori cu zâmbetul pe buze.

— Şi ai ochii mei aici în casă? întrebă Arthur privind primprejur. Pot să-i văd şi eu?

— Nu spune prostii! În stare naturală s-ar strica. Şi nu pot fi congelaţi.

— Deh, poate c-ar fi putut fi puşi la hibernat.

— Nu-i nicio diferenţă.

— Şi-atunci unde sunt?

— Păi sunt în capul precedentului lor proprietar. Dar poţi să-i vezi în catalog.

Pedro a dispărut într-o altă cameră, şi s-a întors după un timp ducând în mâini un cărţoi voluminos. I-a făcut semn lui Arthur să-l urmeze la o masă pe care, cu un bufnet puternic, a lăsat să cadă volumul greu. Apoi s-au aşezat amândoi şi Pedro a început să răsfoiască prin catalog.

— Deci ficat… inimă… rinichi… Nu, asta e secţia de organe interne, nu ne interesează… Ortopedie: ducă-se pe pustie… Penis… Te interesează un penis gigantic?

— Dă-l încolo!

— Bine, uite aici: organe moi accesorii.

— Cum „accesorii”? Ochii nu sunt organe accesorii.

— Ba sunt accesorii. Fără ochi poţi trăi totuşi. Dar nu fără ficat sau fără inimă. Nu există indivizi vii fără inimă.

— Credeam că tu erai fără inimă.

— Credeai greşit. Am două.

— Două inimi?!

— Cea originală, se bătu cu mâna pe piept, şi una de rezervă, pe care un om al meu de încredere o ţine caldă, la dispoziţie, pentru cazuri de urgenţă, în pieptul original al primului, dar din nenorocire nu şi ultimului său proprietar.

— Nu vreau să ştiu mai mult, spuse Arthur plictisit. Hai să vedem ochii ăştia.

Pedro răsfoi câteva pagini.

— Uite ceva potrivit pentru tine! exclamă.

Fotografia din catalog arăta partea superioară a feţei unui bărbat blond şi cu ochii albaştri. Pielea abia marcată de uşoare şi subţiri riduri lăsa să se înţeleagă că vârsta omului nu trecea de treizeci de ani. Prezenţa anumitor riduri era dovada autenticităţii produsului. O faţă netedă cu o piele perfect întinsă ascundea adesea un produs sofisticat. Comercianţii mai puţin oneşti interveneau adesea cu un „lifting” pentru a netezi pielea vechilor lor purtători de organe, ca să le vândă astfel ca pe nişte aproape noi organe, în realitate copleşite de senectute.

— Sunt frumoşi, comentă Arthur.

— Frumoşi? Ochii ăştia nu sunt frumoşi, dragă prietene, sunt MAGNIFICI. Ai văzut vreodată un alb al ochilor mai alb decât ăsta? Ai observat ce irişi extraordinari au? Irişii ăştia au câştigat premiul al doilea la concursul intercontinental clandestin de frumuseţe a organelor la mâna a doua! E un model pentru marii mahări!

În realitate irişii erau cu adevărat de un albastru intens cum numai mările celor mai îndepărtaţi atoli ai Pacificului ştiau să mai fie, străbătuţi de nişte abia imperceptibile trasări de verde-smarald şi făcuţi de-a dreptul sublimi de o echilibrată doză de străfulgerări galben-crom.

Arthur purta în orbite o pereche de foarte onorabili ochi albaştri, care însă nu suportau comparaţia cu modelul din competiţie.

— Îi cumpăr, spuse el. Cât costă?

— Ei, ăştia sunt niţel cam scumpi. Pot să ţi-i dau cu zece milioane de dolari.

Arthur nu avea puşi deoparte decât vreo zece mii de dolari. I-a spus asta.

— E mult prea puţin ca să-ţi poţi cumpăra o pereche de ochi, a comentat Pedro. Ar fi mai bine să vedem şi alte

modele mai puţin preţioase.

Pedro mai dădu câteva pagini ale catalogului.

— Ăştia de-aici cât costă? întrebă la un moment dat Arthur, arătând o pereche de un albastru mai puţin clar, estetic mult inferiori propriilor săi ochi, bine încastraţi sub două stufoase sprâncene blonde.

— Ai ochi buni pentru ochi buni, spuse Pedro. Din păcate, sunt încă mult deasupra posibilităţilor tale economice. Purtătorii de organe cu ochii limpezi sunt destul de rari. Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu o pereche mult mai comună, cu irisul întunecat.

Arthur avu un sentiment de frustrare. Ochii potriviţi pentru el *existau*, erau *acolo*, dar el nu şi-i putea permite.

— Un lucru nu mi-e prea clar… spuse el cu un ton nesigur. Cum se face că o persoană devine… hm… un purtător de organe?

— Oh, nu e chiar aşa de greu, răspunse Pedro. E nevoie doar de o mare doză de nenorocire. E ca şi cum ai *pierde* la loterie. Înţelese că nu fusese prea clar. Să mă explic mai bine: există organizaţii intercontinentale care cercetează încontinuu prin toată planeta ca să găsească fiinţe umane de la care să obţină organele de care e nevoie. Astfel, se devine purtător de organe.

— Îhî!… făcu Arthur.

— Purtătorii de organe sunt cazaţi în mari staţiuni turistice, pe cheltuiala organizatorilor care i-au recrutat, unde îşi petrec liniştit viaţa până când vreun client, cercetând cataloagele, se hotărăşte să le cumpere organele lor care sunt de vânzare.

— Dar ei nu sunt de acord să-şi vândă propriile organe!

— Nu că n-ar fi de acord, admise Pedro. Dar aşa. e normal. În felul acesta e imposibil să-i pui pe toţi de acord cu toată lumea.

Fruntea lui Arthur se încreţi într-o sumbră încruntare.

— Toate chestiile astea sunt foarte urâte! spuse.

— Oh, ba sunt mai mult decât urâte, sunt oribile! Într-adevăr un păcat cu care umanitatea nu face altceva decât să comită toate crimele pe care progresele tehnice i le pune la îndemână.

— Şi tu, deci, te faci complice la toate astea, îl acuză Arthur.

— Complice? Cuvântul „complice” implică o judecată, deci o opinie subiectivă. Nu e obiectivă. Pedro îşi întoarse capul şi-şi ridică ochii în tavan. Aş putea spune mai degrabă că eu sunt *participant activ* la toate astea.

— Poţi formula cum vrei, dar în substanţă nu se schimbă nimic, îi spuse Arthur cuprins de dezgust.

— Ai dreptate, încuviinţă Pedro. Substanţa nu se schimbă niciodată. Zâmbi. Oare tu mi-ai fi arătat tot atâta dispreţ din pricina acestei activităţi dacă în loc de un umil reprezentant de organe umane aş fi fost un respectabil ofiţer al unei respectabile armate?

— Este cu totul altceva, răspunse Arthur.

— Ah, da? Nu mi-am dat seama. Pedro încetă să mai zâmbească. Nu văd deosebiri de substanţă între a impune coercitiv înjosiri şi moarte, în război, propriilor soldaţi recrutaţi, sau a impune cu de-a sila înjosire şi moarte propriilor recrutaţi purtători de organe. Făcu o pauză: „Război” şi „Comerţ” sunt două expresii ale aceleiaşi intenţii de a urmări interesul. „Războiul” are tradiţii de violenţă mult mai vechi, şi din punct de vedere cultural suntem mai dispuşi să-l acceptăm cu toate brutalităţile lui. În timpurile vechi, în „război” mai mult decât în comerţ, erau grupuri de oameni care puteau realiza câştiguri maxime. În timpurile noi, în schimb, „comerţul” este instrumentul principal pentru realizarea câştigurilor

maxime, şi e deci logic că acela care practică astăzi „comerţul” pe scară mare foloseşte aceeaşi cantitate de violenţă a celor care pe scară mare practicau „războiul”.

Discursul acela provocase o oarecare confuzie în mintea lui Arthur. Ce vrea să spună „în timpurile vechi”? *Antichitatea*, ştia Arthur, era una din nenumăratele invenţii ale Povestitorilor de Basme, precum Lumea, Italia, Europa, Franţa, Chile, Brazilia sau Africa. În realitate nu exista decât Prezentul, Eleldeea (Lumea Liberă Dolarizată), Europa Beate Uhse Gjn.b. h, Italia Bustarelle & Tangenţi, Franţa Condom S.P.Q.R., China Sperma, Brazilia Lemne Esenţă Tare’s.p.a., Africa Sand & Cartrood. Arthur renunţă să mai răspundă la argumentele lui Pedro. Spuse doar

— Oricum ar fi, e foarte urât.

— Desigur. E foarte, foarte urât. Pedro lăsă ochii în jos şi-şi strâmbă buzele. Apoi şi le ţuguie nervos într-un lung surâs acm-dulce: Dar e normal.

— Găsesc totuşi acest fel de „comerţ” mult mai urât decât „războiul”.

— E părerea ta neconstrânsă de nimeni. Pedro suspină. Eu nu sunt un tradiţionalist şi gândesc altfel. Îmi place să pun *toate* lucrurile pe acelaşi plan.

Pedro regretă că se lăsase atras în asemenea discuţii. Diatribele despre etică şi despre morală erau o mocirlă de care se plictisea întotdeauna de moarte, pentru că i se părea că sporadicii săi interlocutori nu găseau niciodată nimic mai bun de făcut decât să se scufunde până la gât, ca apoi să ajungă la cele mai favorabile condiţii ca să zbiere horcăind: „Ajutor, ajutor, mi-e scârbă aici, nu mai pot!”. Apoi:

— Acum alege-ţi ochii, Arthur, nu pot pierde o întreagă după-masă ca să vând o amărâtă pereche de ochi.

— Da, da, sigur că da…

Arthur se sili să-şi concentreze toată atenţia pe

paginile catalogului pe care Pedro îl reluase şi-l răsfoia cu o anumită grabă.

— Dar ce sunt proeminenţele din josul fiecărei fotografii? întrebă.

— Sunt descrierea în *braille* a ochilor oferiţi, răspunse Pedro distrat, continuând să răsfoiască; apoi se opri o clipă şi-l fixă pe Arthur: Nu toţi cumpărătorii au fericirea ta să nu fie încă orbi în momentul când îşi aleg ochii cei noi. Aş spune chiar că tu eşti o excepţie.

— La şcoală îmi spuneau Norocel.

Pedro mai dădu o pagină şi se opri definitiv.

— Aceasta este unica pereche de ochi pe care-i am la zece mii de dolari, spuse, arătând fotografia mare cu degetul.

Arthur îşi apropie faţa de portretul acela din catalog.

— Oh, ce scârbos! exclamă oripilat.

Ochii erau două cercuri negre, înconjurate de faţa unui bătrân negru, tăiaţi în două ovaluri roşietice. Albul ochilor trebuie să fi fost cândva o îndepărtată amintire a tinereţii. Unul dintre ochi era uşor opac, şi amândoi, în afară că erau injectaţi de sânge, erau prea lucioşi ca să fie sănătoşi.

— Au doar puţină conjunctivită cronică, explică Pedro. Altfel, probabil că funcţionează bine.

— Şi ce înseamnă probabil?

— De, ca să respectăm adevărul, unul dintre ei pare să aibă un pic de glaucom… îţi rămâne, însă celălalt. E, oricum, mai bine decât să devii orb.

— Mi-ar veni să vomit de fiecare dată când m-aş uita în oglindă, gemu Arthur.

— Fireşte, ar trebui să porţi o pereche de ochelari cu lentile potrivite, pentru că, dacă-mi amintesc bine, ochiului bun îi lipsesc vreo douăzeci de dioptrii… După cum vezi, nu încerc să te trag pe sfoară.

Arthur era pradă unei cumplite depresiuni.

— Nu ai nimic mai bun la preţul ăsta? spuse disperat.

— Pentiu-zece mii de dolari? Pedro trecu mai departe la paginile care urmau. Uite aici: câteva oferte speciale; trei ochi la preţ de doi. Dar nu cred că te interesează.

— Aş prefera doi ochi la preţul unuia singur. Ce poate face cineva cu trei ochi?

— Ţine unul de rezervă în cazul că îşi pierde unul. În aceste oferte speciale trebuie să ai întotdeauna mai multă încredere. Oricum, am o ofertă cu doi ochi la preţul unuia singur.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? exclamă Arthur.

— Pentru că cei doi ochi sunt la purtători deosebiţi. Şi se ascunde întotdeauna câte o încurcătură în spatele acestor presupuse „ocazii”. Şi-n afară de asta, ajungi întotdeauna, până la urmă, să ai doi ochi diferiţi, şi pe stradă oricine îşi va da seama că eşti un milog. Şi nu numai atât ar şti toţi cei care trec pe lângă tine că ai furat ochii de la careva.

— Nu i-aş fi furat, obiectă cu glas scăzut Arthur. I-aş fi cumpărat…

— Ah, nu i-ai fi furat, ai? Pentru zece mii de dolari? Dar tu ştii cât costă *în realitate* un ochi?

— Ei, cât costă?

— Costă cât ochii din cap!

— Adică ce vrei să spui?

— Nu poţi cumpăra un ochi pentru nicio sumă de bani! Poţi doar să-i *furi*. Singurul preţ real al unei perechi de ochi face cât ţi-am zis: *cât ochii din cap*! Şi cel care achită adevăratul cont al cumpărăturii tale este doar purtătorul de organe de la care marfa e extrasă. Cei zece mii sau zece milioane de dolari sunt doar preţul mijlocirii.

— Dar atunci sunt un mare monstru şi eu.

— Îţi trebuia atâta ca să înţelegi?

— Îmi vine foarte greu să mă consider un ticălos.

— Când nevoia o cere, fiinţa umană ştie foarte repede să fie şi foarte ticăloasă, se strâmbă el. Dar nu se grăbeşte prea tare să şi-o mărturisească singură şi e şi mai puţin convinsă s-o transmită şi altora.

— De altfel şi Programatorul e un porc, spuse Arthur într-o extremă tentativă patetică de autojustificare.

E totuşi un imbecil, gândi, dezamăgit, Pedro. Un Gri pătat cu negru, dar totuşi un Gri.

— N-ai, totuşi, o pereche de ochi oarecum normali pentru suma aceea? întrebă disperat Arthur.

— După cum ai văzut cu ochii tăi, asta-i, oarecum, tot ce era de văzut, a spus Pedro răsfoind la întâmplare de la cap la coadă, şi invers, tot capitolul „organe moi accesorii” din catalog. Şi sub ochi n-ai alţi ochi care să nu coste cât ochii din cap?

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, aiură Arthur.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Deliram.

— Oh… oh… oh… faţa lui Pedro, aplecată peste catalog, fulgeră de stupoare. Eşti născut cu căiţă pe cap, omule! exclamă el, după care arătă cu clegetul pe catalog un model pe care abia îl descoperise.

Arthur privi cu interes fotografia pe care i-o arătase Pedro.

Purtătorul de organe care deţinea ochii respectivi părea să fie un indian sau un pakistanez. Vârsta putea fi între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani. Ochii, fireşte, erau negri ca păcura, dar păreau că se bucură de o optimă sănătate, şi albul care înconjura irisifl era suficient de alb, cu o abia întrezărită nuanţă gălbuie.

— Cât costă? întrebă Arthur.

— Oh, aceştia sunt ochi cu adevărat buni, spuse Pedro. Vindem mulţi fiindcă au un preţ accesibil şi oferă

prestaţii foarte satisfăcătoare.

— Cum poţi spune că vindeţi mulţi? Că doar nu-i produceţi în serie!

— Ba pe-ăştia, da, într-o oarecare măsură. Organizaţia mea a stipulat un acord cu nişte ayatollah-i dintr-o sectă musulmană, a căror doctrină le cere să scoată ochii celor care trădează credinţa. Noi ne-am adjudecat monopolul de a executa sentinţele. Aceasta ne garantează o constantă furnizare de ochi, care, uneori, devine atât de abundentă, încât nu izbutim să-i desfacem pe piaţă şi trebuie să-i aruncăm, ceea ce este tot un păcat. De aceea trebuie să ţinem preţuri scăzute. Aceşti ochi sunt, din punct de vedere tehnic, perfecţi şi costă doar o sută de mii de dolari.

— O sută de mii de dolari?!

— Valorează cel puţin opt sute de mii de dolari.

— Dar eu nu am o sută de mii de dolari.

— Ştiu. Dar ţi-am spus că te-ai născut cu căiţă. Aşa că, printr-o pură întâmplare, acest purtător de organe – scrie aici în cartela lui – e afectat de o boală incurabilă, care-l va omorî dintr-o zi în alta, dacă nu trage să moară chiar în momentul ăsta în care vorbim noi. Prin decesul lui, împreună cu cadavrul, va trebui să aruncăm şi ochii. În asemenea cazuri, preţurile scad la nivel de lichidare. Ar trebui să profiţi de asta. Sunt ocazii pe care nu le mai întâlneşti.

— Şi care e ultimul preţ? întrebă Arthur tremurând.

— Aşa, pentru tine, să zicem cincisprezece mii de dolari.

— Nu pot face rost mai mult de unsprezece mii! gemu Arthur, înnebunit. E tot ce am.

— Nu pot să scad atâta, spuse Pedro scuturând din cap. Numai operaţia chirurgicală costă opt mii de dolari; în plus mai sunt şi cheltuielile de transport, ca să nu mai

vorbim de cheltuielile deja tăcute pentru buna conservare a mărfii…

— Ce cheltuieli de conservare? Ochii sunt încă înfipţi în capul proprietarului, nu?

— Da, dar pentru a conserva ochii a trebuit să-l hrănim pe purtător, şi mâncarea costă.

— Să zicem douăsprezece mii, imploră Arthur. Mai bine azi douăsprezece mii, decât nimic mâine. Dacă oricum purtătorul e predestinat morţii peste câteva zile…

— Peste câteva ore, preciză Pedro cu aer superior.

— Cum de poţi fi aşa de sigur?

— E scris pe tichetul ăsta, ataşat de fotografie, răspunse Pedro. Data de scadenţă a produsului e astăzi. De azi înainte purtătorul poate muri în orice clipă şi marfa să se deterioreze.

— Vezi că trebuie să te grăbeşti să închei treaba?

— Există întotdeauna o marjă de siguranţă între termenul minim de conservare şi începutul putrefacţiei.

— Nu trebuie să-mi faci toate greutăţile astea. Mi-eşti încă dator pentru contactele pe care ţi le-am înlesnit cu superiorii mei de la Biserica Televizivă.

Rareori se întâmpla ca Pedro să se simtă dator faţă de cineva. Se mai întâmpla uneori, dar asta foarte rar. Cel mai adesea ceilalţi se simţeau datori faţă de el. Viaţa e făcută din asemenea asimetrii.

Acesta era unul din acele cazuri. Pedro nu se simţea cu nimic dator faţă de Arthur, care însă se simţea creditorul lui. Dacă Arthur i-ar fi fost simpatic, ar fi putut chiar să-i dămiască o pereche de ochi, după cât îl costau pe el…

Dar Arthur era destul de insignifiant, foarte discret mimetizat în societatea celor gri, care avea în ochii lui Pedro principala calitate de a fi petrecut cu el câteva zile în intimitate în timpul micului banchet al desfrânatelor

pornoplante domestice. Nu simţea nevoia de a se elibera de el, deoarece prezenţa lui îi rechema în minte amintirea unor anumite momente plăcute, dar nici nu avea dorinţa să-l aibă mereu în drum. Târguiala aia prostească începea să-l plictisească şi trebuind să aleagă între cele două soluţii practice: de a-l da pe Arthur afară din casă cu picioare în fund (sau, dacă nu ajungea asta, în gură), sau să lase la douăsprezece mii de dolari acel model de ochi de o sută de mii. A preferat cea de-a doua soluţie. Mai ales pentru că, efectiv, ochii aceia scădeau la preţ din moment în moment şi, până la urmă, nu s-ar fi ales cu nimic. E adevărat că printre miile sale de experienţe, Pedro conta şi pe vinderea unor organe umane deja intrate în putrefacţie, dar de ce să-şi mai complice viaţa când circumstanţele pun la dispoziţie soluţii mult mai simple?

— Bine, spuse atunci Pedro. Să zicem douăsprezece mii de dolari.

Arthur simţi cum i se ia o piatră de pe inimă.

Sub piatră însă mai avea încă un pietroi cât toate zilele.

— Microorganismul care mă va orbi, spuse, rămâne însă în glandele mele lacrimale!… Nu există riscul ca şi noii mei ochi să aibă un tragic sfârşit?

— Niciun risc.

— Eh, bine atunci.

— Nicio îndoială. Garanţie sigură 100%.

— Ufff!… comentă sufocat Arthur.

— N-ai nicio teamă. Împreună cu noii ochi, ţi se va implanta şi alte glande lacrimale.

— Ahhh… ufff!… scoase Arthur un geamăt de uşurare. Mulţumesc.

— Este un opţional pe care de obicei cer să-mi fie plătit în plus, dar de data asta voi face o excepţie. De altfel, de ce să mai ţin glandele lacrimale, când purtătorul

va fi dat cât mai curând la reciclat pentru hrană de pisici?

În sfârşit, inima lui Arthur se eliberă de toate greutăţile. Cu condiţia ca legitima teamă, aceea ca anevoioasa lui cumpărătură să nu fi apucat-o între timp pe un drum de prematură descompunere, să nu se adevereasc㠖

25

Arthur n-a avut asemenea ghinion.

Termenele minime de conservare fuseseră calculate cu o oarecare corectitudine, şi purtătorul de organe a murit cu o avantajoasă întârziere, cu mai mult de două săptămâni după operaţie. În acel interval de timp, Pedro Veryhappydent a reuşit să *plaseze* şi prăpădita lui de inimă şi plămânii săi cătrăniţi, precum şi mâinile dotate cu musculatură şi tendoane deja predispuse să cânte la chitară; acel purtător de organe fusese un acceptabil chitarist, şi mâinile sale erau un transplant recomandabil pentru cine ar fi vrut să înceapă să cânte la chitară fără să mai piardă vremea cu exerciţiile necesare să-şi dezlege degetele.

Când Arthur s-a privit pentru prima oară în oglindă a văzut totul în negru şi s-a gândit că a fost tras pe sfoară. În realitate tocmai leşina, lucru pe care l-a înţeles când şi-a revenit. Când a repetat experienţa, şocul a fost mai mic şi şi-a păstrat cunoştinţa. Dar văzându-se blond, cu pielea albă şi doi ochi negri pătrunzători şi pakistanezi încastraţi între frunte şi obraji, a fost o traumă care l-a lăsat profund tulburat.

Multe zile Arthur s-a tot uitat în oglindă, şi întotdeauna a avut impresia că ochii aceia voiau să-l acuze, atât de intens era efectul pe care-l producea privirea lor.

Bulbii aceia, înţelegea Arthur, aparţinuseră unui bărbat pakistanez de patruzeci şi cinci de ani. Vedeau bine, definirea imaginii era cu adevărat superioară celei pe care

o avuseseră ochii lui precedenţi. Pedro Veryhappydent, firește, nu ştia acest lucru. Defectele unei perechi de ochi pe care vrei s-o comercializezi sunt uşor de diagnosticat, dar calităţile lor, nu; asta şi pentru că un purtător de ochi care văd în captivitate nu are niciun interes să facă dovadă de propriile calităţi şi de superioara calitate a propriei retine, dezlănţuind astfel o cursă la licitaţie care să-i acapareze propriii ochi. Vederea de şoim pe care Arthur o regăsise fusese o foarte mare surpriză. Chiar dacă ar fi avut irisul albastru, contrastul cu restul feţei n-ar fi fost atât de violent…

Dar nu poţi pretinde totul, şi mai ales pentru douăsprezece mii de dolari. Şi, întrucât în săptămânile următoare suferinţa de a se privi în oglindă nu părea să slăbească, Arthur ajunse la disperare şi se hotărî să nu se mai privească *niciodată* în oglindă. De altfel, îşi schimbase ochii ca să vadă, nu ca să *se* vadă. Şi mai ales nu ca să se vadă *aşa*. La urma urmei, avea un sentiment de vinovăţie pentru ceea ce făcuse, chiar dacă adevărul era că purtătorul-donatorul său de organe n-ar mai fi putut aprecia propriii ochi decât puţină vreme, condamnat cum era să moară dintr-o zi în alta. Dar, ca principiu, acţiunea la care Arthur se făcuse complice era cu totul altfel decât *frumoasă*, şi un inevitabil substrat al unui sentiment de vinovăţie constituia una dintre stările mentale cu care conştiinţa lui Arthur ar fi trebuit să se resemneze să convieţuiască.

Dacă aceasta ar fi o poveste de fantasy”, gândea uneori Arthur, poate că mi s-ar întâmpla ca în restul vieţii mele să văd uneori cu aceşti ochi scene şi imagini pe care ei le-au văzut înainte ca egoismul meu să-i fi smuls precedentului şi legitimului lor posesor… oribile halucinaţii, muta lui răzbunare şi atrocea mea condamnare, implacabilă făgăduială a unei persecuţii

eterne…

Dar realitatea *nu* este o poveste de *fantasy*, şi nu era într-adevăr niciun motiv şi njpi o posibilitate ca acei ochi să proiecteze în creierul său imagini destinate cândva defunctului pakistanez. Şi chiar aşa, o asemenea prostie n-avea să i se întâmple niciodată.

Când a terminat să-şi piardă o mare parte a zilei privindu-se în oglindă, Arthur s-a trezit în faţa problemei: ce avea el de făcut cu restul propriei vieţi. Incidentul cu castanul agresiv îl făcuse să piardă Amuletele Televizive, fără de care n-avea să mai poată face niciodată exorcisme oficiale. Biserica Televizivă avea într-adevăr reguli impecabile, prin care un sacerdot primea Telecomanda şi Amuletele Televizive o singură dată în răstimpul vieţii sale, în momentul în care era hirotonisit. Voinţa Programatorului avea, după aceea, să prevadă ca pomenitele obiecte sacrale să nu se deterioreze în timp şi să nu fie distruse de foiţele destinului. O stricăciune a Telecomandei, pierderea sau stricarea Amuletelor Televizive erau evenimente ireversibile ale unei semnificaţii univoce: Programatorul destituise sacerdotul de la îndatoririle lui lumeşti şi de pe lista rolurilor privilegiate ale Palimpsestului Său. Nu degeaba Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar se simţea victima unei trădări şi-şi pusese la îndoială propria credinţă.

Totuşi, el fusese renegat doar pe jumătate. Pierduse Amuletele, dar îi rămăsese Telecomanda. Nu ştia ce putea să însemne asta. Programatorul fusese ambiguu. Dar… *exista*, *într-adevăr*, Programatorul? Mda, era o îndoială idioată. Sigur că Programatorul exista. Cum ar fi putut altfel să existe şi să funcţioneze Telecomanda? Ce forţă transcendentală ar fi putut altfel să emită în toate Televizoarele din Eleldeea infinitatea de imagini care se derulau fără încetare? Oricine ar fi putut să se îndoiască

foarte lesne că ceremonia euharistică creştină ar fi putut transforma cu adevărat o bucată de pâine în corpul unui om mort cine ştie de când, sau că ceremonia euharistică cocacolică ar fi transformat cu adevărat coca cola în sfânta spumă a Marelui Cocacolone, sau că ceremonia euharistică catolicocacolică ar fi înfăptuit în acelaşi timp transmutaţiile, dar nimeni n-ar fi putut nega *evidenţa* că ceremonia exorcistă operată de Telecomandă ar fi transformat ÎNTRU-ADEVĂR imaginile dispersate de Televizor.

Protagonistul trebuia negreşit să domnească în Spaţiu şi căile lui erau nebănuite, aşa cum învăţase Arthur de copil din lecţiile lui de catehism.

Pentru propriul viitor, Arthur n-a văzut altă cale de urmat decât cea de exorcist clandestin. Lipsit de Amuletele Televizive n-ar mai fi putut lucra oficial. Orice persoană cu teama Programatorului, văzându-l lipsit de însemnele sacre, l-ar fi aruncat numaidecât pe uşă afară, bănuind c-aveau de-a face cu un sacerdot neînzestrat cum se cuvine. Existau, din fericire, multe grupuri de indivizi care-l *urau* pe Programator şi Biserica Televizivă, dar care erau deopotrivă subjugaţi de necesitatea de a privi la Televizor. Aceştia îi primeau pe sacerdoţii oficiali ca sarea-n ochi, şi expresiile lor erau pline de blesteme de tot felul, cum ar fi „Porc Teve” şi „Câine de Programator!”; dar la primul deranjament al Televizorului lor, intrau în panică. Cei mai stoici, înainte de a cădea pradă disperării, rezistau, fără Televizor, chiar câteva săptămâni. Dar mai curând sau mai târziu prelungita absenţă de *inputs* video/audio provoca la fiecare dintre ei o înspăimântătoare criză de vacuitate mentală, şi vacuitatea mentală este cel mai fertil teren în care spaima îşi încolţeşte germenii şi îşi umflă apoi tentaculele distructive. Mai curând sau mai târziu, nu fără să simtă un oarecare dispreţ faţă de propria slăbiciune,

aveau să recurgă la serviciile unui exorcist clandestin. Arthur, pentru tot restul vieţii lui, avea să fie un exorcist clandestin. Atâta timp cât destinul sau Programatorul n-aveau să se abată asupra lui şi să-l lipsească şi de Telecomandă. Asta era spaima cea mai mare a lui Arthur. O spaimă, poate, nefondată. Sau poate că nu. Cu mintea de pe urmă ar fi trebuit s-o denumească o spaimă *neadecvată*. Întrucât ceea ce destinul sau Programatorul îi rezervaseră pentru viitor era o afacere prea complicată şi destul de perversă.

26

Adevărul e că un sacerdot nu poate hotărî de pe o zi pe alta să intre în clandestinitate şi să găsească numaidecât clienţi pentru propriile exorcisme. Mai ales pentru început nu e deloc uşor să intri în clandestinitate organizată. Există un oficiu anume pentru asta, administrat de C.C.A.B.T. (Consorţiul de Credinţe Alternative ale Bisericii Televizive), unde trebuie să depui o cerere şi să aştepţi apoïuni sau ani de zile ca *it*erul birocratic să-şi urmeze confuzul său curs. Între timp, rămâi clandestin abuziv şi în asemenea condiţii eşti necruţător exclus din orice reţea de aprovizionare exorcistică. Trebuie să te aranjezi pe cont propriu, făcând pe sub mână câte-o trebuşoară pe la prieteni şi mde, sau la prietenii prietenilor sau la indele indelor.

Arthur şi-a cumpărat o salopetă aderentă dintr-o ţesătură elastică pe care a pus să fie cusut, gratis, de *murul-domestic-de-cusut* al unei bătrâne croitorese de culoare, cine ştie de ce îndrăgostită de el, o dantelă reprezentând pânze de păianjen în roşu şi albastru. A avut astfel un excelent costum de Om Păianjen, unul dintre nenumăraţii eroi de la Televiziune care, în anii tinereţii sale, animaseră Sfântul său Ecran. Un exorcist clandestin abuziv este o figură destul de anonimă, se gândise Arthur,

şi un costum arătos este poate un excelent sistem pentru a lăsa impresie în memoria propriilor clienţi şi să facă să se vorbească de el.

Fireşte că Arthur nu putea să se preumble pe stradă îmbrăcat în Omul Păianjen. Concetăţenii săi, chiar dacă erau mai mult sau mai puţin cu teama de Programator, aveau toţi în spatele lor o copilărie şi o adolescenţă făcută cu lungi studii în faţa Televizorului şi-l cunoşteau cu toţii destul de bine pe Omul Păianjen. Orice fel de delincvent mărunt sau aspirant la chestii din astea, văzând un Om Păianjen trecând pe lângă el, n-ar fi putut rezista la neaşteptatul ordin al absurdului impuls latent – profund aţâţat în el după ani de Sfânt Adevăr Televiziv – de-a sări la el să-l lichideze. Nu există răufăcător în Eleldeea care să nu fie programat de propria educaţie televizivă care să nu încerce să ucidă pe orice Om Păianjen care i-ar ieşi în cale, aşa după cum nu există satir în Eleldeea care, găsindu-se pentru prima oară în pat cu o femeie, să ştie să reziste la absurdul impuls de a încerca să folosească toate poziţiile din Kamasutra, pe care ani de zile programele porno de pe Sfântul Ecran le imprimaseră adânc în creierul lui.

Aşa că Arthur purta mereu costumul său de Om Păianjen doar sub hainele sale tradiţionale, pe care avea grijă să şi le scoată numai când se ocupa cu exorcizarea pentru satisfacerea ochilor şi sugestionarea clienţilor care trebuiau să rămână profund impresionaţi.

Din păcate, clienţii nu se arătau aşa în realitate. De multe ori primele sale exorcisme clandestine îi rezervaseră adânci deziluzii. Arthur era chemat în casă ca să exorcizeze un Televizor, şi când se prezenta acolo, cu salopetă de Om Păianjen şi cu Telecomanda în mână, problema clienţilor săi erau de a desfunda closetul. Să găseşti şi să plăteşti atunci un instalator era mai totdeauna o problemă de nerezolvat şi în astfel de cazuri se adresau

unui exorcist clandestin abuziv, încrezători în priceperea acestuia. Toţi ştiau că exorciştii clandestini sunt nişte sărăntoci care se zbăteau în mii de dificultăţi şi mulţi căutau să profite de asta. De câteva ori-Arthur s-a lăsat păcălit, şi pentru câţiva bănuţi a scormonit o întreagă după-masă prin excrementele reprobabililor săi clienţi, apoi s-a hotărât că a se ocupa cu problemele inerente evacuării ultime ale digestiilor umane nu era un lucru care să cadreze cu spiritul său sensibil şi armonios şi cu universul său estetic interior, aşa că, după primele experienţe revelatoare, s-a grăbit să-i trimită la dracu' întotdeauna şi numaidecât pe clienţii care, după ce-l convocaseră pentru exorcism, încercau să schimbe cărţile pe masa de joc.

Dar viaţa de exorcist clandestin abuziv nu este câtuşi de puţin uşoară, dacă-ţi permiţi şi luxul de a refuza micile trebuşoare de hidraulică. Aşa încât Arthur s-a trezit în scurtă vreme vârât până la gât (în sens larg) tocmai în acel gen de substanţe în care se hotărâse să nu se mai amestece (în sens strict). Şi părea imposibil să mai poată ieşi (în sens larg) fără a se resemna să se amestece din nou în ele (în sens strict).

Arthur a început să frecventeze tot mai des, la orele de masă, locuinţa surorii sale Katherin. O escroca pentru indiferent ce mâncare pseudobiotică ori criptobiotică. Prăpăditele lui condiţii financiare nu-i mai îngăduiau să strâmbe din nas. O dată i s-a întâmplat să muşte de-a dreptul, de furie (sau de foame), chiar din lujerul vegetativ al ingratei iedere domestice care, într-o clipă de neatenţie, îi ştersese farfuria de câteva resturi pe care el nu le considera chiar aşa. Iedera l-a pedepsit împroşcându-i pielea cu sporii săi cleioşi, după care el n-a mai brutalizat-o niciodată.

După câteva luni de viaţă trăită într-un asemenea

mod precar, într-o zi, Arthur s-a hotărât să-şi calce pe inimă şi să ceară ajutor de la bărbatul surorii sale, Jim Coke. Nu avusese niciodată prea multă încredere în cumnatul său. Invidiase întotdeauna *imaginea* lui, destul de adesea consacrată de Sfântul Ecran. Nu acceptase niciodată cu seninătate faptul că Programatorul putuse acorda atâta demnitate unui funcţionar al Bisericii Cocacolice şi niciun pic lui, un sacerdot al Sfintei Mame Televizive. Dar foamea, privaţiunile şi completa pierdere a oricărui elan religios şi poate şi schimbarea propriilor ochi modificaseră nu puţin viziunea despre lume a lui Arthur. La lumina prefacerilor intervenite în *Weltanschauung*-ul său, prejudecăţile pe care le avea faţă de Jim Coke nu mai prezentau nicio importanţă. Opinia emoţională pe care o avea despre cumnatul său s-a conformat cu încetul celei raţionale şi astfel într-o zi, fără nicio strângere de inimă, la urma unei amabile conversaţii

— În timpul unuia dintre nenumăratele prânzuri de pomană – în care s-a referit la dimensiunile propriei probleme, l-a urmat pe soţul surorii sale în biroul lui particular pentru a aprofunda între patru ochi amănuntele chestiunii.

Jim Coke era un bărbat suficient de puternic, care se mândrea cu multe cunoştinţe. Arthur se gândea că el ar fi putut să-l ajute să intre la una dintre reţelele de aprovizionare exorcistică, însă fără acel titlu de apartenenţă la clandestinitatea organizată pe care C.C.A.B.T. i l-ar fi dat, *poate*, în câteva luni, dacă nu chiar ani; luni sau ani în care el nu-şi mai putea permite să aştepte.

În privinţa aceasta, Arthur văzuse foarte clar. Jim Coke era în măsură să rezolve problema. Totuşi, Arthur nu ştia că avea să trebuiască să se şi prostitueze.

Biroul lui Jim Coke era vecin cu apartamentul pe care-l împărţea cu legitima lui consoartă, Katherin Tampax, precum şi cu mai legitimele lui fiice Zuzù Hatù Ritardante şi Bubu Londonmusicals. Era mult mai mare decât locuinţa şi era format dintr-un unic şi foarte vast local rectangular în care, în spatele uneia dintre laturile scurte, era situată secţiunea oficiu, cu computerele sale, Televizorul său, dulapurile sale, arhivele sale, masa lui de lucra, butelia lui gonflabilă pentru oaspeţii de partea sexului slab; în partea opusă era peretele-bar-masă caldă care hrănea şi dădea de băut oricui fără să-l omoare, sau omorându-l, după cum erau instrucţiunile pe care le dădea Jim. Dar Jim nu trebuise niciodată să omoare pe cineva, însă o persoană de rangul lui, trebuind să-şi mobileze biroul, nu putuse scăpa din vedere anumite măsuri fundamentale de precauţie. Cele două laturi lungi ale localului erau constelate cu simil-ferestre care iradiau ambientul cu fotoni de 600°

Kelvin, creând impresia unei lumi exterioare în permanenţă însorită, niciodată întunecată deşi mai denşii nori din vapori de apă şi de denşii nori din polistirol, atât de răspândiţi. Sub ferestre, de ambele părţi, prospera o mică dar preţioasă grădină botanică cu unele dintre cele mai rafinate specii de plante domestice: *un pin pitic* absorbea cu coroana lui cataleptică mirosurile urâte; nişte *stele marine alpine* transpirau subtili vapori de tămâie; *agavele sistaltice spadasine* îşi contractau ritmic propriile frunze în rozetă, încrucişându-şi vârfurile înspinate într-un continuu şi graţios joc de florilegii; *mătrăgunele kamikaze pon pon* dansau în ritmul vecinelor *agave sistaltice spadasine*, presărând asupra acestora micuţi norişori de polen afrodiziac pentru vegetale şi prăbuşindu-se spectaculos, din când în când, fără întoarcere, cu un bufnet, peste spinoşii morţi din duelul agavelor; *macii albi*

dresaţi transformau direct propria răşină în cea mai preţioasă diacetilmorfină, nirvanic dar pentru cel care, în afara florilor, nu dispreţuieşte şi orificiile.

Întreaga parte centrală a încăperii era ocupată de o monumentală fântână de coca cola. Sfânta Băutură ţâşnea în centrul fântânii şi sălii, proiectată de calibrate pompe până aproape de tavan, pentru a cădea într-un bazin inelar din care, în opt mici cascade, prin gura a opt feţe ale Marelui Cocacolone, se revărsau în bazinul cel maide jos, unde spumegau încă pentru câtăva vreme, înainte ca pompele să le resugă pentru a le reîmprospăta cu anhidridă carbonică şi a le reproiecta spre tavan.

Spuma Bulelor înviora *cu adevărat*, în mod concret şi inconfundabil, toată atmosfera biroului lui Jim Coke.

Arthur avu nevoie de un oarecare timp ca să se obişnuiască cu intensul miros de coca cola de care era suprasaturat aerul.

(*Pinul pitic absorbant*, ca toate plantele domestice, fusese brevetat de bioalchimiştii care-l creaseră; înainte de-a cumpăra brevetul pentru toată Eleldeea, Biserica Cocacolică obţinuse ca la proiectarea definitivă a scoarţei catalitice să fie prevăzută posibilitatea ca mirosul de coca cola să nu poată fi absorbit; aşa că nu existau bastioane ale Bisericii Cocacolice din întreaga Eleldee unde adevărate păduri de *pini pitici absorbanţi* să nu sustragă din aer orice altă aromă diferită de cea de coca cola. În ziua venirii pe pământ a Marelui Cocacolone şi a Marelui Debut în Eleldeea paradisului pământesc al lui MacDonalds, întreaga Eleldee va fi acoperită cu o singură specie vegetală: *pinul pitic absorbant*, şi numai fericitele efluvii ale Sfintei Băuturi aveau să parvină până la fericitele nări ale omenirii cocacolizate.)

Jim Coke se opri o clipă în faţa fântânii şi-şi făcu semnul coca colei şi pe urmă pe cel al crucii. Cu o

oarecare încurcătură, Arthur îl imită. Nu-şi făcuse niciodată semnul coca colei, după cum nu-şi făcuse niciodată nici semnul crucii, şi nici semnul celor şapte pitici (semn caracteristic al *Bisericii Fecioarei Albă ca Zăpada*), nu-şi făcuse niciodată nici măcar semnul boiangiului (gest ritual al *Ordinului Boiangiilor din Locri*), nici semnul ferăstrăului (gest ritual al *Martorilor lui Onan*) \ înainte ca Programatorul să-l abandoneze, Arthur nu-l trădase niciodată; dar trădările sunt ca şi cireşele, se trag una pe alta. Totuşi *trădând* o mare încurcătură, Arthur nu simţi niciun sentiment de vinovăţie făcându-şi semnul coca colei.

Jim îşi conduse cumnatul până în partea oficiului din marele său studio şi-l pofti să se aşeze pe un fotoliu de culoarea caramelei. Apoi s-a aşezat şi el pe un fotoliu de apă, evident umplut cu coca cola.

— Explică-mi mai clar ce problemă ai, spuse Jim.

Arthur îi explică pe cât putu mai bine.

— *Okay*, mi-ai explicat foarte limpede.

— Acum mă înţelegi mai bine?

— Da, acum te înţeleg mai bine.

— Şi-o să mă sfătuieşti cum trebuie?

— Da, o să te sfătuiesc cum trebuie.

— Şi ce crezi că e mai bine să facem?

— Cel mai bine e să te ajut eu.

— Sigur că aşa e mai bine. Mi-era teamă că nu vrei.

— Ah, din ce în ce mai bine! N-ai încredere în mine?

— Am încredere în tine. Dar mi-era frică pentru mine.

— N-ai reuşit să rosteşti cuvântul „mai bine”. Am reuşit eu.

— Dumnezeule, mă faci mereu să mă simt încurcat!

— Nu rosti numele Domnului în deşert, îl dojeni Jim.

— Cer iertare cu umilinţă.

Arthur uitase pentru o clipă că Biserica Cocacolică şi

cea Catolică fuzionaseră de curând în Biserica Catolicocacolică.

— Dumnezeu şi Marele Cocacolone te-au iertat, Arthur. Înspumata lor mizericordie nu cunoaşte margini.

— Bine, spuse Arthur. Dar să ne întoarcem la chestiune. Poţi să mă ajuţi să-mi găsesc de lucru?

— Nimic mai uşor. Eleldeea e plină de Televizoare de exorcizat.

— Asta o ştiam şi eu. Dar excluzându-i pe cei cu teama Programatorului şi pe cei care se adresează numai la exorcişti clandestini acreditaţi de C.C.A.B.T. nu mai pică nimic pentru noi, abuzivii.

— Ba pică, pică, îl contrazise Jim. Sunt foarte mulţi Teledependenţi, care au nevoie de ceea ce provine din Eter, şi care dintr-un motiv sau altul nu recurg la exorciştii oficiali sau la cei clandestini acreditaţi. Greul e doar să-i găseşti.

— Nu-mi spui nimic nou.

— De fapt chiar cauzele care determină să nu se adreseze exorciştilor din cele două principale categorii sunt acelea care fac din ei nişte indivizi foarte greu de urnit din loc.

— Nu ştiu care sunt aceste cauze, dar pe câte unul am reuşit să-l găsesc.

— Într-adevăr?

— Mda! În majoritatea cazurilor mă chemau de fapt ca să le rezolv treburi hidraulice.

— Ah, instalator, adică?!

— Nu-i nimic de mirare. E foarte greu să găseşti acum un instalator şi multă lume nu-l poate plăti.

— Nu-mi spune asta mie. Biserica Catolicocacolică a pornit o adevărată cruciadă împotriva acestor oameni ai ţevilor.

Scurte lămuriri pentru a înţelege problema

instalatorilor în Eleldeea.

După cum se ştie, chiar înainte de fuziunea cu Biserica Catolică, Jim pornise marea operaţiune de cocacolizare a apeductelor, care ar fi făcut în aşa fel, încât, în puţini ani, din aproape toate robinetele oricărei case din Eleldeea să ţâşnească Sfânta Băutură şi nu nepotabila apă cu clor; cam de atunci apăruseră şi anumite probleme neprevăzute de la început. Binecuvântata Corozitate a Sfintei Băuturi avea să găurească aproape peste tot conductele hidrice (sau mai bine zis cocacolice), dând naştere unei interminabile serii de stricăciuni ale acestora. Importanţa Instalatorilor a crescut în această situaţie, încât Sindicatul Instalatorilor a găsit oportun să fondeze al nu ştiu câtelea ordin religios din Eleldeea, *Biserica Ţevii*. Instalatorii îl iubeau pe Dumnezeul Ţevii şi, ca omagiu al propriei credinţe, vărsau sindicatului bisericesc o relevantă sumă din tot mai grasele lor căpătuieli. Peste tot, conductele picurau cu o crescândă incontinenţă neastâmpăratul lichid brun, în timp ce, în paralel, căpăta contururi tot mai dramatice o încă altă problemă.

Dieta omenirii, se ştie, consista în predominarea alimentelor pseudobiotice. Hrana pseudobiotică era, în procent mare, noncomestibilă. Mai mult de şaptezeci la sută din ceea ce se ingera era succesiv evacuat. Orice individ producea astfel, pe zi, o foarte importantă masă de fecale. Şi cum mâncarea pseudobiotică era indigestă pentru stomacul uman, tot aşa şi scârnele pseudobiotice erau indigeste pentru conductele de descărcare a closetelor. Mai mult de 70% din elementele de sinteză ale hranei pseudobiotice nu erau atacate de sucurile gastrice şi de bacteriile intestinale, şi când, în cantitate mare, precipitau în cupa closetului, alcătuiau un autentic „dop” semianorganic care nu rareori înfunda descărcarea mai departe pe săptămâni întregi, mai ales dacă folosirea unui

singur closet era practicată de mai multe persoane în aceeaşi zi. La agravarea situaţiei, în mod paradoxal, contribuia şi faptul că, în urma unor precise dispoziţii ale Bisericii Cocacolice, nu se putea folosi coca cola pentru clătitul porţelanului respectiv. Măcar în acest caz Binecuvântata Corozitate a Sfintei Băuturi ar fi găsit modalitatea cea mai bună de a fi apreciată.

Pentru două motive uşor opuse, instalatorii îşi văzuseră mărindu-li-se nemaipomenit importanţa; în scurtă vreme, îşi făcuseră un ordin religios şi-şi vindeau mâna de lucru cu preţuri uriaşe.

Nu va fi deci de mirare că Biserica Catolicocacolică pusese în mişcare o cruciadă împotriva Bisericii Ţevii, cum Jim abia îi amintise lui Arthur.

— Oricum, ai dreptate, spuse Arthur. Am practicat foarte puţine exorcisme adevărate de când sunt abuziv şi mi-au fost toate procurate de oameni pe care-i cunosc sau de oameni cunoscuţi de oamenii pe care-i cunosc.

— E natural să fi procedat aşa. În realitate e *imposibil* să găseşti în alt mod persoane care să accepte să dea Televizorul lor pe mâna unui exorcist abuziv.

— Şi-atunci cum ai să faci ca să mă ajuţi? întrebă Arthur, sâcâit.

— E simplu. Cunosc foarte multă lume.

— Multă lume care s-ar adresa unui exorcist abuziv?

— Bineînţeles că nu! Drept cine mă iei? De multă vreme nu mai am de-a face cu aşa ceva printre cunoscuţii mei! Grrr! Jim râgâi umorile unei recente comuniuni cu spuma Marelui Cocacolone.

— Ei… şi-atunci?…

— Totuşi, Biserica Cocacolică… pardon, Catolicocacolică este foarte puternică şi tentaculele sale… pardon, Divina Cocacolică Providenţă şi instrumentul pe care Dumnezeu şi Marele Cocacolone îl pun la dispoziţia

celui care crede în ei şi care în mod activ urmăreşte nobilul scop de a restitui paradisul pierdut al Edenului MacDonalds necăjitului nostru pământ Eleldeea.

Arthur înţelese de ce sora lui nu suporta niciodată filipicele despre Programator şi Ziua Marelui Debut pe care el i le oferise întotdeauna.

— Poţi, deci, să-mi oferi exorcisme suficiente din care eu să-mi pot ţine zilele? întrebă el fără nicio introducere.

— Nu eu, ci Biserica Catolicocacolică poate, a răspuns liniştit Jim.

— Bine, hm. Dar nu-i acelaşi lucru?

— Nu.

Jim s-a sculat încet şi i-a făcut delicat semn cumnatului său să-l urmeze la biroul lui. Arthur ascultă.

— Eu sunt doar un pastor, spuse activând între timp terminalul computerului situat pe masa lui de lucru. Am făcut jurământul să slujesc întotdeauna cauza Marelui Cocacolone şi să răspândesc Sămânţa Cocacolică instilând Grăunţa Tentativă în conştiinţa oricărui agnostic. Ecranul mesei de scris s-a iluminat şi, răpăind cu degetele ici şi colo, Jim obţinu o suită de imagini. Ultima dată m-am juruit chiar să răspândesc cuvântul lui Cristos şi să glorific virtuţile Fecioarei… Dăruite datele. S-a îndepărtat de Ecran ca să se întoarcă spre Arthur.

— Vezi, deci, Arthur, că eu nu sunt un individ care să poată activa animat doar de interesul personal sau al unuia de care mă simt legat, lăsând de-o parte nevoile *întregului* din care sunt… din care suntem cu toţii doar o părticică. Grrr! râgâi din plin reziduuri din gazele Sfintei Spume, după care spuse: Priveşte aici, Arthur…

Arăta ecranul luminos al biroului său. Patru digitalografii arătau tot atâtea prim-planuri cu oameni surâzând. Sub orice figură, un pătrat conţinea un nume şi alte amănunte scrise.

— Cine sunt?

— Candidaţii la viitoarele alegeri apropiate pentru guvernul din Eleldeea…

Arthur nu se pricepea prea mult la politică. Se ocupase întotdeauna de religie. Şi Jim se ocupase întotdeauna de religie. Dar Jim era perfect conştient că nu este nicio diferenţă între una şi alta.

— Şi ce legătură au cu noi? întrebă Arthur.

— Unul dintre ei va conduce Eleldeea. Citeşte-le fişele.

Arthur citi.

JOSHIRŌ IBMITSUBISHI – japonez blond juvenil moralist decizionist căsătorit patru copii culturist respiraţie curată joacă tenis fumează „Cancer”.

YURI MORAL MAJORITY DUREX – eurasiatic creol în vârstă căsătorit opt copii însămânţaţi artificial nicio antecedenţă dodecatletică cast temătordedumnezeu joacă la flipper dorinţă de bujori în obraz

SAM MARLBOROCOUNTRY – americănoid înalt blond ochi albaştri indiajonez celibatar karate kung-fu pumniângură temătordeclinteastwood tarensulă caelotrofhyc dorinţă de ananas (bidon) sub cap nu fumează pipă coca cola şi mariboro de trei ori pe zi

MAHOMED GULFNASAPOLISTYROIL – araboid albin de culoare sănătos la cap căsătorit 2 1/2 copii sportiv microbist moralitate încercată opere de caritate izmene curate mai mulţi bani şi mai puţine taxe dorinţă de voturi în luptă fumează „Cancer” nu-i chiorăie maţele

— Şi ce e cu bufoneria asta? întrebă Arthur.

— Nu te pricepi la campaniile electorale empatice, îi spuse Jim. Oricum, nu era grupajul de date pe care voiam să ţi-l arăt. Aceste fişe nu spun nimic, uită-le. Dar priveşte bine aceste feţe şi imprimă-ţi în minte numele lor.

— Îmi par toate feţe de căcat… Hm, adică vreau să

spun…

— Lasă asta acum! Ai spus foarte bine. Figurile pe care le-ai văzut sunt rezultatul a multor şi încăpăţânate căutări de marketing şi oglindesc gusturile estetice ale indivizilor medii. Chirurgia face miracole.

Arthur simţi cum îl ard în cap ochii lui cei noi şi încuviinţă. El experimentase personal miracolul chirurgiei.

— Aceşti patru oameni, urmă Jim, sunt „susţinuţi” economic de cele patru Biserici importante din Eleldeea, faţă de care, cum e şi firesc, ei vor fi recunoscători după ce vor fi aleşi.

— Înţeleg, spuse Arthur. Care e candidatul sprijinit de Biserica Cocacolică?

— De Biserica *Catolicocacolică*, Arthur. S-ar putea ca într-o zi o schismă să-l separe pe Dumnezeu de Marele Cocacolone, dar, deocamdată, suntem o singură familie. Candidatul la care ţinem noi este. Yuri Moral Majority Durex.

Arthur citi cu mai multă atenţie fişa lui.

— Las-o-ncolo, spuse Jim. Ţi-am spus că însemnările astea nu au importanţă. Nu-mi amintesc unde am pus codul din care să scoatem datele semnificative. Dar nu contează. Ceea ce vreau eu să ştii e că voinţa lui Dumnezeu şi a Marelui Cocacolone cere ca noi să depunem toate eforturile aşa încât Yuri Moral Majority Durex să nu cadă într-o *debàcle* electorală. Mai sunt şase luni până la alegeri şi noi intensificăm aici la maximum misiunea noastră apostolică.

— E logic, zise Arthur. Totuşi nu văd, eu… ce-aş…

— Ia-o încet, dragul meu. Ţi-am spus acum câteva minute că nu eu, ci Biserica Catolicocacolică are să te poată ajuta foarte lesne să găseşti exorcisme televizive de practicat. Dar Biserica Catolicocacolică acţionează supusă divinei şi cocacolicei voinţe de Sus, şi pentru ea, înainte de

orice, trebuie să facă totul.

— Vrei să spui că Biserica Coca… hm, Catolicocacolică ar putea să mă ajute dac-ar voi, dar că n-o va face, pentru că *nu vrea*?

— Nu. Vreau pur şi simplu să-ţi spun ca Biserica Catolicocacolică va veni în ajutorul tău dacă şi tu vei veni în ajutorul ei.

— Am înţeles. Din respect pentru credinţa mea în Programator până acum nu m-am botezat cu anafură şi coca cola, dar acum va fi cazul să vin în întâmpinarea binefăcătorilor mei potenţiali, luând parte la euharistia lor.

— Nu asta e problema, Arthur. Personal sunt foarte fericit că vrei să te împărtăşeşti cu trupul lui Cristos şi cu sfânta spumă a Marelui Cocacolone, pentru că sunt sigur că toate astea îţi vor dărui o mare pace sufletească şi stomacală, dar Biserica Catolicocacolică ar fi fericită să primească de la tine un semn de gratitudine mai potrivită cu nevoile sale actuale.

— Ce semn? întrebă Arthur, puţin contrariat.

— E vorba de o acţiune foarte nobilă, Arthur. Biserica Catolicocacolică îţi va procura toate lucrările pe care le vei pofti, cu condiţia ca tu, când vei intra în case ca să-ţi faci exorcizările *abuzive* asupra Televizoarelor, să te însărcinezi să dăruieşti şi nişte omagii clienţilor tăi.

— Ce fel de omagii?

— *Gadgets* ale Bisericii Catolicocacolice, firește, spuse Jim. Mici crucifixe, ostii neconsacrate mâncărurilor pseudobiotice, coca cola neconsacrată în bidonaşe şi sticluţe, iconiţe cu chipul Maicii Domnului Preacurata şi Fiului Domnului, şi iconiţe cu chipul lui Marilyn, râgâitoarea mamă a Fiului Marelui Cocacolone.

— Dar… *pot* s-o fac? Programatorul m-a lipsit de roluri privilegiate din Palimpsestul Său, e adevărat, dar a lăsat în mâinile mele Telecomanda… aşa că… nu ştiu…

într-un anumit sens ar trebui să mă simt încă puţin legat de Sfânta Mamă Televiziunea… şi să distribui *gadgets* ale unor biserici concurente…

— Telecomanda face din tine o persoană foarte utilă societăţii, Arthur, şi dacă… hm, Programatorul ar fi voit să te lase mai deoparte nu te-ar fi părăsit de tot.

— Asta e adevărat, a spus Arthur palid, dar, Jim, aici e vorba de curvăsărie religioasă!

— Arthur, viaţa este făcută din momente în care eşti pus în situaţia de a fi credincios propriilor idealuri şi din momente în care, ca să supravieţuieşti, este necesar să alegi unele compromisuri. Ştiu că mulţi sacerdoţi, uitaţi de Sfânta Maică Televiziunea, pentru a intra într-o reţea de *exorcisme abuzive* au trebuit să se afilieze la Agenţia Murd Asasini de Calitate şi să comită pe cont propriu una sau trei crime pentru orice exorcism efectuat. Tu eşti mult mai fericit. Nu trebuie să omori pe nimeni, ba dimpotrivă! Ai posibilitatea de a restabili umila speranţă de credinţă la agnosticii fără Dumnezeu şi fără Marele Cocacolone.

— Şi de unde să ştiu eu că aceşti clienţi ai mei vor fi toţi agnostici?

— Ai dreptate: Biserica Catolicocacolică va avea grijă să selecţioneze pentru tine numai clienţi agnostici.

— Dar mai există oare indivizi agnostici în Eleldeea?

— Există, există. Chiar dacă unii nu ştiu că sunt.

— Cum poate un agnostic să nu ştie că este?

— Există o grămadă de persoane care nu ştiu nici măcar ce înseamnă cuvântul „agnostic”, şi dacă vreunul din ei e agnostic este de la sine înţeles că nu ştie că este.

— Mi se pare un joc de cuvinte.

— Păi e un joc de cuvinte. Oricum, ai încredere în mine: nu va trebui să catolicocacolizezi pe niciunul care este cu teama Programatorului. Treaba ta va fi, desigur, într-un anumit sens curvăsărie religioasă, dar nicidecum o

autentică trădare. Singurul trădat, până acum, eşti tu. Sau poate greşesc?

— Hm, da... Mda... dar cum faci să fii sigur că niciunul din clienţii mei nu vor fi oameni cu credinţă în Programator?

— Arthur, Arthur, e *evident*. Oamenii cu credinţă în Programator se adresează sacerdoţilor oficiali, nu celor clandestini, şi cu atât mai puţin clandestinilor *abuzivi*.

— Da, aşa e, ce prost sunt!

— Eşti mai liniştit acum?

— Nu ştiu. Mă sperie gândul să duc viaţa asta pentru tot restul zilelor mele.

— Nu va fi pentru tot restul zilelor tale, Arthur. Când îţi va veni avizul pentru C.C.A.B.T. vei putea să-ţi reabilitezi poziţia de abuziv şi să devii doar un clandestin oficial.

— Dar nu voi putea scăpa niciodată de gândul la trecutul meu de *prostituat de credinţă*.

— Trecutul e trecut, Arthur, trebuia să priveşti înainte în viaţă.

— Trecutul e trecut doar când e trecut. Deocamdată acel trecut e viitorul.

— Nu-ţi complica existenţa, Arthur. Într-o zi, viitorul tău va fi trecutul tău şi tu vei fi rezolvat toate problemele.

— Nu e adevărat. Când tot viitorul meu va fi devenit trecutul meu mă voi găsi în faţa celei mai grele probleme ale vieţii mele: aceea de a muri fără speranţa redresării *imaginii* mele în Ziua Marelui Debut.

— Vei reuşi să mori oricum, Arthur, şi-ţi vei găsi pacea.

— Mulţumesc, răspunse Arthur sarcastic.

— N-ai pentru ce, răspunse Jim cu un surâs patern, fără să priceapă sarcasmul.

— Şi ce-o să fac cu pacea mea sufletească pe care n-am s-o mai regăsesc?

Jim îşi încreţi fruntea şi răspunse:

— Vei aştepta, precum noi toţi, revenirea paradisului Eden-MacDonalds, unde vom trăi pe vecie fericiţi şi mulţumiţi împreună cu Dumnezeu şi Marele Cocacolone, spuse el cu glasul cel mai firesc din lume.

— Ah, da, făcu Arthur cu ascunsă ironie. E cel mai bun lucru care mă îndeamnă să rămân în viaţă cât mai mult posibil.

— Aşa vreau să te aud vorbind, Arthur! interpretă greşit Jim. Plin de dorinţa de a trăi şi fără temeri de a înfrunta un lung viitor pământesc de trudă şi suferinţe, preludiu sacrosanct al unei următoare eternităţi de extaz. Fericiţi cei ce se chinuiesc, căci al acelora va fi…

— Nu te-am mai auzit niciodată proslăvind suferinţa, îl întrerupse Arthur.

— Eh, doctrina Bisericii Cocacolice este efectiv neutră faţă de temele suferinţei, dar fuziunea cu Biserica Catolică a dus-o la o confluenţă de valori. Bunul catolicocacolic, pentru a-şi concede sublima bucurie de a ingurgita Sfânta Băutură, nu se poate lipsi de a se cufunda deopotrivă într-o stare de suferinţă mistică. Citez după Evanghelia lui MacDonalds.

— Evanghelia lui MacDonalds? întrerupse din nou Arthur. N-am mai auzit niciodată pomenindu-se de ea. De unde vine asta?

— Misterul credinţei, spuse Jim. Ghearele Diavolului şi ale Pepsi-ului au lucrat de milenii împotriva omenirii, uneltind ca până şi Evanghelia după MacDonalds să rămână pe veci ascunsă, dar recenta uniune dintre Dumnezeu şi Marele Cocacolone a dat o grea lovitură Forţelor Răului, readucând la lumină preţiosul document. Citez din Sfânta Bibliacola, Evanghelia după MacDonalds (111, 5), Predica de pe Munte:

„Iisus şi Micul Cocacolino au urcat pe munte şi…”

— Un moment, întrerupse pentru a treia oară Arthur. Cine este Micul Cocacolino?

Jim se zgâi alb la faţă la cumnatul său.

— Arthur, Micul Cocacolino este fiul Marelui Cocacolone, coborât împreună cu Iisus pe pământul Eleldeei ca să-i salveze pe oameni.

— Iartă-mă, Jim. Am mărturisit deja că nu cunosc Evanghelia după MacDonalds.

— Te cred şi te iert, Arthur. Dar nu vei fi primit în Eden-MacDonalds dacă vei persevera în ignorarea Sfintei Scripturi. Spuneam:

„Iisus şi Micul Cocacolino s-au suit pe munte şi după ce s-au aşezat, discipolii lor s-au apropiat de ei. Atunci El şi El au deschis gurile ca să-i înveţe, şi au spus: Fericiţi cei necăjiţi căci vor fi mângâiaţi! Fericiţi cei care suferă de foame şi de sete, pentru că vor fi săturaţi cu hamburger şi coca cola! Fericiţi cei care sunt persecutaţi, pentru că ei vor moşteni împărăţia Eden-MacDonalds! Fericiţi cei miloşi, căci vor avea parte de milă! Fericiţi cei curaţi la inimă şi la stomac, pentru că îl vor vedea pe Dumnezeu şi pe Marele Cocacolone! Fericiţi suferinzii de cancer şi muribunzii, pentru că Sfântul Duh şi Fierberea Bulelor vor scăpa sufletele lor de trupurile infestate”.

— După cum vezi, Arthur, reluă cu ton de predicator Jim, eu… asta… hm!… nici nu-mi amintesc motivul pentru care îţi citeam din Biblialola.

— Nu importă, spuse Arthur. Mai degrabă spune-mi cum se termină Evanghelia după MacDonalds? Vreau să spun: Cristos este tot răstignii pe cruce, sau…? Şi ce sfârşit are… hm… Micul Cocacolino?

— Va trebui totuşi să frecventezi un curs seral intensiv de catehism, Arthur, spuse cu gravitate Jim. Potrivit Noii Evanghelii, Cristos moare tot pe Cruce. Micul Cocacolino are însă o moarte tot atât de oribilă. Trădat şi

el de Iuda (pentru alţi treizeci de dolari), e silit să se urce pe jos pe Golgota ducând în spinare un foarte greu baril de puturoasă Pepsi. La sfârşitul calvarului este silit, cu o pâlnie înfiptă în gură, să înghită cu încetul întregul baril de diabolic lichid, până când stomacul îi plesneşte, distrus de Blestemata Corozitate a Satanicei băuturi.

— Oh, ce moarte oribilă! comentă Arthur.

— Oribilă, dar necesară. Micul Cocacolino a murit pentru noi toţi cu supliciul barilului de Pepsi, pentru eliberarea Eleldeei de băutura lui Satan.

— Dar Pepsi continuă să existe, observă Arthur.

— Şi răul continuă să existe, i-o întoarse Jim, deşi Iisus a murit pe Cruce ca să salveze lumea de Rău. Lupta cu Satan şi Pepsi-cola lui poate fi câştigată numai când Eden-MacDonalds va domni din nou în Eleldeea.

— E logic, conveni, cam îndoit, Arthur. Există totuşi o asimetrie care nu-mi vine la socoteală. Simbolul principal al Bisericii Catolice a fost întotdeauna crucea, de fapt instrumentul de tortură al propriului martir. Biserica Cocacolică, în schimb, a celebrat întotdeauna *bidonul de coca cola*, şi niciodată… hm, *barilul de Pepsi*…

Jim s-a strâmbat şi şi-a dres glasul.

— Ei, între noi fie zis, nu e lucru simplu să schimbi simbolurile de la o zi la alta. Înainte de fuziunea cu Biserica Catolică, nimeni nu ştiuse niciodată nimic de existenţa Evangheliei după MacDonalds. Şi numai citind această Evanghelie s-a putut afla de existenţa, alături de Cristos, a Micului Cocacolino şi de patimile lui cu barilul de Pepsi. Pentru Biserica Cocacolică, Pepsi a fost *întotdeauna* Răul, dar înainte de revelaţia chinurilor cu barilul era vorba de un Rău *generalizat*, şi pentru reprezentarea cultului s-au folosit întotdeauna simboluri pozitive, ca *bidonul*. După fuziunea cu Biserica Catolică şi consecventa revelaţie a sacrificiului Micului Cocacolino,

Răul reprezentat de Pepsi a devenit *circumstanţial*, şi pentru acest motiv, şi nu – ca să fie clar – dintr-o raţiune politică, de omogenitate, cu spiritul care animează neofrăţescul „crez” catolic, s-a decis recent de a se substitui în simbologie bidonul de coca cola cu barilul de Pepsi. Simetria cu aripa catolică a Bisericii noastre Catolicocacolice va fi astfel, până la urmă, perfectă. Dar, cum spuneam la început, nu e aşa de simplu să schimbi simbolurile de pe o zi pe alta. Şi pentru asta în casele în care tu vei intra ca să execuţi exorcismele de care ţi-am făcut rost, tu va trebui ca, împreună cu crucifixuri, să duci şi mici bidonaşe cu cola, şi nu mici barile de Pepsi.

Jim se întrerupe şi face o grimasă. Este cu adevărat *periculos* să schimbi simbologia de pe o zi pe alta. Fără o adecvată campanie pregătitoare, a împrăştia pe oriunde barili de Pepsi ar putea duce la perversul rezultat de sporire şi nu de diminuare a consumului de Pepsi în Eleldeea, şi de a diminua, şi nu de a spori adorarea şi devoţiunea oamenilor pentru Binecuvântata Coroziune a Sfintei Băuturi.

— Da, şi asta e logic, comentă Arthur.

Chipul lui Jim căpătă o expresie de sublim extaz interior, buzele i se desfăcură într-un surâs inefabil, şi ochii, neclintiţi, cristalizaţi într-o inexpugnabilă privire către ceva care, sus, înaintea lui, nu exista decât în creierul său.

— Într-o zi, spuse inspirat, toţi oamenii, *toţi*, vor fi animaţi de Sfântul Duh şi de Clocotul Bulelor de Spumă. Fetele vor purta la o ureche un cercel cu *crucifixul*, iar la cealaltă un cercel cu *sticluţa de Pepsi*. Orice biserică, orice edificiu public, orice apartament din Eleldeea vor fi arhipline de crucifixuri şi de sticluţe de Pepsi, ca să poată toţi să-şi amintească de sacrificiul lui Cristos şi al Micului Cocacolino, ucişi pe Cruce şi cu Pepsi, morţi pentru ca noi

toţi să devenim mai buni şi să bem mai multă coca cola. Femeile bătrâne, îmbrăcate în negru, vor citi ore şi ore şi ore şi ore rozaliul, cântându-l după atâta rutină, prosternându-se cu toată evlavia în faţa icoanelor cu însângeratul Cristos pe cruce, cu faţa aplecată şi capul înţepat de spini, şi a icoanelor cu Micul Cocacolino, dolofan, cu viscerele lăbărţate şi pâlnia în gură sub barilul de Pepsi… Şi toţi vor urî şi se vor teme de Diavol şi de Pepsi, vor vedea prevestitoarele viziuni cu Preacurata Fecioară Maria şi cu Marilyn râgâitoarea, şi când Eleldeea va fi toată catolicocacolizată, Dumnezeu şi Marele Cocacolone vor anunţa împărăţia Eden-MacDonalds.

Arthur avu un fior care se termină cu un acces de tuse nervoasă. Jim Coke ieşi din starea sa de transă şi mintea îi reintră într-un univers mai concret.

— Înţelegi, deci, bine, dragă Arthur, în ce măsură misiunea pastorală care ţi-a fost dată de către Biserica Catolicocacolică depăşeşte definiţia de *prostitu ţie religioasă* cu care prejudecăţile tale te-au învăţat s-o dispreţuieşti. sau, oricum, să n-o apreciezi cu cuvenita obiectivitate.

Arthur îşi reţinu o strâmbătură, deoarece afirmaţia finală a cumnatului său i se părea chiar mai delirantă decât precedentul său zbor pindaric.

Oricare ar fi fost părerea sa despre toate astea, tot nu avea de ales. Trebuia să devină un prostituat al credinţei. Trebuia să se îndepărteze şi mai mult de ceea ce, spontan, îndrăznise să facă cu cerinţele etice pe care, până nu demult, le slujise. Transgresiunea era iniţial situată la un nivel pur mental, şi avusese forma de *îndoială*; se alimentase cu frustrarea de a nu-şi mai vedea imaginea consacrată de apariţia pe Sfântul Ecran şi ulterior se nutrise cu invidia faţă de cei care – chiar şi fără teama de Programator – se bucurau, în schimb, de

frecvente *imagini televizive*. Apoi transgresiunea prinsese putere, făcându-se concretă şi devenind şi mai gravă; îl repudiase pe Programator; îl blestemase; acţionase în mod blasfematoriu, acţionând Telecomanda în afara liturghiei şi pentru propria şi exclusiva sa satisfacţie. Şi acum se pregătea să-şi perfecţioneze trădarea şi să-şi sporească transgresiunea până la cele mai înalte culmi pe care le putea atinge. Să transmită în case Cuvântul Domnului şi Bula de Spumă Tentantă a Marelui Cocacolone, profitând de scuza că exorcizează Sfintele Ecrane, aflându-se astfel în ceea ce întotdeauna crezuse că este cea mai infamă situaţie posibilă, având să consfinţească, fără drept de apel, definitiva lui despărţire de Programator. Nu era o hotărâre uşor de luat. Dar nu era nicio hotărâre dificilă. Şi, de fapt, nu era o hotărâre. Nu avea de ales! Nu avea de ales! Sau, de ca să fie sincer cu el însuşi, de ales putea el, ceva… putea continua să destupe câte un closet din când în când… putea închiria orificiile sale vreunui excitat doritor de orificii ca ale lui… câte ceva de făcut se găseşte întotdeauna în vasta Eleldeea, dar Arthur n-avea poftă să fie sincer cu el însuşi ca apoi să se vadă nevoit să facă treburi care-i repugnau şi mai mult decât cea de prostituare a credinţei, şi aşa s-a convins că nu avea de ales şi s-a resemnat, fără prea multă tulburare, în faţa destinului pe care cumnatul său i-l oferea pe o farfurie de argint.

Când Arthur părăsi studioul lui Jim Coke, ştia unde şi când avea să execute următoarele sale exorcisme. Pentru câteva zile nu avea nimic de făcut. Se întoarse acasă şi fu pe neaşteptate conştient că avea o altă şi urgentă problemă, în faţa căreia preocuparea sa că trebuia să se dedea prostituţiei religioase a dispărut ca prin farmec. Era o problemă care avea de-a face cu glandele lui seminale.

Arthur se gândi: Dacă există ceva care să-i spargă ouăle unui bărbat, apoi sunt propriile lui ouă!

Nu era cea mai elegantă dintre modalităţile de a exprima o problemă ale cărei implicaţii şi ale cărei dedesubturi fuseseră dintotdeauna, pentru alte persoane, izvoare de inspiraţie poetică, instrument de plăcere sau, de-a dreptul, motiv de viaţă. Dar pentru Arthur testiculele proprii erau cea mai neplăcută dintre nenumăratele glande pe care Dumnezeu, Programatorul, Marele Cocacolone sau foiţele creatoare ale Evoluţiei le prevăzuseră în dotarea omului de sex masculin.

Cândva, Arthur fusese mândru de propriul său aparat reproductiv. Nu-l folosise niciodată ca să se reproducă, cum e prescris pe undeva pe hârtiuţa cu instrucţiuni ale propriului codice genetic, dar nu îl folosise pentru asta, ci se mulţumise să-l utilizeze pentru cealaltă, secundară, antiestetică şi cu nimic satisfăcătoare funcţiune de a evacua din corp scursorile de lepădat. Pentru câtva timp făcuse ceva pe care identitatea sa masculină îl considerase „o bună folosinţă” a aparatului său reproductiv. Această „bună folosinţă” consista, de obicei, în introducerea extensiunii erective a propriului aparat reproductiv într-o specială cavitate lubrifiantă, pe care nu la întâmplare Dumnezeu, Marele Cocacolone, Programatorul sau forţele creatoare ale Evoluţiei o situaseră într-o oportună zonă a oricării organism feminin. Odată efectuată introducerea, regulile „bunei folosinţe” a aparatului reproductiv cereau ca extensiunea erectilă masculină să se mişte obsesiv pentru o vreme înainte şi înapoi în cavitatea lubrifiantă feminină, ca şi când ar fi căutat nu se ştie ce anume, în timp ce, cei doi proprietari şi ex-gestori ai complementarelor organe reproductive (raportul de gestiune între ei şi între organele lor reproductive se invertise între timp) nu puteau face altceva, reduşi la

impotenţă intelectuală de incandescentele lor organe seminale, decât să se privească prosteşte în faţă, unul pe altul, în aşteptare ca funcţia în care erau angajaţi să-şi sfârşească propriul ciclu. Aceasta era îndepărtata amintire raţională pe care Arthur o avea despre „buna folosinţă” a propriului aparat reproductiv. Amintirea emoţională foarte rar mai ajungea la nivelul conştiinţei, după ce o neglorioasă stagiune de dureri sentimentale îl făcuse să ridice o barieră de cenzură mentală în jurul sferei emoţionale care-i produsese atâta suferinţă. Epoca în care Arthur practicase „o bună folosinţă” a aparatului reproductiv nu era îndepărtată în timp; era îndepărtată în minte, în mintea *sa*. Totuşi, a nega o necesitate nu înseamnă a o şi elimina. Şi Arthur era încă tânăr, şi ouăle lui în perfectă sănătate îl rechemau, din când în când, la satisfacerea acelei necesităţi. N-o făceau prea des. Arthur reuşise să se disciplineze să nu-şi amintească săptămâni întregi de existenţa lumii sexului. Dar când bomba hormonică se încărca peste un anumit nivel, exploda dintr-odată, spărgând cu aroganta sa violenţă orice barieră de cenzură şi dig de abstinenţă. Şi atunci, pentru Arthur, era vai şi-amar.

Arthur abia se întorsese, după ce căpătase a nu ştiu câta masă de la sora lui, Katherin, şi după ce se întreţinuse constructiv cu cumnatul său Jim, când, chiar înainte de a-şi desface nasturii de la pardesiul său impermeabil, a început să tremure şi în mintea lui au apărut viziuni de picioare, ţâţe, cururi şi pântece feminine. Arthur şi-a scuturat cu îndârjire capûl, plesnindu-se de mai multe ori cu palma peste frunte, sub lobul frontal drept, sperând că era vorba de un fenomen trecător. Imaginile se pierdură şi încetă să mai tremure. Urâtă chestie! Încercă să-şi recheme în memorie amintirea castanului agresiv care-l strangula, ca să aibă un motiv mai puţin sexual ca să gâfâie. Efectiv,

fiorul care-i trecu pe şira spinării a fost de un alt gen decât sexual. Izbuti să-şi scoată impermeabilul. Apoi o halucinaţie olfactivă i se instală în creier-într-o rapidă succesiune – mirosuri de piele, de păr, de gură şi de vagin feminin. A fost atroce. Clănţăni într-o instinctivă căutare de carne feminină, dar cavitatea sa orală rămase plină doar de o inutilă salivă. Muşca aerul. Pentru o clipă rămase din nou singur. Apoi viziunea din spate a unui superb trup gol de femeie se materializă înaintea ochilor lui; la câţiva centimetri doar… mâinile bâjbâiră prin aer până când o halucinaţie tactilă nu-i îngădui să-i înhaţe şoldurile şi să-i tragă brutal tentantul curuleţ spre propriul pubis. Simţi o plăcere intensă. Halucinaţia nu dispăru dintr-odată. Îşi pierdu încet-încet consistenţa. Încercă s-o prelungească, dar trupul de femeie dispărea implacabil şi mâinile lui Arthur nu mai reuşeau să simtă carnea.

Gâfâind tot mai tare, Arthur se trase până lângă un dulăpior, din care scoase o oglindă, şi îşi călcă jurământul de a nu se mai uita la propria imagine reflectată. Obrajii îi erau învăpăiaţi. Ochii pakistanezi, zgâiţi cum erau, păreau că vor să abandoneze acele orbite cărora nu le aparţineau. Şocul de a vedea propriii ochi mai neliniştiţi decât orice ochi pakistanezi îi îngădui lui Arthur un scurt răgaz după propria şi neaşteptata obsesie sexuală. Dar era o uşurare efemeră. Acum digul fusese rupt, instinctele sale de nereţinut. Arthur era pentru încă o dată condamnat să se aventureze într-un *fast-sex*.

Acceptând ideea că la fiinţa umană există libidoul, pentru un bărbat, şi Arthur *era* aşa ceva, există variate modalităţi de a-l excita sau de a-l îndruma.

Mulţi bărbaţi rezolvă problema potrivit celei mai vechi tradiţii, făcând, cu o femeie, „o treabă bună” pentru propriul aparat reproductiv.

Nu puţini bărbaţi recurg la un sistem analog şi de

tradiţii la fel de vechi, la care unica variantă faţă de precedentul exemplu constă în folosirea, în locul femeii, a unui bărbat.

O a treia variantă, nu mai puţin antică decât celelalte două, constă în folosirea animalelor, de preferinţă oi, capre, găini şi vaci.

A patra variantă, destul de recentă, se caracterizează prin folosirea de plante domestice, cum ar fi *orhideea beona*, salcia regulantă, bambusul sugător, alga masturbatoare.

A cincea variantă refuză asemenea progres pentru regresul la Autosexualitatea Manuală Adolescentină, în care se mimează, în improvizata cavitate digitală, un apucător vagin imperativ.

Consumate strategiile – cum să le spunem? – „naturale” ale exercitării libidoului, rămân numeroase posibilităţile de a te orienta în activităţi simbolice.

Cea mai puţin simbolică dintre proceduri prescrie folosirea unor păpuşi gonflabile termice, întreprinzătoare funduri şi vaginuri automate de gumă şi *pornochips*, mucoase falofage în bare orgasmice computerizate.

Cea mai simbolică dintre asemenea proceduri priveşte sublimarea libidoului în activităţi creatoare sau artistice sau într-o exasperantă activitate fizică (sport agonistic, dans) sau mentală (studiul, jocul de şah) sau în obsesia de a aduna bani sau a căpăta şi exercita puterea.

La mijloc găsim o eterogenă îngrămădeală de diferite strategii, cu toatele mai mult sau mai puţin provenind de la modele culturale.

Există bărbaţi al căror libido explodează dacă ating sau miros lenjerie intimă feminină.

Există bărbaţi al căror libido explodează dacă ating sau miros lenjerie intimă purtată de câinele propriei şi tulburătoarei vecine de apartament.

Există bărbaţi al căror libido explodează dacă sunt loviţi de alte fiinţe umane, sau animale, sau biciclete conduse de doamne bătrâne cu chiloţi de dantelă.

Există bărbaţi al căror libido explodează când văd cum se cuplează alţii, fie cuplaje între fiinţe umane, fie între animale sau plante domestice dresate.

Există bărbaţi al căror libido explodează jucând video-jocuri sau jucând la pornomonopoli sau asistând la şedinţe de spiritism.

Există bărbaţi al căror libido explodează în timpul şedinţelor de psihanaliză.

Există bărbaţi al căror libido explodează la vederea unui cadavru cald încă, sau unui cadavru deja rece sau unui cadavru pe jumătate în putrefacţie sau chiar la vederea unui schelet.

Există bărbaţi al căror libido explodează doar înaintea unei indigestii provocate de alimente specifice şi foarte periculoase pseudobiotice.

Există bărbaţi al căror libido explodează doar venind în contact tactil sau olfactiv cu o mare cantitate de fecale umane feminine, sau de fecale umane masculine, sau de fecale animale feminine, sau de fecale animale masculine, sau de fecale sintetice „Johnsonshit” („*nu neglijali coprofilia dumneavoastră*! *folosiţi numai Johnsonshit*! *căcatul de marcă pentru persoanele EXIGENTE*!”).

Există bărbaţi al căror libido explodează numai în timpul recitării unor formule magice sau mantra autohipnotice sau rugăciuni religioase sau păgâne sau scurile.

Etcaetera, etcaetera, etcaetera.

Există, în sfârşit, bărbaţi ca Arthur, al cărui libido explodează frecventând un *fast-sex*.

29

Răcorit de o uşoară briză crepusculară, Arthur

Twenty de Bruine Halfzwaar îşi scoase impermeabilul pe care şi-l pusese din nou şi întoarse capul – cu circumspecţie – în toate direcţiile, asigurându-se că nimeni din cei care-l cunoşteau nu trecea în momentul acela pe stradă.

Apoi intră cu pas hotărât în *Lubricum Luridum*, *fast-sex*-ul cu firmă strălucitoare ale cărui servicii se obişnuise să le aprecieze.

Plăti intrarea, prăpădind ultimii bani pe care reuşise să-i obţină tot de pomană, pentru mâncare, de la sora lui. Apoi, fără să ezite, intră cu paşi mari în sectorul bărbaţi.

Fast-sex-w 1 era foarte încăpător, mai ales sectorul bărbătesc, pentru că erau nenumărate diferitele experienţe care se ofereau şi nenumăraţi clienţii care deveniseră sclavi. Exista, firește, şi sectorul femei, precum şi cel animalo-vegetal. În acesta din urmă proprietarii de animale sau plante domestice în călduri îşi conduceau propriul câine lăţos excitat, sau propriul *ficus ejaculam* înflăcărat ca să-şi satisfacă pulsiunile lor mai mult sau mai puţin naturale.

În sectorul bărbătesc, Arthur traversă amplul *gineforum*, trecu nepăsător pe lângă atrăgătorul *ginodrom* şi intră pe uşa *Centrului de Plăcere Sinestezică*.

Mai târziu avea, ca de obicei, să-şi amintească felul cum se răsucise printre convingătoarele holograme care pâlpâiau într-un roşu de infern, ale căror inexistente poate plasmatice îl mângâiaseră alintător şi-l excitaseră cu adevărat, pregătindu-i mintea pentru plăcuta, dar puternica, traumă a colosalului orgasm, care în puţină vreme avea să aibă loc.

Avea să-şi amintească neţărmurite spaţii care-l înconjurau, peisaje mirifice cum nu şi-ar fi putut închipui niciodată, o întreagă lume în jurul lui, lume în care el era şi se simţea unicul şi necontestatul stăpân.

Totul sta şi exista în funcţie de el. Totul şi, natural, *nimic*. Pentru că, în realitate, Arthur nu-şi dădea seama că se afla în realitate vârât într-o cabină puţin mai mare de un metru pătrat, pradă invizibililor şi inodorilor vapori hipnotici pe care la intrarea sa în *Centrul de Plăcere Sinestezică* îi inhalase sistemul său nervos. Vecini cu el, sute de alţi bărbaţi umpleau, neştiutori ca şi el, tot atâtea cabine înguste. Fiecare cabină genera un foarte complex câmp electromagnetic, în măsură de a interfera cu precizia unui robot chirurg elveţian în activitatea cerebrală a celui care era în cabină. Mecanismul interferenţei acţiona, *probabil* (se spunea că nicio fiinţă omenească nu ştia cu exactitate cum mergea chestia aia, deoarece la proiectarea şi la realizarea tuturor acelor aparate necesare participaseră nişte computere), pe baza unui evoluat raport de *feed-back* – adică de reacţie inversă; cu ajutorul câmpului electromagnetic, cabina înregistra anumite stări mentale ale creierului propriului oaspete, lua act de ele, le alterna cum se cuvine, le implanta în creier în locul stărilor mentale precedente, apoi lua procesul de la cap. Orice ciclu dura o fracţiune infinitezimală de secundă şi, de fiecare dată, modificările interferate erau minime, ca să se poată optimiza procedura de *feed-back* şi să fie înlăturate surprizele neplăcute. *Centrul de Plăcere Sinestezică* trebuia să producă doar plăcere, propriilor clienţii, nu şi neplăcute şi neprevăzute surprize. Alături de Arthur, deci, sute de alte persoane în extaz visau fiecare o lume numai a lui, unde dorinţele mărturisite şi cele nemărturisite se risipeau înainte de-a se fi formulat, şi toţi erau în schimb chirciţi pe incomodele fotolii încastrate în îngustele cabine înghesuite în blocul compact care era *Centrul de Plăcere Sinestezică* al secţiei masculine din *fast-sex*.

Mai târziu, ca de obicei, Arthur n-avea să-şi amintească deloc că-şi întorsese propria gândire spre

ascunzişurile inconştientului, eliberând chiar şi pe cea mai de neîmpărtăşit exigenţă de-a sa, deschizând larg obloanele şi celor mai ascunse obsesii ale sale, care s-au revărsat – în formă de dorinţă – în afara minţii, pentru a intra apoi, în momentul imediat următor, în iluzoriile veşminte ale unei concrete Realităţi reparatorii.

N-avea să-şi mai reamintească, Arthur, tot mai palidele imagini ale lumii dedicate lui, scurgându-se prin toate părţile cu o crescândă repeziciune, în timp ce forma îndepărtată se apropia tot mai mult, căpătând o tot mai mare definire, pe care restul panoramei o pierdea în schimb.

N-avea să-şi mai reamintească universul scăpându-i peste tot cu o paroxistică accelerare, ca apoi să dispară, şi obiectul dorinţelor sale apărându-i pe neaşteptate în faţă, mare, imens, misterios şi inefabil, cum niciun alt lucru din lumea reală n-ar putea fi cu adevărat.

Arthur n-avea să-şi mai aducă aminte că avusese o sublimă conştienţă de existenţa în faţa lui a unui *zkjpschaeò*… că nici nu are sens să-i dau un nume pentru că acel „lucru” nu avea nume, nu exista decât în mintea sa, era încarnarea oricărei necesităţi proprii reprimate, a oricărei obsesii oculte de-a lui.

N-avea să-şi mai amintească acea formă absurdă, de descris poate doar ca o încâlceală de picioare cururi pântece guri şi sâni feminini sau poate ca un umflat instrument orgiastic extraterestru, sau poate ca o secvenţă cu femeile pe care nu le avusese niciodată, sau poate cu cele pe care le *avusese*.

N-avea să-şi mai aducă aminte că obiectul dorinţelor sale poseda – în mintea sa – contururi nete pe care niciun ochi nu le poate distinge, parfumuri îmbătătoare pe care niciun nas nu le poate mirosi; că emitea sunete dulci pe care nicio ureche nu le poate auzi; şi că, atunci când

„lucrul” a venit în contact cu el, oferea senzaţii tactile pe care nicio piele nu le-ar fi putut sesiza.

N-avea să-şi mai aducă aminte, Arthur, ce s-a petrecut în mintea lui când el şi „lucrul” acela s-au contopit într-o singură făptură.

Arthur n-avea să-şi mai amintească nimic din experienţa sa. Dar pentru câteva zile avea să simtă o deplină senzaţie de bunăstare interioară. Apoi bunăstarea avea să se risipească, şi abia după o lună neprevăzuta reexplozie a pomohalucinaţiilor lui i-ar fi reamintit dependenţa lui de sclav şi el n-ar mai fi putut evita să se întoarcă la *fast-sex*.

Cinci minute după ce intrase, Arthur ieşi din edificiul *fasi-sex*-ul*xi* asudat tot şi cu un zâmbet tâmp lipit pe faţă. Acum finanţele lui erau la zero absolut, şi dacă sora lui ar fi încetat să-l măi omenească cu mesele, ar fi fost prăpăd. Nu avea să înceapă să-şi câştige viaţa ca prostituat al credinţei decât peste cel puţin două săptămâni.

30

UNELE LĂMURIRI DESPRE MODA „FAST”.

Fast-sex-ul, unde Arthur era sclav, era una dintre manifestările modei, /*ast*” („rapid”) care domnea în Eleldeea. Povestitorii de Basme spuneau că pe vremuri existase o instituţie alimentară numită *fast-food*, de unde îşi trăsese existenţa moda „fast”. Dar legendele, cum se ştie, trebuie ascultate cu precauţie, mai ales dacă cei care le spun sunt Povestitorii de Basme. Existau însă mulţi indivizi care integrau asemenea basme în propriul *Weltanschauung*, şi vorbele lor puteau, prin urmare, să capete nuanţe destul de ciudate. Pedro Veryhappydent Etc. era, de exemplu, un individ înclinat spre asemenea tendinţe şi, în timpul discuţiilor lui cu Arthur, cel puţin într-o ocazie, îşi uimise interlocutorul referindu-se la ceva care nu există decât în fabulele Povestitorilor (Pedro citase

„Antichitatea”, deşi Arthur ştia că exista numai Epoca Modernă).

În Eleldeea *fast-food*-urile nu existau. Nu se putea ingurgita prea repede indigesta mâncare pseudobiotică fără să nu te sufoci.

Dar exista însă moda „Fast”.

Iată, mai departe, unele dintre principalele aplicaţii concrete ale modei „Fast”.

— *Fast-sex* (sex rapid). Deja descris în capitolul precedent.

— *Fast-smoke* (fumalrapid) în care, la preţuri avantajoase, se putea beneficia de un minut de intens *aerosol* pe bază de catran, nicotină, 2666 de alte substanţe nocive şi chiar un pic de oxid de carbon ca să-i dea niţel gust. Vizitând un *fasl-smoke* o dată sau de două ori pe zi puteai să stai în tot restul zilei fără să fumezi.

— *Fast-W.C.* (closet rapid), în care, la preţuri avantajoase, scârboase instrumente pneumatice aspirau foarte rapid prin nişte sonde ceea ce altfel ar fi cerut mult mai mult timp ca să iasă din corp pe cont propriu. Utile pentru a evita defecarea temporară prin lungi şederi pe closet, indicat pentru sindromurile de retenţie fecalo-urinară, şi de-a dreptul *indispensabil* pentru frecventele cazuri când nu se găseşte un instalator sanitar pentru a destupa propriul closet înfundat de câlţoasele fecale pseudobiotice.

— *Fast-sleep* (somn rapid), în care, la preţuri avantajoase, te sculai după trei ore de somn. Plătind un suprapreţ, puteau să-ţi toarne în cap şi o găleată de apă îngheţată după două ore. Foarte practic pentru cine nu are timp de pierdut ca să doarmă, şi mai util pentru cine nu a plătit taxa pentru *odihnă* şi nu se poate odihni în propriul pat, *indispensabil* pentru orice masochist care *nu* se respectă.

— *Fast-advertising* (publicitate rapidă), în care, la preţuri avantajoase, folosind cu îndemânare tehnici evoluate de rezonanţă magnetică (asemănătoare cu cele folosite în *fast-sex*), îţi impresionau neuronii anumitor straturi encefalice cu un condensat de publicitate de orice tip. Trei minute într-un *fast-advertising* erau suficiente ca să-ţi imprime pe creier *jingles* şi *slogans* pentru mai multe luni. Util pentru a combate eficienţa mintală, eficace în coborârea valorilor de conştienţă ambientală, *indispensabil* pentru a te înzestra cu un confortabil gol în cap.

— *Fast-comunication* (comunicare rapidă), în care, la preţuri avantajoase, în mai puţin de patru minute, prin stimulări electromagnetice ale unor potrivite arii encefalice, era condensată iluzia perfectă a unei „tipice serate cu prietenii umblând prin localuri". Halucinaţia era completată cu vizite la discoteci, panicoteci, panteci, enoteci, ginoteci, androteci, androginoteci, etceroteci, etceteroteci… şi cu o mare varietate de discuţii nu tematice, ci reconfortante. După o consumaţie într-un *fast-comunication* puteai petrece o săptămână evitându-ţi prietenii, fără să te simţi singur.

— *Fast-life* (viaţă rapidă), în care, la preţuri avantajoase, te urcai într-un vagon pe şine, care se învârtea *mereu* în cerc, cu o viteză foarte mare, şi care, desigur, nu ducea nicăieri. Te puteai urca în vagon (care se învârtea *mereu*), sărind în el din nişte căruţe anume pregătite, care se apropiau la fiecare tur pentru a încărca şi descărca pasagerii. În *fast-life* nu se făcea nimic însemnat, doar că aşteptai să cobori. Nu e prea clar la ce servea acest *fast-life*. Dar *orice*, *fast-life* era întotdeauna plin, şi dintre toate aplicaţiile modei „Fast", din raţiuni obscure, era cea mai căutată de lume.

În săptămânile care au urmat, Katherin n-a refuzat niciodată să-i dea fratelui său de mâncare. De când Arthur se certase cu propria Credinţă, încetase de a-şi chinui sora cu discursurile sale despre Palimpsestul Programatorului şi despre Ziua Marelui Debut, şi prezenţa lui devenise mai puţin plictisitoare. Katherin se arătase dispusă să i-o accepte cu mult mai multă bunăvoinţă decât o făcuse mai înainte.

Zile în şir, Arthur sta în faţa Televizorului, folosind acum fără nicio preocupare blasfemia de a folosi Telecomanda pentru a schimba imaginile după propria ilegitimă voinţă.

Odată, când à petrecut la Televizor optsprezece ore în şir, a rămas atât de năucit, încât, ieşind după câteva ore, a uitat să-şi mai pună haine normale peste costumul de Om Păianjen pe care îl purta de obicei pe el. Doar un cârd de copii care-i cereau autografe l-a făcut să-şi dea seama de asta şi l-a obligat să se întoarcă degrabă acasă, mai înainte ca vreun nenorocit de răufăcător să-l surprindă aşa şi să se vadă silit să asculte de un inconştient şi necontrolat reflex de a se repezi la el să-l doboare.

Nu simţi dorinţa de a se întoarce la *fast-sex*, şi nici carnalele sale obsesii nu-i ieşiseră din ascunsele cotioane ale inconştientului, unde domiciliau în aşteptare tăcută ca proxima conjunctură hormonală să le facă să explodeze. Într-o zi, se gândea de fiecare dată Arthur, trebuie o dată pentru totdeauna să rezolve în vreun fel problema delăsării sale şi să se echilibreze sexual cu femei adevărate şi nicidecum cu *fast-sex*-ul. De altfel, supunându-se îndelung la *fast-sex* putea căpăta o periculoasă obişnuinţă, şi Arthur nu ignora că parţial îi şi era victimă. Creierul uman este foarte adaptabil, şi, obişnuindu-l cu complexe şi intense activităţi mentale ale sferei sexuale numai ca răspuns la puternicele inducţii impuse de *fast-sex*, cu timpul se

întâmpla ca mintea lui să deprindă a considera *normală* o asemenea dinamică sexuală, şi *anormală* orice altă procedură alternativă de a trăi propria sexualitate. Continuând să frecventeze *fast-sex*-urile era absolut sigur că întoarcerea la „buna folosinţă” a propriului aparat de reproducţie n-armai fi fost considerată ca reală – şi deci normală – de către creier. Arthur se temea să nu fi trecut cumva pragul acela. În rarele ocazii în care se gândea la asta se cutremura, temându-se de eventualitatea de-a se pomeni complet dezinteresat, inactiv şi impotent în faţă, de altfel, irezistibilelor atenţii ale vreunei zeiţe a sexului în carne şi oase. Ca în toate obişnuinţele cu ceva – fie ele un drog, o deprindere, o convingere, un model de referire sexuală – era un moment în care identificarea *sex-fast-sex* nu mai era reversibilă, în care inerţia pe care creierul trebuia s-o depăşească pentru a se reprograma pe modele alternative era excesivă. Şi chiar dacă se gândea rar, Arthur era conştient de propria dependenţă de *fast-sex* şi era *sigur* că avea să dea peste probleme când se va întâmpla să aibă din nou de-a face cu o femeie adevărată în pat. De ceea ce nu era el sigur – şi asta îl chinuia din când în când – era dacă reuşise sau nu să depăşească această limită, care-i împiedica întoarcerea. Îndoiala era foarte chinuitoare, şi, astfel, Arthur aproape întotdeauna *o da deoparte* şi nu se mai gândea la ea. Mai degrabă folosea de fiecare dată vremelnica expresie mentală „o bună ocazie” pentru a-şi rezolva într-o zi problema sa de relaţii sexuale *cu fast-sex*-ul şi nicidecum cu femeile adevărate. În cele două săptămâni care au urmat după vizita la *fast-sex*, acea „bună ocazie” s-a prezentat foarte repede în mintea conştientă a lui Arthur doar de două ori. Şi pentru un total de şase minute.

Celelalte zile, Arthur şi le-a petrecut jucând şah şi tetris cu computerul, pierzând, firește, şi întotdeauna

pentru un fleac. Jocurile pe computer care au cel mai mult succes sunt cele în care pierzi întotdeauna dintr-un fleac.

Într-o după-masă, avu chef să încerce nişte exerciţii de *training autogen*, un antrenament pe care un manual îl prescria celor care, slujind cultul maladiei, voiau să termine cu propria sănătate. Arthur şi-a pierdut multe ore contractându-şi stomacul în speranţa de a-şi provoca, în sfârşit, gastrita pe care o dorea atâta, dar seara a trebuit să se resemneze să constate că reuşise doar să-şi întărească muşchii abdominali. Tot acest exerciţiu, de altfel, îi pricinuise o mare poftă de mâncare. A aruncat manualul de *training autogen* şi s-a dus să mănânce la sora lui.

În obsesia de a-şi pricinui, cu orice preţ, un cât de mic rău fizic, s-a apucat din nou să fumeze. A ales ţigara „Cancer”, pe care publicitatea o prezenta ca pe cea mai periculoasă de pe piaţă. Emblema „Cancerului”, care apărea foarte arătoasă pe pachetul argintiu, era un craniu cu o pălărie de *cow-boy* pe cap şi ţigara aprinsă între dinţi. Pe laturile pachetului, în cursive, era scris: „CANCER STRONG” „Very Radioactive Blend Tobaccos „Conţinut mediu: nicotină mg 10; condensat mg 35; poloniu 210 mg 2”.

De când e lumea lume, două săptămâni trec destul de repede; pentru asta e nevoie doar de două săptămâni; şi va fi nevoie de două săptămâni pentru treaba asta (*numai* sau *neapărat* două săptămâni), atâta timp cât cineva nu inventa o maşină a timpului care să complice lucrurile. Aplicând aceleaşi criterii, se va putea afirma că şi zece secunde (dacă între timp n-au să inventeze maşina timpului) vor consuma întotdeauna zece secunde ca să treacă. Vom susţine asta sus şi tare. Dar siguranţa noastră în această privinţă nu modifică faptul că există spaţiu, în univers, pentru scandaloase excepţii, cum Arthur nu va

întârzia să descopere. În anumite condiţii (şi fără ca vreun oarecine să fi trebuit, preventiv sau posteriori, să se însărcineze cu inventarea vreunei maşini a timpului), zece secunde pot dura şi zece ani, cu o secundă mai mult sau mai puţin, cu un an mai mult sau unul mai puţin.

32

Cele două săptămâni trecuseră în timpul afectat celor două săptămâni exacte (concepţie temporală terestră, fireşte).

În ziua următoare, Arthur trebuia să-şi înceapă propria nouă activitate ca prostituat de credinţă. Avea să se ducă în casele unei clientele selecţionate cu grijă pentru el de către Oficiul de Achiziţionat» Credincioşi al Bisericii Cocacatolică, şi după ce exorciza efectiv Televizoarele cu Telecomanda sa, ar fi lăsat în urmă, în fiecare casă, diferite *gadgets* ca omagiu, adică acele uşoare urme de Clocot ale Bulelor de Spumă ale Sfântului Duh care – potrivit regulilor prognosticate de statistică – ar fi adus, după aceea, Bisericii un anume procent de conversiune.

Arthur se întorcea acasă după o vizită la un oculist clandestin (oculiştii legali refuzau să intervină în vreun mod asupra ochilor care nu aparţinuseră încă de la naştere proprietarului lor, sau interveneau nu fără să ceară o plată înzecită, pe care Arthur nu şi-o putea permite). Noii săi ochi pakistanezi nu aveau nimic care să nu meargă bine, ci dimpotrivă.

Dar nu era fără rost să-i supună din când în când, măcar la început, unor controale periodice. Şi întrucât Arthur nu dispunea de bani, oculistul acceptase drept plată să-i corecteze cu Telecomanda contrastul prea slab al Sfântului său Ecran. Îşi lăsase chiar ceasul în gaj, dar avea să i-l restituie în momentul când Arthur avea să-i facă treaba.

Ajuns în apropierea edificiului în care era locuinţa sa,

Arthur a observat, într-o îngrăditură, un copac singuratic, a cărui existenţă n-o remarcase până atunci. Desigur, întotdeauna ştiuse cumva că în punctul acela era un copac, dar nu-şi dăduse niciodată seama că e vorba de un *plop cerşetor*. Picături de răşină asemenea lacrimilor îi şiroiau pe toată scoarţa, în timp ce trunchiul curbat emitea din când în când, cu uşoare contracţii, nişte pufnituri de aer care răsunau ca tusea unui tuberculos. Lui Arthur i-a fost milă de el (dacă l-ar fi văzut proiectanţii copacului ar fi rânjit satisfăcuţi) şi a dat să bage mâna în buzunar după ceva mărunţiş ca să-l pună în talemi-casă de bani atârnat cu umilinţă de o ramură care părea să se rupă (în realitate foarte robustă, încât ar fi fost imposibil să-i smulgi cheta). Apoi şi-a amintit că n-are un ban şi, după un iraţional şi deci inutil gest de scuză faţă de arbore, a plecat mai departe spre locuinţa sa.

În faţa casei s-a oprit cu o strâmbătură de neplăcere. Pe faţadă, iedera se căţăra până aproape de fereastra lui.

— Gata cu căţăratul! o obrăznici Arthur, mâniat.

Iedera s-a supus.

Dar Arthur era tot la fel de supărat. Trebuia să i-o repete prea des ca să nu se mai caţere atâta. El nu voia ca iedera să seurce până la apartamentul lui, umplându-i casa cu umezeală şi cu fum. Îşi notă în cap să se plângă, pentru a nu ştiu câta oară, la prima reuniune a locatarilor.

Iedera, care renunţase să se mai caţere, îşi consolida aderenţa de zid, apoi îşi aprinse o ţigară.

Când locatarii hotărâseră să cumpere o iederă domestică, ca să înfrumuseţeze faţada blocului, Arthur votase pentru o specie nefumătoare, dar fusese în minoritate. *Iedera fumătoare* fusese preferată, fiind la modă. În afară de asta, oferea chiriaşilor fumători avantajul să poată, în caz de necesitate, să se apropie de fereastră s-o tapeze de o ţigară. *Dezavantajele iederei*

fumătoare erau, firește, costul țigărilor cu care era alimentată (ca să trăiască, *iedera fumă*toare *trebuia* să fumeze; se dobândeau astfel imense beneficii pentru industria de tutun), și fumul, care timp de douăzeci și patru de ore pe zi dădea buzna în fiecare cameră unde rămăsese fereastra deschisă.

Scuturând din cap, Arthur a lăsat iedera în plata Domnului, și a urcat scările de la intrare.

După ce au trecut două săptămâni de trândăveală și te pregătești să-ți reiei treburile, se poate întâmpla să împingi până la capăt propria trândăveală, golindu-ți mintea de orice rămășiță de activitate reflexivă și să-ți cobori tonusul muscular până la ultimele sale niveluri de inerție.

Astfel Arthur, fără nici măcar să prânzească, în casă neavând niciun fel de mâncare, de cum intră se culcuși imediat în poziție fetală în fotoliul lui uterin, în fața Sfântului Ecranv pregătit să înfrunte, în acel mod, restul ultimei sale zile de trândăvie. În câteva minute pleoapele i se dispuseră într-o stabilitate definitivă, închizându-se pe jumătate și acoperind partea superioară a irișilor lui pakistanezi. Respirația lui Arthur deveni mai lentă, iar metabolismul îi scăzu până la nivelul de bază. O encefalogramă ar fi relevat că activitatea lui mentală era acum mai asemănătoare cu cea onirică decât cu cea în stare de veghe. Dar Arthur nu doimea, și nici nu visa. Imaginile curgeau în creierul lui din afară și proveneau de la Sfântul Ecran. Degetul său apăsa din când în când pe tastele Telecomandei indicând Televizorului ordinea de schimbare a genurilor de imagini. Orice program, în Televizor, era o hune în sine, în care evenimentele se succedau într-o secvență logică până când Arthur apăsa o tastă și schimba lumea. Putea digitaliza pe Telecomandă orice fel de cifră, și fiecărui număr îi corespundea o hune,

o secvenţă logică de imagini, o plauzibilă decurgere de situaţii. Era un univers infinit, tăcut din atâtea lumi câte numere se puteau digitaliza pe Telecomandă. Era universul Eterului, Spaţiului, unde Programatorul domnea omnipotent… respiraţia placidă a lui Arthur deveni mai agitată; *nu trebuia* să se gândească la Programator! Nervos, Arthur se foi în fotoliul uterin. Îşi dădu seama că accelerase ritmul cu care apăsa pe tastele Telecomandei. Nu izbutea să nu se gândească la nimic. Erau cu adevărat infinite lumile din Eter? Ideea că ar fi fost infinite îl făcuse orgolios de propria Credinţă, înainte ca ea să-l fi părăsit, dar acum îşi dădu seama – era un prilej de spaimă. Oare ce-l preocupa? Poate că Infinitul îl sperie pe cel care se simte exclus din el… Până nu demult, Arthur se mulţumise, cu perspectiva de a vedea într-o zi propria imagine făcută nemuritoare în Ziua Marelui Debut. Cu acel prilej, el – sau mai degrabă *Imaginea* lui – ar fi fuzionat într-un tot deplin cu universul Spaţial, şi astfel avea să facă parte pentru totdeauna din Infinit. Dar acum… Ipoteza că Spaţiul ar fi fost *cu adevărat* infinit îl înspăimânta.

Metabolismul lui Arthur era acum cu totul altfel decât unul bazai. Sub hainele sale negre şi, mai ales, sub costumul de Om Păianjen, mici picături de sudoare începuseră să-i umezească pielea. Ieşise acum definitiv din poziţia fetală şi se mişca cu tot mai multă nelinişte în fotoliul uterin.

Până în momentul acela, Arthur, selecţionând programele (lumile?) cu Telecomanda, se mulţumise doar să folosească cifre până la o mie. Rareori i se întâmplase să digitalizeze numere mai mari, chiar dacă ştia că asta e cu putinţă. Dar acum era cazul să facă unele experimente.

Studie un minut Telecomanda, apoi apăsă succesiv câteva taste, făcând numărul 333.942. Pe Sfântul Ecran apăru o scenă de luptă între *cow-boys* şi indieni. Văzuse

asemenea scene şi cu numere mai mici. Oricum, numărului 333.942 îi corespundea efectiv un program.

Numărul următor fu 1.367.915.888. Pe Sfântul Ecran apăru reclama unei mărci de prezervative „Starlove”.

La numărul 363.149.000.044.716.242.026. apărură nişte desene animate.

I-au trebuitmai multe minute până când a digitalizat întreg numărul 501.456.999.010.000.000.000.306.484.000.256.582.000.813.310.000.000.790.312.585.992.293.759.039.670.039.000.714.181.313. dar, după aceea, pe Sfântul Ecran, stufosul amestec ele sexe şi membre umane a unei *porno-soap-opera* i-a confirmat că şi unui asemenea număr îi corespundea un program, şi, deci, o lume. Ajuns aici, nu era ilicit să presupui că numărul lumilor din Spaţiu putea să fie cu adevărat *infinit*. Dacă existau programe până la acea megacifră de circa 50 miliarde de miliarde de miliarde, de ce n-ar fi putut să fie şi până la *oricare altă* cifră? Arthur socoti oportună o altfel de probă. Studie cu şi mai mare atenţie Telecomanda. Se puteau efectua şi multiplicaţiile şi potenţele. Cifra ultimului program selecţionat era încă în memorie. Arthur o multiplică de trei ori printr-un factor de aproape tot atâtea zerouri, şi a ridicat apoi produsul la puterea lui însuşi. Nu mai văzu cifra care rezultase. Ea a început să se desfăşoare cu o viteză nemaipomenită pe micul ecran montat pe Telecomandă, dar, după zece minute, era deja prea lungă ca să poată apărea toată, şi Arthur îşi pierdu răbdarea. Întrerupse vizualizarea numărului şi îndesă butonul de selecţie a programelor. După un scurt moment de pauză, pe Sfântul Ecran apărură nişte animale ciudate care îndeplineau acţiuni de neînţeles. Probabil un film de ştiinţă-ficţiune. Părea chiar că nu exista nicio limită la cantitatea de lumi care populau Spaţiul.

Anxietatea cedase locul curiozităţii. Infinitul îl sperie pe cel care se simte exclus din el… dar asta numai la început. Apoi se vârî curiozitatea, şi infinitul îmbrăcă un farmec cu totul nou.

Dar erau multe moduri în care Arthur putea să-şi satisfacă curiozitatea. Putea să continue să selecţioneze diverse programe pentru tot restul vieţii sale, dar la ce i-ar fi slujii asta? N-ar fi văzut decât o infinitezimală fracţiune din lumile care se ascundeau în Spaţiu, puterea lui de înţelegere n-ar fi dobândit cine ştie ce avantaje, şi, fără îndoială, n-ar fi scăpat de-a se mai gândi la propria lui existenţă zădărnicită.

Cu toate astea el era curios.

Studie profund Telecomanda. Se puteau face multe alte lucruri, pe care până atunci el nici nu le luase în considerare, din respectul pentru acel tabu care-l împiedica să folosească în mod profanatoriu instrumentele Sfintei Mame Televiziunea.

La început, încercă să selecţioneze un număr fracţionar, la întâmplare: 7, 87911. Pe Sfântul Ecran se schimbă încă o dată imaginea. Apoi făcu o mică modificare numărului precedent, făcându-l să devină 7, 87911. Programul se schimbă din nou pe Ecran. Încercă să mute virgula: 78, 7911. Alte imagini se arătară în Televizor. Lui Arthur i se păru că Eterul era tot mai infinit.

Apoi Arthur avu o idee, şi selecţionă numărul 7, 5 *periodic*, adică 7 urmat de o virgulă şi de o cantitate infinită de 5. Apăru imaginea unui copil negru gol, cu burta umflată, încercând să ofere un smarald unui domn blond îmbrăcat în explorator care-i dădea, în schimb, o cutie de coca cola. Nimic ciudat. Era unul din obişnuitele documentare.

Apoi Arthur comută pe program 199, 5 *periodic*. Era un „pomo” din seria C, dar falusul protagonistului,

încadrat în plin plan în exerciţiul grelei sale munci, era tatuat, în mod clar şi irevocabil, cu cuvintele „*Enjoy Coca Cola*”. Coincidenţă?

Pe canalul 55, 5 *periodic* se celebra chiar un ritual al Bisericii Cocacolice. Arthur înţelese astfel că pe orice program conţinând 5 periodic după prima virgulă avea într-un mod sau în altul ceva legat de coca cola.

Era o descoperire excitantă, dar… ce *sens avea*?

Biserica Cocacolică se unise de curând cu Biserica Catolică, nu cu cea Televizivă. De ce atunci acel privilegiu… care avantaja o credinţă *concurentă*? Poate că era un acord secret, pe care şi Arthur îl ignora… Asta explica într-un fel prezenţa pasajelor televizive în care Jim Coke era mereu pus în faţă… Dar… numărul 5 nu era unica cifră care, după virgulă, se putea repeta la infinit!

Arthur supuse analizei resturile numerelor de la 1 la 9, deci alte compoziţii periodice formate de mai multe numere (de exemplu, 1, 654 *periodic* = 1, 654654654654 etc…). Şi *mereu* găsi nişte constante, unele mai semnificative (ca aceea cu coca cola), altele aproape irelevante (de exemplu, toate programele cu 654 periodic după virgulă prezentau imagini voalate de un filtru „flou” – vaporos). Descoperise existenţa unei oarecare legături, în anumite cazuri, între un program şi altul, dar mărise, în loc să slăbească, grămada de întrebări care apăsau mintea sa. De altfel, acum, Spaţiul i se părea mai infinit decât oricând.

Arthur îşi băgă mâna stângă sub cămaşa neagră şi-şi scărpina costumul de Om Păianjen în dreptul şoldului drept. O *micoză domestică* se stabilise dintotdeauna pe partea aceea de piele şi când el uita, ca acum, s-o trateze cu un costisitor şi specific balsam, ea îl pedepsea cauzându-i mâncărimi. *Micozele domestice* erau o adevărată mină de aur pentru bilanţurile marilor industrii

multinaţionale de cosmetice.

Cu Telecomanda se puteau pune şi tot felul de probleme matematice. Dar cu ce scop? Ce ar fi putut scoate din asta decât o ulterioară infinitate de programe?

Îi veni o idee.

Cu puţin înainte, descoperise cum orice secvenţă infinită de numere după virgulă putea, într-un anumit fel, să fie cauza (sau simptomul?) unei reţele de legături între lumile din Spaţiu. Ce s-ar fi întâmplat dacă secvenţa infinită de numere, nu numai fundamental întâmplătoare şi steril repetate, ar fi fost…

Arthur nu se pricepea cine ştie cât la matematică, şi nu ştia cum ar fi putut descrie lingvistic puternica intuiţie care-i flutura prin cap. Aşa că, fără să mai zăbovească, combină pe Telecomandă formula pentru a calcula *PIgrec* (*π*), şi o selecţionă ca program.

Pe ecranul de calcul al Telecomandei fură vizualizate doar primele cifre ale lui PIgrec 3, 141592… dar secvenţa, Arthur o ştia, se continua în memoria Telecomandei până la limitele acestor cifre. *PIgrec* (*π*) era un număr unic, transcendent, care după virgulă continua până la un infinit mai puţin banal decât simplele infinite ale numerelor periodice.

Pe Sfântul Ecran al Televizorului apărură imaginile programului *PIgrec*.

Aveau ceva familiar.

Dar ce?

Apoi Arthur înţelese. Fumul a fost cel care l-a convins.

Era un bulevard, şi la capătul bulevardului – un bloc, pe a cărei faţadă acoperită cu iederă se ridicau, în mod periodic, mici trâmbe de fum.

Pe Sfântul Ecran, Arthur îşi vedea propria casă.

Pradă unei inefabile tremurături, Arthur îşi zgâi ochii

şi începu să-şi roadă unghiile. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

În faţa casei sale se vedea, din spate, un bărbat, oprit în faţa *plopului cerşetor*. Bărbatul îşi băgă mâna dreaptă într-un buzunar, apoi clătină din cap şi ridică din umeri a scuză. Era el! Bărbatul acela era el, Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar.

O filmare de prim plan apropie şi mări figura lui Arthur, care apăru foarte aproape; în fundal – *iedera fumătoare*.

„Gata cu căţăratul!”, spuse sonorul Televizorului cu vocea lui Arthur.

Arthur – cel din fotoliu – gâfâia, alb la faţă.

Când Arthur Televizatul trecu de uşa de la intrare, nu dispăru din Sfântul Ecran. Ochiul Programatorului (cine altcineva?) Îl urmărise şi-n spatele lui, urcase scările pe urmele lui, ca asasinul care-şi urmăreşte victima pe care vrea s-o ucidă cu cuţitul.

Apoi, tot în prim plan, Arthur Televizatul intră în casă şi se cufundă în fotoliul uterin.

Îngheţat, Arthur în Came şi Oase văzu pe Sfântul Ecran al Jelevizorului său imaginea lui însuşi din fotoliul din Faţa Televizorului, ancadramentul era luat din spatele fotoliului…

Zăpăcit de tot, Arthur întoarse încet capul şi apoi trunchiul, executând o rotaţie de 180°.

În spatele fotoliului lui era… restul încăperii. Arthur privi în toate părţile încăperii dar nu văzu nimic deosebit faţă de ce ştia el.

Ochiul Programatorului era *invizibil*.

Arthur respira cu greu; îi era frică, dar nu ştia de ce. Pradă unei împunsături de teroare, se întoarse brusc spre Televizor. Pe Sfântul Ecran se vedea tot ceafa lui, care, foarte aproape, se ivea din fotoliul uterin, şi *în spatele*

cefei – deci în faţa lui televizat – Televizorul funcţiona din plin, şi imaginile care se succedau pe Ecran erau cele pe care le văzuse puţin mai înainte.

Arthur Televizatul îşi făcea experimentele lui cu Telecomanda, şi pe Sfântul Ecran al Televizorului din Televizor se perindau toate imaginile pe care Arthur în Came şi Oase le cunoştea deja.

Revăzu scena de luptă dintre *cow-boys* şi indieni, publicitatea pentru marca de prezervative „Starlove", desenele animate, viermuiala amestecată de membre şi organe umane din *porno-soap-opera*, ciudatele animale care făceau acţiuni de neînţeles, imaginea copilului negru, gol şi burtos, care oferea un smarald domnului alb colonist care îi dădea în schimb o cutie de coca cola, falusul pregătit să intre, pe care scria „*Enjoy Coca Cola*", ritualul Bisericii Cocacolice, şi în fine…

Arthur Televizivul selecţionă şi el programul *PIgrec*. Şi…

Arthur în carne şi Oase simţi impulsul interior să schimbe programul, să stingă Televizorul, să întrerupă ceea ce nedesluşit intuia că poate avea să se întâmple. Dar n-o făcu. Fixa hipnotizat, incapabil să se mişte, Televizorul, în care, în celălalt Televizor, apăruse acum casa lui acoperită de iederă.

Arthur era palid şi împietrit. Încetase să mai tremure, dar nu şi să gâfâie. Ţinea încă strâns, în mână, Telecomanda, dar era incapabil să mai apese vreo tastă. Creierul lui era distrus de violenta erupţie a acelei magme de dogme, învăţături, doctrine şi credinţe pe care ani şi ani

Catehismul Televiziv le stivuise în mintea lui în toată tinereţea lui şi chiar şi după aceea. Conştiinţa îi era supusă unui delir de gânduri confuze, care se roteau fără încetare în jurul vechilor sale temeri şi a şi mai vechilor lui speranţe. *Voinţa Programatorului, consacrarea sau*

pedepsirea propriei Imagini, *Palimpsestul*, *sacrosanctul şi incontestabilul Adevăr*... dar, mai presus de orice, *Ziua Marelui Debut*!

CE SE ÎNTÂMPLA?!! CE S-AR FI ÎNTÂMPLAT CU TELEVIZORUL LUI DACĂ EL N-AR FI SCHIMBAT PROGRAMUL?!!!

Astfel, Arthur pierdu ultima ocazie de a schimba programul şi, cu o paloare aproape cadaverică, cu ochii pakistanezi sticloşi fixând Sfântul Ecran, se văzu în Televizor pe sine însuşi de mai înainte, agitându-se, apoi încremenind la vederea celui de-al treilea el însuşi, şi acela, deja, în faţa Televizorului său.

Apoi evenimentele se precipitară.

Pe Sfântul Ecran al Televizorului din Televizor în Televizor imaginile se accelerară, mai întâi într-un mod imperceptibil, apoi cu o crescândă acceleraţie. Nu trebuiră să treacă decât câteva secunde înainte ca un Alt Arthur şi un alt Televizor să apară în Spaţiii. Şi trebui *şi mai puţin* pentru ca Arthurul şi Televizorul succesivi. Iuţeala cu care erau generaţi Arthurii & Televizoarele crescu deci exponenţialmente.

Arthur avu doar o clipă ca să-şi poată da seama că în faţa ochilor lui, în Televizor, nenumăraţi Arthuri & Televizoare se lansau în Spaţiu către Infinit.

Apoi a fost prins cu totul de ceea ce i se părea că i se întâmplă lui şi Universului.

După aceea, avea să-şi amintească senzaţii diferite de cele pe care *poate* că le încercase, imagini diferite de cele pe care *poate* că le văzuse. În faţa unei experienţe *complét ai absolut* noi, un creier uman se află în mari dificultăţi. Dacă *niciunul* dintre stimulii senzoriali care îi parvin nu poate fi readus la experienţele precedente şi, deci, interpretat corect, creierul trebuie să intervină creativ, readucând complet la eventualitate, în faza de

interpretare, semnalele, de altfel incomprehensibile, care-i ajung la simţiri.

Astfel Arthur avea să-şi reamintească tot aerul încărcându-se de electricitate şi mici scântei albăstrii zburătăcind pe jos, umplându-i nările cu un miros pătrunzător.

Avea să-şi amintească contururile oricărui obiect din camera sa începând să unduiască şi să tremure.

Avea să-şi amintească tot felul de mici creaturi de basm plutind printre scânteiuţele albăstrii şi ciripind (ciripind?).

Avea să-şi amintească o senzaţie de prurit la subsuoara dreaptă (ah, micoza domestică!).

Avea să-şi amintească Sfântul Ecran care nu mai tremura (dar tremurase, oare, vreodată?) şi mărindu-se cu încetul.

Avea să-şi amintească propriul stomac, chiorăindu-i nesatisfăcut (nu mâncase nimic!).

Avea să-şi amintească un pâlc de balerine seminude roind în jurul lui într-o vânătoare de autografe (cine ştie ce se întâmplase între timp, cu adevărat!).

Avea să-şi amintească Sfântul Ecran făcându-se tot mai mare şi venind încet spre el.

Avea foarte vag să-şi amintească de *zkjpschaeò*, creatura aceea fără nume, toată numai gambe-cururi-pântece-guri-ţâţe, apărându-i în faţă pentru câteva zecimi de secundă.

Avea să-şi amintească Sfântul Ecran apropiindu-se gigantic de el şi trecând dincolo de el.

Avea să-şi amintească un alt pâlc de balerine seminude roind în jurul lui la vânătoare de autografe (cine ştie ce mama dracului s-o fi întâmplat, în realitate!).

Avea să-şi amintească un Sfânt Ecran după altul mărindu-se în faţa lui, apropiindu-se şi depăşindu-l.

Avea să-şi amintească trecerea lui prin Sfintele Ecrane devenind tot mai iute, tot mai iute, tot mai iute…

Avea să-şi amintească iuţeala cu care (cădea?) ajungea la un insuportabil (insuportabil?) paroxism.

Avea să-şi amintească şi că nu-şi mai amintea ce se întâmplase.

Ieşind din „mintea lui Arthur şi întorcându-se în apartamentul lui, o evidenţă e manifestă: Televizorul lui e aprins, fotoliul lui călduţ, uşa apartamentului închisă pe dinăuntru, dar el… nu e.

33

Zuzù Hatù Ritardante şi Bubu Londonmusicals se jucau de-a „Seducerea”. Subiectul întrecerii lor era Prinţul Albastru.

— Sunt tot fecioară, frumosul meu prinţ… declară Zuzù.

Prinţul zâmbi, coborî din pat, se îmbrăcă şi ieşi pe uşă.

— Oh, nuuu! se văită Zuzù.

— Eşti proastă! Eşti proastă! Eşti proastă! o batjocori cu cruzime Bubu. Acum era rândul ei.

Bubu se duse la baltă, prinse şaptezeci şi şapte de broaşte şi treizeci şi trei de şopârle, după care se întoarse la castel. Luă ascensorul secret, ciocăni la marea uşă cenuşie, răspunse corect când i se ceru parola, intră prin uşa întredeschisă în sordidul lăcaş al alchimistului, îi dărui acestuia şopârlele şi broaştele şi aşteptă să-i prepare elixirul de dragoste; se duse apoi în camerele reginei, găsi parfumurile ei secrete, se dădu cu ele; îi telefonă croitoresei şi se îmbrăcă cu lenjerie seducătoare şi găsi rochia pentru sărbătoare în obişnuitul ou de Paşte; apoi se duse în marele salon de Bal, înscrise propriul nume în carnetul Prinţului, îşi umplu gura cu elixirul de dragoste, dansă cu Prinţul de la 11 şi 45 încolo; exact la miezul

nopţii îl sărută pe furiş suflându-i fără ca el să-şi dea seama toată poţiunea vrăjită în gură; îl urmă apoi în odăile lui şi se întinse pe pat; se dezbrăcă, şi Prinţul făcu la fel. Până aici totul fu uşor. Acum venea greul. Prinţul, văzând-o atât de tânără, ezită şi spuse;

— Of, Doamne…

Bubu nu se lăsă:

— Şi-acum, fute-mă, dragul meu Prinţ…!

Prinţul surâse, sări pe ea şi se execută!

— Yuhuuu! exclamă Bubu.

— Nu-i aşa! Nu-i aşa! se tângui Zuzù.

— Ba aşa e! Proastă incapabilă! o apostrofă Bubu.

— Oh, Doamne! mugi Zuzù. Prinţ idiot!!! îi strigă ea.

— Eşti invidioasă, eşti invidioasăăă, eşti invidioasăăă…!

— Ba nu sunt invidioasă! Prinţul e un idiot! URĂSC prinţii!

— Tu nu ştii cum să te comporţi cu bărbaţii. Pierzi mereu.

— Ba nu! Să jucăm din nou!

— Din nou? Oricum, pierzi!

— Să jucăm din nou, insistă Zuzù smiorcăindu-se.

Bubu nu prea mai avea poftă. Trecuseră deja câteva ore, în după-masa aceea, de când se jucau, şi ea câştigase toate cele trei partide. Bubu avea doisprezece ani şi era mult mai îndemânatică decât sora ei de zece ani, la videojocuri, mai ales când se jucau de-a „Seducţiunea”. În ziua aceea, ea îl sedusese pe cântăreţul italogenovez Francesco Baccini, pe ministrul austroaustralian al menstruaţiilor publice Egon Clismenorrea şi, doar cu câteva minute mai înainte, pe Prinţul Albastru. Nu mai avea niciun chef să facă o altă partidă, dar mai era puţin timp şi Zuzù nu i-ar fi dat pace dacă nu i-ar fi îngăduit a nu ştiu câta revanşă.

— Foarte bine, spuse ea, dar asta e ultima, şi să nu te mai plângi dacă pierzi şi de data asta.

Zuzù încetă să mai scâncească.

Bubu anulă programul, şi cu *joysti*ckul aranja în computer o nouă partidă.

— Pe cine alegem de data asta? întrebă Bubu, în timp ce pe ecran se perindau chipurile şi numele sutelor de candidaţi care urmau să fie seduşi.

— Mi-e tot una. Numai un Prinţ să nu fie.

— Vrei ceva mai bun? Aparatul video arăta într-un cadru chipul ciupit de vărsat al lui *Jack Blestematul*, căutat în întreaga Eleldee pentru vestitul său *hobby* de regulare, spintecare şi rupere a oaselor, din când în când, a tot felul de graţioase fetişcane.

— Foarte bine, dar începe tu.

În teorie să începi jocul era un avantaj, pentru că, făcând corect fiecare mişcare, puteai să ajungi să câştigi până la sfârşit fără să-l mai laşi şi pe adversar să mai joace. Dar fireşte că nu era chiar aşa de uşor să ajungi unde trebuie chiar din prima încercare.

Bubu potrivi pe computer nivelul de dificultate minimă, potrivit vârstei lor, după care începu vânătoarea lui Jack Blestematul.

Cutreieră în căutarea unei urme, explorând sordidele taverne de fumători din Amsterdam Cheap Orgasm, acceptă oferta unei pietre de spinal din partea unui toxicoman octogenar, care-o îndreptă spre un prieten „codoş”; se prezentă acestuia, care-i propuse numaidecât să se prostitueze; refuză cu demnitate, având însă grijă să nu-l ofenseze; de aici primi confidenţele şi sugestiile unei pocăite, care-i dădu adresa preotului ei confesor şi o doză de L.S.D; se duse la preot, îi administra doza de L.S.D.; acesta începu să delireze şi-i mărturisi propria homosexualitate, dând numele şi adresa propriului amant,

care era fratele lui Jack; s-a dus acolo cu un taximetrist de culoare şi l-a găsit numaidecât pe fratele lui Jack, care i-a oferit să împartă cu el un *cocktail* de pepsi cocaină, cantaridă şi iohimbină. La acest punct, Bubu comise greşeala de a accepta, şi numaidecât după aceea a fost violentată şi succesiv făcută bucăţi de către bărbat; presupusese că omul, fiind amantul preotului, era homosexual, în timp ce în realitate era un bisexual sadic. Jocul trecu astfel la cealaltă soră.

Zuzù o luă de la capăt, parcurgând cu fidelitate toate etapele deja explorate de Bubu, dar la momentul potrivit refuză cocktailul ucigaş; în consecinţă, şi fratele lui Jack se abţinu, şi începu în schimb să-i vorbească de iconografia artei medievale. Zuzù îşi administra necesarele ciupituri ca să nu adoarmă, şi era chiar foarte trează când Jack Blestematul veni să-şi viziteze fratele. Îi fu prezentată, după care fratele trebui să dispară pentru că se ducea să cumpere ţigări. Foarte excitată, Zuzù se apropie de Jack, care pe neaşteptate o apucă strâns de fund. Zuzù aşteptă câtăva vreme, dar nu se întâmplă nimic. Mai aşteptă puţin, dar Jack nu era hotărât şi nu luă ulterioare iniţiative. Atunci Zuzù declară exaltată:

„Fute-mă, lepădătură! Fute-mă/”.

Jack Blestematul se strâmbă, râgâi un rânjet, apoi lăsă fundul din mână, îşi înfipse degetul gros în gură şi renunţă, inert, întorcându-se spre Televizorul aprins.

— Nuuu!!!... urlă Zuzù.

— Nţ, nţ, nţ!... făcu Bubu dând din cap. Era din nou rândul ei.

Bubu nu pierdu mult timp ca să reparcurgă toate etapele, şi când Jack îşi înfipse palma în fundul ei, declară, fără să ezite:

„Sunt încă fecioară, nu-mi face nimic, te rog!...”

Jack Blestematul izbucni atunci în urletul poftelor lui

cele mai sălbatice, o trânti la pământ, în câteva clipe o sfâşie, o regulă, smulse hălci de carne din trupul ei şi-i zdrobi oasele.

— Hiii!! exclamă Bubu.

— Nu cred asta! urlă Zuzù. Ai trişat! M-ai înşelat!

— Nu fi proastă, nu te-am înşelat. Nu se poate trişa la „Seducerea”!

— De ce cu tine da şi cu mine nu? se plânse Zuzù. De ce? *Eu* i-am cerat să se culce cu mine, tu în schimb…

— L-ai speriat. Jack era brutal şi violent, exact contrariul Prinţului Albastra, trebuia să-i rezişti, să ai teamă de el… Tu l-ai speriat.

— Ufff, nu primesc aşa…

— Nu se poate juca cu tine. Nu ştii să pierzi.

— Ufff!…

Zuzù plângea cu sughiţuri.

În momentul acela intră în camera lor Katherin Tampax, mama lui Zuzù Hatù Ritardante şi Bubu Londonmusicals, şi-o văzu pe cea mică zgâlţâindu-se de plâns.

— Ce se întâmplă aici?

Răspunse Bubu:

— Zuzù nu ştie să se joace de-a „Seducţia” şi dă vina pe mine.

— Bubu, spuse Katherin, de câte ori ţi-am spus că trebuie s-o laşi şi pe ea să câştige?

— Ce pot eu să-i fac dacă nu ştie să se poarte cu bărbaţii? răspunse Bubu.

Zuzù continuă să suspine.

— Vreau să mai jucăm o partidă… miorlăi ea.

— Nicio partidă! spuse mama. E vremea să vă apucaţi să învăţaţi, acum!

Zuzù îşi mai gânguri o vreme tristeţea, după care mama o duse, împreună cu sora ei, în faţa Televizorului.

Bubu şi Zuzù trebuiau să-şi petreacă orele următoare studiind, privind incontestabilul Adevăr desfăşurându-se pe Sfântul Ecran al Televizorului.

— Mama! se fasoli Zuzù, astăzi putem să ne uităm şi la filmele porno?

— Nici pomeneală! exclamă Katherin. Şi-o să fie vai de voi dacă vă prind c-o să umblaţi să decuplaţi butonul de cenzură!!

— Mama... se milogi Zuzù, de Crăciun ne laşi să vedem filmele porno?

— Să vedem. Dac-o să fiţi cuminţi, s-ar putea. Dar mai e mult până la Crăciun.

— Vreau să învăţ cum să fac ca să ştiu să mă port cu bărbaţii... spuse cu docilitate Zuzù.

Puţin după aceea, în bucătărie, Katherin îi spunea soţului ei Jim Coke, care după prânz sorbea tacticos din ceşcuţa sa de cocacoleafea. Credinţa lui Jim nu-i îngăduia să-şi potolească setea în niciun fel cu Alt Lichid Non Cocacolic:

— Sunt îngrijorată pentru Zuzù. Vrea mereu să vadă filmele porno.

— E normal, dragă. Creşte şi e şi ea curioasă.

— Bine, Jim, dar are abia opt ani!

— Asta înseamnă că e precoce. Când va fx ceva mai mare o să le poată vedea. Grrr! Jim râgâi după înghiţiturile de cocacoleafea.

— Mi-e teamă să nu devină o stricată, spuse Katherin.

— Nu-ţi face griji! Marele Cocacolone are grijă de ea. În ea clocoteşte Spuma Bulelor.»

— Când o să-i putem cumpăra un nume mai bun? Fiica noastră nu poate să se cheme mereu Zuzù Hatù Ritardante.

— Asta o să fie în curând. Acum, că Biserica

Cocacolică a fuzionat cu cea Catolică, nu pot să-mi mai permit să am o fiică cu un asemenea nume. De Crăciun am să-i dăruiesc un nume mai bun.

— Sunt mulţumită, spuse fără entuziasm Katherin, schimbând de pe masă farfuriile pe care supărătoarea iederă domestică tocmai isprăvise să le cureţe de resturi.

Zuzù şi Bubu şedeau în faţa Sfântului Ecran al Televizorului, unde aveau să rămână să studieze-cu respectivele pauze-următoarele opt ore.

Zuzù se calmase şi, împreună cu sora ei, urmărea acum în tăcere, hipnotizată, imaginile şi propunerile Televizorului.

Ca 99, 999% din locuitorii Eleldeei, Zuzù şi Bubu nu dispuneau de Telecomandă şi asistau astfel cu deplină pasivitate la ceea ce din Spaţiu Programatorul hotăra să transmită (şi din restul de 0,001 % din umanitate erau, într-adevăr, puţini care – ca Arthur – îndrăzneau să contravină interdicţiei de a folosi Telecomanda în afara ceremoniilor religioase).

Desene animate înviorară pentru o vreme Sfântul Ecran în faţa lui Zuzù şi a lui Bubu, apoi veni rândul unui film poliţist, un document despre pinguinii homosexuali, o slujbă catolicocacolică, o telenuvelă, un duel de certuri politice, o selecţie de artă nucleară, un *talk show*; şi totul condimentat cu abundente clipuri publicitare cu semnificaţii adesea obscure.

Pe la jumătatea după-amiezii, cele două fete priveau un film din cele care plac tuturor copiilor, un film plin cu Regi, prinţese, zmei, curţi şi cavaleri.

Pe neaşteptate, Bubu scoase un urlet.

Pe Ecranul Televizorului se conturase mai întâi un castel, uşor luminat, în noapte, de palide şi învăluite raze de lună. Şi pe peretele castelului, o indistinctă figură umană se căţăra cu greu. Acum acea figură era încadrată

în prim plan şi i se vedea chipul. Bubu, înaintea lui Zuzù, îl recunoscuse.

— E unchiul Arthur! E unchiul Arthur la Televiziune!!! urlă, sărind din fotoliu şi începând să ţopăie prin cameră.

— E unchiul Arthur! E unchiul Arthur!

La ţipetele copilelor, Jim şi Katherin veniră în goană în salon.

Pe Ecran, din nou în plan îndepărtat, figura îşi terminase urcuşul, ajungând în scobitura zidului în care era încastrată fereastra. Apoi bărbatul apăru din nou în prim plan. Era sleit, şi cu o mână îşi ţinea săculeţul care-i atârna de gât.

— E, într-adevăr, Arthur! spuse Jim.

— Oh, cât de mulţumit trebuie să fie că apare şi el la Televizor! Ţinea atât de mult! exclamă Katherin.

— Nu înţeleg totuşi ce face, în puterea nopţii, căţărat pe zidurile unui castel… bombăni Jim.

PARTEA A TREIA

34

„A fost odată un cavaler în negru care se ascundea pe furiş în spatele ferestrei unui castel dintr-o lume necunoscută. Şi tot în vremea aceea mai era şi un Rege nefericit, care din necazurile provocate de cele ce i se întâmplaseră cu Televizorul a înţeles, dar, vai, prea târziu…”

— Da’ ce-i asta, Auschwitz? întrebă Regele Ribald al VIII-lea, referindu-se la ceea ce un ciudat bard cu chip de Vrăjitor Merlin, abia rostise la Televizor.

— Nu ştiu… nu ştiu, sire, răspunse cel mai credincios dintre slujitorii Regelui, pieptănându-şi cu degetele mâinii tremurânde deasa barbă albă.

Cu puţin înainte, Auschwitz vorbise îndelung,

descriind, pentru liniştirea suveranului său, radioase scenarii ale unui, în sfârşit, fericit viitor. Televizorul, neobosit dispensator de imagini, de sfaturi şi de inspiraţie, era cheia de boltă a destinului lor până atunci nefast. Dar…

— A vorbit de un cavaler la pândă, un castel, un Rege nefericit, un Televizor… recapitulă Ribald.

— Am auzii, sire, şi un oarecare gând m-a străfulgerat. Dar sensul a ceea ce abia am văzut şi auzit îmi scapă.

— Poate Televizorul să se fi referit… la noi?

— Nu ştiu să spun nici că da, nici că nu, – sire. Mintea, care-mi sugerează că da, mă îndeamnă, totodată, să spun că nu, pentru că nu este firesc ca pe lumea aceasta un bard ciudat din altă lume să-şi aducă deodată aminte de noi.

— Şi-atunci ce facem?

Ribald începu să tremure.

— Mă gândesc eu, dar domnia voastră liniştiţi-vă, maiestate! Nu vă face bine o criză de spaimă la fragilele şi suferindele artere coronariene ale domniei voastre.

— Nu frica mă face să tremur, Auschwitz, spuse Ribald clănţănind din dinţi. În metabolismul meu trebuie să se fi dereglat din nou termostatul intern. Dintr-odată şi fără vreo explicaţie mor de frig!

— Garantez că aici e o căldură de iad, maiestate! Încetaţi cu tremuratul, dacă nu vreţi să vă încălziţi până la colaps şi, rogu-vă, opriţi clănţănitul ăla din dinţi, dacă nu vreţi să vi se încâlcească din nou.

— Doamne, Doamne, ce frig, Auschwitz! Sau poate că ai tu dreptate şi mie mi-e frică? Brrrr! Televizorul a vorbit despre un bărbat ascuns în spatele ferestrei… şi în camera asta există o fereastră!!!

— Există ferestre în toate camerele, sire, şi în orice

castel!

— Nu vreau să fiu pândit, Auschwitz!

— Nu vă lăsaţi pradă paranoei, sire! Paranoia vă face şi mai rău decât spaima.

— Cum facem să aflăm că nu e un cavaler în negru la pândă, în spatele ferestrei ăsteia?!

— Să fim serioşi, sire! Cum putea cineva să ajungă până aici sus? Suntem mult deasupra pământului şi peretele e alunecos.

— Zmeii zboară, şi cavalerii în negru uneori îi domesticesc pe aceştia, exclamă Ribald.

— Dumneavoastră aveţi febră, sire, nu neglijaţi să vă îngrijiţi. Trebuie să vă întindeţi numaidecât pe patul dumneavoastră.

— Dar nu eşti şi tu neliniştit, Auschwitz, de ce-am auzit chiar acum la Televizor?

— Ba sunt, într-adevăr, preocupat, sire, dar spaimei simţurilor o prefer pe cea a intelectului. Şi, gândind la rece, adevărul ni se revelă şi putem ajunge la soluţiile necesare.

Tremurai Regelui Ribald se atenuă.

— Mă voi întinde în pat, Auschwitz, dar nu pot să părăsesc această cameră şi Televizorul fără certitudinea absolută că nimeni nu pândeşte ascuns după fereastră. Trebuie să mă asigur cu ochii mei.

Regele Ribald se duse spre geamurile care dădeau în întuneric. Auschwitz îşi trecu mâna prin perii bărbii, cu o expresie nesigură şi cu fruntea încruntată.

— Nu uitaţi de ameţelile domniei voastre, sire, să nu-mi căderi acum şi pe fereastră!

— Am căzut eu vreodată pe fereastră, Auschwitz? întrebă Ribald, indignat. Avea deja o mână pe mâner.

— De opt ori, în ultimii douăzeci de ani, sire, cu un total de şaptesprezece fracturi de oase. Dar a fost

întotdeauna de la etajele de jos ale castelului. Şi dac-o să căderi de la înălţimea asta, va trebui să strângem regalele resturi ale domniei voastre cu linguriţa.

— De opt ori? Dumnezeule, ai dreptate, Auschwitz… Memoria mea e acum o bolboroseală, nu mai puţin decât stomacul meu, ficatul meu, intestinele mele…

— Nu uitaţi să socotiţi şi oasele, sire. Aţi şi uitat de acel început de osteoporoză galopantă pe care vrăjitorul palatului l-a diagnosticat săptămâna trecută cu ocazia aniversării voastre?

— Cum aş fi putut să uit, Auschwitz? Orice mişcare a mea, vai, e o suferinţă cumplită!

— Atunci nu mai confundaţi osteoporoza cu artroza şi cu artrita care încă din tinereţe vă ţin tovărăşie. Sire, sire, nu cedaţi în faţa aterosclerozei care vă cloceşte în trup şi nu mă mai înnebuniţi atâta cu graba asta, duceţi-vă mai bine în pat şi trageţi-i un pui de somn…

— Da, Auschwitz, mă voi culca, dar mai întâi… dar ce are fereastra asta? Nu vrea să se deschidă… Ah, uite că s-a deblocat… probabil că-i ruginise vreo balama.

De îndată ce Regele Ribald deschise fereastra, un cavaler în negru, ghemuit pe pervaz, spuse:

— Bună ziua!

Ribald scoase un urlet prelung de cel puţin 5 secunde şi 90 decibeli, urmat de o pădure de mici ţipete – cu cadenţa sincronizată cu respiraţia sa – fiecare de circa o jumătate de secundă şi 30 decibeli. Auschwitz rămase împietrit, dar cu ochii daţi peste cap.

— Hm, îmi daţi voie… spuse cavalerul în negru, descălecând calm de pe fereastră şi intrând în încăpere. Vocea încurcată nu diminua expresia de hotărâre care i se putea citi pe faţă.

— Ajutor! AJUTOR! hârâi Ribald, ai cărui pantaloni, ceva mai jos de mijloc, se umeziră de o pată groasă, care

imediat se extinse şi mai în jos, lăsând să se filtreze sporadice picături.

— Ce faceţi aici? Ce doriţi? întrebă, într-un spirit destul de practic, Auschwitz.

— Sunt aici pentru Televizor, spuse cavalerul în negru.

Ribald izbucni într-un urlet record, de numai trei secunde dar de 100 decibeli.

— Dumnezeule, sire! exclamă Auschwitz, vreţi să vă aruncaţi coardele vocale la closet? Cu laringita cronică pe care-o aveţi nu mai trebuie să urlaţi decât *sottovoce*!

— A venit pentru Televizor! A venit pentru Televizor! … Oh, Doamne, vocea mea!…

— Vedeţi?! Vi s-au rupt coardele vocale.

— Nu vreau deloc să vi-l iau, spuse cavalerul în negru.

— Coardele mele vocale… hârâi Ribald, prinzându-şi gâtul în palme.

— Acum sunt cu totul distruse şi n-o să vi se mai refacă niciodată, spuse Auschwitz, scuturând din cap.

Cavalerul în negru avea în mână un paralelipiped de culoare închisă, pe care-l îndreptă spre Televizor.

— Ahhh! e înarmat! urlă încet Ribald. Vrea să distrugă Televizorul.

— Deliraţi, sire! Obiectul acela nu poate fi o armă!

— Chiar că nu e o armă, spuse cavalerul în negru, poziţionând cu grijă un deget pe suprafaţa paralelipipedului îndreptat spre Televizor.

— E o armă! E o armă! Am văzut o scenă ca asta la Televizor! Va ieşi din el o flacără care va distruge Televizorul! Fă ceva, Auschwitz! Fă ceva!

— Domnule, spuse Auschwitz cavalerului în negru, ne datoraţi nişte explicaţii! Vă cer să ne dezvăluiţi imediat motivele intruziunii dumneavoastră şi obscurul proiect pe

care este evident că-l urmăriţi.

— La dracu', Auschwitz! Nu e momentul de desfăşurat o acţiune diplomatică. Sări pe el! Imobilizează-l! Trage-i un şut!

— Cine vă trimite? întrebă calm Auschwitz.

— Aş vrea s-o ştiu şi eu, răspunse distrat cavalerul în negru, fără să-şi ia ochii de la Televizor.

— Regele Arcibald? Andreotti? îl momi Auschwitz.

— Pe toţi dracii, Auschwitz, ăsta face ceva la Televizorul nostru şi tu pierzi vremea cu palavre!

Regele Ribald se întoarse spre uşa închisă şi strigă:

— AJUTOOOR! Alarmă! Gardă! Daţi fuga! ator! ator! Gardă! Veniţi fuga!

— N-o să vă audă niciodată, sire, spuse Auschwitz.

Se auziră bătăi în uşă.

— Gărzile! M-au auzit! exclamă Regele Ribald, grăbindu-se să deschidă uşa.

Dar de dincolo de uşă nu apăru niciun soldat de gardă, ci o figură feminină.

— Asta cine e? N-am timp acum pentru *ius primae noctis*! Cheamă gărzile! Cheamă gărzile!

Cavalerul în negru întoarse faţa, brusc, şi o văzu pe femeie.

— TU? exclamă el. Ce faci aici? Cum de-ai ajuns până aici?

— Am urcat pe scări, răspunse figura feminină.

— De ce n-ai rămas la Regele Arcibald?

— Îţi explic mai târziu, şi se duse cu paşi mari spre cavalerul în negru.

Regele Ribald începu să tresară, cu mişcări dezarticulate, ca şi cum ar fi fost apucat de una din crizele sale de epilepsie. Din nefericire, de data asta nu era nici vorba de epilepsie, şi creierul său se păzi cât putu să-şi piardă cunoştinţa.

— Ahaaa! Sunt agenţii Regelui Arcibald! E o conjuraţie! Suntem înconjuraţi! Au cucerit castelul!

— Sire! interveni cu autoritate Auschwitz. Nu vă pierdeţi capul, dacă nu vreţi ca după aceea capul să vă piardă pe domnia voastră!

Dar Regele Ribald, aflat acum într-una din crizele lui isterice, nu mai era în măsură să înţeleagă.

— Suntem pierduţi! Nenorocirea, nenorocirea ne-a distrus! Deochiul ne-a făcut felul! Ielele ne-au batjocorit! Războiul n-a fost bun la nimic.

Cu pielea feţei mai întâi albă ca varul, apoi cianotică, Ribald se repezi spre Televizor, punându-şi propriul trup între obiect şi cavalerul în negru.

— Trebuie să treceţi peste cadavrul meu, dacă vreţi să-i faceţi ceva Televizorului!

— Doamne, Dumnezeule, sire, spuse Auschwitz, dar pe-asla unde aţi mai auzit-o?

— Dar cine vrea să facă ceva Televizorului dumneavoastră? întrebă alarmat cavalerul în negru. Daţi-vă la o parte. Aparatul acesta nu funcţionează dacă se află un om înaintea Televizorului.

— Daţi-vă la o parte, imploră femeia de lângă cavaler. Vă rog…

— Ah! Ah! Ah! Trebuie să treceţi peste cadavrul meu!

— A pornit… murmură Auschwitz.

Situaţia ar mai fi putut să se aranjeze, dacă… Regele Ribald nu ar fi fost, datorită sorţii sale atât de nepătrunse, atât de blestemat.

Un neprevăzut spasm muscular l-a constrâns să dea un brânci obiectului pe care-l apăra. Televizorul s-a deplasat încet şi a balansat în mod periculos pe marginea stângă a mobilei pe care era aşezat.

— Dumnezeule… spuse disperat Auschwitz.

Apoi Televizorul începu să cadă pe podea, unde avea

să se sfărâme după o clipă, şi toţi – în afară de Ribald – ţipară.

Bărbatul, singura fiinţă din lume care ştia că este Arthur şi nu cavalerul în negru, rămăsese şocat de neaşteptata apariţie a Sybillei, şi asta îl distrăsese suficient ca să piardă câteva minute preţioase.

Până cu câteva zile mai înainte mintea sa fusese în întregime ocupată de ideea de a reintra în posesia Telecomandei care îi fusese sustrasă. Dar de când îl învinsese pe zmeu, o eliberase pe fată şi-şi recâştigase Telecomanda, avusese timp să reflecteze asupra a ceea ce i se întâmplase într-o altă lume, când, sintonizând propriul Televizor pe programul *PIgrec* (π) provocase tot ceea ce i se întâmpla acum.

Minutele care precedaseră *trecerea* sa prin Sfântul ecran erau încă limpezi în mintea lui. Şi-atunci îi venise să se întrebe: de ce *trecerea* nu se petrecuse *numaidecât*, de cum pusese în funcţie mecanismele prin calculul *PIgrec*? De ce trecuseră – chiar – mai multe minute? Cărui fapt i se datora acea aşteptare?

Întrebările legate de întâmplarea aceea, cărora el ar fi trebuit să le găsească răspunsul, erau în realitate cu totul altele, dar, ca să poată, totuşi, începe, i se păruse că acelei umile interogaţiuni i-ar fi putut, totuşi, extrapola imediat o explicaţie. Şi chiar aşa era. Nu putea totuşi să fie sigur de raţionamentul său, dar s-a convins că intervalul dintre captarea programului *PIgrec* şi *trecerea* lui prin Sfântul ecran fusese timpul necesar Telecomandei să calculeze pentru *PIgrec* – o suficientă cantitate de cifre după virgulă. *PIgrec* e un număr transcendent care se continuă până la infinit; orice fel de calculator foloseşte puţine momente pentru a calcula primele cifre; şi când el fixase *PIgrec* pe Telecomandă, pe Sfântul Ecran apăruseră imaginile lui, Arthur; în recentul său trecut; pe măsură ce

Telecomanda înainta în calculul numărului *PIgrec*, diferenţa temporală dintre Arthur în Carne şi Oase şi Arthurii din Televizor se subţiase progresiv, şi în momentul în care cele două *momente temporale* ajunseseră finalmente să coincidă izbucnise acel vacarm.

Aceasta era formularea pe care şi-o dăduse Arthur. Pe baza acestor reflecţii, când Arthur isprăvise escaladarea zidului castelului şi se pomenise în nişa din faţa ferestrei, nu se repezise numaidecât în încăpere. Luase în schimb Telecomanda din săculeţul ei de imitaţie de piele, şi fixase funcţia *PIgrec*. Când, după câteva minute, fusese descoperit şi trebuise să intre în camera unde era Televizorul, era încă prea devreme, îndreptase Telecomanda spre Televizor, evitând, totuşi, să activeze numaidecât selecţia *PIgrec*. Prefera să meargă la sigur. Nu ştia ce anume ştiau cele două ciudate făpturi din faţa lui despre Televizor şi Telecomandă şi nu voia – în cazul că ei ar fi fost mai experţi decât el

— Să se trădeze că tocmai selecţiona programul *PIgrec*. Nu putea bănui că această prevedere nu era necesară. Era oricum gata să apese pe tastă dacă unul dintre cei doi bărbaţi ar fi luat vreo iniţiativă menită să-l împiedice să apese. Dar deconcertarea produsă de Sybilla îi abătuse atenţia, şi când Regele Ribald se repezise la Televizor, el nu fusese destul de abil. Acţionase Telecomanda prea târziu. Razele infraroşii se destrămaseră sterile de trupul lui Ribald.

Apoi gestul necugetat al Regelui înnebunit împinsese Televizorul dincolo de marginea mobilei, spre micul, dar suficientul, lui abis. Şi… nici ţipătul lui Arthur, nici cel al celorlalţi n-ar mai fi putut acum să împiedice căderea şi să excludă zdrobirea de podea.

Arthur ţipă şi, disperat, apăsă degetul pe un anume buton al Telecomandei.

Mâinile Sybillei strânseră braţul lui Arthur.

Pentru faptul că un Rege este cea mai nenorocită dintre creaturi, nu înseamnă că alţii, în faţa ireparabilului, nu pot în schimb avea soarta de partea lor.

Astfel încât, în fracţiunea de secundă când Televizorul, căzând, ieşi din umbra Regelui, razele infraroşii ale Telecomandei lui Arthur centrară senzorul şi dintr-odată – chiar dacă după câteva clipe – pe Televizor se selecţionă progratţiul *PIgrec*, saturat acum de toate zecimalele necesare.

Când, puţin timp după aceea, Televizorul ajunse cu un zdrăngănit la noul său echilibru dinamic şi încetă pentru totdeauna. să mai funcţioneze, în faţa încremenitului Auschwitz şi a catatonicului Ribald, cavalerul în negru şi misterioasa femeie nu mai erau.

35

Era o umbră de nebunie în aerul acela străbătut de stoluri invizibile de unde sonore, în aerul acela brăzdat de nori de fotoni ordonaţi superior.

Nu era o nebunie nebănuită de imaginaţia lui Arthur, dar era totuşi nebunia unei lumi care lui îi era necunoscută. Era mulţumit că nu mai era unde se găsise până cu puţin timp înainte.

Aşa că Arthur înainta cu un calm relativ, având alături o impenetrabilă Sybilla, pe pasarela mecanică a unuia dintre nenumăratele etaje din acel ciclopic oraş.

Pasărelele păreau a fi refugii pentru pietoni, dar nu erau multe, ca să spunem adevărul, persoanele care mergeau pe ele. Pasărelele se întindeau, la diferite înălţimi, de-a lungul pereţilor oricărui edificiu, de care erau ancorate, şi adesea urcau şi coborau şi se întretăiau într-o deasă plasă de legături.

Edificiile de zidurile cărora pasărelele erau legate erau numite de Arthur, după cum îşi mai amintea el,

zgârie-nori, dar existenţa unui cer, deasupra lor, nu putea fi observată de el în mod direct. Şi chiar şi existenţa unui sol, acolo jos, pe fund, din orice parte, putea să fie pentru el doar un act de încredere. Tot ceea ce Arthur era în măsură să vadă, privind atât în sus cât şi în jos, era o mulţime de rampe automobilistice, care, cât vedeai cu ochii, între un edificiu şi altul, se intersectau într-o oprimantă reţea tridimensională de oţel, ciment şi asfalt.

Era ca şi cum giganticele blocuri ar fi fost împodobite cu nişte gigantice festoane, şi festoanele erau panglici de asfalt, prea rigide ca să onduleze în vânt, dar suficient de elastice ca să vibreze sub maşinile care mi-au şi care nu se limitau să le parcurgă.

Pe orice rampă era, într-adevăr, mereu şi neîntrerupt, un abundent consum de accidente rutiere.

Pe rampa cea mai apropiată de Arthur şi Sybilla, un autotren se ciocnea frontal cu o coloană de opt maşini „Cadillac” metalizate. Scrâşnetul, în variate tonalităţi, al multiplelor frâne, se contopi cu rapida şi cadenţa ta secvenţă a opt succesive trosnituri.

Ceva mai încolo şi ceva mai jos, un interminabil şir de maşini ale poliţiei cu sirenele dezlănţuite se izbea cu o metronomică regularitate de flancul unui tanc postat de-a latul străzii, sărind peste *guardrail* (balustradă) şi zăcând pe rampa de dedesubt, a cărei capacitate era de mult saturată de neîncetatele ambuscade automobilistice, aşa încât fluxul căderilor se revărsa peste rampa de dedesubt şi apoi peste cea deşi mai, de jos şi aşa mai departe, prezentând ochiului spectacolul unui sugestiv lanţ de mici cascade de automobile ale poliţiei, din ce în ce mai distruse de fiecare treaptă a căderii.

Ceva mai încolo, dar ceva mai sus, un titanic compresor cu propulsie nucleară se apropia cu o mare viteză şi în curând avea să dea peste un foarte compact

grup de ciclişti care din direcţia opusă ţâşnea chiar în acea clipă de după colţ, ciclişti care dădeau ultimele pedale într-un tumultuos sprint final.

Subţirile pasarele metalice pentru tranzitul pietonal, deşi lipsite de trecători, erau ticsite în schimb de trape Televizive şi de instalaţii fixe de Telecamere.

Zidurile edificiilor erau un mozaic de macroecrane Televizive şi ferestre. De la ferestre se ivea ici şi colo o fiinţă umană sau vreo Telecameră. Pe ecrane era o neîncetată şi amestecată desfăşurare de scene apocaliptice de explozii, accidente, erupţii vulcanice, ciuperci atomice, retezări de gâturi şi tot felul de cuplări.

Arthur umbla pe pasarelă, mâna sa urmărea mai tot timpul parapetul şi atenţia lui dansa de colo-colo, în timp ce sistemul său nervos se menţinea cu totul calm. Telecomanda îi atârna de gât, liniştitoare şi la îndemână.

— Ei, şi-acum explică-mi, spuse Arthur.

Sybilla îl privi pe bărbatul de lângă ea.

— Şi-anume ce, mă rog?

— Cum se face că eşti aici, alături de mine?

Sybilla surâse.

— Mă gândeam că eşti gata să-mi explici tu mie.

— O curiozitate după alta, spuse Arthur. De ce n-ai rămas la Regele Arcibald? Cum ai făcut să mă găseşti? Cum ai intrat în castel? Cum ai găsit camera în care eram eu? Eu a trebuit să escaladez în *free climbing* un zid halucinant.

— O curiozitate după alta, spuse Sybilla zâmbind. Apoi: în ceea ce priveşte rămânerea mea la Regele Arcibald, zece minute după ce tu ai plecat, Regele m-a trimis într-o încăpere tapiţată cu catifea roşie, pardoseala căptuşită cu un strat gros de pernuţe roşii, camera luminată cu lumânări înfipte în suporturi de rubin roşu; douăsprezece minute după ce tu ai plecat, el a intrat în

încăpere, îmbrăcat într-un fel de tricou roşu până la tălpi, cu jachetă de piele roşie şi părul vopsit în roşu.

— De ce tocmai în roşu?

— De unde să ştiu eu? Regele a închis uşa cu cheia şi a început un discurs nebunesc despre înţelegerea pe care o avea el faţă de sentimentele de culpă pe care Dumnezeu trebuie să le fi avut pentru că nu ne-a protejat eu cuvenita continuitate, dar că îl ierta pentru omagiul reparator pe care bunul Lui simţ îl avusese făcându-mă să-i parvin. După care s-a apropiat de mine, mi-a pus o mână pe cap, făcându-mă să îngenunchez în faţa lui, cu mâna cealaltă şi-a scos chestia lui groasă din pantalonii aceia ciorap şi apucându-mă de păr mi-a înfipt-o până-n gât.

— Ei, drăcie! Şi… pe urmă?

— I-am retezat-o în două cu o muşcătură.

— Oh! făcu Arthur cu groază înghiţind o mare bulă de aer.

— Ei, îi rămâne pentru totdeauna cealaltă jumătate, spuse cu naturaleţe Sybilla.

— Şi… el ce-a făcut?

— A urlat, fireşte. Pe urmă, a leşinat.

— Ştii… şi tu?

— Eu am scuipat chestia aia, mi-am şters gura cu ciorapii lui chilot, am luat cheia camerei şi am plecat de-acolo.

— Gărzile nu te-au oprit?

— Ce gărzi? După câte am auzit înainte de a părăsi regatul, Regele Ribald e foarte iubit de poporul lui, şi e de-a dreptul adorat de toate supusele lui. Nicio gardă n-ar fi bănuit că o femeie ar fi putut fi altfel decât îndrăgostită de Regele Arcibald. Când am ieşit din castelul lui roşu, toţi trebuie să se fi gândit că el fusese răsplătit cum se cuvine de mine şi că mă concediase.

— Acum să venim la curiozitatea următoare: cum ai

reuşit să mă găseşti?

— Ştiam că eşti în căutarea Televizorului şi că acesta se găsea la curtea Regelui Ribald al VIII-lea. Deci, ar fi fost foarte probabil să te găsesc acolo. Din păcate, între regatul în care mă găseam şi cel al Regelui Ribald nu există niciun fel de serviciu de transport, pentru că nimeni nu are interesul să se ducă într-o ţară atât de săracă şi bântuită de toate pestilenţele din lume. Am încercat să stau o vreme la o cotitură de drum ca să fac *cavaler-stop*, dar cavalerii care se opreau voiau cu totul altceva decât să-mi ofere un transport. Aşa că m-am întors să mă preumblu o vreme prin grădina castelului, până când l-am întâlnit pe trubadurul curbii şi am făcut cunoştinţă cu el. Era un individ foarte trist, mai mult decât mic de stat şi urât. Era aşa ceva ca un fel de caricatură a lui Woody Allen. Tristeţea lui era sporită şi de faptul că, puţin timp în urmă, Regele, ca să-şi alunge un scurt moment de plictiseală, pusese să-l castreze. Am înţeles că acea recentă sălbăticie îl deprima de tot. Aşa i-am mărturisit că eu sunt o zână şi că i-aş restitui organele dacă el m-ar fi ajutat cumva să ajung la castelul Regelui Ribald al VIII-lea, unde Andreotti, împreună cu Televizorul furat, îmi dusese şi bagheta mea magică. imbadurului nu-i venea să-şi creadă propriilor urechi, dar până la urmă s-a convins, a luat dintr-un grajd propriul său măgăruş şi, călare, m-a condus în regatul lui Ribald al VIII-lea şi apoi până la castelul unde speram să te găsesc.

— Şi după asta? Cum i-ai explicat trubadurului că nu eşti o zână şi că bagheta ta magică era o neruşinată invenţie?

— Nici n-a mai fost nevoie. De cum am ajuns la castel, nişte soldaţi mi-au rechiziţionat măgarul şi trubadurul. Ascultând ce vorbeau între ei, am aflat că măgarul avea să potolească stomacuri de multă vreme

dezobişnuite să mai digere came, şi că trubadurul era un foarte bun exemplar de pus în cutie.

— Cum? Un trubadur în cutie?!

— Nu ştiu să-mi explic nici eu. Un soldat a amintit de un foarte recent edict al Regelui care punea în cutii pe toţi piticii regatului şi, prin urmare, trubadurul era chiar un caz perfect.

— Continui să nu înţeleg, dar spune mai departe. Şi-acum cum ai făcut să treci de gărzile palatului? Spre deosebire de Arcibald, Regele Ribald nu este câtuşi de puţin iubit de supuşii săi! Şi cred că printre curtezanele lui nu este niciuna căreia să nu-i fie silă de el în pat.

— Într-adevăr, toţi cei pe care i-am întâlnit, în drumul meu, păreau destul de uimiţi auzind că am venit acolo pentru un *ius primae noctis*. Dar, între o holbare de ochi şi un chiţcăit de râs maliţios, mi-au arătat cu toţii drumul. Am luat-o pe scări, am suit până în turn, am ciocănit la uşă, Regele Ribald mi-a deschis, şi din acel moment tu trebuie să-mi explici mie ce s-a întâmplat după aceea.

— Încă o curiozitate de-a mea. Arthur inspiră profund şi expiră încet.

Se pregătea să pună o întrebare relativă la un subiect cu care el de mult nu mai era familiarizat. Ochii săi rătăciră de jur-împrejur, nesiguri, ca să se scurgă timpul. De pe asfaltul uneia dintre rampele vehiculare, o maşină a salubrităţii degaja strada de grămezile resturilor pâlcului de biciclişti şi ale bicicletelor, generate de spectaculosul accident cu rapidul compresor cu propulsie nucleară. Apoi întrebă brusc:

— Şi cam de când te-ai îndrăgostit de mine?

Sybilla îl privi ridicându-şi genele.

— M-am îndrăgostit de tine? întreba.

— E evident, răspunse Arthur.

— Eu n-o ştiam, spuse Sybilla.

— Se întâmplă, uneori, observă Arthur puţin cam acru.

— Dar TU, când te-ai îndrăgostit de MINE? relansă Sybilla.

Lui Arthur nu-i plăcea ceea ce trebuia să răspundă.

— Eu… nu sunt îndrăgostit de tine. Îmi eşti foarte simpatică, dar…

— Bine! îl întrerupse cu un zâmbet larg Sybilla. Vezi, nici eu nu sunt îndrăgostită de tine.

Arthur oftă.

— Poate c-o spui aşa, ca să-mi dai replica, sau poate te minţi pe tine însăţi. De ce altfel ai respins atenţiile celui mai concupiscent dintre suverani? De ce ai lăsat totul ca să vii alături de acest taciturn cavaler care te-a salvat de zmeu?

— Nu-mi prea pari taciturn.

— De, când umblam pe drumuri călare, eram.

— Păi, te cred. De cum ai fi deschis gura vântul ţi-ar fi umplut-o de praf.

— Asta nu micşorează tăcerea mea, în ceea ce te priveşte. 99% din timpul pe care l-am petrecut împreună am stat pe cal. Şi eu am tăcut mereu.

— Ce legătură are asta cu faptul că ar trebui să fiu îndrăgostită de tine?

— Este unul din elementele cele mai clasice ale situaţiilor care produc îndrăgostirea: o graţioasă prizonieră într-un castel este salvată de un taciturn cavaler în negru care ucide zmeul care-o ţinea captivă, şi o ia pe calul lui; ea, fatalmente, se îndrăgosteşte de misteriosul erou taciturn.

— Şi au trăit de-atunci mereu veseli şi mulţumiţi… spuse Sybilla.

— Exact.

Sybilla se strâmbă.

— Pentru motivul pe care l-ai enunţat, şi cavalerul în negru este fatalmente destinat să se îndrăgostească de copila pe care a salvat-o. Altfel de ce-ar mai fi salvat-o? Deci tu eşti îndrăgostit de mine!

Arthur îşi scărpină ceafa încurcat.

— Nu. Nu sunt îndrăgostit de tine. De multă vreme eu nu m-am mai îndrăgostit de cineva.

— Nu ţi se pare că te comporţi în dezacord cu propria teorie?

Arthur îşi drese glasul.

— Nu chiar. Există o variantă, în care eroul închide în inima sa regretul oribilelor experienţe din trecut, care au stins, pentru totdeauna, acea flacără interioară care cândva îi îngăduise să iubească.

— Ar trebui totuşi să iei seama şi la următoarele variante, dragul meu, deşi îţi garantez că nu sunt câtuşi de puţin îndrăgostită de tine.

— Ţi-am explicat deja, poate că te minţi singură.

— N-aş putea fi îndrăgostită de tine pentru niciun motiv din lume, spuse Sybilla. Vezi, mie îmi plac… femeile.

— Ah!… spuse Arthur, prins pe picior greşit. Mie… nu!

— Nu-ţi plac femeile? întrebă Sybilla indispusă. Şi-atunci de ce ai însăilat toată povestea asta dacă şi tu eşti homosexual?

— Nu sunt homosexual! exclamă Arthur.

— Dar atunci trebuie să înţeleg că-ţi faci treaba cu animalele? Găini? Oi? Capre?

— Drept cine mă iei?! Eu… nu fac treaba asta cu nimeni, asta e!

— Am înţeles. Eşti preot. Sau impotent.

— Sunt… sau, mă rog, eram, sacerdot al Bisericii Televizive… dar tu nu ştii ce înseamnă asta şi, oricum, n-are nicio legătură cu chestia asta. Nu am obligaţii de

castitate. Şi de fapt nu sunt cast. Ei, şi oricum… astea-s treburile mele!

Cum ar fi putut Arthur să-i explice că, de multă vreme, el făcea toate astea numai cu *fast-sex*-ul?

Sybilla zâmbi.

— Nu mă privesc deloc treburile tale. Tu eşti cel care încerca să mă convingă că sunt îndrăgostită de tine.

— Dar dacă nu eşti îndrăgostită de mine, din ce motiv ai făcut totul ca să dai de mine, la castelul Regelui Ribald?

— N-aveam unde să mă duc în altă parte, răspunse Sybilla.

— Ce răspuns mai e şi ăsta? Lumea e plină de locuri unde te puteai duce.

— Locurile sunt toate la fel. După ce ai văzut două sau trei, le-ai văzut pe toate.

— Nu sunt de acord.

— Ştiu. Pentru asta am venit după tine. Am citit în ochii tăi memoria locurilor diferite de cele pe care le cunosc eu. Doream să mă duci cu tine în acele locuri.

— Ah! Vezi? Te interesez! exclamă Arthur. Tu voiai să vii cu mine. Să stai cu mine.

— Mă interesează locurile noi. Tu îmi eşti simpatic, dar… să nu-ţi faci idei greşite.

— Nu *ţi-n* teamă că, dacă eşti atât de hotărâtă să declari dezinteresul tău pentru mine, te-aş putea părăsi aici cu destinul tău cu tot şi m-aş putea duce să-mi văd de ale mele?

— N-o să mă părăseşti. Eşti îndrăgostit de mine.

— Încearcă s-o mai spui o dată că-ţi dau o palmă de nu te vezi!

— A tinge-mă măcar cu un deget şi te las aici cu destinul tău cu tot şi mă duc să-mi văd de ale mele!

Arthur se opri din mers şi se apropie de balustrada pasarelei, ca să privească noile accidente pe care o regie

ocultă le programa pe panglicile de asfalt. Sybilla îl imită.

— De ce trebuie să spunem toate lucrurile astea fără sens? zise apoi Arthur.

— Fără sens? se miră Sybilla.

— Tu vezi vreun sens aici? o întrebă Arthur întorcându-se spre ea.

— Totul are un sens, dacă eşti în măsură să-l înţelegi, răspunse Sybilla.

— Şi tu înţelegi? bombăni Arthur.

— Nu, spuse Sybilla cu o strâmbătură. Dar nu mi pasă.

— Ferice de tine, suspină Arthur.

— Dar ţie de ce-ţi pasă atâta? îl întrebă Sybilla.

— Ai face mai bine să mă întrebi dacă e ceva de care să *nu*-mi pese. Tot universul este un mecanism smintit, cu reguli necunoscute şi cu rosturi neştiute. Şi eu sunt băgat până la gât în toate astea şi nu pricep ce maica mă-sii fac eu aici.

— Te referi la diatriba asupra reciprocei noastre neîndrăgostiri?

Arthur scutură din cap.

— Vorbesc despre asta! şi arătă suprarealul peisaj pe care-l aveau în faţă. Chiar în acea clipă, puţin mai jos, două autobuze pline de copii se ciocneau frontal, făcându-se armonică.

— E o lume foarte haotică asta, observă Sybilla.

Arthur încuviinţă gânditor.

— Şi cum de-am ajuns noi aici? întrebă Sybilla. E o lume deosebită de ceea ce sunt obişnuită să văd.

— Nu eşti mulţumită?

— Deh, nu mă plictisesc. Şi sunt curioasă. Cum am ajuns aici? Ai făcut vreo magie? Cu bagheta ta magică rectangulară?

— Cu baghe… ah, cu Telecomanda mea. De, într-un

anumit sens…

— Cum i-ai zis?

— Telecomandă.

— Şi ce înseamnă?

Arthur oftă, apoi spuse:

— Aş vrea să ştiu şi eu, şi pomi mai departe pe poteca metalică, urmat la un pas în urmă de fată.

Lumea Regilor Arcibald şi Ribald era foarte departe, acum, în mintea lui Arthur, şi amintirea ei căpăta conotaţii vagi, plasându-se la marginea conştiinţei sale. Şi, totuşi, în termeni de timp subiectiv, lumea aceea de Regi, cavaleri şi castele rămânea de aproape o oră în momentul prezent.

E ca şi când abia aş fi văzut un film, gândi Arthur. În timpul vizionării unui film, conştiinţa este cu totul cufundată în întâmplarea pe care ea se preface că o crede adevărată, şi adevărate sunt şi emoţiile, divertismentul, neliniştea şi curiozitatea privind sfârşitul. Dar după ce cuvântul „sfârşit”, pe ecran, garantează că filmul s-a terminat, conştiinţa se mai opreşte o vreme asupra întâmplărilor care abia s-au derulat, apoi abandonează cu o abilă rapiditate de-acum inutilul scenariu.

Dar Arthur nu văzuse acest film. Se luptase *realmente* cu un zmeu, îşi recăpătase Telecomanda, eliberase fata, se căţărase pe zidul unui castel şi perfecţionase evaziunea din acea lume de personaje stilizate. Şi totuşi acum, când acea lume nu mai era în jurul lui, în fiecare moment apărea în mintea lui tendinţa de a-şi reaminti fiecare lucru ca şi cum l-ar fi văzut într-un film. Îi trecu prin cap bănuiala că visase totul. Dar o privire la concreta Sybilla, care mergea alături de el, îl readuse la realitate.

— Şi realitatea ce este?

Era vocea Sybillei.

Îmi citeşte gândurile?

— Aş vrea s-o ştiu şi eu, îi răspunse.
— Îţi baţi joc de mine?
— Aş vrea s-o ştiu şi eu.
— Eşti nebun sau faci pe nebunul?
— Aş vrea s-o ştiu şi eu.
Sybilla făcu un gest de mânie, apoi scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul.
— Şi-acum de ce-ţi sufli nasul? o întrebă Arthur.
— Aş vrea s-o ştiu şi eu, îi răspunse calm Sybilla.
— În viaţa mea n-am văzut pe nimeni suflându-şi nasul.
— Ştiu, spuse Sybilla.
— Cum de ştii?
— Aş vrea s-o ştiu şi eu.
— Îţi baţijocdemine!
— Aş vrea s-o ştiu şi eu.
Arthur oftă.
— Se pare că sunt o grămadă de lucruri pe care am vrea să le ştim şi noi.
— Chiar aşa aş zice şi eu.
— E ciudat că eu n-am văzut niciodată pe cineva suflându-şi nasul.
— De acord.
— De altfel, în universul ăsta se petrec lucruri foarte ciudate.
— Nu sunt de acord.
Arthur tresări.
— Nu crezi că se întâmplă p groază de lucruri ciudate?
— Faptul că eu sunt sau nu de acord, asta nu micşorează cu nimic eventuala ciudăţenie a lucrurilor.
— Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa?
— Zmeul meu.
— Zmeul tău?

— Cel pe care tu l-ai omorât.

— Cel care te ţinea prizonieră!

— E singurul zmeu pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Îmi povestea tot felul de lucruri minunate.

Arthur o privi cu o figură tare obosită.

— Toate astea n-au niciun sens!

— Eu îl iubeam pe zmeul meu.

— Asta se cheamă „sindromul Stockholm”.

— Cuuum?

— Legătura dintre prizonier şi propriul temnicer.

— Poţi să-i spui cum vrei. Se schimbă ceva?

— Într-un sens „schimbă ceva”.

— Ce, dacă-i zici aşa, asta schimbă afecţiunea mea pentru zmeul meu?

— Oh, hm… efectiv… nu.

— Atunci să schimbăm subiectul. Mă duci în altă parte?

— Unde?

Sybilla ridică disperată ochii spre cer.

— Dar ştii că te-ai prostit? Ce ştiu eu? Tu eşti cel care are bagheta magică!

— Ah, asta e. De, voiam să mai aştept puţin, mai înainte de a pleca.

— De ce?

— Bagheta mea magică… da, mă rog, Telecomanda mea, funcţionează numai dacă în apropiere se află un Televizor.

— Şi-atunci? Oare nu Televizoare sunt toţi aceşti pereţi plini de imagini din jurul nostru?

— Tocmai. Toate sunt Televizoare, de aceea nu e nicio grabă. Putem pleca în orice clipă, cu ajutorul unuia din aceste Ecrane. Dar n-am nici cea mai vagă idee unde-o să ajungem până la urmă. Şi putem să ne pomenim într-un loc unde găsirea unui Televizor să fie o problemă mult mai

complicată decât este aici.

— Ce fel de mag eşti tu dacă nu ştii nici măcar unde o să te ducă bagheta ta magică?

— Eu nu sunt mag, şi asta nu e o baghetă magică, ci o Telecomandă! spuse Arthur iritat.

— Oricum, spuse Sybilla, ori că rămânem aici pentru totdeauna, ori că plecăm numaidecât, e cam acelaşi lucru. După câte ştii, aceste Televizoare s-ar putea stinge dintr-un moment în altul.

Arthur a fost izbit de observaţia Sybillei. Era cu totul altfel decât ilogică. Aceea nu era vechea şi buna Eleldeea. Era foarte sigur de asta. În Eleldeea nu existau metropole cu asemenea edificii titanice, acoperite cu Teleecrane, şi brăzdate la diferite niveluri de o asemenea mulţime de rampe automobilistice, cu toatele teatrul unui nesfârşit dans de ciocniri automobilistice ucigaşe. Nu mai avea sens să rămână acolo. Erau însă multe alte lucruri care nu aveau sens, Arthur ştia bine asta. Dar faptul că eşti neputincios în faţa unei mulţimi de nonsensuri nu justifică faptul că trebuie să te predai şi să nu acţionezi împotriva nonsensurilor cărora eşti în măsură să le găseşti un remediu. Să rămână în acel loc absurd nu avea sens şi, deci, întrucât se putea, trebuia să plece repede de-acolo. Cu puţin timp înainte, i se părea lui Arthur, familiara Eleldee dispăruse din jurul lui şi un regat absurd îi luase locul; apoi şi acesta dispăruse, şi absurditatea luase forma unui improbabil megalopolis specializat – după cât îi fusese dat să vadă – în crearea accidentelor rutiere. Punând mâna ţie Telecomandă, Arthur ar fi schimbat repede acel peisaj din jurul lui. Dar ce avea oare să-i ia locul? Care va fi noua formă pe care o va îmbrăca Absurditatea? Arthur dorea din toată inima să-şi regăsească Eleldeea în jurul lui, dar nu avea niciun fel de încredere în propriile posibilităţi de a reuşi. Conştienţa infinităţii programelor Televizive

zădărnicise orice speranţă logică a lui. Dar speranţa, din fericire, îşi găseşte locui în afara logicii, aşa că tentaţia de sinucidere era departe de el. Avea să încerce, împotriva oricărei logici, să se întoarcă în Eleldeea.

Şi avea să încerce mereu. Singura linie de acţiune semnificativă pe care trebuia s-o urmeze era aceea de a face tot posibilul să ocolească locurile absurde pe care Telecomanda, din când în când, le-ar fi materializat în jurul lui. Erau locurile acelea programe Televizive? Se găsea oare el într-una din infinitele lumi pe care Universul le închidea în el? Sybilla era oare un fruct al imaginaţiei sale? Era Sybilla o creaţie a minţii Programatorului? Şi ce devenise el dacă acum se afla în interiorul lumilor din Spaţiu, ca să hoinărească printre programele Televizorului său?

Erau întrebări cărora nu li se puteau găsi răspunsuri care să aibă şi sens. Pentru moment, Arthur era de fapt supus, dar el era prea priceput ca să nu poată acţiona în grabă, înainte ca imposibilitatea unui răspuns înţelept să-i întunece mintea şi s-o cufunde în depresiune. Unicul proiect căruia Arthur îi găsi un sens era cel de a se hotărî să părăsească locurile absurde unde el se simţea foarte străin, şi în acest scop se lăsă condus de propria chibzuinţă.

Avea dreptate Sybilla. Indiferent de ce era sau nu era Sybilla, avea dreptate. Singurul lucru cuminte era să plece din acel loc înainte ca neprevăzutul să apară şi să complice situaţia.

Aşa că se opri, îşi scoase Telecomanda din punguţa de piele sintetică atârnată de gât şi începu s-o manevreze pentru a realiza calculul lui *PIgrec*.

— Nu funcţionează? întrebă Sybilla

— Ba funcţionează, răspunse Arthur.

— Atunci de ce nu se schimbă peisajul?

— E nevoie de o bucată de vreme pentru ca Telecomanda să calculeze optima cantitate de decimale pentru *PIgrec*.

— Şi-asta ce înseamnă?

— Trebuie aşteptat, hm… ca bagheta magică să se reîncarce.

Arthur continuă să manipuleze Telecomanda.

— Iată! După ce va calcula *PIgrec*, îşi va menţine activitatea în mod permanent. Şi astfel… hm, bagheta magică va fi pe viitor mereu încărcată… deci gata oricând să poată fi folosită.

Arthur se îndreptă spre Sybilla şi porni să se plimbe mai departe cu pas hotărât.

— Unde te duci? îl întrebă Sybilla.

— Vreau să văd ce este după colţ, răspunse Arthur.

În tot timpul cât se plimbaseră, de când acel loc substituise castelul Regelui Ribald, Arthur şi Sybilla umblaseră pe lângă peretele unuia dintre enormele edificii şi abia acum, după câţiva kilometri, ajunseseră în vecinătatea colţului, în jurul căruia, bănuiau ei, pasarela avea să se rotească.

— Aşteaptă-mă! exclamă Sybilla.

— Stai liniştită! Nu fug. Sunt îndrăgostit de tine, spuse Arthur fără să se întoarcă sau să se oprească.

Sybilla se strâmbă, alergă după el şi-l ajunse.

De cum dădură colţul, peisajul se schimbă radical, într-un mod cu totul neobişnuit. Cât vedeai cu ochiul, alte rampe găzduiau alte accidente. Zgomotul asurzitor prezenta unele inedite aspecte din cauza prezenţei în aer a unor ciudate ovule, uneori zburătoare, alteori aşezate pe diverse rampe, care emiteau un vuiet destul de supărător.

— Şi-asta ce dracu’ o mai fi? se întrebă Arthur, indignat. Locul acela îi apărea tot mai absurd.

— Oare ce fac mingile alea? întrebă Sybilla.

— Sar, răspunse Arthur.

— De ce?

— De unde să ştiu eu?

Ia o mică distanţă de ei, pasarela se bifurca; un pod o lega cu edificiul din faţă.

— Să mergem în partea cealaltă, spuse Arthur.

— De ce?

— Mde?

— Mdeee?? îl imită Sybilla.

— Sunt curios, explică Arthur. Şi mai e nevoie de câteva minute până ce Telecomanda e gata.

Fără să mai întârzie, Arthur o apucă pe bifurcaţie, şi Sybilla îl urmă. O luară pe pod, cu pas suficient de lent, ca să poată privi peisajul. Sub ei, la circa zece metri, o rampă automobilistică era excepţional de încărcată cu automobile. Deasupra lor, la cel puţin cincizeci de metri, se ridica rampa superioară. De-o parte şi de alta mulţimea de rampe se amestecau într-o imensă încrucişare, de la care parveneau asurzitoare zgomote de ciocniri. Dar vizibilitatea nu era în măsură să îngăduie distingerea amănuntelor accidentelor. De cealaltă parte se desluşea o cascadă mică ciclomotoare. În rest, o banală mulţime de cadenţate ciocniri frontale.

Pe la jumătatea podului, Arthur îşi dădu seama că de pe pasărelele din jur şi de la unele ferestre, aproape toate trupele de operatori îşi îndreptaseră Telecamerele spre ei. Telecamerele erau ochii Programatorului. De ce acum erau îndreptate asupra lor? Cu un inexplicabil sentiment de neplăcere, măsură mental distanţa care-l separa de partea opusă a podului, şi-i păru mai mare decât ar fi dorit-o el. Apoi văzu ceva care-l făcu să se cutremure. Imaginea lui şi a Sybillei care umblau pe pod apăruse pe unele din giganteştile teleecrane care căptuşeau toate edificiile.

Între timp, ajunseseră la jumătatea podului. Arthur

apucă cu o mână braţul Sybillei şi cu cealaltă îndreptă nervos Telecomanda spre cel mai apropiat teleecran. Era înţelept să plece de acolo cât mai repede. Îşi dădu seama că nu apăsase la timp pe taste, când începu să cadă. În afară de asta, Telecomanda îi scăpase din mână şi, după o clipă, el avea să se zdrobească.

Se întâmplase că o mare trapă se deschisese deodată sub picioarele lui Arthur şi ale Sybillei. Nu durează mult ca să cazi zece metri, dar chiar şi un asemenea zbor scurt este mai mult decât suficient pentru ca să mori, când punctul terminus al căderii era un pavaj dur de asfalt.

Arthur şi Sybilla întrevăzură într-o clipă propria nimicire, metru după metru, în zece fulgerătoare etape.

Dar, contrar bănuielilor lor, capul de linie al căderii nu era un pavaj dur de asfalt. Corpurile lor se loviră de o suprafaţă catifelată şi foarte elastică, pe care ţopăiră de mai multe ori până să se oprească.

Căzând, strigaseră amândoi şi ecoul propriilor urlete nu se stinsese încă, în creierele lor, când primul ovul misterios se îndreptă lacom spre ei cu intenţia vădită de a-i zdrobi.

Arthur a fost mai sprinten ca să se ridice şi, aruncându-se asupra fetei, reuşi să se rostogolească, ţinând-o în braţe, câţiva metri mai departe de locul unde ovulul căzu apoi.

— Vor să ne omoare! strigă Sybilla.

— Grozavă descoperire! exclamă Arthur. Nu ştiu de ce, în asemenea situaţii se găseşte întotdeauna câte cineva care n-are ceva mai bun de făcut decât să banalizeze totul cu lămuriri de felul ăsta.

— Din acelaşi motiv, răspunse Sybilla cu asprime, pentru care alţii nu găsesc altceva mai bun de făcut decât să spună „Grozavă descoperire”!!!

Dar ce facem noi?, se gândi disperat Arthur. Pierdem

timpul comentând estetica reacţiilor noastre într-o situaţie periculoasă în care ne găsim implicaţi, ca şi când ăsta ar fi lucrul cel mai chibzuit!

Sosirea unui al doilea ovul îl distrase de la aceste absurde reflecţii. Din fericire, ovulul greşi cu mult ţinta, căzând la vreo treizeci de metri mai departe.

Ahhur se uită în jur, grăbindu-se să-şi caute Telecomanda. N-o văzu.

— Bagheta magică! exclamă Sybilla oferindu-i Telecomanda. O găsise ea şi-o luase.

Arthur o apucă cu aviditate, cum te-ai agăţa de un colac de salvare, o îndreptă pentru a doua oară spre cel mai apropiat dintre teleecrane, şi de data asta reuşi să apese tastele.

Nu se întâmplă nimic.

Şi al treilea ovul fu cât pe-aci să-l zdrobească, dar căzu totuşi la trei metri de el şi suflul, sau poate frica, îl tăcu să cadă la pământ.

— Greşesc ţinta! exclamă Sybilla.

— Termină cu lămuririle astea răsuflate!!! urlă Arthur, mirându-se el însuşi de propria ieşire banală.

Oare ce se întâmplase? De ce Telecomanda nu funcţionase? Se stricase în cădere? ecranul de manevră era luminat normal. Nu se stricase.

— Poate că s-a consumat programul *PIgrec*! exclamă cu disperare Arthur.

— Şi ce înseamnă asta? Sybilla i se agăţă de braţ.

— Îţi explic mai târziu, i-o tăie scurt Arthur.

Degetele sale atinseseră câteva taste.

— Nu s-a consumat!!! urlă de data asta pentru sine, disperat. *PIgrec* a fost format dar n-a funcţionat!!!

După aceea Arthur îndreptă Telecomanda spre toate teleecranele din imediata lui vecinătate, şi cu oroare îşi dădu seama că nu se întâmpla nimic.

Se prăbuşi grămadă la pământ.

— Suntem ruinaţi, gemu el.

— Dar de unde-ai cumpărat tu bagheta aia magică? spuse Sybilla cu un isteric resentiment.

Arthur nu-i răspunse.

Un al patrulea ovul era lansat asupra lor. De data asta Sybilla a fost cea care l-a apucat pe Arthur şi, smulgându-l cu violenţă, l-a scăpat cu puţin de la o moarte sigură.

— Eşti sigur că l-ai îndreptat corect spre Televizor? întrebă ea speriată.

— Sigur că… NU!

Arthur sări în picioare cu ochii ieşiţi din orbite. Telecomanda trebuie îndreptată spre un Televizor. Şi el o îndreptase spre acele gigantice teleecrane, aproape sigur lipsite de necesarul senzor care să poată primi razele infraroşii ale Telecomandei.

— Vino!

Arthur începu să alerge pe rampă, trăgând după el o dezorientată Sybillă, în altă direcţie, opusă celei pe care instinctul i-o sugera. În faţa lor, acum, nu prea departe, era oribila încrucişare de rampe din care ieşea un vuiet de apocalips. Părea o nebunie să fugi în întâmpinarea ei, când direcţia pe care Arthur o părăsise părea în schimb să ofere speranţe măi mari.

Dar alegerea lui Arthur nu se dovedi greşită. Ovulele părură zăpăcite de alegerea lui şi ezitară înainte de a se lua după ei. Evident, victimele se lansează de obicei în direcţie opusă. Arthur aruncă o privire scrutătoare asupra poziţiilor cameramanilor. Chiar şi ei păreau surprinşi.

Şi imaginile celor doi care fugeau dispăruseră de pe megaecranele afişate pe pereţii edificiilor. Poate că de aceea ovulele ezitau. Aşteptau ca magicii Ochi ai Programatorului să fie din nou aţintiţi asupra victimelor

făgăduite. Sub picioarele fugarilor, rampa era din nou de asfalt dur. Arthur şi Sybilla fugeau. Zburătoarele ovule se îndreptau încet spre ei. Armistiţiul era pe sfârşite. Arthur spera să găsească pe undeva un Televizor adevărat, dar pentru asta nu putea avea niciun plan. Nu existau Televizoare pe rampele de autociocniri.

Apoi Arthur şi Sybilla încetară să mai fugă. Ajunseseră la temuta încrucişare, teatrul unui asemenea trafic de vehicule într-o nelimitată poftă de coliziune, încât orice veleitate de a o traversa pe jos le-ar fi adus moartea pe cât de rapidă pe atât de sigură.

Imaginile lui Arthur şi ale Sybillei reapărură pe marile ecrane fixate pe pereţi.

Dintr-un moment în altul ovulele ar fi reînceput să-i ia drept ţintă în picajele lor, şi n-ar fi lipsit mult ca unul din ele, după program, să reuşească să nimerească într-un spectaculos centru.

Lipsit de orice cale de fugă practicabilă, Arthur se grăbi să se resemneze inevitabilului. Îi displăcea c-o trăsese şi pe Sybilla în încurcătura aceea.

Din spatele unei curbe apăru deodată un autobuz. Sybilla întinse braţul şi cu degetul gros făcu de câteva ori semn în jos, ca atunci când, în altă lume, voise să facă *cavaler-stop*. Pulmanul frână brusc şi-şi deschise uşa din spate.

Fără să mai întârzie, cei doi fugari săriră pe scară şi apoi în interiorul maşinii. Lui Arthur nu-i venea să creadă că e adevărat. Părea un vis. Sau, nu, un film!

— Avem necazuri, ai?

Vorbise şoferul pulmanului, un zdrahon binevoitor de vârstă mijlocie, care transpira de grăsime şi de bunăvoinţă prin toţi porii trupului său.

— Se vede? răspunse prosteşte Arthur, cu intima şi neplăcuta senzaţie că aderă la un scenariu care nu-l privea

pe el.

— Ar vedea-o şi un orb, declară, fără originalitate, şoferul. Dar acum puteţi să fiţi liniştiţi. Aici înăuntru sunteţi în siguranţă.

Uşa se închise şi pulmanul îşi reluă drumul. Imediat după aceea se auziră nişte bufnituri asurzitoare şi totul tremură.

— Nu le sunteţi prea simpatici acelor mingi zburătoare, nu? spuse conductorul. Dar nu vă temeţi, acoperişul e blindat.

Arthur îşi recăpăta puţină linişte. Se întoarse şi-i văzu pe ceilalţi pasageri. Erau cu toţii persoane foarte în vârstă, în majoritate femei. Se întoarse spre şofer.

— În ce loc frumos vă duceţi?

— În locul cel mai frumos care există, răspunse zâmbind şoferul.

— E undeva departe? întrebă Sybilla.

— Da, dar nouă ne trebuie puţin timp ca s-ajungem acolo.

— Şi totuşi nu călătorim cu viteză prea mare, observă Arthur.

— Trebuie să respectăm o anumită viteză, lămuri matahala cea cumsecade.

— Înţeleg. Drumurile acestea sunt foarte periculoase.

— Nu e vorba de asta. E o problemă de precizie.

— Nu înţeleg, spuse Arthur.

— Nu trebuie să ajungem nici mai devreme, nici mai târziu la întâlnire, ci exact la momentul potrivit.

— Care întâlnire? întrebă Arthur.

— Cea de-acolo, spuse surâzând şoferul, arătând înaintea sa. Ajungem în curând.

Prin parbriz, la mai puţin de un kilometru depărtare, Arthur văzu un alt pulman venind spre ei.

— În scurtă vreme vom fi în paradis, spuse şoferul,

apăsând vesel piciorul pe accelerator.

— NU! urlă Arthur.

— Cum nu? întrebă mirat şoferul.

— *Suntem pregătite, Dumnezeule Mare*! exclamară în cor femeile din faţă.

— Suntem pregătiţi (pregătite), Dumnezeule Mare!!! răsună în tot pulmanul.

— Nu… şopti Sybilla.

Cam vreo jumătate de kilometru îi despărţea de ciocnire. Toţi pasagerii, cu o expresie de beatitudine zugrăvită pe feţe, îşi uniră gemetele în executarea unui cântec religios.

Apoi Arthur văzu, exact deasupra capului său, Televizorul pe care-l dorea atâta. Pulmanul acela era echipat cu un Televizor, dar nici el, nici Sybilla nu-şi dăduseră seama până atunci.

— Cum se aprinde? exclamă Arthur, strigând mai tare pentru ca să acopere cântecul celorlalţi.

— Ceea? spuse şoferul. Ah, Televizorul? Nu se aprinde. E stricat.

— STRICAT!!! Disperarea totală pusese stăpânire pe Arthur. Două sute de metri îi mai despărţeau de vaga promisiune a unui paradis în care el 1111 avea nicio încredere.

Sybilla ridică braţul şi trase aparatului un pumn. Şi lovi butonul de aprindere.

— S-A APRINS! urlă Arthur. Sybilla ţipă şi ea.

— Atunci videoanregistratorul e stricat, spuse fără interes şoferul, prins cu totul de responsabila lui datorie de a centra perfect pulmanul care se afla acum la o sută de metri sau patru secunde în timp.

Două secunde după, o tastă a Telecomandei simţi puternica apăsare a unui deget al lui Arthur şi universul suportă unul din multele sale fenomene absurde.

Când, punctual la întâlnire, pulmanul făcu cunoştinţă cu propria ţintă, Arthur şi Sybilla nu mai erau printre cei care mureau.

36

Era gras şi păros şi pe jumătate gol şi puţea. Fuma un trabuc, în fotoliul lui, şi cu nesimţire scotea râgâieli una după alta. Sugea whisky, dintr-un sticloi, la fiecare treizeci de secunde, şi se uita la Televizor. Nu-i păsa câtuşi de puţin de intruziunea lor.

Acesta era portretul pe care, fără ezitări, şi-l zugrăvi despre individul pe care-l avea în faţă. Îi făcea greaţă. Dar simţea în acelaşi timp şi o jenă vinovată pentru că apăruse aşa, neanunţat, chiar în mijlocul salonului său. Oricum, individul era departe de-a arăta vreun interes pentru cele două persoane care apăruseră lângă el.

La drept vorbind, locul unde apăruseră nu era prea rău. Acesta a fost primul gând al lui Arthur. În faţa lor era un Televizor şi, dacă ar fi vrut, îl putea folosi ca să dispară într-o clipă. Dar nu trebuiau să se grăbească. Arthur socotea că mai întâi trebuia să se asigure că nu se găseau, din întâmplare, în Eleldeea.

Se uită cu grijă împrejur. Camera avea pereţii, tavanul şi podelele albe, şi era lipsită de orice altceva, în afară de marele Televizor de 120 şchioape, largul fotoliu care-l adăpostea pe bărbat şi, firește, acesta.

Sybilla spuse:

— Ce ciudat.

Arthur nu înţelese. Fata se uita în jur, cum făcuse şi el. Apoi înţelese. Albul încăperii nu era natural, fără denivelări, şi înghiţea chiar şi liniile colţurilor şi ale pereţilor. Părea că vede o fotografie expusă prea mult. Dar fotoliul, omul, Televizorul şi Sybilla erau bine definiţi şi nu păreau deloc supraexpuşi. Părea o fotografie făcută cu tehnica *hightkey*. Mă rog, dar toate astea n-aveau prea

multă importanţă.

— Ai remarcat şi tu? o întrebă Arthur pe Sybilla pe şoptite.

— Tot albul ăsta?

— Albul ştiu că l-ai remarcat. Mă refeream însă la caracterele pe care amintirea foarte recentei noastre experienţe le-a căpătat în mintea noastră.

— Ah, da?

— Cum „ah, da”? N-ai remarcat nimic ciudat? Ce-ţi aminteşti din ceea ce abia ni s-a întâmplat?

— Ei, eram într-un loc dezgustător, în autobuzul acela plin de imbecili…

— Nu mă refeream la asta. Nu-ţi aminteşti de recenta noastră experienţă, ca şi cum ar fi fost un film?

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar ce înseamnă film.

— Cum, n-ai văzut niciodată un film?

— Şi unde se pot vedea chestiile astea?

— La Televizor.

— Care Televizor? Prin părţile noastre, unicul Televizor era cel pe care l-ai găsit la castelul lui Ribald.

— Ah, da. Memoria mea se încurcă cu totul. Şi motivul e că-mi amintesc recentele mele experienţe ca şi când ar fi fost nişte filme, aşa că sunt nevoit să le confund şi să le uit în grabă.

— Ac iun, că spui aşa, admit că nu mi-a rămas o amintire prea clară despre ceea ce s-a întâmplat mai adineaori. Nu mi se par evenimente importante.

— Vezi? *Erau* evenimente importante pentru că viaţa noastră a fost foarte grav ameninţată. Dar acum nu mai au o importanţă prea mare, pentru noi, mai mult un film la care am fi asistat.

— Şi ce înseamnă toate astea?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Şi-atunci, de ce vorbeşti de asta?

— Nu ştiu. Îmi vine să vorbesc.

— Te-ai gândit vreodată să te arăţi unui vrăjitor?

— Un vrăjitor? Vrei să spui un psihanalist.

— Ce este un psihanalist?

— Păi… este, hm… un vrăjitor.

— Neapărat trebuie să te vadă un vrăjitor.

— Duceţi-vă să vă vadă cine vreţi, dar acum tăceţi puţin din gură.

Vorbise Omul Din Fotoliu.

— Bună ziua, domnule, spuse Arthur încurcat, apropiindu-se cu câţiva paşi. Regret că nu ne-am prezentat numaidecât, dar…

Omul Din Fotoliu nu-i dădu nicio atenţie.

— De, îmi displace că suntem aici fără să fim invitaţi, dar…

Omul Din Fotoliu continuă imperturbabil să privească la Televizor.

— Hm, *gân*, *gân*! se strădui Arthur să-i atragă atenţia printr-o tuse improvizată.

— Eşti un rahat pentru el, spuse Sybilla.

— Vai de mine! Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa? făcu Arthur speriat.

— Zmeul meu, răspunse Sybilla. Cel pe care l-ai ucis.

— Acum începeţi şi cu zmeii! se lamentă Omul Din Fotoliu.

— Vreţi să ne dăruiţi câteva momente de atenţie? îl întrebă Arthur politicos. Am vrea doar să vă întrebăm câte ceva.

— Întoarceţi-vă în Televizor, voi şi zmeii voştri! exclamă Omul Din Fotoliu fără să-şi schimbe expresia.

— E tocmai ceea ce vrem să facem, spuse Arthur. Apoi tresări: Ei, cum de ştiţi asta?

— Ştiu totul, spuse Omul Din Fotoliu. Sunt omniştiutor!

— Ce frumos! exclamă Sybilla. Îmi plac persoanele instruite.

— Ce prostie! comentă Arthur. Dar cine pretindeţi că sunteţi dumneavoastră? Programatorul? Dumnezeu? Marele Cocacolone?

Omul Din Fotoliu icni, râgâi şi bombăni:

— Ia uite ce tâmpenii îmi bagă ăsta pe gât!

Arthur începu să umble nervos prin cameră.

— Unde ne aflăm aici? întrebă, forţându-se să fie calm. Este Eleldeea?

— Ce dracu' tot spui? zise Omul Din Fotoliu. Asta e camera mea, şi trase o duşcă zdravănă de whisky.

— În sfârşit, domnule, nu vi se cere decât puţină politicoasă colaborare…

— Nu colaborez cu halucinaţiile!

— Halucinaţii?

Omul Din Fotoliu mai aruncă în el o porţie de whisky.

— Bârh, răspunse sau, pur şi simplu, râgâi.

— Înţeleg neplăcerea dumneavoastră pentru apariţia noastră neaşteptată în salon, spuse cu măsură Arthur, dar aş dori ca dumneavoastră să permiteţi oportunitatea unei explicaţii, şi anume că, în ciuda aparenţelor, noi *nu* suntem halucinaţii.

— Toate halucinaţiile mi-au spus întotdeauna acelaşi lucru, îl opri Omul Din Fotoliu.

— Cum vă numiţi? îl întrebă Sybilla cu dulceaţă.

— Nu mă numesc.

— Cum vine asta că nu vă numiţi?

— Ce mă-sa am de câştigat cu numitul ăsta?

— Voiam să spun: cum vă numesc ceilalţi?

— Nu există ceilalţi. Sunt singura fiinţă umană adevărată care a mai rămas. De aceea ştiu tot ceea ce trebuie ştiut, adică tot ce este suficient să ştiu.

— Ca să vezi! exclamă Arthur, îndreptându-se spre

uşă. Bănuiesc că afară… – clanţa se răsuci în gol.

— Nu se deschide, spuse Omul Din Fotoliu.

— Evident, aţi ascuns cheia, îl acuză Arthur.

— Cheia?

Arthur se aplecă să se uite la gaura cheii. Nu exista, Deci nu putea exista nici cheie.

— E închisă pe dinafară. Vă ţin prizonier, spuse Arthur ridicând genele. Am înţeles! Suntem într-un balamuc.

— Ia mai potoleşte-te, bombăni Omul Din Fotoliu.

— Ce este dincolo de uşa asta? întrebă Sybilla.

— Lasă-l în pace. N-o să-ţi răspundă.

— Halucinaţii, răspunse în schimb Omul Din Fotoliu. Afară nu sunt decât halucinaţii. Dar acest Televizor Final, din fericire, s-a stricat şi aici cel puţin exist. Ridică o sprânceană: Cel puţin sper să se fi stricat.

— Ţi-am spus eu, vorbi Arthur. E nebun!

— Rahat! Omul Din Fotoliu părea mai degrabă plictisit decât ofensat

— Îmi place, spuse pe neaşteptate Sybilla. Nu ştiu de ce, dar îmi place.

— Ce-ţi place? o întrebă Arthur.

— El, spuse Sybilla.

— Acest bătrân şi vulgar nebun, prost educat şi alcoolizat! exclamă Arthur, scandalizat.

— Rahat! spuse Omul Din Fotoliu.

— Da, declară Sybilla, cu ochii aprinşi de interes; după care se apropie de fotoliu. Te superi dacă mă aşez pe genunchii tăi? şi de fapt se şi aşezase.

— Dar ce, acum ai înnebunit şi tu? o întrebă Arthur.

— Ce rahat, bombăni Omul Din Fotoliu Cu Fata Pe Genunchii Lui.

— Pot să-ţi dau un pupic, două? îi şopti ea executându-se fără să aştepte răspunsul. Omul Din Fotoliu

Etcaetera n-o lua în seamă, încercând să continue să se uite la Televizor.

— E o sminteală! Toată chestia asta e o sminteală! cârâi Arthur. Bărbatul ăla ar face scârbă şi unei scroafe.

— Aaahhh!… mugi Sybilla. Aşşş face muuulte lucruri cu tine…

— Nu mă cuplez cu halucinaţiile, spuse Omul Din Fotoliu, plictisit.

— Sybilla! exclamă Arthur. În afară de asta mi-ai spus că îţi plăceau femeile.

— Nimeni nu e perfect, gargarisi Sybilla pe un ton mieros. *Simt* că acest bărbat e real… REAL… REAL…

— Sunt ultima fiinţă umană reală din Univers, spuse fără emfază Omul Din Fotoliu.

— Trebuie să plecăm de-aici! exclamă Arthur.

— Aşa e, da, plecaţi! fu de acord Omul Din Fotoliu. Întoarceţi-vă în limbul Televizorului! Reîntoarceţi-vă în emisfera dreaptă a scoarţei mele cerebrale de unde aţi reuşit să evadaţi. Nu mă mai regulaţi atâta la cap.

— Hai, vino! Ridică-te de-acolo! Arthur se repezi spre fotoliu şi-o smulse cu forţa pe fată, separând-o de impasibilul Om Din Fotoliu. Nu mai are sens să rămânem aici.

— Nu, nu, de ce această grabă?! ţipă Sybilla. Cine-ţi spune că nu e ăsta locui cel mai potrivit?!

— E un loc de rahat! mârâi Arthur, încercând să îndrepte Telecomanda spre Televizor, în timp ce-o ţinea strâns în braţe pe Sybilla.

— Sigur că e un loc de rahat, spuse cu voce stinsă Omul Din Fotoliu, dar cel puţin e un loc şi nu o halucinaţie.

— Ba sunt mai înclinat să cred că e pe dos! spuse printre dinţi Arthur, care se lupta din greu ca să potolească încercările Sybillei de a se smulge din strânsoarea lui.

— Şi dacă locul în care o să nimerim va fi mai rău

decât acesta? întrebă furioasă Sybilla, continuând să se zbată.

— Ne asiunăm riscul, spuse sec Arthur, care, în sfârşit, reuşi să îndrepte corect Telecomanda spre Televizor.

Dar în momentul în care apăsă butonul, Sybilla scăpă parţial din braţele sale şi cu o mână reuşi să se prindă bine de braţul Omului Din Fotoliu. Arthur strigă:

— Nuuu!! Aşa o să-l iei cu noi!! O să-l cărăm pe grăsanul ăsta cu noi!!!

O clipă după aceea părăsiră camera cu totul albă.

37

Şi asta ce e, o cameră cu totul neagră?

Chiar înainte de a fi comerciant, Omul este o ciudată bestie vag sensibilă dotată cu o rudimentară, dar nu neglijabilă, gândire introspectivă, dar chiar şi înainte de a fi o ciudată bestie vag sensibilă dotată cu o rudimentară, dar nu neglijabilă, gândire introspectivă, Omul e în primul rând un complex organism viu care urmăreşte mai întâi autoconservarea.

Numai în acest scop – după cât se ştie cu siguranţă – este dotat cu facultatea de a percepe un Exterior în afara sa. Responsabile pentru acest fenomen sunt faimoasele Cinci Simţuri şi, fireşte, comandantul lor obscur – Creierul.

Există condiţii externe în care raportul dintre Simţuri şi Creier este absolut insuficient pentru a structura un cadru acceptabil şi funcţional al lumii exterioare sieşi.

Într-unul din aceste cazuri, dacă eşti fără noroc, mori.

În alte împrejurări, când e şi mai rău, nu mori, dar regreţi că nu ai murit.

Se întâmplă, totuşi, uneori, că totul merge foarte bine, rămâi viu şi sănătos, şi Lumea Exterioară, oricât de puţin familiară, este percepută şi interpretată într-un mod

netraumatic şi oricum nemortal.

În asemenea căzuri preferabile, meritele cele mai mari le are Creierul, abil să coreleze nefolositoarele date pe care a reuşit să le smulgă Simţurilor. Dar o recunoştinţă trebuie adresată şi Simţurilor, care nu au trădat Creierul în momentul cel mai greu, adunând anevoie date de la o extremă la alta a gamelor lor de percepţie.

Altfel, după o perioadă destul de lungă, Arthur şi Sybilla reuşiră să devină conştienţi că se aflau într-un loc, şi nu în gol. Dar ochii lor lăcrimau deja, în efortul de a distinge ceva.

Totul în jurul lor era negru sau, dacă preferaţi, gri-antracit.

Eroicele retine ale lui Arthur şi ale Sybillei separară cu greu cerul de pământ, desluşind divizii de conuri şi bastonaşe în ordinea percepţiei. Haosul se atenuă pe retine, la marginile cărora bastonaşele erau împiedicate să sosească din lipsa fotonilor. La mijloc, grupuri de conuri retinice înscenară manifestaţii de protest pentru refuzata lor utilizare; erau meniţi să distingă culorile, dar acolo nu era nici cea mai mică urmă de culoare care să poată fi deslușită.

Era, probabil, cerul, şi era gri-închis. Sau, poate, era pământul (dealuri erau cele de colo?) şi era gri foarte închis. Nu părea să fie altceva. Umbre imperceptibile puteau fi observate ici şi colo.

Cele patru picioare ale celor două personaje dezorientate se cufundară până la glezne într-o cenuşă fină. Ideea care-i fulgeră prin minte lui Arthur fu că miliarde de fumători folosiseră landa aceea ca scrumieră.

Din fericire, nu era vânt. Ar fi fost, fără îndoială, asfixiaţi. Dar pe părţile mai ridicate, o uşoară briză se stârnea din când în când, marginile confundându-se tot mai mult cu cerul.

Se simţea un miros de ars. Era frig.

— Eşti mulţumit acum? întrebă Sybilla.

— Ei, „mulţumit”!... Să nu exagerăm, încercă să-şi dea curaj Arthur.

— Iată un loc mult mai rău decât cel de unde am plecat! exclamă Sybilla.

— Într-adevăr... Arthur se uită în jur. Ei, dar unde e grăsanul ăla prost-crescut? L-ai apucat de mână în clipa în care am apăsat pe tastă. De ce n-a fost adus şi el cu noi?

— Poate că era într-adevăr real, spuse Sybilla.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ce ştiu eu? De ce n-a fost adus cu noi?

— Dar eu de unde să ştiu? Dar ce importanţă are?

— Puţină, conveni Sybilla. Dar sunt foarte curioasă să ştiu de ce oare tipul ăla mă interesa atâta.

— Pentru că era un film! exclamă Arthur. Sunt tot mai sigur de asta! De altfel, continuăm să trecem dintr-un Televizor în altul.

— Şi-acum unde am ajuns?

— Nu este Eleldeea, enunţă Arthur, încercând în zadar să distingă câte ceva, în stânga şi-n dreapta, care să nu fie cenuşă. Sunt sigur de asta. Dar oricum un Televizor trebuie să fie pe undeva.

— Cum eşti atât de sigur?

— Orice loc îşi are Televizorul lui, recită Arthur, făcând apel la aţipitele rămăşiţe ale identităţii sale de sacerdot Televiziv.

— De ce?

— Pentru că aşa a dispus Programatorul, continuă dogmatic Arthur.

— Nu crezi, totuşi, că-mi datorezi nişte explicaţii? se lamentă Sybilla. De mai multe ori de când am părăsit regatul meu te-am auzit citându-l pe acest... Programator, şi această... Eleldeea. Ce sunt? Cine eşti? De unde vii?

Cu stupoare, Arthur descoperi că dintr-odată nu mai era deloc simplu pentru el să formuleze o eficace descriere lingvistică a ceea ce de fapt era el, a locului din care ştia că provine şi a lucrurilor şi valorilor în care crezuse dintotdeauna.

Încercă în următoarele cinci minute, cu foarte puţin succes.

— Ar trebui într-adevăr să te arăţi unui vrăjitor, îi sugeră apoi Sybilla. Locul din care îmi spui că vii e de departe mai absurd decât cele unde ne-a dus bagheta ta magică.

— La dracu'! izbucni Arthur. Nu reuşesc să te încurc nici dacă vreau! Am nebunească senzaţie că-mi amintesc viaţa mea în Eleldeea ca şi cum şi ea n-ar fi fost altceva decât un insignifiant, absurd film! Un film familiar, pe care-l ştiu pe dinafară, ca şi cum l-aş fi văzut de sute de ori, dar cu toate acestea un ireal, nesemnificativ şi absurd film.

— Trebuie totuşi să te arăţi unui vrăjitor, repetă Sybilla.

Arthur mai făcu câţiva paşi, cufundându-se în cenuşă ca şi cum ar fi fost zăpadă proaspătă. Dar analogia se oprea aici. Puţini paşi fură suficienţi ca să ridice câţiva nouraşi denşi de cenuşă. Arthur se opri, înainte de-a face aerul nerespirabil.

— Ce încurcătură! se văită el.

Sybilla îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Fiecare loc îşi are Televizorul lui, ai? bombăni Sybilla. Vrei să-mi explici unde o să găsim Televizorul tău, prin locurile astea?

— Aş vrea să-ţi explic, spuse Arthur. Dar nu pot, nu ştiu.

Sybilla încercă să facă şi ea câţiva paşi, dar se cufundă numaidecât în cenuşă până la genunchi.

— Scârna lui Belzebut! Ştiam eu că trebuia să mă

mărit cu Regele Arcibald!

— Vorbeşti serios?

— Nu. Ş-apoi şi mie lumea mi se pare acuma ciudată şi ireală. Oricum, am cam încurcat-o.

— Şi mai e şi frig al dracului! adăugă Arthur şi începu să tremure. Trebuie să fie o regiune foarte nordică.

— Unde?

— Unde! Unde! Unde! Pe undeva! exclamă Arthur. O regiune nordică, pe undeva prin univers! Cenuşa asta este, poate, consecinţa vreunei colosale explozii vulcanice şi e foarte probabil ca acum să fie noapte. Când se face ziuă, poate, va fi mai cald şi mai multă lumină.

— Şi va trebui să rămânem împotmoliţi în cenuşă toată noaptea? începu să mugească Sybilla. Vreau să plecăm de-aici cu Televizorul...!

Arthur îşi schimonosi gura într-o strâmbătură. Apoi, cu o lentă mişcare destul de nechibzuită, se lăsă pe vine şi începu să sape cu mâinile în cenuşă. Dar, bineînţeles, nici urmă de Televizoare. La un moment dat, degetele sale dădură de ceva consistent care nu mai era cenuşă. Degetele extraseră din mantia aceea neagră un bidon teşit de coca cola.

— Oh, Mare şi Bun Cocacolone! exclamă el. Sunt urme de Spuma Bulelor Tale!

— Ce-ai spus?

— Nu te formaliza! O parte din mine mă informează că delirez.

— Dar ce-ai găsit?

— Poate semnul că acesta n-a fost întotdeauna un loc pierdut şi nelocuit.

— Bine, comentă Sybilla.

— Bine? se îndoi Arthur.

O rafală de vânt ridică un val de cenuşă care, în parte, vizită şi plămânii lui Arthur. Când tuşea lui se potoli,

zgomotul nu încetă. Dar nu provenea de la el.

— Ai spus ceva? întrebă Arthur.

— Nu, răspunse Sybilla.

— Ai tuşit?

— Nu.

— Atunci nu suntem singuri.

Şi totuşi, uitându-se în jur, păreau absolut singuri.

— Mi-e frică, spuse Sybilla.

— Aş fi pus prinsoare, spuse Arthur.

— C-o să-mi fie mie frică?

— Nu chiar aşa. Ci că o să spui: „Mi-e frică”. Ţi-e frică?

— Nu.

— Bănuiam asta. Făcu o pauză: E ceva straniu aici, un scenariu absurd, plin de banalităţi.

— Adică ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus înainte de a mă referi la asta.

— Şi eu am auzit un zgomot.

— Dacă nu de altceva, acum sunt sigur că nu sufăr de halucinaţii auditive.

— Şi ce-o să fie acum? Oh, Arthur, mi-e frică.

— Dar termină odată cu banalităţile! Nu ai încredere în mine? Sunt eu aici ca să am grijă de tine.

— De fapt, cine spune banalităţi?!

Arthur avu grijă să-şi ţină propria gură şi să nu mai spună nimic, întrucât din spatele unei dune, înaltă de câţiva metri, apăru un om, care se îndreptă spre ei. Era trupeş, cu părul lung, cârlionţi de albinos, cu trăsături somatice arabe şi purta o pereche de *rayban*.

— Mă bucur că vă văd! exclamă necunoscutul, de cum fu aproape de ei. Cum aţi ajuns prin locurile astea?

— Ce locuri? răspunse Arthur. Adică unde suntem acum?

Necunoscutul îşi încreţi fruntea:

— Nu ştiţi ce loc e ăsta?

— Nu, răspunse Arthur.

— Şi cum se face că nu ştiţi în ce loc vă aflaţi?

— S-au întâmplat multe lucruri ciudate, explică Sybilla.

— În cazul ăsta găsim noi repede o soluţie, spuse necunoscutul, surâzând. Bine-aţi venit pe Pământ, străinilor.

— Ştiu că suntem pe Pământ, răspunse Arthur, acru. Că doar nu suntem extratereştri!

— Atunci nu văd care-ar fi problema?! spuse necunoscutul, perplex.

— Am dori să ştim *exact* în *ce loc* de pe Pământ ne aflăm! explică Arthur cu neplăcere.

— Asta e bună! îl luă în râs necunoscutul. Ca şi cum ar mai fi acuma vreo diferenţă evidentă între un loc şi altul! Oricum, pentru că mă întrebaţi, totuşi, suntem în inima Saharei. Exact în locul unde cândva fusese o oază. Vreţi să mai ştiţi şi altceva?

— Cât e ceasul? Când o să răsară soarele? întrebă Sybilla.

— Când va *apune* soarele, preciză necunoscutul. E aproape de prânz. Ora cea mai caldă.

— Dar e întuneric! Şi îngheţi! exclamă Arthur.

— Lumina şi căldura de-acum nu mai sunt ca lumina şi căldura de altă dată, exclamă cu un gest fatal necunoscutul.

— Şi restul lumii? întrebă Sybilla. Cum e cu restul lumii?

— Care rest al lumii?

Arthur şi Sybilla se priviră împietriţi.

— Ah, scuzaţi! spuse necunoscutul, surâzând. Acum m-am obişnuit să consider planeta ca pe un glob unic şi

egal peste tot. De, restul lumii este… este *aşa*, mai mult sau mai puţin. Aceasta este una dintre regiunile cele mai calde. Celelalte sunt aproape toate acoperite cu un acelaşi *pack* de gheaţă. Necunoscutul râânji: Un mare BUUUM! he, he, he… şi iată-ne aici în plină iarnă nucleară.

Arthur simţi o disperare fără margini.

— Când s-a întâmplat? întrebă.

— Într-o vineri, acum zece ani, răspunse necunoscutul. O clasică vinere neagră, e cazul s-o spunem!

— Nu s-a salvat nimic?

— Nimic. Sau, mai bine zis, aproape nimic. Dintr-un motiv care-mi scapă chiar şi mie, războiul nuclear a risipit ici şi colo bidonaşe de coca cola uzate. Probabil că erau pur şi simplu prea multe ca să dispară toate pentru totdeauna.

— E teribil!

— Înţeleg ce simţi. A fost emoţionant şi pentru mine. În ziua aceea cinam la nişte prieteni – cina mea cea de pe urmă – şi când, ca de obicei, conversaţia a început să lâncezească, ne-am aşezat în faţa Televizorului. Necunoscutul zâmbi cu nostalgie. Nu voi uita niciodată acel buletin de ştiri. Cordiala figură a *speak*erului de serviciu era activată de obişnuita gimnastică de comunicare a unor informaţii plăcute, şi cuvintele sale admiteau că ceva deosebit şi nuclear se petrecuse de curând în Rusia… sau era în Orientul Mijlociu?… Mă rog, n-are importanţă. Informatorul minimaliza informaţia reproducând declaraţiile unor oameni de ştiinţă potrivit cărora cantitatea de radiaţii pe care le putea absorbi fiinţa umană era cu mult mai mare.

Am avut primele bănuieli când, interpelat, ministrul apărării naţionale a declarat că niciun pericol nu ameninţa ţara în care mă aflam, că situaţia era sub control şi că apărarea naţională era pregătită să facă faţă oricărei

intervenţii din afară. Lucrul, nu ştiu de ce, mirosea urât.

Am început să mă tem de mai rău, când, în buletinul următor, s-a exagerat dramatismul accidentului automobilistic în care un fotbalist îşi rupsese un picior. Importanţa dată unei veşti atât de cretine, care era exagerată pervers, se putea explica numai prin prostul-gust al cetăţenilor în materie de informaţii. E ceva grav la mijloc, îmi spuneam, şi nu greşeam.

O jumătate de oră mai târziu, în timpul unui anemic *talk show* în direct, de la ferestrele panoramice din faţa oraşului care constituiau scenografia studioului, s-a văzut ceva care a provocat stupoarea generală. În depărtare, maiestuoasă şi peremptorie, se ridicase din nimic o enormă, magistrală, perfectă ciupercă atomică. Nu era o hologramă. Câţiva dintre oaspeţi spuseră câteva obişnuite stupidităţi şi puţin după aceea emisiunea s-a întrerupt. N-avea să se mai reia. Şi numaidecât holocaustul s-a abătut şi asupra noastră. N-a durat mult până când totul s-a distrus.

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti? îl întrebă Arthur.

— Eu sunt un caz aparte, explică enigmatic necunoscutul, hăhăind. Dacă-ţi face plăcere, prefă-te că eu n-am supravieţuit. Oricum *aş vrea* să fi murit.

— Dumnezeule, exclamă Arthur, acesta e deci gloriosul destin al Omului?

— Cum de-ai reuşit să înţelegi că-i vorba de Lăbuţa Lui?

— Hm?

— N-ai spus adineaori Dumnezeu? Să nu-mi spui că L-ai numit din întâmplare!

— E o exclamaţie fără pretenţii… se justifică Arthur.

— Ei, nu e nevoie să te scuzi. Oricum, mie nu-mi pasă de asta. Şi nici Lui, acum că e mort.

— Dumnezeu a murit?! holbă Arthur ochii.

— Cum s-a întâmplat? dori să ştie Sybilla.

— E o poveste lungă, îi preveni necunoscutul. Vreţi s-o ascultaţi?

— Cum tot n-avem altceva de (acut aici… încuviinţă Arthur. În realitate ar fi preferat să ştie ce sfârşit avusese Programatorul.

Necunoscutul îşi aprinse o ţigară şi-şi scoase *rayban*-ul. Avea ochii galbeni! apoi începu să meargă încolo şi-ncoace prin faţa lor, ridicând doar uşori norişori de cenuşă, şi începu să spună ciudata, sinistra, deliranta poveste a lui Dumnezeu cel bun.

38

DELIRANTA POVESTE A NECUNOSCUTULUI SUPRAVIEŢUITOR

Să nu mă întrebaţi când s-a născut Dumnezeu, nici cum, nici de ce. Este un mister la care nici El – cred – n-ar şti să dea un răspuns. Îmi imaginez, deci, că numai şi pentru acestmotiv trebuie să fi avut o tinereţe tipic nefericită. Era fără părinţi şi deci un orfan. Este evident. Şi ca toţi orfanii, a avut fatalmente mari tulburări de evoluţie.

Mi-a mărturisit chiar El însuşi. Se temea că asta era prima cauză a indeterminării universului. După El, un Dumnezeu cu mintea sănătoasă ar fi făcut astfel încât, în orice situaţie posibilă, orice fenomen să fie întotdeauna legat de o cauză şi viceversa. Şi în universul Său cuantic asta nu se întâmpla întotdeauna.

Eu nu cred că era nebun, ci doar nevrotic, cum în mod coerent aveau să fie nevrotice unicele fiinţe după chipul şi asemănarea Lui, pe care El avea de gând să le creeze.

În schimb, El era convins că este fără îndoială anormal. Nu putea să-şi explice cum putea să fie omniştient şi în acelaşi timp să nu-şi amintească de Sine,

când, cum şi pentru ce fusese generat, şi se chinuia atroce la gândul că nu-şi putea explica faptul că nu-şi putea explica toate astea.

Presupun că şi pentru asta l-a dotat pe om cu liberul arbitru. În parte, liberul arbitru era un automat efect colateral al indeterminării pe care El nu putuse s-o risipească din propriul univers. În parte, era o perversă strategie. Spera ca Omul, acţionând în mod imprevizibil, să găsească într-o zi, din întâmplare, acea pietricică grozavă care lipsea din mozaicul nemărginitei, dar evident neinfinitei, Sale memorii, rezolvând în locul Lui misterul necunoscutelor Sale origini.

Dar n-a fost aşa.

Întrucât omul era făcut asemenea lui Dumnezeu, asemenea propriului creator, s-a simţit imediat dator să se întrebe despre *propriile* origini şi despre *propria* raţiune de a exista, neglijând întrebările divine. La aşa Tată, aşa Fiu.

Aceasta a fost prima frustrare consistentă pe care Dumnezeu avea s-o sufere la etatea adultă, pentru care n-avea niciodată să înceteze să-i păstreze ranchiună neobedientei Sale creaturi. Ca prime represalii, l-a alungat pe Om din mica Sa grădină. Pe urmă avea să se poarte şi mai rău.

Existenţa este o Carte, îşi spunea Dumnezeu – cine ştie de ce – *o mare Carte în care era închis tot ce se putea cunoaşte*, *ba încă şi ceva în plus*. N-am înţeles niciodată ce vrea să spună cu asta. Un univers determinat poate să fie rezumat într-o carte. Dar un univers nedeterminat?

Pentru a face această convingere mai puţin metafizică în faţa propriilor ochi, Dumnezeu şi-a propus, înainte de orice, să pună negru pe alb aventurile pe care propria creatură preferată le va fi înfruntat în primele şi fundamentalele sale milenii de existenţă. Pentru El ar fi

fost o agendă, pentru umanitate, un manual. Se gândise chiar la un titlu; avea să numească acea Carte „Biblia”, şi avea s-o scrie în stil „rezumat de telenuvelă”.

Inspirat de al şaselea simţ al meu, am încercat îndelung să-l fac să se răzgândească, dar totul a fost în zadar. Zeii sunt întotdeauna foarte încăpăţânaţi. Teocentrici şi egocentrici, care de fapt e acelaşi lucru.

Dumnezeu nu fusese perfect nici când făcuse pe Creatorul, specialitatea Lui, închipuiţi-vă ca Scriitor cum era! Şi a mers aşa tot pe panta asta greşită, ceea ce a dus la ruinarea Sa.

Geneza a început bine, destul de poetic, dar cu primele fiinţe umane au început necazurile. Dumnezeu nu scria nici prea prost, nici prea bine, dar meritele formale ale stilului Său erau anulate de dezastrele neîncetate cauzate de către liberul arbitru pe care El îl impusese, în mod egoist, omului. Dumnezeu scria Biblia, dar personajele Lui nu-L ascultau întotdeauna. Cuvintele din Carte nu se potriveau întotdeauna cu faptele de pe Pământ. Şi Cuvântul Său se risipea adesea în gol. A fost silit să intre direct în dialog cu propriile creaturi, dar fără prea mult noroc.

Primul care nu s-a supus Proiectului Său a fost Abel, care a refuzat să se lase omorât de Cain. Când Dumnezeu a intervenit, l-a întrebat „De ce ai fugit de Cain? Oare nu te iubea el ca pe un frate?” Abel a răspuns: „Dar ce, eu sunt oare în custodia fratelui meu? Ne găsim aici în plină Biblie! E rău de moarte să te încrezi în oricine”. „Nu te încrezi nici în Mine?” „Tu eşti un oarecine mai mult decât oricare altul!” a observat cu înţelepciune Abel. „Sunt mâhnit. Prefer să mă duc să fondez o comună agricolă la Poona”.

Poona nu era prea departe de Eden, dincolo de Tigru, şi era deja sediul unei mici secte comuniste de Portocali. Cu aportul charismatic al lui Abel, care, ghicind intenţia,

îşi salvase viaţa şi devenise mai viclean, secta Portocalilor nu se stinsese aşa cum fusese destinată, ci a înflorit victorioasă în tot Orientul Mijlociu. Ticluirea Bibliei a suferit, astfel, primul său atentat reuşit.

„Spune-mi că vei pedepsi foarte aspru pe oricine ar îndrăzni să mă omoare”, îi spunea Cain lui Dumnezeu. „Nu mă bate la cap!”, îi răspundea Domnul, iritat de primele Sale insuccese de scriitor.

Apoi: „De ce nu l-ai omorât pe Abel?” „Păi nu-mi spuseseşi că ai fi dat pentru eternitate vina pe mine pentru orice rău…” s-a scuzat Cain. „Mai întâi voiam să mă gândesc un pic la treaba asta, dar până la urmă aş fi făcut-o”. „Şi cum de ştii că aş fi dat vina pe tine?” „Am şi eu informatorii mei”, i-a răspuns cu prudenţă Cain.

Dumnezeu l-a părăsit astfel necăjit pe Cain şi a pus un preţ pe capul lui, în aşa fel, că acesta a fost în curând desprins de trunchiul respectiv. Astfel, în loc de stârpirea lui Cain, neamul lui Abel a fost cel care a proliferat şi a populat lumea.

Dat fiind că, aşa cum se spune, Cain era mulatru, în timp ce Abel era albinos şi cu ochii galbeni pe după *rayban*, în lumea care a urmat n-au mai fost nici albi, nici negri convenţionali, şi nici mulatri, ci numai albinoşi cu ochii galbeni pe după *rayban*, care se îmbrăcau în portocaliu.

Şi s-a ajuns la miticul Noe. Dumnezeu şi-a ieşit din minţi din cauza direcţiei în care evoluau lucrurile, în ciuda Planului Său, şi nemulţumirea Sa s-a reflectat în opera literară, Biblia, care de la strălucita ei intenţie de „rezumat de telenuvelă” a alunecat în cea de „gazetuţă bilunară de benzi desenate”. Dumnezeu a fost pentru o vreme foarte deprimat şi, în mai multe rânduri, s-a gândit să abandoneze Cartea Sa. Dar n-a făcut aşa.

Noe – întâmplarea, Nedeterminarea sunt întotdeauna

gata să te pungăşească – a găsit o modalitate cu totul proprie de a nu se supune, în mod inconştient, Proiectului divin. Încă de la început, Dumnezeu programase un straşnic potop universal. Ar fi fost o autentică distrugere, o megalomană curăţire a Arborelui Vieţii pe Pământ. Dumnezeu era orgolios în propria-i megalomanie, deoarece era convins că o astfel de stare excesivă ar fi fost o bază sigură pentru a putea exercita în mod congruent activitatea lui de Dumnezeu.

Când totul fusese gata pregătit pentru potop, s-a născut deci Noe, ca dintr-un scenariu. Numai că – şi la asta Dumnezeu nu se aştepta – era arab. O mutaţie! Prea târziu pentru a interveni în codurile genetice, care, printre altele, continuau să conţină caracteristicile somatice ale părului albinos, ale ochilor galbeni şi ale *rayban*-urilor. Prin naşterea lui Noe, marea maşină organizată pentru potop se pusese în mişcare automat şi, întrucât era supusă legii cauză-efect, nici Dumnezeu n-avea habar cum s-o mai oprească. Într-un ambient deterministic nu se pot sustrage efectele cauzelor fără a nu da naştere la încurcături de nerezolvat.

Ineluctabil, o nouă rasă de oameni, arabi, cu pielea măslinie, ochi galbeni şi *rayban* s-a propagat prin hune. Dumnezeu ar fi vrut să organizeze imediat un nou potop, ca să isprăvească povestea, dar Satana (căci deh, era şi el) s-a opus şi, ca să nu ajungă El în opoziţie, Dumnezeu n-a mai insistat.

Capra şi varza riscau să se nimicească pe rând, şi atunci Dumnezeu a încercat să salveze cecă ce se mai putea salva, adică Biblia.

Aceasta, sensibilă la frământările mentale ale propriului autor, coborâse ulterior panta editorială, schimbându-şi propria formă de „gazetuţă bilunară de benzi desenate” într-o „revistă lunară de scandal”.

Cuvântul Domnului a devenit – vai, vai!

— Pălăvrăgeală, şi s-a tot povestit despre cele zece picante sforării ale fugii sale în Egipt. Nici Moise nu s-a supus Proiectului divin şi, în loc să traverseze Marea Roşie („*ehe, dar ce, sunt aşa de prost, ai*?"), a traversat o perioadă de plăcute desfătări mondene, principala atracţie fiind cele mai rafinate saloane din Principatul de Monaco, abia născut.

Biblia se răsfoia acum doar în sălile de aşteptare ale dentiştilor şi ale coaforilor. Creaturile Domnului pierduseră orice respect pentru Cuvântul Scris al creatorului lor.

Singur David a fost cel care a mai ascultat, pentru o vreme, de Domnul, dar asta nu a fost suficient pentru a îmbunătăţi soarta operei Sale literare. Inutil Dumnezeu a pus să apară, în Biblia Sa de-acum scandaloasă, mari şi detaliate fotografii care-l arătau pe David tăind prepuţuri la filisteni şi apoi, cu orgoliu, dăruind coşuri pline cu puţe Regelui său, Saul, care, în schimb, îi dăduse de nevastă pe propria fiică.

Şi chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, nimeni pe lume nu mai era atât de prost să-L creadă.

Ca să nu înceteze de-a mai exista, Biblia a fost nevoită să-şi schimbe încă o dată aspectul şi forma, coborând ultima şi cea mai meschină treaptă a pantei, a hârtiei tipărite.

De la „revistă lunară de scandal" s-a mulţumit să devină „cotidian de informaţie şi opinie". Ajunsese la fund. Dumnezeu vedea Proiectul Său de Carte, care să adune între paginile ei adevărul pur despre existenţa creaturii Sale, naufragiind în mod dezastruos.

Acum Cuvântul Domnului se autoinstrumentaliza într-un delirant păienjeniş de declaraţii reciproc contradictorii, unde aici se susţinea ba că e albă, dincolo ba că e neagră, într-o gângăvită, gârâită şi glorificantă

apoteoză de semantică sălbatică, virtualmente mereu încărcată cu solemne adevăruri, dar în realitate trist simptom al unui definitiv şi irevocabil Sfârşit al Obiectivităţii. Pe scurt, „Binele" şi „Răul" pierduseră pentru totdeauna orice semnificaţie, dacă avuseseră vreodată una. Domnului şi Operei Sale, evident, nimeni nu-i mai acorda pe Pământ nicio atenţie. Iisuse Cristoase, erau situaţii scandaloase!

Dumnezeu a făcut o extremă tentativă de a recupera puţin credit în faţa propriei creaturi; dat fiind că Opera Sa era de nerecunoscut, transformată chiar, bucată cu bucată, în titluri de gazetă, Dumnezeu a încercat să inunde piaţa cu milioane de exemplare pe care le-a prezentat ca adevărata Biblie. Era vorba, firește, de un fals şi arăta începuturile timpului aşa cum El ar fi dorit să fie. În afara unui mic grup de umili credincioşi, nimeni altcineva nu a luat în serios acest fals. Creatura, folosindu-se de arma liberului arbitru, îl depăşise deja pe Creator. Dumnezeu, deşi ajuns la limită, nu avea, totuşi, intenţia de a se preda.

„Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!" delira el când apărea printre umili în vis, pe ici pe colo, într-o extremă tentativă exhibiţionistă de „reparare a propriului aparat scriitoricesc defect. Nu putea să absenteze prea des din Paradis pentru aceste apariţii de teama vreunei lovituri de stat dată de Satana care, neimplicându-se în megalomanica încercare de a face o carte de o asemenea amploare, se bucura în schimb de o sănătate perfectă.

Dar făpturile umane, în loc să dea ascultare Creatorului lor, folosiră prilejul ca să se ţină de bancuri. Dumnezeu a ieşit oribil de înjosit din treaba asta. N-avea să-şi mai revină niciodată.

Era destul de omniştient, sărăcuţul, şi era convins că dacă la timpul potrivit Cain l-ar fi asasinat, cuminte, pe Abel, lucrurile ar fi mers mult mai bine după aceea.

Dumnezeu nu-şi putea reţine regretul că o inerţie fără rost din primele pagini îi distrusese întreaga Carte. Era, de fapt, o idee nesăbuită, şi eu bănuiesc că El nu-ra cu totul în minţile Lui. N-avea să iasă niciodată din această criză. După o tragică criză de abrutizare, s-a sinucis într-o vineri. N-am idee cum de a reuşit. Dar a făcut-o.

Şi, o fi poate o întâmplare, omul îl urmă în destinul Său, născocind în acest scop un rapid şi sigur război nuclear, care i-a permis să stingă şi restul vieţii de pe Pământ, cu excepţia unor oribili viermi gigantici din profunzimea adâncurilor marine.

Evident, Omul nu era în măsură să trăiască fără Dumnezeul său, chiar dacă îşi făcuse iluzia că va putea.

A fost, oricum „un sfârşit rapid. Nici Dumnezeu, nici Omul n-au suferit prea mult. După cum merseseră lucrurile poate că a fost mai bine aşa.

39

Niciodată Arthur nu auzise un delir mai delirant. Necunoscutul părea nebun ca şi Dumnezeul de care dorise să vorbească. De ce nu se referise la Programator? Nu-l menţionase nici pe Marele Cocacolone! Poate că necunoscutul era nebun, dar era sigur un ignorant. Poate că doar pentru a le declara existenţa ar fi trebuit să-i menţioneze în treacăt pe Programator şi pe Marele Cocacolone. Sau nu?

— Cum de ştii toate lucrurile astea despre Dumnezeu? îl întrebă Arthur, care începea să capete obiceiul de a nu mai crede nici în propriile păreri.

Necunoscutul zâmbi. Se aşteptase la întrebarea aceea.

— Eu sunt fiul Lui, spuse.

— Iisus… Iisus Cristos?! exclamă Arthur. Chiar şi Sybilla părea uimită.

— Ce e ciudat în asta? întrebă Krist, desfăcând clasic

braţele. Cine altcineva ar putea să umble peste tot şi să povestească lucrurile acestea? Pământul e mare… nu socotiţi că nu e chiar o întâmplare că noi ne-am întâlnit aşa? Şi ca să ştiţi, m-am materializat acolo, în spatele movilei aceleia de cenuşă, de unde am apărat de îndată ce am devenit conştient de apariţia voastră prin părţile acestea.

— Incredibil, spuse Arthur, care de fapt nici nu se hotărâse încă dacă trebuie să creadă sau nu.

— Şi-acum să nu ne mai întindem ore întregi mirându-ne şi minunându-ne! îşi reveni Krist.

— Cum de mai eşti aici, pe Pământ? îl întrebă Sybilla.

— M-a trimis Tata, răspunse-Krist. Era o manie a Lui. Dacă ar fi fost după El, mereu ar fi trebuit să fiu aici ca să îndrept greşelile Sale. Era prea modest ca să facă pe Dumnezeu. Înainte de asta, o singură dată am consimţit să cobor pe pământ să-i dau o mână de ajutor. Pierduse, ca de obicei, controlul situaţiei şi ploua cu profeţi şi cu mesia ici şi colo, cu o intensitate de o sută de ori mai mare decât cea pe care o proiectase El cu Opera Sa literară. Cartea Lui devenise în mod evident neverosimilă şi chiar destul de plicticoasă, trebuie să vă spun. Eu trebuia să cârpesc pe ici, pe colo, să mai pun niţel piper şi să atrag atenţia. Dacă aş fi bănuit ce avea în gând ingratul acela… Şi fireşte, când mi-a cerut prin surprindere să mă las pus pe cruce, m-am opus. Nu mi-a iertat asta niciodată. L-am auzit strigând, se întreba unde o să ajungem dacă şi carne din carnea Sa şi duh sfânt din sfântul Lui Duh îl trădau, şi chestii din astea. Dar ce, asta e de glumit? Atâta timp cât era vorba să-i dau o mână de ajutor, *okay*, era doar tatăl meu; totuşi, copii, totul are o limită! Când m-am pomenit în faţa lui Pilat – care, într-adevăr, era un Cristos de nădejde – nu s-au ivit dificultăţi ca să putem cădea la o înţelegere. Astfel, în ziua răstignirii, m-am gândit c-ar fi mult mai potrivit să mă duc

cu prietenii la o cârciumă să luăm un rachiu. Era acolo şi Barabbas. „Mi-ai distrus Biblia!” a zbierat la mine când m-am întors în Paradis, după ce de optzeci de ani bătuţi pe muchie eram virtualmente mort la Katmandu după o lungă viaţă de chefuri de pomină. „*Du-te şi te spânzură*! „i-am spus. De atunci, la fiecare cincizeci, cel mult o sută de ani, a încercat întotdeauna să mă. reexpedieze pe Pământ, ceea ce este mai rău decât trimiterea la un colegiu, o ştiţi voi, dar eu am reuşit întotdeauna să-i scap. Numai de data asta am cedat. Sărăcuţul de El, se vedea că era în căcat. O dată la fiecare două mii de ani se poate face, mi-a spus. Şi iată-mă coborât din nou pe Pământ. Ce plictiseală! ăla de-acolo s-a sinucis, aici au făcut-o şi mai latră, şi eu am rămas înţepenit în acest loc. Şi nu mai pot pleca.

— De ce? întrebă Sybilla.

— Cum să fac? întrebă cu un oarecare patos Krist. Ca să plec de aici trebuie să mor. După ce că sunt invulnerabil la frig, nu mor nici de foame şi nici de vreo boală (precauţie pe care Tatăl meu şi-a luat-o pentru a fi sigur că n-am să mor înainte de termen, distrugându-i astfel Cartea), şi nici sinuciderea nu merge, deci îmi rămâne doar moartea de bătrâneţe peste nu mai puţin de cincizeci de ani. Şi până atunci trebuie să mă preumblu de colo până colo ca un imbecil. De-aş avea cel puţin un partener ca să joc şah cu el!… ochii lui luciră pentru scurtă vreme. Voi jucaţi şah?

— Nu, minţi Arthur, de teamă să nu se complice.

— E o perioadă în care îmi merge ca dracu’, spuse Krist, deprimat.

Totuşi păru că-i trece ceva prin cap privindu-i pe Arthur şi pe Sybilla.

— Există totuşi o alternativă, spuse apoi, cântărindu-şi cuvintele: Adevărul e că Tatăl meu a lăsat deschisă posibilitatea, care de fapt era tocmai ceea ce ar fi dorit şi

El, ca eu să mor asasinat de cineva. Tăcu o clipă, studiind expresiile celor doi pe care-i avea în faţă: Ar fi de ajuns ca unul din voi să mă omoare, şi eu aş fi eliberat.

— Nici pomeneală, declară Arthur.

— De ce? se lamentă Krist. În fond, aceasta este voinţa lui Dumnezeu. N-ar fi un păcat. În afară de faptul că El n-ar mai fi ca să vă judece şi să vă pedepsească.

— N-am încredere, spuse Arthur. Şi dacă până la urmă ajung tot în infern?

— Infernul nu există… încercă să argumenteze Krist. Ufff… poate că, totuşi, ai dreptate. Atunci prefer să nu mai mor.

— Ce înseamnă că poate am dreptate?

— Acum, că acolo „Sus” nu mai sunt nici eu, nici Dumnezeu, e probabil că Satana a preluat toată puterea. Mă tem că dac-aş muri mi-ar face o primire destul de neplăcută…

— E aşa de rău diavolul? întrebă Arthur, care nu se pricepea cine ştie ce la creştinism şi la lucruri dintr-astea. Nu ar putea avea niciun pic de respect nici pentru…

— Nu c-ar fi rău, îl întrerupse Krist, dar, cu tratamentul pe care i l-am aplicat în timpul ultimei eternităţi, nu m-aş mira dacă el n-ar fi foarte fericit să-mi plătească cu aceeaşi monedă. E dreptul lui.

— Şi ce-o să faci atunci?

— Nu-mi mai aminti! Dar voi ce gânduri aveţi?

— Intenţiile noastre nu se potrivesc cu posibilităţile noastre de-acum, spuse Arthur. Oricum, suntem hotărâţi să plecăm de aici.

— Şi de ce n-o faceţi?

— Chiar, de ce nu plecăm de-aici? întrebă Sybilla. Dacă acum e ziuă, când se va face noapte vom muri de frig!

— Probleme de forţă majoră, spuse Arthur. Trebuie

mai întâi să vedem unde au ascuns Televizorul acestui loc.

— Care Televizor? întrebă Krist.

— Orice loc are Televizorul lui, declară Arthur.

— Nu mai există Televizoare pe Pământ, spuse Krist. Toate câte erau au fost distruse. Planeta este literalmente arsă.

— Nu poţi spune serios asta! exclamă Arthur înfiorat mai mult decât de briza rece, de acele de gheaţă ale disperării.

— La ce vă trebuie un Televizor? întrebă Krist, cu adevărat curios.

Arthur îi explică în linii mari.

— Dacă vă fac rost de un Televizor, sunteţi dispuşi să mă luaţi cu voi?

— Dar unde găseşti tu un Televizor? Tonul lui Arthur era acum plângăcios. N-ai spus mai adineaori că totul s-a distrus? Nu e doar cenuşă pe Terra?

— Mai e şi gheaţă, reaminti Krist. Şi bidonaşe de coca cola.

— Şi-atunci…

— Uiţi, desigur, să-ţi aminteşti de proverbialele mele minuni. Le fac cu adevărat. Dacă-mi promiteţi să mă luaţi de-aici cu voi, vă materializez pe loc un splendid Televizor.

— Ne-am înţeles!!!

Şi aşa Krist scoase din vastul său repertoriu formulele cele mai potrivite pentru treaba aceea şi, spre marea surprindere a celor doi, transformă un pumn de cenuşă într-un strălucitor şi superb Televizor digital.

— Pe care canal să-l sintonizez? întrebă.

— Lasă asta! spuse Arthur, am eu grijă. Apucă Telecomanda, apoi se opri deodată şi se uită dintr-o parte la Krist: Ei, cum ai făcut? Cum faci legătura cu entropia?

— Pe mine entropia nu mă afectează! răspunse rânjind Krist.

— Să plecăm repede! interveni Sybilla. Să ne luăm de mână şi să ducem în altă parte aparatele noastre de reproducere.

— Sybilla! exclamă Arthur. De unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— De la zmeul meu. Şi el a luat această expresie dintr-o nu mai bine precizată Pânteca, dintr-o nu mai ştiu care Ce…

— Cristoase! întrerupse Krist, m-a apucat un tic la arătătorul mâinii drepte! exclamă el, încercând zadarnic să-i frâneze mişcarea. Cel cu care fac minunile!

Când îi trecu ticul, spre nemulţumirea sa, multiplicase Televizoarele şi nişte furuncule pe figura lui Arthur.

— Nu poţi fi atent nici măcar o clipă?! ţipă la el Arthur, pipăindu-şi purulentele fructe ale acelui nedorit miracol.

— Nu mai am antrenament, se justifică Krist.

— E o curiozitate care nu-mi dă pace, spuse Sybilla, întorcându-se spre Krist. Dacă tu eşti fiul lui Dumnezeu, şi Dumnezeu e Tatăl tău, practic *cine* e mama ta?

Krist îşi ridică sprâncenele:

— Ei, vei afla desigur că Maria…

— Un moment!… interveni şi Arthur. Nu ne mai duce de nas. În povestea pe care ai narat-o, Dumnezeu l-a trimis pe Pământ pe fiul Său, deci existai deja mai dinainte. Cine e, efectiv, mama ta adevărată?

— Nu ştiu, spuse Krist cu supusenie. Cred că am fost adoptat.

— Cum?! Eşti copil adoptat?

— Vă miraţi? Credeţi poate că Dumnezeu ar fi pus să fie vărsat sânge din sângele Lui şi duh sfânt din sfântul Lui Duh? NU e *atât* de crud! Krist îşi reţinu cu greu un sughiţ de plâns. Întotdeauna am nutrit o bănuială că m-a adoptat

pe mine pentru a mă destina acelui oribil sfârşit. Gândeşte-te: ce nevoie avea *El* de un copil adoptat?

— Poate se simţea singur…

— Las-o moartă!… Adevărul adevărat e că Tatăl meu era un mizantrop. Puţin îi păsa lui de apropierea umană. Căci, în definitiv, pe oameni îi lăsa pe Pământ, în vreme ce El şedea în Paradis.

— Să nu exagerăm, îl întrerupse Sybilla. Când mureau, oamenii buni se întâlneau cu el în Paradis, nu?

— Păi tocmai. Când erau morţi! Şi morţii se deosebesc de cei vii tocmai pentru că stau cuminţi. Tatăl meu nu agrea compania umană. Oamenii erau după asemănarea Sa şi-i aminteau de Sine însuşi, şi El nu se iubea cine ştie cât, probă că s-a sinucis. Nu, nu, Tatăl meu n-avea în cap decât amărâta Lui de Carte şi pedepsirea Satanei. Nici pe mine nu m-a iubit. Proiectele Lui pentru mine erau ca eu să mă las răstignit pe cruce. Asta e dragoste de tată? E evident că în momentul cel mai bun (*pentru El*; pentru mine cel mai nenorocit) nu L-am ascultat şi mi-am salvat viaţa. Nu mi-a iertat-o, v-am mai spus asta. *Fecior de mamă necunoscută*! m-a insultat secole de-a rândul, ca şi când El şi-ar fi cunoscut-o pe maică-Sa. Acest lucru eu nu, 1 l-am iertat Lui. Timp de două mii de ani. Apoi am comis eroarea de a mă lăsa mişcat de condiţia dezastruoasă în care ajunsese el cu Cartea Lui şi – blestemat să fiu! – am coborât pe Pământ pentru a doua oară. *A doua venire* o numea El. *E nevoie absolută de ea*. *Aşa e scris*. Puţin timp după ce am plecat, El s-a sinucis cu lumea Lui cu tot în acea vinere blestemată, condamnându-mă să vagabondez pe Pământ ca un mort viu, o persistentă apariţie acolo unde tot restul a dispărut, o fărâmă de tăciune roşu şi fierbinte făr* direcţie şi fără rost într-un steril ocean de cenuşă neagră şi rece, o mortăciune vie şi soioasă. E o lovitură cumplită.

Krist privi gânditor Televizoarele pe care la multiplicase.

— Nu este pentru prima oară când scot un Televizor din cenuşă, bătându-mi joc de legile termodinamicii, continuă el. Am făcut-o odată ca să-mi alung abisala mea plictiseală. Mă gândeam să mă uit la „Beautiful” să văd dacă cu sfârşitul lumii ar fi putut ajunge şi el la un epilog; apoi s-a oprit cu o expresie de durere imprimată pe faţă: Dar transmisiunea era defectuoasă şi-mi obosea ochii.

— E frumos lucru să poţi face minuni, spuse Sybilla, fascinată. Cum te simţi?

— La început eşti satisfăcut, răspunse Krist. Apoi te obişnuieşti, ca şi cu toate celelalte, şi nici nu mai bagi de seamă.

— Ei, e totuşi un lucru învăţat, pe care nu-l mai uiţi. „Meseria învăţată e avere garantată”.

— Nu te contrazic. Trebuie doar să alegi, e mai bine să faci minuni decât să nu le faci.

— Care-a fost prima ta minune? Sybilla se vădea foarte curioasă.

— A trecut foarte multă vreme de atunci… îi răspunse. Mii de ani… mintea mea nu mai e atât de ageră ca altă dată…

Krist îşi încruntă fruntea în evidenta sforţare de a evoca vreo amintire.

— Îmi amintesc că am început manifestându-mă cu cărţile de joc, a spus el după o vreme. Dar nu erau încă minuni adevărate. Eram foarte îndemânatic şi scoteam iepuraşi din joben. Şi chiar şi pui de găină, nu ştiu de ce. Aş fi avut în faţa mea un strălucit destin de negustor de pui. Dar adevăratul meu destin era să fac pe mesia. Prima mea minune cu certificat de garanţie, dacă nu greşesc, am făcut-o în timpul unei manifestaţii sportive. Spre surprinderea organizatorilor, am multiplicat numărul

sponsorilor. În ziua aceea am umblat şi pe nişte ape minerale pe contul unei întreprinderi din sector, susţinut oficial de bulele de spumă, dar în realitate purtam labe subacvatice. Ehei… frumoase timpuri! Eram la prima mea venire pe Pământ şi nu mă ocupam încă de trebuşoarele Tatălui meu. Eram autosuficient şi-mi câştigam viaţa fără prea mare greutate, spuse el surâzând. Gândiţi-vă că prietenii mei, când auzeau de originea mea, mă acuzau că sunt băiatul lui Papă! Dar nu era adevărat. Nu eram un întreţinut. Tatăl meu mă voia mort. Nu-i datorez nimic. Dimpotrivă, El e cel care-mi datorează mie câte ceva! Krist inspiră profund şi ridică ochii spre cer. O altă minune obişnuită de-a mea erau înmulţirile. Mă întrebau, de exemplu, cât fac 500 de peşti înmulţiţi cu 10 şi eu scoteam calculatorul meu de buzunar şi le dădeam soluţia.

— Îmi amintesc că am citit o cu totul altă descriere a minunilor tale, spuse Arthur.

— Îţi vei fi scos datele din falsa Biblie pe care Tata a pus-o în circulaţie pentru a-i păcăli pe neghiobi, observă Krist. Nimeni, mai bine decât mine, nu poate să mărturisească ceea ce am făcut efectiv în anii primei mele escapade aici, jos.

— Cristoase! exclamă Arthur.

— Da?

— Nu vorbeam cu tine. Era o intercalate. Dar mi-a venit dintr-odată în minte că Pământul a fost distrus de o catastrofă nucleară, spaţiul în care ne aflăm este radioactiv într-un mod dement. Trebuie să plecăm cât mai repede, dacă n-o fi prea târziu.

— Putem s-o aflăm numaidecât, spuse Krist, cu vădit orgoliu. Uite, am activat pe voi sonda mea cu raze X „Superpippo”. Şi… oh, regret… Sunteţi contaminaţi!

— Iudă nemernică! spuse Arthur.

— Chiar aşa… Iudă, suspină Krist.

— Ce se înţelege prin… contaminaţi, întrebă Sybilla.

— Un lucru tare rău, spuse Arthur. Suntem foarte contaminaţi? îl întrebă pe Krist.

— Puţintel cam mult. Aş zice 5.000 Rad, frumoasă treabă! Grămezi de izotopi vă regulează celulele injectându-le cu DNA.

— Am mierlit-o, a exclamat Arthur.

— E tocmai ce vă spuneam, comentă Krist orgolios.

— O să murim de îndată, şopti Arthur, lugubru.

— E normal, spuse Krist. Voi nu sunteţi nemuritori.

— Nu vreau să mor! strigă Sybilla.

— E puţin cam târziu să doreşti să nu mori. La asta trebuia să vă gândiţi înainte de a vă fi născut. Şi din acel moment de dinainte aţi fost condamnaţi să muriţi.

— Nu vreau să mor *acum*! preciză Sybilla.

— Nici eu. Nu acum, spuse Arthur.

— Păi n-o să muriţi chiar acum. O să muriţi puţin mai târziu, preciză Krist.

— Nu vrem să murim nici mai târziu! se lamenta Arthur.

— De ce nu? întrebă Krist. O clipă e cât şi cealaltă. Trebuie să luaţi lucrurile astea în mod filosofic.

— Dacă o să murim peste puţin n-o să putem să te mai luăm cu noi din acest cimitir de cenuşă.

— Şi asta e adevărat, admise Krist cu o notă de necaz în glas. Sau nu, aşteptaţi un moment… da, uite, sunteţi… ABRACADABRA! Foarte bine! Acum sunteţi decontaminaţi şi imuni la radiaţii. E o minune!

— Oh, mulţumesc! exclamă Sybilla.

— Abracadabra? repetă Arthur.

— Ce e ciudat în asta?

— De, ştiu şi eu…

— Preferai „FACĂ-SE VOIA MEA”?

— Ei, poate că da.

— Dar e banal! „Facă-se voia mea” e banal. Şi mai e şi neoclasic. Nu e *frumos*. Eu iubesc suprarealul. Când trăieşti atât de mult ca mine nu poţi suporta decât suprarealul. Tot restul e plicticos.

— Dar aşa, mereu, nu devine plicticos şi suprarealul? întrebă Arthur.

— Ai dreptate. Dar de o moarte trebuie totuşi să mori, nu? Deoarece în ultima analiză sensul se ascunde, inaferabil, prin scenariile cosmosului, merită mai mult să te cufunzi, cu fruntea sus, în vâltoarea valurilor oceanului nonsensului şi aici să te abandonezi şi să te laşi izbit de efemerele unde ale semnificaţiilor de-o clipă ale intuiţiilor caduce, ale contrastelor care te orbesc. Şi întrucât a şti e mistificaţie şi a înţelege iluzie, realitatea este o metaforă şi adevărul o himeră, e sănătos la cap numai cine înţelege că e nebun şi, departe de a face din asta un calvar, părăseşte frâiele care strunesc viile cavalcade ale nebuniei sale, şi cu pintenii conştiinţei sale stimulează şi îndeamnă propria masă de greutate, instigând-o să halucineze noi şi estetice configuraţii tranzitorii de sens. Din acestea, nebunul conştient dobândeşte satisfacţii de moment şi-şi legitimizează propria existenţă.

— Eşti un filosof? îl întrebă Arthur.

— Pe dracu’! Ce altceva ar fi putut să mă menţină întreg la minte în deceniile pe care le-am trăit într-o totală singurătate pe această planetă moartă, dacă nu chibzuirea, cu ironie, a problemelor legate de existenţă? Sunt, într-adevăr, un autentic filosof, sau un nebun conştient. Mi-aş fi pierdut cu adevărat minţile, dacă n-aş fi devenit un nebun.

— N-ar fi mai bine să plecăm? interveni Sybilla. Mor de frig. Se poate continua această discuţie într-o altă lume mai liniştită.

— Aşa e, spuse Arthur. Întrucât Krist vine cu noi, e inutil să mai rămânem aici. Prindeţi-vă solid de mine în

timpt ce eu acţionez Telecomanda.

Krist îl apucă pe Arthur de braţ, cu faţa purtând semnele unei pasiuni foarte personale.

— Adio, lume arsă! exclamă cu entuziasm. După treizeci şi trei de ani de neplăcută solitudine te las, în sfârşit, şi niciodată nu voi mai inspira infama ta cenuşă.

Programul *PIgrec* era deja calculat în mânerul Telecomandei. Arthur aprinse Televizorul. Apoi, Telecomanda acţionă şi-şi tăcu datoria.

40

„*Brum*! *Brruuummm*! *Bang*! *Bang*! *Ţip*! *Ţip*!”

Percepţia sonoră era optimă. Cea vizuală, nu.

În jurul său, Arthur văzu culori nedefinite, dar intense, mişcându-se iute, cu o excepţie. Sybilla.

Ca şi el, Sybilla se afla înconjurată de culorile acelea şi se uita în jur, uluită.

— Ce s-o fi tăcut Krist? întrebă Sybilla.

Krist nu mai era cu ei.

— E ciudat! spuse Arthur. Ar fi trebuit să fie aici.

— Bagheta aia magică a ta nu funcţionează bine deloc.

— Nu e baghetă magică! E o Telecomandă! Şi se poate spune că efectele ei sunt selective. Poate că funcţionează numai asupra mea.

— Şi eu?

— Ah, da… numai asupra noastră!

— Ce prostie! O treabă sau merge, sau nu merge.

— S-ar putea spune că individul… Krist… o fi legat pentru totdeauna de locul acela din vreo poruncă divină.

— Dar dacă Dumnezeu a murit!

— Nimic nu împiedică supravieţuirea dispoziţiunilor divine, chiar dacă cel care le-a creat nu mai e.

— Atunci poate că a rămas în locul acela oribil. Bietul Krist! Dorea atât de mult să plece de-acolo!…

— Nu e vina noastră, Sybilla. Am făcut tot posibilul ca să-l luăm cu noi.

— Poate că locul acela era infernul şi Krist era condamnat să stea în el.

— Dac-ar fi fost infernul ar fi fost mult mai populat, Sybilla, nu trebuie să te chinuieşti atâta.

— Şi-acum, unde am ajuns?

„Brum! Brrruuummm!”

„Bang! Bang!”

„Ţip! Ţip!…”

Sunetele erau mereu perfecte, dar imaginile nu încă. În realitate poate că ochii lui Arthur şi ai Sybillei vedeau deja tot ceea ce în jurul lor era de văzut şi creierele lor nu aveau curajul să interpreteze corect absurdele informaţii pe care li le dădeau nervii lor optici.

— N-am nicio idee, răspunse Arthur.

Putea să distingă doar o confuză dănţuială de culori pastelate şi aprinse.

— O să le prindem pe lepădăturile alea, domnule comisar! spuse pe neaşteptate o voce.

„Bang! Bang!”

„Ţip! Ţip!”

— STAŢI PE LOC, TICĂLOŞILOR! porunci vocea de mai înainte.

— Hâc! Hâc! Hâc! horcăi o voce mai îndepărtată.

„Bang! Bang!”

„Ţip! Ţip!”

— Bestiile alea trag în noi! spuse cineva din spatele lui Arthur.

— PREDAŢI-VĂ! NU MAI AVEŢI NICIO SCĂPARE! tună cealaltă voce.

— Hâc! Hâc! Hâc! se răspunse din depărtare, după care urmă:

„Bang! Bang!”

„Ţip! Ţip!”

Mi se pare că se împuşcă, gândi Arthur, care nu reuşea totuşi să se simtă cu adevărat speriat. În mintea sa, în departamentul conştiinţei, se dădea în acest timp o ciudată luptă.

Întrucât imaginile care parveneau ochilor nu încetau să-l asalteze şi, mai ales, natura acestor imagini nu dădea semn că vor să se îndrepte în direcţia unei minore absurdităţi, o parte a minţii lui Arthur avansă o moţiune de încredere faţă de unitatea senzorială periferică „ochi”, căzută în dizgraţie, în cercurile superioare ale minţii, de cum începuse să transmită absurdele sale semnale. Scopul declarat al moţiunii era de „a salva ce se mai putea salva”. Se trecu la vot, şi diferitele partide care guvernau mintea lui Arthur se încăierară pentru o perioadă, nici prea lungă, nici prea scurtă. În sfârşit, câştigă, cu o uşoară superioritate, cea mai pragmatică aripă a curentelor progresiste, care, fireşte, respinse numaidecât „*propunerea nebuniei precaute*” – opţiune care, în asemenea cazuri, intră numaidecât în vigoare din oficiu – avansată de aripile cele mai conservatoare. În lumea ziariştilor din mintea lui Arthur se perindase îndelung raţionamentul că „*propunerea pentru nebunia precaută*” avea să fie aprobată, totuşi, în mare secret. Oricum ar fi fost, noul comitet mental de gestiune al individului Arthur a dat crezare făgăduielilor preelectorale şi, fără să mai piardă ulterior timpul, se lansă în acţiunea de reabilitare a unităţii senzoriale periferice „ochi”, restituind adevăr şi credit neîntreruptei sale lucrări. Pasul următor a fost construirea unui bun criteriu pentru interpretarea funcţională a imaginilor care soseau. Solidificarea încrederii se realiză în câteva fracţiuni de secundă, mai întortocheată decât de obicei, dar admirabil de stabilă, şi lumea externă fu din nou ceva care putea fi asimilat fără a-

ţi ieşi din minţi.

„Bang! Bang!”

„Ţip! Ţip!”

Era la bordul unui ciudat automobil cabriolet, nota mai întâi Arthur, cu nimic conştient de intrigile intra-psihice care au făcut ca acum confuzele culori să capete forme precise în ochii lui. Vântul îi biciuia cu atipica lipsă a oricăror mirosuri, chip şi nări. Arthur nu înnebuni, dar aprecie cu extremă stupoare situaţia în care se găsea.

— OPRIŢI-VĂ, LEPĂDĂTURILOR! ameninţa un bărbat corpolent, cu o caraghioasă uniformă de poliţist, aşezat pe locul şoferului, alături de el. Era comisarul Basettoni, cel cu mustăţile alea enorme. Era şi Topolino (Mickey Maus), care de pe scaunul din spate se apleca înainte, suflându-i în ceată. Îl urmăreau pe Gambadilegno (Picior-de-lemn) care, împreună cu Macchia Nera (Pată Neagră) şi Zgrinfia (Gheară) fugeau într-o maşină înaintea lor.

— Să nu trageţi, domnule comisar, aţi putea s-o nimeriţi pe Minni! exclamă Topolino şoricelul.

Era adevărat. Pungaşii se slujeau de ostateci. Arthur le văzu în maşina ticăloşilor, legate şi cu căluş în gură, pe Minni, Clarabella şi pe Sybilla. Oare ce căuta ea acolo? Până acum o clipă era lângă el! Sau poate îşi imaginase asta? Stătuse într-adevăr de vorbă cu Sybilla sau fusese o halucinaţie? Poate va reuşi să clarifice asta abia după aceea, când avea să poată confrunta propria amintire cu cea a Sybillei.

Toate astea îi apăreau lui Arthur ca un desen animat. Un desen animat viu. Deşi tridimensional, tot ceea ce-l înconjura apărea ca desenat şi tras în culori şi tuşe care nu păreau naturale, ci foarte încărcate şi pastelate. În carne şi oase el nu se vedea decât pe sine, şi mai departe, pe Sybilla, înserată în acel context ca un chip tăiat dintr-o fotografie şi lipit într-un desen animat. O vedea clară,

reală, asemenea lui, dar sforile care o legau şi căluşul din gură – asta o zărea chiar şi de la distanţa aceea – erau făcute din benzi desenate, lipsite de excesivă verosimilitate, stilizate.

— N-au să scape nepedepsiţi! spuse sigur de el comisarul Basettoni.

— Punem noi laba pe ei! prevăzu Topolino.

— YUK! YUK! (acu şi Pippo, care era şi el prezent pe bancheta din spate.

Urmărirea fu lungă şi monoton de dramatică. Cei răi trăgeau de zor, dar cei drepţi nu se lăsau. Parcurseră străzi şi străduţe, şi la fiecare curbă abia de izbuteau să nu se răstoarne. Cum era şi de aşteptat, ajunseră până la urmă la vechea şi dărăpănata moară părăsită. Abandonând maşina, dar nu şi ostatecii, nelegiuiţii urcară disperaţi şubreda scăriţă răsucită care ducea în tumul morii. Acolo, sus, era ascuns micul lor elicopter.

Topolino, Basettoni, Arthur şi Pippo îi urmăreau cu precauţie pe răufăcători, fără să ţină seama de norul de cartuşe care roia în jurul lor cu o ineficace perseverenţă. În vârful turnului, inevitabil, urma plata cea dreaptă. De-o parte, Gambadilegno, Macchia Nera, Zgrinfia şi prizonierii dezarmaţi; de alta, Topolino, Basettoni, Arthur şi Pippo.

— Aruncaţi pistoalele sau ucidem fetele! exclamă Zgrinfia.

— Bestie scârboasă! se lamentă Basettoni, cu dinţii strânşi.

— E mai bine să facem cum spune, căpitane, zise Topolino.

Amândoi aruncară pistoalele. Acum erau dezarmaţi.

— Grrr! făcu Basettoni.

— Ha! Ha! Ha! horcăi Gambadilegno. Ţi-a sunat ceasul, scârnăvie! declară el, îndreptând spre Topolino revolverul şi întipărindu-şi pe faţă o expresie nimănui

recomandabilă.

— Nu mai face pe grozavul! YUK! ordonă Pippo.

— Aruncă pistolul şi predă-te! îl sfătui Basettoni.

— Hawk! Hawk! Hawk! răspunse Gambadilegno, mutând cătarea armei înspre ostateci.

— Secătură de nătărău abject şi neisprăvit, escroc, lichea şi criminal! exclamă Topolino.

— Pui scârbos de căţea! adăugă Arthur.

— GARWSHHH! îl certă Pippo pe Arthur. Oamenii de soi nu vorbesc urât! YUK!

— Atunci noi plecăm şi voi rămâneţi aici, plutocraţi de rahat! strigă Zgrinfia.

— Să nu-mi insultaţi câinele! îl ameninţă Topolino.

— Pune-mi sare pe coadă! îl batjocori Macchia Nera.

— Aici se insultă şi se batjocoreşte! remarcă pentru sine Arthur, fără să ia în seamă recomandările lui Pippo. O clipă după aceea, într-un instinctiv consens cu Topolino, se repezi asupra răufăcătorilor, care uitară să mai tragă. Au fost momente de mare încăierare, când Arthur şi Topolino – deşi în inferioritate numerică, mai puţin solizi, mai puţin răi şi mai puţin înarmaţi decât adversarii lor – ieşiră cât se poate de bine, fără prea multe probleme.

Nelegiuiţii terminară la zdup. Cei buni discutau acum despre toate în biroul lui Basettoni.

— Îţi mulţumesc, Topolino, spuse poliţistul, pentru că ai rezolvat şi cazul acesta. Mai bine decât Derrick şi Colombo luaţi la un loc.

— Eh, fleacuri, comisare, se făli Topolino cu propria şi nemărginita lui modestie. Aţi fi rezolvat chestia asta şi fără mine.

— YUK! se amestecă şi Pippo. Cum spunea şi stră-stră-străbunicul meu Copippus: „Crima nu te răsplăteşte. Adevăratul scop e să furi”.

— Ha! Ha! Ha!… râseră cu toţii din toată inima.

— GARWSHHHH! continuă Pippo. Stră-stră-stră… al meu mai spunea: „Criminalul nu dă nimic. Ţine totul pentru sine”.

— Ha! Ha! Ha! râseră toţi din toată inima.

— Şi tu, spuse Topolino, întorcându-se spre Arthur, dragă prietene, care ne-ai ajutat să-i prindem pe mizerabilii ăia, cine eşti şi din ce lume vii?

— Şi de ce? adăugă Pippo. YUK!

— Dar de unde ştiţi că provin din altă parte? întrebă Arthur.

— Ei, ce Dumnezeu!… Păi se vede, spuse Topolino. Semeni cu un desen animat.

— Zău?

— Pardon! Nu vream să te jignesc.

— Să trecem peste asta! mai bine fii mai explicit.

— Deh, tu şi cu simpatica ta prietenă păreţi ieşiţi dintr-un desen animat… sau, mă rog, cel puţin în faţa ochilor noştri. Aşa e, Pippo?

— YUK!

— Aveţi o formă ciudată, stilizată şi culori pastelate. Poate că ar trebui să-mi închipui ceva despre Eta Beta, din alte constelaţii.

— Şi noi vă vedem pe voi în acelaşi fel, spuse Arthur. Nu-i aşa, Sybilla?

— YUK! răspunse Sybilla. Adică da.

Apoi toţi pălăvrăgiră îndelung despre caraghiosul fenomen al reciprocei percepţii vizuale, vorbiră de antropocentrism şi de şoricocentrism, dar n-ajunseră la niciun rezultat, şi absenţa unei explicaţii plauzibile le încurcă apoi minţile de tot. După aceea reveniră la discuţia şi la autofelicitările despre succesul repurtat împotriva lui Gambadilegno şi a gangsterilor săi. Când, cel puţin asupra acestei probleme, căzură cu toţii de acord, interveni Pippo în replica finală.

— YUK! mai este însă un lucru pe care nu l-am priceput, Topolino. De fiecare dată când îl urmăreşti şi-l capturezi pe Gambadilegno sau pe oricare alt ticălos, respectivul trage, şi trage, şi tot trage cu pistolul în tine. Uneori trag şi cu tunul în tine, cu bombe şi rachete. Şi atunci eu m-am întrebat: de ce nu eşti atins niciodată? Pornind de la calitatea de trăgători pe care o au atentatorii tăi, o cât de vagă cercetare a legilor statisticii e suficientă să garanteze că ar fi trebuit să fii mort de o bună bucată de vreme. Cum se face, oare, că proiectilele… întotdeauna îţi zumzăie doar pe la urechi… şi nu te ating niciodată? Ce ai făcut cu legea numerelor mari ca ea să se supună atât de spectaculos la convenienţele noastre? Putem oare folosi această proprietate a noastră pe scară cosmică pentru ca să rezolvăm o dată pentru totdeauna problema sporirii entropiei? YUK! YUK!

— Oh, Pippo, întotdeauna eşti neschimbat, spuse cu o expresie glumeaţă Topolino, bătându-se cu palma peste frunte.

— Topolino, întrebă Basettone, de ce prietenul tău e atât de nătărău?

— Pippo nu e nătărău, comisare, răspunse Topolino bine dispus. E doar puţin… naiv. Dar-are o inimă de aur şi-mi este întotdeauna de mare ajutor.

GARWSHHH! aprobă Pippo.

Înainte ca Minni şi Carabella să-şi spună părerile lor, Arthur expuse în linii mari necesitatea pentru el şi pentru Sybilla de a găsi un Televizor ca să se poată întoarce acasă. Zis şi făcut, un Televizor fu găsit cât ai bate din palme. Arthur îl puse sub raza de acţiune a Telecomandei, şi aceasta îşi făcu propria datorie.

Dar şi-o făcu cu adevărat?

GARWSHHH!

Bunica Papera sau Mama Gâscă va fi fost, designr, o gâscă pe care ţi-ar fi plăcut s-o vizitezi, dar când Arthur se pomeni cu ea în faţă, cu laba întinsă spre el, avu pentru moment impulsul s-o plesnească puternic peste labă.

— Bine-aţi venit la fermă, domnule şi doamnă Ganz, spuse bătrâna. Sunt mulţumită că voiţi să-mi ajutaţi să sap acrul acesta de pământ pe care seceta l-a uscat de tot. În seara asta o să vă dau să gustaţi din plăcintele mele proverbiale.

Arthur se pricepea niţel la lumea lui Disney. Pe vremuri, privise nişte desene animate la Televizor. Puţin mai înainte, el şi cu Sybilla nimeriseră probabil în Topolinia, ţara lui Topolino, cum i se mai spune lui Mickey Maus al lui Disney. Acum, folosindu-se tot de Telecomandă, nu reuşiseră să meargă mai departe de graniţele ţării bătrânei gâşte a lui Disney – Mama Papera – Paperopoli.

Oricum nu era cazul să se aventureze în explicaţii cosmologice pentru ca să-i lămurească Mamei Papera echivocul, cum că ei nu erau soţii Ganz. Ca să evite eventualele complicaţii, câştigară timp şi începură să sape. Astfel, Mama Papera intră în coşarca cu fân şi-i lăsă singuri. La o mică distantă de ei, ajutorul Mamei Papera, Ciccio, dormea profund la umbra unui stejar stilizat.

— Unde dracu’ suntem? întrebă numaidecât Sybilla.

— Lângă Paperopoli, răspunse Arthur. Dar 1111 mă întreba de ce.

— Cine erau imbecilii aceia cu care am fost mai adineaori?

— Erau… hm, e greu de explicat. Ţi-a fost frică?

— De ce ar fi trebuit să-mi fie frică?

— Păi te răpiseră. Erai prizonieră. Erai legată şi cu un căluş la gură.

— Am avut tot timpul senzaţia că nu mi se poate întâmpla nimic. Doar că m-am cam plictisit. Minni şi

Clarabella sunt nişte cretine.

— Un anumit lucru voiam să te întreb, spuse Arthur încetând pentru un timp să mai sape. Înainte de a te răpi, noi doi nu stăteam de vorbă? Ne-am spus ceva? Şi cum de te-au răpit?

— Cred că am fost cloroformizată. Aşa mi-a spus Minni. Şi amintirile mele încep de când m-am trezit, legată la mâini şi la gură, în automobilul acela. Înainte de asta nu-mi aduc aminte de nimic.

Pentru tot restul după-amiezii, Arthur şi Sybilla nu putură să facă altceva decât să continue să sape. În mod neaşteptat câmpul acela se dovedi împrejmuit cu gard de sârmă ghimpată electrificată şi singurul mod de a pleca de acolo era să treci prin ferma Mamei Papera, a cărei poartă de la ieşire a rămas încuiată până la căderea serii. Lui Arthur şi Sybillei nu le rămăsese altceva de făcut decât să sape până la cină.

Seara, în fermă, la masă, în faţa unor atrăgătoare farfurii pline cu bunătăţile Mamei Papera, Arthur şi Sybilla se găsiră şi în compania lui Paperino precum şi a lui Qui, Quo şi Qua, veniţi la fermă pentru *weekend*.

— De unde veniţi? întrebă curios Qui.

— Din lumea reală, tăie scurt Arthur, cu gura plină şi mânjit tot. Munca la câmp îi făcuse o foame de lup.

— Lumea reală? repetară nepoţii. Apoi răsfoiră manualele Tinerelor Marmote şi începură să citească, în cor.

— Aici scrie că…

„… «lumea reală» este prin sine o locuţiune lipsită de sens, lipsind, de asemenea, cu desăvârşire şi orice fel de ipotetic *Weltanschauung obiectiv*. Există de la zero la infinit lumi plauzibile, dintre care fiecare, odată fiind observată propria existenţă, va dori să se numească reală. Din interiorul unei lumi reale, adică al unei huni oarecare,

toate celelalte vor fi considerate ca imaginare, şi deci nereale. Se susţine ipoteza unei «lumi reale» complet diferite de cea în interiorul căreia există acest manual şi cel care-l citeşte. Dacă vrem să dăm un exemplu, e probabil că există infinite lumi care, spre deosebire de a noastră, nu se bazează pe principiile sănătoase ale paperocraţiei (gâscocraţiei) sau topocraţiei (şoricocraţiei) pe care le cunoaştem. Doctorul Pico de Paperis, cunoscut printre altele şi ca scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, a publicat recent un roman ambientat într-o imaginară, şi pentru noi greu de conceput, «lume reală» care, după cum spune el – dată fiind natura quantistică a universului şi virtuala sa extensiune şi durată infinite –, ar putea, realmente, să existe, într-o zi şi pe undeva, cel puţin în teorie, în ipotetica lume iscată din fertila fantezie a doctorului Paperis şi tratată de el cu intenţia unor rafinate stileme narative şi preţioase găselniţe ştiinţifice, ar fi în vigoare o modă politică şi o mentalitate socială numite «democfaţie», cu aspect şi mentalitate antropomorfică şi nu paperomorfică sau topomorfică, ar fi nişte creaturi foarte suprarealiste, în măsură să considere normale lucrurile absurde, ca, de exemplu, că un fost actor dat în mintea copiilor ar putea să devină preşedintele celei mai puternice dintre naţiuni, pe care Pico de Paperis o numeşte emblematic «Statele Unite». Este evident ştiinţă-ficţiune, dar e util să amintim că modul nostru de gândire nu este câtuşi de puţin unicul şi cel mai just dintre toate cele posibile. În mod curios, doctorul Pico de Paperis se proiectează foarte mândru şi pe sine însuşi în interiorul acestui lung roman al său, dând viaţă unui personaj care-l reprezintă, pe care totuşi evită să-l numească în mod narcisist cu propriul său nume, optând, în schimb, pentru un contorsionat pseudonim, adică Isaac Asimov. Se presupune că enigma mai ascunde…”

— Destul, nepoţii mei! îi întrerupse Paperino, făcând să sară masa sub palma mâinii sale. Puneţi bine manualul acela stupid şi terminaţi-vă masa, că pe urmă trebuie să vă terminaţi şi lecţiile.

— Şi tu, Paperino, adăugă Mama Papera, tăind a nu ştiu câta porţie de plăcintă cu miere, va trebui acum să-mi dai o mână de ajutor în staul ca să-l culcăm pe Cimino, ariciul.

— Cimino?…

— Da, ariciul.

— De când creşti tu arici? întrebă Paperino.

— Eu am crescut *întotdeauna* arici.

— Eu am rămas la ursul Onofrio şi la vaca de lapte Genoveffa.

— Nu înţeleg ce vrei să insinuezi.

— La drept vorbind, nici eu nu ştiu.

— Oh, Paperino, exclamă Mama Papera. Crezi că nu-mi dau seama că încerci să faci totul ca să nu fii pus la muncă? Chiar mă crezi o bătrână idioată?

— Dar, maică…

Conversaţia urmă pe tonul acesta după un sever şi ritual program de marş. Îndopaţi cu plăcintă cu miere, Arthur şi Sybilla acceptară invitaţia de a rămâne peste noapte la fermă. Erau în aşteptarea unei idei fericite asupra a ceea ce aveau de făcut. Arthur avea impresia că ceva în Telecomanda sa nu mai funcţiona cum trebuie. Nu era plauzibil ca, după Topolinia, ei să ajungă *dintr-o simplă întâmplare* la Mama Papera. Cu toate celelalte lumi care sunt în Spaţiu! Dacă coincidenţa se verifica, asta însemna că, probabil, nu era coincidenţă. Arthur avea senzaţia apăsătoare că a continua să momească soarta cu saltul acela prin Televizoare devenise dintr-odată o strategie fără speranţă. Ar fi putut încerca, e adevărat, dar după felul cum merseseră lucrurile era aprdape sigur că el şi cu

Sybilla aveau să termine pe vasul lui Moby Dick, sau în vulcanul Amaliei, sau într-o încăierare de Aristocats („Aristopisici”), sau în castelul înunoasei Adormite din Pădure. Cel mai bun lucru era să doarmă. *Noaptea e sfetnic bun* îşi spuse.

În schimb, aduse numai zgomote. Clasicele zgomote ale pădurii. Sau, în cazul de faţă, acelea ale neruşinatei petreceri de adio de la celibat al lui Cip şi Ciop, care-i făcu pe Arthur şi pe Sybilla să blesteme între somn şi trezie până la răsăritul soarelui.

Micul dejun era fixat puţin înainte de revărsatul zorilor. Arthur şi Sybilla adormiră înmuindu-şi pâinea în cafeaua cu lapte şi dormiră profund până când, destul de repede după aceea, îşi înmuiară în lapte şi nasurile.

— Sigur că da! Eun desen animat! bombăni Arthur aruncând pe nas jeturi de cafea cu lapte. Gagurile sunt mai multe aici decât cele cu care suntem noi obişnuiţi.

— În ţara mea, comentă Sybilla, căreia-i ieşea cafea cu lapte şi prin urechi, le spuneam făcături, şi Regele Ribald era indiscutabilul lor suveran.

Mai târziu, Arthur le spuse lui Qui, Quo şi Qua despre situaţia în care se găseau el şi cu Sybilla. Cei trei nepoţi erau foarte descuiaţi la minte şi înţeleseră numaidecât datele problemei. Pentru că erau şi inteligenţi, nu ezitară prea mult ca să născocească o soluţie posibilă. Şi soluţia avea un nume şi un prenume: „ARHIMEDE PITAGOREICUL”!

A susţine că studioul lui Arhimede Pitagoreicul era dezordonat ar fi fost o biată minciună. Ceşti de cafea, pahare, coji de portocale, farfurii, mici vase şi alte structuri concave sau convexe, dar răsturnate, şi chiar şi scrumierele, erau toate pline ochi cu mucuri de ţigară şi scrum.

Lucruri mai mult sau mai puţin folositoare din viaţa

mai mult sau mai puţin cotidiană erau împrăştiate câte puţin peste tot în grămezi neregulate. Izmene curate şi soioase se amestecau cu papuci scâlciaţi şi ciorapi desperecheaţi, discocasete colorate, ciudate fragmente electronice şi doftorii străvechi. Grămezi de hârtie tipărită nu se distingeau între cărţile despre relativitate şi revistele pornografice. Rafturile erau locuri cu îngrăşăminte nu cu învăţăminte, volume legate şi borcane de murături îşi împărţeau suprafeţele pe baza unor criterii cunoscute numai de ele. Planşeta de lucru a inventatorului era înglobată în ţesutul atât de amestecat colorat care constituia mediul său preferenţial, şi aproape că nu se deosebea de pat, pentru care împrumutase cearşaful şi perna. Patul era echipat cu tranzistori, cubuleţe de CPU asortate, foi cu însemnări intime până la refuz, şi chiar şi o cutie de caramele; mai puţin comod pentru somn, dar foarte interesant faţă de tot restul.

În ochii turistului pereţii erau un pariu pierdut, cu totul acoperiţi de celelalte grămezi de obiecte înghesuite şi de cele agăţate, care le reduceau existenţa la o obişnuită problemă de încredere.

Arthur era un turist.

Trebuie să fiu atent să nu deranjez ceva, gândi el. Pereţii ar putea să nu fie necesari aici; ne aflăm într-un desen animat şi totul este îngăduit, chiar şi dintr-un punct de vedere arhitectonic; în căsuţa asta poate că dezordinea este elementul de bază, care susţine acoperişul!

Arhimede Pitagoreicul era un om… un gânsac… o cioară (nu era prea limpede) care arăta mai mult decât cei treizeci de ani pe care probabil că-i avea. Figura lui ascuţită era turnată şi formată cu puternica energie a unei mari forţe de inteligenţă interioară, care însă îl consumase înainte de vreme. Arthur hotărî că era mult mai urât dar şi mult mai frumos decât şi-l amintea el din desenele animate

văzute din afară şi oricum nu părea un idiot.

— Noroc, băieţi! spuse el de cum îi văzu pe Qui, Qua şi Quo. Ce trebuşoară aţi venit să faceţi pe-aici? apoi îi observă pe Arthur şi pe Sybilla: Ei, unde aţi găsit lucrurile alea?

— Nu sunt lucruri! răspunseră nepoţii. Sunt prietenii noştri, Arthur şi Sybilla.

— Ce caraghios! observă inventatorul. Mie mi se păreau nişte personaje dintr-un desen animat al cărui subiect să-l fi scris chiar eu. Lăsaţi-mă să mă gândesc: se numea… se numea… da! Teve Matrioşka, sau cam aşa ceva. Nu-mi amintesc, am scris atâtea, îmi dădeau nu ştiu cât pe kilogram…

— Păi nu erai inventator? întrebă Arthur.

— Păi… hm… sigur că da. Eram *şi*… De fapt eu mă preocup numai ca să-mi petrec timpul în modul cel mai plăcut… Singurul lucru pe care-l urmăresc este să nu mă agăţ de definiţii. Definiţiile sunt statice, nemişcate, şi toate lucrurile pe care definiţiile se ambiţionează să le rezume, realitatea, care e dinamică, le supune unei continue transformări. Aşa că aş îndrăzni să spun că singura definiţie care tinde spre Adevăr e aceea că toate definiţiile sunt greşite. Vorbind numai ca despre o *tendinţă*, gândesc că va trebui să driblez paradoxul închis în definiţia mea… Oh, dar nu e important. Iartă digresiunea! Îţi răspund: fac pe inventatorul, dar mai şi scriu câte ceva; unii mi-au definit operele desene animate, alţii – ştiinţă-ficţiune… Dar am spus ce cred eu despre definiţii. Oricum, dacă vrei, gândeşte-te că eu scriu ştiinţă-ficţiune, şi, în afară că o fac pe inventatorul, mănânc, beau, îmi îngrijesc trupul şi mă gândesc la tot felul de alte lucruri.

— Scriitor de science-fiction? întrebă Arthur. Ca Pico de Paperis?

— Ah, nu! râse în silă Arhimede. Eu nu sunt

academician de catedră. Nu ţin conferinţe. Nu capăt premii Hugo. Nu sunt popular. Nu mă îmbogăţesc scriind chinuitoare romane despre lumi imposibile cu democraţii prosteşti şi preşedinţi daţi în mintea copiilor, din acele… cum le-a numit el?… „State Unite” Ce tâmpenie! Cum poţi să numeşti o ţară „Statele Unite”? E banal. Dar acesta e stilul lui Pico de Paperis. Să nu mă înţelegi greşit: nu e un imbecil, dar ceea ce scrie el la nesfârşit mă plictiseşte. Eu optez, în schimb, pentru triste, dar distractive, poveşti despre absurde şi cinice societăţi fondate pe persuasiune ocultă, pe spălări de creier mascate de programe Televizive, pe guverne care stigmatizează şi combat terorismul pe care ele însele îl susţin în secret. Pe scurt, eu tind să plăsmuiesc poveşti mult mai ştiinţifico-fantastice decât Pico de Paperis, *mult* mai verosimile! Nimic din ceea ce scriu eu n-ar putea să se întâmple în realitate. Deşi…

— Prolix, amicul, nu? observă Arthur întorcându-se spre Quo.

— *Stream of consciousness*, declară Arhimede. Plec de la presupunerea că există un motiv pentru tot ceea ce-mi vine în minte şi deci nu ezit să exprim verbal. Deci, îmi dezvălui conştiinţa. Dar să revenim la chestiune. Îmi închipui c-aţi picat aici din greşeală. Doriţi desigur să vă întoarceţi în Realitatea voastră.

— Cum de ştiţi asta? Arthur era uluit.

— Nimeni, cu aspectul vostru, n-ar putea de bunăvoie şi cu chibzuială să susţină că a venit anume la Paperopoli. Ceea ce vi s-a întâmplat, orice ar fi fost, probabil că s-a petrecut din greşeală. Dar, ca să vă pot ajuta să ieşiţi de-aici, îmi trebuie nişte explicaţii suplimentare.

Arthur explică de la început şi cu detalii tot ceea ce-şi reamintea să fi fost odiseea lor. Sybilla sublinie adesea relatarea cu semne afirmative din cap.

— Lucruri de acest gen am scris şi eu adesea, spuse

Arhimede, şi, dragi prieteni, am impresia că am scris chiar povestea pe care abia mi-aţi spus-o! Totuşi eu nu mă aflam în povestea mea, şi în locul meu era un tip cu un nume ştiinţifico-fantastic, un oarecare Sheckley… De, nu credeam că ceea ce nebunia m-a împins să-mi imaginez putea să se realizeze cu adevărat. Poate că încă visez.

— Vrei să te ciupesc puţin? propuse Arthur. Sau să-ţi dau un şut în boaşe?

— Lasă asta! N-ar fi de ajuns ca să mă convingi, se eschivă prudent Arhimede. Mai degrabă să ne gândim cum să rezolvăm absurda voastră problemă. Aşa că, în cazul că nu dorm în momentul acesta, pot să mă culc să dorm de-acum înainte. În schimb, dacă acum dorm, aş putea să mă trezesc până la urmă. Vouă, oricum, vă doresc să dorm în clipa asta.

— De ce? întrebă Sybilla, luând-o înaintea lui Arthur.

— Pentru că dacă acesta este un vis, există probabilitatea demnă de luat în seamă ca încercarea voastră de a pleca de-aici să aibă succes. În caz contrar, deh, am o intuiţie inexplicabilă că probabilitatea va tinde spre zero în mod impresionant.

— De ce? întrebă Arthur.

— Am spus „intuiţia mea *inexplicabilă*”. Nu pot să vă explic. Misterul psihicului.

— Crezi, deci, că oricât am încerca noi să schimbăm lumile, cu Telecomanda, vom rămâne mereu prinşi între desenele animate?

— Desene animate? Ah, scuză-mă, am uitat punctul tău de vedere. Da, dacă eu nu dorm, foarte greu aţi izbuti să mergeţi prea departe. Aţi ajunge până la mina celor şapte Pitici, sau v-aţi duce să-l bateţi la cap pe Gepetto în timp ce-l construieşte pe Pinocchio… şi aşa mai departe, şi asta prin aceeaşi dinamică prin care, după ce aţi fost în Topolinia, aţi ajuns în Paperopoli. Dacă eu sunt treaz, nu

văd logic nicio probabilitate că evenimentele n-ar fi trebuit să se întâmple aşa.

— Ceea ce mă întreb eu este de ce? se lamentă Arthur. *De ce* Telecomanda a – cum să-i zic? – *circumscris* propriul câmp operativ la desenele animate? De ce a *redus* dintr-odată propriul spectru funcţional… DE CE?

— De ce? De ce? Mama ta nu te-a învăţat că nu e frumos să tot pui întrebări? Deşi mamele sunt făcute anume pentru asta! Şi dacă totuşi arzi de dorinţa întrebărilor, pune-ţi întrebări cărora să le poţi imagina şi răspunsuri, răspunsuri nu necesarmente *adevărate*, dar oricum *verosimile*. În ceea ce mă priveşte, voi face tot posibilul să vă ajut, dar trebuie să mărturisesc că, pentru moment, sunt încă puţin dezorientat. Imaginează-ţi: tu stai în patul tău şi te odihneşti, sau trândăveşti, sau poate că visezi, şi-ţi vin în casă, cu nepoţii, două desene animate antropomorfice, care printre altele ţi se pare că le-ai inventat chiar tu, cu oarecare timp în urmă, şi acestea îţi cer ca tu să le ajuţi să se întoarcă într-o altă lume… Tu ce-ai face?

— Aş chema poliţia, răspunse instinctiv Arthur.

— Ai un cap ca un dovleac! exclamă Arhimede. Te-ai ciupi, omule! Asta ai face!

— Vrei să te ciupesc? relansă Arthur. Sau să-ţi trag un şut în boaşe?

— Nu! Nu! se apără Arhimede. Ce smintit! Oare eu oi fi născocit un asemenea personaj?

— Of! izbucni Arthur. În primul rând mă scoţi din sărite cu pretenţia ta că tu m-ai inventat! În al doilea, mă enervează că sunt insultat pentru că am dat un răspuns idiot la o întrebare imbecilă! În al treilea rând, nu voi privi niciodată desenele animate unde eşti şi tu. Ei, ce-o fi, o fi, la dracu'!

Arhimede profită de un moment de stânjeneală care

urmă ca să se ducă într-un colţ al încăperii de unde, cu o mişcare sigură, extrase o sticlă cu un lichid ocru transparent dintr-o grămadă de materii nedefinite.

— Vreţi să vă servesc? întrebă, conciliant. E un whisky inventat de mine. Nu îmbată.

— Nu îmbată?

— Da. Poţi să bei cât vrei. Şi te ţine şi treaz.

Toţi făcură rost de câte un recipient concav mai curat şi gustară băutura.

— Ei! exclamă Arthur. Dar ăsta e ceai!

— Cum? făcu Arhimede.

— Ăsta nu e whisky. Este ceai cu zahăr, repetă Arthur.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Vreau să zic că e ceai, nu whisky.

— Eşti un personaj foarte ciudat, spuse Arhimede, mijindu-şi ochii. Aş vrea să fiu încredinţat în mod sigur că nu dorm, ca să te pot studia…

— Tu nu trebuie să fii treaz, spuse Arthur lăsând jos dopul mare de plastic al sticlei care-i servise drept pahar. Şi nu trebuie să mă studiezi pe mine. Tu trebuie să doimi în aşa fel încât noi să avem vreo posibilitate de a reuşi să ieşim din desenele animate, şi în somn să studiezi cum se poate face asta.

— Eu nu trebuie să fac nimic! precizã Arhimede, puţin cam enervat, în sfârşit, să presupunem că ar trebui. Problema ar căpăta proporţii în eventualitatea că EU aş dormi şi VOI aţi fi treji. Atunci totul ar fi şi mai încurcat… sau să nu ne complicăm viaţa (sau somnul)! Dă-mi Telecomanda. Vreau s-o studiez.

Cu oarecare reţinere, Arthur i-o încredinţă. Inventatorul începu să facă cu ea operaţii ciudate şi obscure.

Mai întâi o mirosi, apoi o linse încet cu limba lui subţire, îi încercă gustul cu ciocul şi-o fixă ca un jaguar

care se uită fix la un elan, dacă n-ar fi ca elanii să frecventeze locuri pe care de obicei jaguarii nu le calcă, apoi încercă s-o zgâlţâie puternic pentru ca, în sfârşit, s-o fixeze din nou cu privirea jaguarului, de data asta în faţa unui elan umflat cu silicon.

— Nu e nimic de făcut, anunţă inventatorul. Ştiinţa a încurcat-o. Să încercăm cu magia empirică.

Arhimede luă o şurubelniţă şi desfăcu Telecomanda, sperând să găsească ceva asemenea unei scheme electrice. Interveni în circuite cu tot felul de testere şi măsură tot ce putea fi măsurat. În sfârşit, ridică faţa congestionată şi declară:

— Nu promit nimic. Ne lipseşte altceva.

— Ei? făcu Arthur.

— Lăsaţi-mă să lucrez în pace zece minute. Duceţi-vă dincolo să mă aşteptaţi. Există acolo un Televizor. Puteţi să vă uitaţi la „Beautiful”.

— Şi aici? se tângui Arthur.

„Dincolo”, unde Arthur, Sybilla, Qui, Quo şi Qua se duseră numaidecât, era efectiv un Televizor, dar nimic altceva. Şi Televizorul era sintonizat pe un singur canal.

Cinci ore şi cinci episoade de „Beautiful” mai târziu, Arhimede Pitagoreicul ieşi, extraordinar de ciufulit, din laboratorul său tehnologic, prezentându-se oaspeţilor săi, de-acum îndobitociţi. Aducea obişnuitul aglomerat diform şi nedefinit de componente scânteietoare, poate electronice; *toate* inventiile sale erau *întotdeauna* aşa, deşi fiecare avea o funcţie aparte.

— *Et voilà*! exclamă Arhimede în franceza rituală.

— *Les jeux sont faits*. *Rien ne va plus*, încercă să sublinieze cu tărie Arthur, cu mintea încă devastată de cele cinci episoade consecutive ale serialului.

Apoi inventatorul se apropie de Televizor, la care făcu câteva intervenţii ciudate cu misteriosul său aparat. Apoi

restitui Telecomanda lui Arthur, invitându-l s-o folosească. Nu se întâmplă nimic.

— Acum ştiu foarte bine că sunt treaz, spuse Arhimede resemnat, îmi pare rău. Era normal să nu funcţioneze. Va trebui să rămâneţi aici pentru tot restul vieţii.

Arthur se făcu livid la faţă.

— Cum vine asta că nu funcţionează?! explodă el. Mai înainte funcţiona! Cel puţin trebuia să ne mute în alt desen animat. L-ai stricat tu! L-ai deschis, ţi-ai băgat nasul înăuntru şi l-ai stricat!

— Ei, zise Arhimede scărpinându-şi ciocul. Ştiinţa are şi ea reversul medaliei. Hm, hm… Dar ce-aţi fi câştigat voi din perindarea de la un…

hm, desen animat la altul? Cel puţin vă aflaţi acum la Paperopoli, care este un loc unde nu-i deloc rău de trăit în el, dacă te obişnuieşti cu ideea că tot ceea ce există aici aparţine lui Paperone şi lui Rockerduck. Ia gândeşte-te că aţi fi ajuns pentru totdeauna în burta balenei lui Pinocchio!

— Suntem deci cu adevărat destinaţi să rămânem aici pentru totdeauna? întrebă cu răceală Sybilla.

— Desigur, garantă Arhimede. Numai dacă…

— Dacă ăă…? făcu Arthur.

— Mda, bineînţeles puteţi continua să încercaţi, spuse Arhimede. De fapt, invenţia mea, în sine, funcţionează. *Ţoale* invenţiile mele în teorie funcţionează, tocmai pentru că teoria mea e cea care funcţionează.

— Nu înţeleg, admise Arthur.

— E mai bine aşa, spuse inventatorul. Problema, în cazul vostru, e că invenţia mea, fiindcă eu sunt treaz, în teorie funcţionează, dar în practică are o singură probabilitate de funcţionare dintre celelalte, infinite, de nefuncţionare. Lucru care, admit asta, e cam puţin. Oricum, ţin să precizez că e scandalos ca în interiorul

Telecomandei să nu existe schema de funcţionare.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Sybilla.

— Încercaţi, dacă vreţi, răspunse Arhimede. Încercaţi, încercaţi, încercaţi. O probabilitate din infinit e cu adevărat o margine cam restrânsă, dar dacă sunteţi destul de norocoşi…

— Nimeni nu este atât de norocos! spuse cu amărăciune Arthur.

— Trebuie totuşi să admiţi că viitoarea voastră încercare ar putea să fie cea bună…

— Şi cu asta…? se otrăvi Arthur. *Nimeni* nu poate crede că poate să învingă cu o singură şansă din infinitul celorlalte.

— NIMENI? explodară pe neaşteptate Qui, Quo, Qua.

— Ba da, există unul! exclamă Qui.

— Şi se cheamă… spuse Quo.

— Gastone Paperone! exclamă Qua.

— Vămi Gastone? Gânsacul cel mai fericit din lume? recitară în cor Arthur şi Sybilla.

— Da! Vărul Gastone! spuseră bucuroşi nepoţii.

Şi-n ciuda a orice s-ar putea spune, scrie, citi şi gândi s-a recurs la vămi Gastone.

Gastone Paperone nu avea un aer prea inteligent. Frumos, blond, cu ochi albaştri şi ciocul cărnos, purta pe chip o expresie tâmpă şi radioasă, ca dovadă că e adevărată aserţiunea că de obicei cine beneficiază de foarte mult noroc şi nu-şi face prea multe probleme nu are prea mare nevoie – în viaţă – de cine ştie ce isteţime, inteligenţă şi subtilitate.

Câtă diferenţă faţă de Paperino, care trebuia să tragă din greu, şi care, în loc să aibă plete blonde, era chel! Gastone, printre altele, era înzestrat cu o neobişnuită capacitate de a transpira, datorită căreia, din subsuorile sale se pulveriza *drakkar* veritabil.

— Soarta, îşi începu discursul Gastone, cu voce caldă, ritmată şi ochiul stins de pacea simţurilor, soarta este o artă de a trăi. Să n-o consideraţiea pe o substanţă abstractă, impalpabilă, administrată şi arogată de întâmplare sau Providenţă. Am întemeiate motive să cred că o persoană fericită transformă întotdeauna, foarte simplu, „realitate care devine” mai bună decât sunt în stare s-o facă alţii. Desigur, aţi auzit vorbindu-se de teoria cuantelor. Ei bine, ştiţi poate că, pentru anumite fenomene, rolul unui observator este esenţial pentru ca un anume ceva *să fie*, în afara propriei potenţiale condiţii *de a putea fi*. E un concept care s-ar putea explica mai bine într-un întreg curs universitar decât în câteva vorbe spuse la întâmplare. Dar acum vă rog să vă prefaceţi că ştiţi chiar totul şi să credeţi că ceea ce vă voi spune eu acum este purul adevăr. Ei bine, eu, care sunt gânsacul cel mai fericit din lume, sunt, instinctiv şi inconştient, în măsură de a exercita o influenţă şi, deci, de a alege dintre infinitele lumi cuantice *care ar put ea îi* clipa mea cea mai apropiat următoare. Aleg, în fiecare clipă, instinctiv, pe cea mai bună dintre posibilele mele lumi viitoare şi, observând-o şi colaborând cu ea, o fac să devină reală. E o teorie halucinantă, dar cum vă explicaţi altfel, în mod ştiinţific, norocul meu? Şi dacă sunteţi preocupaţi de-a şti *cum* am putut eu acum să enunţ o asemenea inteligentă teorie, nu trebuie să priviţi prea departe, eu nu sunt *dintr-odată* mai deştept decât am fost vreodată şi nici decât ştiaţi voi; nu s-a petrecut nicio minune sau vrăjitorie. Eu nu aveam intenţia premeditată de a vă ţine acest discurs; în realitate, am început să rostesc sunete la întâmplare, şi proverbialul meu noroc a fost atât de drăguţ să ordoneze cu chibzuială secvenţa întâmplătoare a fenomenelor mele producând aparenta, dar funcţionala, impresie că întregul lor a fost purtătorul unui rezultat evoluat. E caraghios universul, nu?

Iertaţi-mă, dacă, trăindu-mi fără conştienţă norocul, mă distrez şi trag din asta avantaje.

Arhimede şi ceilalţi se scuturară cu greu de buimăceala în care-i aruncase poliloghia vărului Gastone. Apoi Arhimede fu silit să facă uz de tot geniul său ca să-i explice şi să-i bage în căpăţâna lui goală ceea ce i se cerea.

— Aţi dori să-mi folosesc norocul meu pentru voi! spuse până la urmă Gastone, înţelesese.

— Da! răspunseră în cor ceilalţi, cu un suspin de uşurare.

— Maică, Doamne! exclamă Gastone transpirând *drakkar*. Trebuie să-mi exprim o dorinţă intensă despre ceva foarte precis… şi dorinţa e o formă de MUNCĂ.

— Fără prea multe vorbe! spuse Arhimede. Apucă-te de treabă.

— Împotriva câtor probabilităţi trebuie să lupt? se informă Gastone.

— Infinite, răspunse Arhimede. Şi de partea ta nu ai decât una.

— Sula! exclamă Gastone. Voi încerca s-o fac să-mi ajungă. Şi transpiră din nou *drakkar*.

Arthur ţinti bine tirul, se asigură că Sybilla era foarte bine lipită de el, încercă să acţioneze Telecomanda şi – miracol! – mirosul de *drakkar* dispăru din nările lui.

În acelaşi timp, amestecul celor două făpturi umane printre desenele animate se termină în sfârşit.

42

Aşezaţi la o masă mare de lemn, sorbeau o fiertură de ierburi într-o tavernă plină de oameni şi de zgomot.

— Ăi fost foarte tăcută de la o vreme, în locurile astea, spuse Arthur. Te supără ceva?

— N-am văzut niciodată lucrurile alea care ne înconjurau, de… desene animate. Am preferat să las orice iniţiativă pe seama ta, care în privinţa asta arătai o

cunoaştere mai familiară şi chiar pricepere.

Fiecare mai bău câte o înghiţitură din respectivele tizane.

— Cum te simţi? întrebă apoi Sybilla.

— Mă simt viu, răspunse Arthur. Foarte viu, dar nimic mai mult. E o senzaţie ciudată.

— Te întrebam pentru că şi eu mă simt ciudat, spuse Sybilla, dar totodată mă simt normală.

— Şi la voi ceaiurile astea produc acest efect? spuse un tip solitar, aşezat nu prea departe de ei. Odată am băut unul ca să-mi treacă răceala, şi mi-au venit gânduri filosofice.

Arthur îl privi pe necunoscut, care rânjea cu o obstinată idioţenie. Era tânăr, păr negru, ochelari şi şedea singur în faţa unei table de şah.

— Suntem în Eleldeea? îl întrebă Sybilla pe Arthur.

— Nu cred. Dar aş putea să mă înşel.

— Cum de nu eşti sigur?

— Nu-mi amintesc cum este Eleldeea. Amintirile mele sunt foarte şterse.

— Dacă nu-ţi aminteşti nici măcar de lumea ta, oare ce mai cuprinde acum amintirea ta?

— Nimic. Îmi dau seama că-mi amintesc foarte puţin de trecutul meu.

— Acelaşi lucru se petrece şi cu mine, ştii?

— Acum că mi-ai spus-o, ştiu.

— E ciudată treaba asta.

— Ţi se pare un lucru ciudat? întrebă Arthur.

— Nu. Nu mi se pare ciudat. Dar cred c-ar trebui să fie, spuse Sybilla. Cum o să facem să avem o identitate dacă nu ne amintim trecutul nostru?

— Eu nu simt că am o identitate, spuse liniştit Arthur.

— Tocmai! spuse Sybilla nemulţumită. Nici eu!

Şi de ce te nelinişteşte asta? întrebă Arthur.

— Mă… mă face să mă simt nesigură. Nu ştiu cine sunt., şi aş prefera să ştiu.

Te nemulţumeşte atât de mult?

— Nu. Nu mult. Dar puţin, da…

— O să vă obişnuiţi, spuse, fără să-i privească, bărbatul care şedea nu departe de ei. Identitatea face rău la creier.

Arthur nu-l luă în seamă.

— Nu-ţi aminteşti nici că eşti homosexual? întrebă Sybilla.

— Foarte vag. Dar e o amintire ireală, ca tot restul.

— Interesant! spuse bărbatul de la celălalt capăt al mesei, fără să-şi ia ochii de pe tabla de şah.

— Oare ce mai ştii despre tine şi despre trecutul tău? îl întrebă Sybilla pe Arthur.

— Unele noţiuni care privesc viaţa mea continuă să-mi apară ca reale, răspunse Arthur. Numele meu, de pildă. Deşi numele meu de familie este ceva cu care nu mai izbutesc să mă identific.

— Dar nu mi-ai spus numele tău de familie.

— Twenty de Bruine Halfzwaar, cred. Nu-l mai recunosc cape ceva care să aibă de-a face cu ceea ce simt acum că sunt eu.

— Şi ce simţi că eşti?

— Un individ viu, lipsit de un trecut semnificativ, foarte strict prins în propriul prezent. Făcu o pauză: Aproape totala absenţă de amintiri şi totodată conştiinţa că într-un fel oarecare am existat şi înainte de momentul acesta mă face să mă gândesc la mine însumi nu ca la o persoană normală, cu o existenţă liniară, ci ca la un personaj, legat cu un fir subţire de diferitele personaje care a fost mai înainte.

— Ce altceva simţi că mai e în tine, din personajele care ai fost?

— Obiectivul, poate, răspunse Arthur. Întoarcerea în Eleldeea, lumea aceea despre care, din adâncurile memoriei mele, mi se spune că a fost a mea. Dar în acelaşi timp e prezent în mine gândul că, în chip fundamental, o ţintă nu poate fi schimbată cu alta. În împrejurarea curentă, inerţia a ceea ce a fost personalitatea mea până într-atât încât eu mă simţeam o persoană face astfel ca eu să pqrcep că întoarcerea în Eleldeea este încă obiectivul meu final. Oricum, îmi este clar că oricare alt sfârşit ar putea avea aceeaşi eficacitate asupra nevoilor mele. Cred că existenţa unui scop, condus de propria intervenţie, ar fi, în primul rând, un factor de comoditate. La unna urmei, poate, ceea ce importă cu adevărat concret, în existenţa unui individ, nu este atât scopul cât felul în care acţionează. Scopul este instrumentala abstracţie a prilejului. Acţiunea, un lucru concret.

— E ceea ce am spus şi eu întotdeauna. Numai dacă aş fi ştiut şi ce înseamnă.

Cel care vorbise fusese cârciumarul, un tip îmbrăcat în negru, cu părul foarte ciufulit şi aer zăpăcit, care se apropiase de masa lui Arthur şi a Sybillei pentru a ridica ceştile murdare.

— Aş vrea o altă porţie de ceai de ierburi, vă rog, ceru Sybilla. O tizană cu gust de „Ciungai”.

Crâşmarul ridică din sprâncene.

— E probabil ca această mizerabilă dorinţă să fie satisfăcută, spuse şi se îndepărtă.

— Şi ce o să izbutim să facem dacă, aşa cum se pare, am rămas fără identitate? îl întrebă Sybilla pe Arthur.

— Cine spune că identitatea este necesară ca să trăieşti? replică Arthur.

— Dacă nu e necesară, atunci de ce mai înainte o aveam?

— Evident, pentru că mai înainte era necesară, emise

ipostaza Arthur. Şi acum, evident, nu mai e.

— Foarte bine, concise Sybilla. Dar faptul că nu mai e necesară *este* un bun motiv pentru ca ea să ne fi abandonat aşa de repede?

— De ce spui „aşa de repede”?

— Am impresia că s-a petrecut repede.

— Şi-ţi aminteşti să se fi petrecut repede?

— Nu, fireşte. Era o impresie pe care o aveam, dar nu ştiu de ce.

— Cine ştie cum, *când* şi *cui* i s-a întâmplat să-şi piardă identitatea? spuse Arthur. Este evident că existenţa noastră este actualmente lipsită de orice linearitate, după cum e tot adevărat că ne reamintim atât de puţin despre ceea ce probabil a fost trecutul nostru, şi ceea ce ne reamintim ne pare de minimă importanţă, pentru că s-a petrecut cu personaje deosebite de cele care în stadiul actual ne simţim că suntem noi.

Sybilla rămase puţin pe gânduri. Apoi spuse:

— E posibil ca două personaje fără identitate cum suntem noi să fie capabile să gândească şi să vorbească introspectiv, cum tocmai facem noi acum?

— Faptul că o facem dovedeşte că e posibil. Pe de altă parte, nu văd niciun motiv că pierderea propriei identităţi ar trebui să anuleze conştiinţa de sine.

— Îţi aminteşti să-ţi fi ocupat vreodată mintea cu asemenea probleme?

— Nu. Dar chiar dacă s-ar fi întâmplat, poate că acum nu mi-aş mai aminti. Oricum, logica îmi sugerează că sunt împins spre asemenea gânduri de situaţia deosebită în care mă aflu, şi acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. De altfel, opinia mea e că rapida depersonalizare la care sunt supus, eliberându-mă de povara de gânduri care erau personalitatea mea, face mult mai clare puţinele idei care, încetul cu încetul, îmi vin în minte.

— E o ciudată senzaţie să ai conştiinţa că nu mai eşti tu însuţi, spuse Sybilla.

— Da, conveni Arthur. Pare un joc de cuvinte.

— Păi *este* un joc de cuvinte, spuse necunoscutul care privea tabla de şah.

În faţa acestuia, de partea cealaltă a mesei şi a tablei de şah, şedea acum încă o persoană, cu privirea cufundată în cele şaizeci şi patru de pătrăţele. Fuma pipă.

Arthur întoarse capul.

— Tu ai ascultat tot ce vorbeam, îi spuse necunoscutului.

— Îmi pare rău, răspunse acesta fără să întoarcă privirea. N-am putut evita asta. N-au inventat încă pleoape pentru urechi.

— Deci ştii acum că noi suntem fără identitate, spuse Arthur. Tu ai o identitate?

— Oh, Doamne, să spun c-aş avea o identitate mi s-ar părea un exces… te referi la o Identitate cu „I” mare?

— O identitate oarecare, chiar şi cu „i” mic.

— Mda, aşa mai merge. Da, cu „i” mic o identitate aş avea. Îmi serveşte mai ales la lucrurile mărunte.

— Cum te cheamă? întrebă Arthur.

— Ferrando, răspunse fostul necunoscut.

— Şi ce înseamnă? întrebă Sybilla.

— Cum adică „şi ce înseamnă”? Fernando părea perplex.

— Dar pe tine cum te cheamă? îl întrebă Arthur pe celălalt bărbat care privea tabla de şah, cel cu pipa.

Acesta rămase câteva clipe imperturbabil.

— Enrico, răspunse mai târziu.

— Ai o identitate? îl întrebă Sybilla.

— Facem şi noi ce putem, răspunse celălalt.

— Cunoaşteţi pe altcineva în afară de noi care să nu aibă identitate? întrebă Arthur.

— E o întrebare cam greuşoară la care să poţi răspunde, spuse Ferrando.

Arthur de adresă Sybillei:

— S-ar putea spune că în această ţară nimeni nu are o identitate. Asta ar putea explica faptul că şi noi ne simţim lipsiţi de ea.

— De unde veniţi? întrebă Enrico, fără să-şi ia ochii de la tabla de şah.

— Eu vin din Eleldeea, răspunse Arthur.

— Eleldeea? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă… nu-mi amintesc.

— Înseamnă „nu-mi amintesc”, sublim» Ferrando. Are o semnificaţie frumoasă. Trebuie să fie un loc pe cinste.

Ceva mai încolo, în mijlocul tavernei, câţiva tineri înarmaţi cu instrumente muzicale dăduseră drumul la fabricarea zgomotelor. Comunicarea verbală deveni în consecinţă mai anevoioasă. Aşezat la un pian, un băiat cu expresie angelică, intonă un cântec, Arthur îi ascultă primele cuvinte:

— Dumnezeu e cu noooii… unu-doi, unu-doi…

Arthur îi spuse Sybillei cu voce tare ca să poată fi auzit:

— Am impresia că oamenii ăştia sunt foarte religioşi!

— Eu încep să mă plictisesc! răspunse Sybilla.

— În curând o să plecăm, promise Arthur. Dar mai întâi vreau să fiu cu totul sigur că asta nu este Eleldeea.

Arthur se ridică şi se duse în apropierea tejghelei barului. Un mic grup destul de eterogen de indivizi stătea de vorbă, şi Arthur intenţiona să tragă cu urechea la ce vorbeau. Din cauza zgomotului produs de muzicanţi, totuşi, nu izbuti să surprindă decât fragmente de fraze şi crâmpeie întâmplătoare de conversaţii.

Bărbat cu mustăcioară şi expresie de şmecher. *„Trebuie să-i iei fiecăruia după eût e de prost”*.

Bărbat înalt, cu un pahar de bere într-o mână şi cu o vioară (violă?) în cealaltă: „Enrico e pe Tetris?”

…

Bărbat cu mustăcioară şi expresie de şmecher: „El este cel care cu inutila asperitate a propriei personalităţi nonaerodinamice se luptă zadarnic cu ascuţişul universului. Vă spun eu că este entropia în persoană

…

Bărbat cu mustăţi şi ochelari: „Îmi place să zăbovesc pe terminalele inferioare ale aparatului tău digestiv, iubito!”

…

Bărbat mărunţel cu ochi de spiriduş: „A>n avut vreo patruzeci, dar erau toate nişte vaci care-mi făceau scârbă!”

…

Bărbat tatuat şi cu barbă: „E un idiot cu sclipiri de imbecilitate”.

…

Bărbat cu mustăcioară şi expresie de şmecher: „Foarte multe persoane ar fi devenit adevăraţi artişti, dacă nu şi-ar fi pierdut tot timpul prefăcându-se că sunt

…

Bărbat înalt, cu un pahar de bere într-o mână şi cu o vioară (sau violă?) în cealaltă: „Îmi cauterizezi un sandviş?”

…

Bărbat cu aspect anonim (către barman): „Pretind un preţ special. Am pierdut aproape toată noaptea ca să binevoiţi să mă serviţi”.

…

Barmanul: „Foarte bine. O să vă fac să plătiţi şi precomanda”.

…

Bărbat înalt şi slab, cu mustăţi mari, negre: „*Eu sunt bunica dumneavoastră*”.

…

Bărbatul cu mustăcioară şi expresie de şmecher „Un sac plin de găuri pierde toate găurile, şi când o pierde şi pe a lui se astupă”.

…

Bărbat tatuat şi cu barbă: „Eu nu vreau o poliţă de asigurare pe viaţa mea. Ziua morţii mele trebuie să fie o zi tristă pentru toţi”.

…

Individ anonim, apropiindu-se de grup: „*Bună seara*!”

…

Bărbat cu mustăţi şi ochelari: În *ce sens*?”

…

Individ anonim: „Cum merge chestia?”

Bărbat cu mustăţi şi ochelari: „De la chestie în sus, sau de la chestie în jos?”

…

Bărbat cu mustăcioară şi expresie de şmecher (comentând o pereche): „Fata aia are un singur defect… pentru acelaşi motiv pentru care el are o singură calitate”.

…

Bărbat cu păr cărunt şi expresie halucinantă: „Se petrec lucruri ciudate, foarte ciudate, este o scurgere de fluiduri de energie interioară, care sunt canalizate în sens benefic. Există profunde adevăruri ascunse”.

…

Bărbat înalt, fără pahar de bere într-o mână şi cu o vioară (sau o violă?) în cealaltă: „Ciao, o s-o vedem!”

…

Bărbat cu mustăcioară şi expresie de şmecher: „E mai bine o mică reuşită, decât un mare eşec”.

Arthur se îndepărtă de tejgheaua barului şi se

apropie de Sybilla. Se aşează din nou la masă.

— Mi se pare că toţi indivizii de aici sunt puţin cam ciudaţi, îi spuse. Grupul acela de lângă bar mi s-a părut că ascultă de comanda unui ritual obscur.

— Cum anume?

— Am avut impresia că dobândeau o uşoară şi vagă satisfacţie, ba chiar o reală stupoare şi o plăcere concretă, din acţiunea de a schimba între ei observaţii neîndoielnic aiurite. Uneori, mi s-a părut că se supuneau unui soi de scenariu nescris. Oricum, era prea mult zgomot ca să reuşesc să aud mai mult decât o biată fărâmă din conversaţia lor.

— Şi ce concluzie tragi din asta? îl întrebă Sybilla.

— Nu trag, răspunse Arthur. Apoi se îndreptă în direcţia lui Enrico şi Ferrando care, ceva mai încolo, continuau să joace şah.

— Îi cunoaşteţi pe indivizii aceia de lângă bar? întrebă cu voce tare.

Enrico ezită să răspundă. O făcu Ferrando:

— Oh, Doamne, „dacă-i cunoaştem!…” Să n-o luăm chiar aşa… Ştim cine sunt. Cu unii dintre ei am avut uneori legături aproape intime. Dar de aici şi până a ne lăuda că-i cunoaştem…

— Ştiţi dacă au sau n-au o identitate? întrebă Arthur.

— Buletin de identitate are fiecare… spuse Ferrando… şi, care mai mult, care mai puţin, ceva identitate tot au ei, cu siguranţă.

Arthur fiu părea prea satisfăcut.

— Credeţi că indivizii aceia sunt persoane sau personaje?

— Ah! exclamă Ferrando, am trecut ia întrebări ceva mai grele, ai?

— Sunt şi una şi alta, răspunse scurt Enrico.

— Hm… făcu Arthur.

— Arthur… încercă Sybilla, dar fu numaidecât întreruptă.

— *Arthur*? exclamă într-adevăr o voce. Pe cine-i cheamă Arthur?

Vocea care se amestecase în vorbă era cea a pianistului, care, întâmplător, în clipa aceea trecea pe lângă masa loi.

— Pe mine, răspunse Arthur. De ce?

— Te cheamă ca pe protagonistul din *Ghidul Galactic pentru Autostopişti*! Şi pe el îl cheamă Arthur. Şi fac prinsoare că n-o ştiai.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Arthur.

— Este; că o asemenea nedemnă lacună este în momentul de faţă împlinită instantaneu chiar de mine! spuse cu emfază pianistul.

— Arthur… zise din nou Sybilla, ridicându-se, mă duc o clipă până la closet.

— O intenţie modestă, dar de o eficacitate supremă! comentă pianistul cu chip angelic, dilatându-şi ochii pe după ochelarii cu montură fină. În timpul fostei mele identităţi de călugăr eram obişnuit să le reamintesc novicilor: *„Defecatio meridiana neque bona neque sana, defecatio vespertina buona tamquam medicina”*.

— Unde e baia? întrebă Sybilla.

— Baia? întrebă cu o expresie stupidă bărbatul cu mustăţi şi ochelari care, până mai înainte, fusese la bar. Dar unde crezi că eşti?

— Păi eu…

— Vrei să spui privata?

— Daaa…

— Caută ceva mai încolo, înăuntru.

Sybilla urmă indicaţia, şi Arthur rămase singur cu pianistul. O clipă mai târziu, rămase singur de tot, pentru că pianistul uită de el şi se duse la bar. Arthur stătu o

vreme pe gânduri, apoi se ridică şi se duse după el.

— Te-ai referit la o trecută identitate a ta de călugăr, îl atacă insistent Arthur.

— Aşa e, răspunse distrat pianistul, care încerca să se bage pe după tejghea, unde începu să-şi prepare un *cocktail*.

— Şi eu, într-o identitate de care-mi amintesc cu greu, am fost un sacerdot, spuse Arthur.

Pianistul neglijă să răspundă, preocupat să-şi mestece grijuliu cu *shak*erul băutura pe care şi-o promisese.

— De ce ai părăsit identitatea aceea a ta? îl întrebă atunci Arthur.

Pianistul nu-l privi, dar răspunse:

— Cel mai prost lucru care se poate întâmpla unei persoane care-l caută pe Dumnezeu este *să-L găsească*! apoi se depărta de bar şi de Arthur cu un pahar plin în mână şi se întoarse la pianul lui.

Arthur îşi muşcă buza, apoi fu strivit de tejghea într-o înghesuială de sălbatice bipede dornice de bere, ca după o lungă perioadă de abstinenţă; luptă să scape şi, de cum reuşi, se întoarse în grabă la propria masă. Sybilla îl aştepta cu o oarecare nerăbdare.

— N-am chef să mai rămân multă vreme aici, Arthur, îi spuse. E prea mult zgomot.

— Peste puţin timp plecăm, promise Arthur. Voiam să-mi fac o idee despre psihologia acestor personaje… sau trebuie să spun persoane? Îmi par toţi mai mult personaje decât persoane.

— Şi noi suntem acum nişte personaje, spuse Sybilla. Nu văd nimic curios în asta. Poate că persoanele nu există.

— În trecut, poate, noi am fost nişte persoane, îndrăzni Arthur. Sau poate că nu. De fapt, nici nu ştiu dacă e important.

— De ce nu plecăm noi de-aici imediat, Arthur? propuse Sybilla. Poate că într-o altă lume o să ne clarificăm ideile.

— Nu e o problemă de claritate mentală, spuse Arthur. Am vrut să fiu sigur că aceasta nu era Eleldeea. Dar după câte se pare, nu izbutesc să formulez o părere care să mă convingă suficient. Persoanele din acest loc sunt neîndoielnic nebune. Dar asta e suficient ca să exclud cu o raţională certitudine că ne aflăm în Eleldeea?

— Dar ce-ar putea să-ţi dea asemenea certitudine?

— Nu ştiu, răspunse Arthur deznădăjduit.

— Dacă aceasta ar fi Eleldeea, spuse Sybilla, ai avea, poate, o identitate?

— E plauzibil, spuse Arthur. Dar nu pot fi sigur.

— Dacă ai cunoaşte motivul precis pentru care identitatea ta s-a pierdut, ai putea să ştii, poate, şi dacă aceasta este lumea ta.

— „Dacă”… spuse Arthur. „Poate”…

Apoi tăcu o vreme.

— Să încercăm să raţionăm, reluă Arthur. Noi ne-am pierdut identitatea. Acesta este punctul de la care trebuie să pornim. Dar ce este identitatea? Şi, de fapt, ce anume am pierdut noi?

Arthur îşi trase respiraţia, dorindu-şi ca vorbele, pe care încă nu le ştia, şi pe care simţea că se pregăteşte să le rostească, să nu trădeze aşteptarea lui de a-şi da în sfârşit 1111 răspuns.

— Identitatea, spuse plin de speranţă, este o invenţie a creierului nostru, fruct al unei maxime sinteze a tuturor experienţelor noastre trecute care slujeşte să ne conducă în prezent şi să facă proiecte pentru viitorul nostru, întrucât trecutul, prezentul şi viitorul nostru sunt de obicei toate legate logic între ele. Dar dacă *nu sunt* legate logic între ele, cum se întâmplă în cazul nostru, atunci

identitatea devine un accesoriu gratuit şi neproductiv, nu serveşte la nimic şi se dizolvă.

Sybilla îşi holbă ochii.

— Ai vrea să spui că identităţile noastre, deoarece nu ne mai servesc la a ne identifica, s-au… cum să zic?… *atrofiat*? Ei, ar fi un raţionament cam depăşit, dar nu e o idee rea. Cum ţi-a venit?

Expresia lui Arthur era în acelaşi timp mândră şi nemulţumită.

— Faptul că nu mai am o identitate a mea nu e suficient ca să facă din mine un rahat, răspunse.

— Te exprimai cu mai multă eleganţă în regatul lui Arcibald, observă Sybilla.

— Cum de-ţi mai poţi aminti asta? E vorba, desigur, de o halucinaţie a ta mnemotehnică. Şi, oricum, în timpul acela şi în locul acela eram o altă persoană. Sau un alt personaj, dacă deosebirea dintre cele două cuvinte are vreun sens.

— Acuma ţi-e clar dacă locul în care ne aflăm este Eleldeea? întrebă Sybilla.

— Câtuşi de puţin, declară încurcat Arthur.

— De ce nu întrebi pe cineva dacă asta este Eleldeea?

Arthur îşi încreţi fruntea. De ce nu se gândise numaidecât la o soluţie atât de simplă? îi şi veni răspunsul în minte.

— Păi tipul de-acolo, răspunse, arătându-l pe Enrico, m-a întrebat ce e asta când i-am spus că venim din Eleldeea.

— Te dai bătut la primul eşec?

— Ai dreptate, conveni Arthur. Ar fi fost înţelept să mai încerc o dată.

Se întoarse spre cei doi şahişti şi întrebă cu voce tare:

— Cum se cheamă locul acesta?

Răspunse Ferrando:

— Pânteca.

— O lume care se cheamă Pânteca, hm! spuse ca pentru sine Arthur.

— Ei, Doamne, „o lume”… exclamă Ferrando. Mai bine zis „un univers”!

— Şi universul ăsta se cheamă Pânteca? întrebă Arthur.

Ferrando dădu din cap dar nu spuse decât: „Îhî”.

— „Pânteca” e numele acestui local, explică Enrico cu mare zel. Pânteca este la Genova, Genova e în Italia, Italia e în Europa, Europa e pe Terra, Terra e în Sistemul Solar, Sistemul Solar e în Calea Lactee, Calea Lactee e în Univers şi Universul nu ştiu unde mai e…

Arthur recunoscuse câteva foneme pe care le cunoştea.

— Italia Bustarelle & Tangenţi! Europa Beate Uhse G.m.b.h! exclamă fără să ştie de ce.

Pipa lui Enrico scoase un colac de fum mai gros decât precedentele.

Şi Sybilla recunoscuse câteva foneme cunoscute de ea.

— Pânteca! exclamă uitându-se la Arthur. Am mai auzit acest nume. Mi-a vorbit de asta zmeul meu; făcu o pauză: Cel pe care l-ai omorât tu, adăugă după aceea.

— Cum de poţi să-ţi aminteşti? întrebă Arthur, bănuitor. Eu acum îmi aduc foarte puţin aminte sau deloc de ceea ce i «-a întâmplat celui care probabil c-am fost, când probabil aveam o identitate.

— Uiţi faptul că eu am plecat din lumea mea mai de curând decât ai făcut-o tu.

— Uit fără să vreau, spuse Arthur. Nu-mi mai amintesc. Se întoarse către cei doi şahişti: Aţi văzut vreun

zmeu printre clienţii acestui local?

— Ce fel de zmeu? Nu cumva un zmeu verde, cu câteva dungi bordate cu albastru pe piept, buline roz pe burtă şi o ţigară groasă de foi puturoasă între dinţi?

— Ba da! Ăsta e! exclamă Sybilla.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, îi informă Ferrando. Îmi pare rău.

Sybilla întoarse brusc capul spre Arthur.

— M-am săturat de lumea asta absurdă şi de zgomotul ăsta care-mi chinuieşte timpanele. Să plecăm de-aici numaidecât!

Arthur se strâmbă.

— Poate că ai dreptate. Nu cred că locul ăsta este Eleldeea, şi atunci nu mai am niciun motiv să rămân aici. Dar n-ai comandat un alt ceai?

— Probabil c-au uitat de comandă. Serviciul aici lasă grozav de dorit, observă, din celălalt cap al mesei, Enrico.

Apoi Arthur şi Sybilla se ridicară şi ieşiră din local, în căutarea unui Televizor. Afară era întuneric. Se găseau într-un oraş, un oraş cu străzi strâmte. Parcurseră la întâmplare câteva, până când se întâlniră cu un mic grup de persoane cu aspect cam neîngrijit. Erau preocupaţi cu toţii să-şi străpungă carnea cu nişte seringi, cu intenţia probabilă de a-şi injecta ceva. Unul din ei căzu la pământ. Ceilalţi nu se preocupară de el decât în treacăt.

— Să părăsim strada asta, spuse pe şoptite Sybilla, tulburată.

Şi aşa făcură. Dar după colţul care urma, văzură venind spre ei o tânără cu obrajii scobiţi, ochii înceţoşaţi şi o tremurătoare seringă înfiptă în braţul gol şi sângerând.

— Aveţi cumva o lămâie pentru copilul meu? întrebă ea cu o voce răguşită.

Nu aveau o lămâie. Arthur şi Sybilla porniră mai departe, dar, după puţin timp, calea le fu barată de patru

trupuri căzute fără simţire pe pavaj. Trecură peste ele cu oarecare oroare, pentru a se regăsi numaidecât în faţa unei perechi de oameni care doreau să se străpungă, cu seringile, respectiv o chinuită gură şi un fleşcăit penis.

— Nu mai vreau să rămân în lumea asta, Arthur… gemu Sybilla cuprinsă de o cumplită senzaţie de greaţă.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem în localul unde ne aflam şi să întrebăm pe cineva unde putem găsi un Televizor, spuse Arthur, destul de încordat.

— Ce fac toate persoanele astea? întrebă Sybilla cu un firişor de voce.

— Cred că încearcă să se sinucidă, răspunse Arthur. Un soi de sinucidere colectivă sau ceva în genul ăsta. Nu cred că asta ar fi Eleldeea. În locul acesta, dacă ceea ce vedem e firesc, înseamnă că e la modă sinuciderea colectivă. Probabil că e o lume care aprobă şi sprijină autodistrugerea. Putem pleca de aici fără regrete.

— Cum de poţi dede că aprobă şi sprijină autodistrugerea?

— Avem proba în faţa ochilor. Dacă o consimte, o aprobă. Şi dacă pune mijloacele la îndemână, o sprijină. Mă întreb doar de ce au ales un sistem atât de încurcat şi de antiestetic. Există modalităţi mai fascinante de a muri intenţionat.

Arthur şi Sybilla o porniră îndărăt şi găsiră taverna fără nicio dificultate. Se simţiră uşuraţi. Acolo, înăuntru, cel puţin, oricât de ciudată era lumea, nu se preocupa nimeni să-şi ia viaţa într-un mod atât de explicit.

De cum intrară, crâşmarul cu părul zbârlit le ieşi numaidecât înainte.

— Am impresia că v-am mai văzut pe undeva.

— E o impresie justă, răspunse Arthur. Eram aici mai adineaori.

— Şi mie mi se cam părea aşa, răspunse crâşmarul.

— Ai şi o părere unde am putea găsi noi un Televizor? întrebă Arthur.

— Bineînţeles, răspunse crâşmarul. Orice loc are Televizorul lui.

Arthur rămase pentru o vreme perplex, în timp ce crâşmarul îi conducea la colţişorul Televizorului din acel loc. Era deja aprins. Figura unui crainic umplea tot ecranul.

„Ne aflăm deci în a doua fază a războiului-explica figura cu două dimensiuni –, atacul pe uscat. Forţele aliate multinaţionale şi cele irakiene dau între ele, chiar în acest moment, ceea ce a fost denumit de raisul din Bagdad «mama tuturor luptelor»…”

Arthur nu mai pierdu mult timp şi, împreună cu Sybilla, reuşi să părăsească, în sfârşit şi pentru totdeauna, lumea aceea pe care mintea lui

— Golită de legături şi de deformaţi de identităţii şi amintirilor – o considerase că e smintită şi bolnavă şi cu nimic potrivită pentru a participa la ea.

43

În centrul sălii era o grămadă impresionantă de came tocată, amestecată cu cranii şi fragmente de cranii, forfotind de femururi descărnate şi zdrobite, tibii fără călcâie şi cutii toracice sparte, brăzdată şi dinamizată de pârâiaşe, mici cascade şi băltoace de sânge albăstriu.

Sala era cea a unui castel. Oamenii unei întreprinderi de salubritate lucrau de zor pentru a elibera podeaua de grămada de resturi umane. Nişte tehnicieni erau angajaţi ca să transforme sala în For Roman. Cineva aduse cadavrul lui Cezar şi-l aranjă cu grijă într-un colţ, întins drept.

Arthur îl întrebă pe bărbatul care sta aproape de el:

— Ce se întâmplă?

— Pregătim scena pentru discursul final al lui James Vagabond, răspunse omul.

Arthur îl privi. Era un individ cu trăsături normale, cu faţa deja marcată de riduri de înţelepciune, nasul puternic pronunţat şi cu părul răvăşit şi roşcat. Era îmbrăcat cu un costum cu pătrăţele verzi şi negre, cu o manta gen Sherlock Holmes. Întoarse privirea spre Arthur.

— Mă bucur, spuse. Eu sunt Gordon Wells, celebrul scriitor somnambul.

— Mă bucur şi eu, îi răspunse Arthur, distrat.

Un bărbat îmbrăcat în Marc Antoniu urca în faţa lor la tribună.

— Iată-l pe Vagabond, exclamă Gordon Wells.

VAGABOND: Oameni nobili!

TOŢI: Tăcere, voi de-acolo, trebuie să-l auzim pe Vagabond.

VAGABOND: Prieteni, fralilor, oameni buni! Daţi-mi ascultare. Am venit să îngrop Ordinul, nu să-l elogiez. Ordinul, acest frate de lapte al nostru, care atâta timp ne-a susţinut în frumoasele noastre iluzii binevoitoare, a fost ucis cu pumnalul…

— Nu e Eleldeea, spuse Arthur.

— Eşti sigur de asta? îl întrebă Sybilla.

Interveni şi Gordon Wells:

— Nicio proastămuiere nu ar trebui să-şi bage vreodată botul în treburile propriului porcosoţ.

Pentru că erau fără identitate, nici Arthur, nici Sybilla nu se arătară ofensaţi.

— Aceasta nu este Eleldeea, nu-i aşa? îl întrebă Arthur pe Gordon Wells.

— Nici pomeneală! ripostă Gordon Wells. Asta e „*Pâine*, *Unt şi Paradoxină*! „Dar să nu spuneţi asta la nimeni. Şi, chiar, dacă nu faceţi parte din „cast”, plecaţi numaidecât!

Arthur şi cu Sybilla n-aşteptară să li se repete şi, găsind numaidecât un excelent Televizor, plecară fără prea

mult zgomot din *„Pâine, Unt şi Paradoxină”*.

44

Arthur şi Sybilla vagabondară prin nenumărate lumi, dintre care niciuna nu se dovedi a fi Eleldeea. În timpul interminabilei lor odisee, plictiseala şi, succesiv, disperarea şi nebunia ar fi pus neîndoielnic stăpânire pe ei, dacă n-ar fi fost starea în care se aflau: erau lipsiţi de identitate; conştiinţa lor era foarte strâns limitată la prezent; e adevărat că aveau o amintire vagă a experienţelor care cădeau pe spinarea lor, dar nu erau amintiri pe care să le recunoască drept proprii.

Lipsiţi de conştienţa nenumăratelor lor deziluzii, lipsiţi de o istorizare mentală a peremptoriei secvenţe de falimente pe care existenţa lor le tot acumula, la Arthur şi Sybilla nu se mai dezvoltă acel sentiment de frustrare şi de resemnare pe care cu o identitate liniară n-ar fi putut în niciun fel s-o evite.

Pierzându-şi propria identitate, Arthur şi Sybilla se aclimatizaseră în mod funcţional la realitatea în care erau cuprinşi, o realitate în care memoria propriului trecut ar fi generat doar insecuritate, zăpăceală şi nebunie, iar proiectarea propriului viitor doar frustrare, impotenţă şi resemnare; o realitate în care păstrarea unei identităţi liniare ar fi contrastat puternic cu suprema finalitate de supravieţuire. Saltul printre alte lumi al lui Arthur şi al Sybillei se prelungi mai mulţi ani din viaţa lor care a urmat.

În fiecare din aceste lumi făcură experienţe, învăţară reguli noi, asimilară inedite criterii de interpretare a realităţii, şi mereu, când

Telecomanda schimba lumea în jurul lor, buretele uitării ştergea de pe tabla conştiinţei lor cele mai pregnante şi insidioase urme ale oricărei noţiuni căpătate.

Trecerea anilor următori trasă pe feţele lor şi

imprimă în trupurile lor semnele îmbătrânirii, dar mintea lor, golită de identitate, timpul era ca şi congelat şi forţa sufletească intactă.

Solid încastraţi în prezentul lor, Arthur şi Sybilla trecură neafectaţi printre ani şi prin lume.

De mii şi mii de ori, constanta lor problemă se repetă, şi de mii şi mii de ori o porniră în căutarea unui Televizor; absenţa unei identităţi liniare nu-i lipsi de forţa necesară ca să poată înfrunta orice situaţie cu o nestrămutată voinţă. În unele cazuri înfruntarea fu scurtă şi fără dificultăţi, în alte dăţi se dovedi lungă şi plină de adaosuri potrivnice. Dar întotdeauna, în oricare dintre lumile prin care-i târî destinul, reuşiră până la urmă să afle un Televizor prin care le era dat să evadeze.

Într-o zi, totuşi, destinul luă o cale inexplorată. Pentru prima dată, Arthur şi Sybilla ajunseră într-o lume care părea cu totul lipsită de regula, de altfel universală, care spunea că *„orice loc îşi are Televizorul lui”*.

Cele două personaje, lipsite de identitate, rătăciră ani în şir prin cele mai disperate regiuni ale acelei lumi, dar nicăieri nu mai găsiră nici cel mai mic indiciu despre existenţa unui Televizor şi nici a cuiva care, asemenea lui Krist, Arhimede şi Gastone, i-ar fi putut ajuta în căutările lor. Dar nu se lăsară pradă neplăcutei disperări din pricina asta. Lipsa unei identităţi liniare veghea de fapt asupra echilibrului lor mental. Până când…

Într-o dimineaţă se plimbau pe străzile unui loc care, după aceea, au aflat că se chema „Viena”. Cu puţin înainte fuseseră depuşi în faţa unei catedrale care se numea „domul Sfântului Ştefan”. Strada era plină de un furnicar de fiinţe umane îmbrăcate într-un mod care, în mintea întunecată a lui Arthur, părea să-l fi văzut cândva în unele filme de la Televizor, într-un alt loc, într-un alt timp şi cu o altă personalitate. Trăsuri trase de cai treceau din când în

când pe pavaj cu mici emisiuni de balegă cabalină. Bărbaţi transpiraţi împingeau cărucioare pline cu mărfuri. Soarele strălucea sus pe cer şi aerul era în mod ordonat proaspăt şi limpede şi transparent.

Arthur îi spuse Sybillei;

— Nu ţi se pare că ţi-a revenit puţină identitate?

— Nu ştiu. N-am încercat. Dar nu cred.

— Eu am aşa ca o senzaţie că se naşte în mine un nou germene de identitate, spuse Arthur.

— Hm… făcu Sybilla, şi acum ce-o să fie cu tine?

— N-am nicio idee, spuse Arthur. Totuşi, încep să mă simt cineva. Ar putea să fie începutul naşterii unei personalităţi proprii, nu crezi?

— Ar putea să fie începutul a ceva, zise Sybilla. De exemplu, începutul ruinării taie.

— Nu te contrazic, spuse Arthur. Dar asta ar putea fi cumva *efectul* identităţii mele în embrion, şi nu *cauza*.

— Dacă vorbeşti aşa, spuse Sybilla, înseamnă că ţi-ai făcut o idee asupra a ceea ce ar putea să fie cauza.

— Exact, confirmă Arthur. Cred că această cauză a identităţii mele care se naşte constă în faptul că au trecut mai mulţi ani de la ultima dată de când am schimbat lumea. Toate aceste lumi, trăite de noi în această unică lume fără soluţii de continuitate, constituie astfel o neîndoielnică insulă de liniaritate în haosul precedentei noastre existenţe. Şi cred că această insulă de liniaritate este forţa generatoare pentru germinanta mea identitate.

— Ceea ce spui este neîndoielnic delirant, zise Sybilla, dar totodată şi plauzibil. Adevărul e că trebuie să admit că îmi reamintesc destul de precis tot ceea ce ni s-a întâmplat mai semnificativ de când destinele noastre s-au împotmolit în această lume, şi nu pot exclude că atâta lucidă memorie a ultimului meu trecut poate fi un preludiu al renaşterii unei concrete identităţi personale.

— Mă întreb dacă întoarcerea la identităţile noastre o fi, sau nu, bună.

— În cazul că identităţile noastre renasc cu adevărat, va fi cu siguranţă un bine, opină Sybilla, pentru acelaşi motiv pentru care a fost bine că mai înainte le-am pierdut. Dacă recăpătarea unei identităţi ar fi acum pentru noi un rău, probabil că asta n-ar confirma ce-am spus.

— Ceea ce spui e logic, spuse Arthur, dar nu şi neapărat just. Oricât ne-am chinui noi acum cu această problemă, numai evenimentele viitoare o să ne clarifice binele sau răul propriilor valenţe. Aşa că, acum, hai să mergem să mâncăm o *Sachertorte*.

Arthur şi Sybilla intrară într-o *Cafe* şi luară loc la o măsuţă unde comandară să li se aducă două abundente porţii de *Sachertorte* împreună cu un ibric de cafea.

Sybilla era întotdeauna încântată de atmosfera care se respira în cafenelele vieneze.

— Nu e deloc urâtă lumea asta în care ne-am împotmolit, spuse ea, cu *Sachertorte* care încă se mai agita printre papilele ei gustative, doar în parte înmuiat de ultima gură de cafea. Sper să-mi recapăt mai repede o identitate ca să dau o mai mare greutate conştiinţei de mine însămi aflată în lumea aceasta.

— Hm, mda… spuse distrat Arthur. Îşi băgă în gură o bucată de tort şi o mestecă încet.

— Mi-a venit în minte un lucru caraghios, spuse după aceea.

— Ce anume? întrebă Sybilla.

— Rudimentul meu de identitate care renaşte îmi sugerează c-ar fi o idee plăcută aceea de a face dragoste cu tine.

Sybilla bău calm o înghiţitură de cafea.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse Arthur. Am o identitate prea

embrionară ca să cunosc mai în amănunt sentimentele mele.

— Păcat, spuse Sybilla, atacând a nu ştiu câta bucăţică de tort. Ideea ta este efectiv aiurea şi caraghioasă – Ar fi mers poate mult mai bine dac-ai fi dezvoltat-o într-un discurs mai amplu.

— Dar tu vrei să faci dragoste cu mine? întrebă Arthur.

— Habar n-am, răspunse liniştită Sybilla. Pentru moment sunt încă lipsită de identitate, şi deci cu totul neştiutoare de ceea ce sunt sentimentele mele.

— Putem să facem dragoste doar aşa, ca s-o facem, presupuse Arthur. Cred că nu te-aş iubi cu sila.

— Când eşti lipsit de identitate, spuse Sybilla, faci aceste treburi iară să mai vorbeşti, de îţi vine pofta. Când vorbeşti de ele, e pentru că ai nevoie să vorbeşti de ele, nu să le faci.

— Bine, dar eu am poftă de chestia asta, spuse Arthur. Şi-am să te iubesc chiar aici, la masa asta.

— Adevărat? întrebă Sybilla.

— Cred că da, confirmă Arthur.

— Şi de ce n-o faci? De ce vorbeşti doar?

— Păi voiam să văd ce intenţii ai tu în legătură cu treaba asta.

— Asta înseamnă că nu eşti cu totul lipsit de identitate. Te preocupă eventualitatea unui refuz al meu, şi ăsta nu este comportamentul unuia care nu are o proprie identitate de apărat.

— Crezi că eu îţi vorbesc despre asta pentru a-mi proteja identitatea mea în germene de afrontul unui brutal refuz?

— Exact. Dacă tu ai sări pe mine şi eu te-aş respinge, mica ta identitate, sau istoricizarea vieţii tale pe care mintea ta reîncepe s-o organizeze, ar ieşi făcută praf, şi

oricum n-ar putea prea uşor să îndepărteze din memorie efectele deziluziei suferite.

— Totuşi, eu îţi vorbesc despre toate astea, obiectă Arthur. Şi, dacă teoria ta e adevărată, fac treaba chiar şi cu riscurile unui refuz.

— Ar fi oricum un refuz verbal, mult mai puţin dureros decât un refuz practic. În afară de asta, dacă identitatea ta ar fi fost mai puţin rudimentară, ai fi încercat probabil o apropiere mai puţin directă.

Arthur îşi scărpina o tâmplă.

— Cred că tu ai putea avea dreptate. Dar cum ai făcut de-ai ajuns la concluziile astea?

— Oi fi eu fără identitate, răspunse Sybilla, dar tâmpită nu sunt.

— De acord, spuse Arthur, cu o nervozitate crescândă, dar să revenim la chestiune: *mi le dai sau nu mi le dai*?

— Ce brutală identitate începe să răsară din tine, notă Sybilla, deloc tulburată.

— Ţi-am pus o întrebare, o repezi Arthur.

— Nu mă dau, răspunse Sybilla; dacă-mi amintesc bine, m-am culcat acum câteva zile o noapte întreagă cu un zidar, şi deocamdată nu mai simt nevoia unei alte satisfacţii sexuale.

— Eşti o târfă! ţipă Arthur.

— Dragul meu, ţi-a reapărut destul de puţină identitate, dacă începi să ai astfel de izbucniri faţă de evenimente care nu sunt strict prezente. Poate că începi să te îndrăgosteşti de mine.

— Nu m-am îndrăgostit de tine, preciză Arthur. Nu am destulă identitate ca să mă pot îndrăgosti de cineva. Dar dacă aş avea mai multă identitate, atunci da, m-aş putea îndrăgosti de tine.

— Poate că este un păcat că încă n-am şi eu o

picătură de identitate. Poate că dac-aş avea identitate, te-aş iubi, şi nu m-aş fi dat primului zidar care mi-a ieşit în cale. Şi aş face dragoste numai cu tine.

Arthur zâmbi, închizând uşor ochii.

— Poate când vom avea amândoi o identitate, ne vom îndrăgosti unul de altul şi vom trăi tot timpul fericiţi şi mulţumiţi.

— Poate, spuse Sybilla. Sau poate că nu. Cine poate şti?

Arthur redeveni brusc serios.

— Ce se va întâmpla dacă eu voi recăpăta o identitate şi mă voi îndrăgosti nebuneşte de tine, şi tu *nu* ai dobândi nicio identitate şi ai continua să te laşi regulată de zidarii întâlniţi pe stradă?

— Se va întâmpla, spuse cu seriozitate Sybilla, că noi nu vom trăi împreună mulţumiţi şi fericiţi.

— Atunci fă o încercare să-ţi revină o cuvenită identitate ca să te îndrăgosteşti cât mai repede de mine! spuse hotărât Arthur. Întrucât cred că renăscuta mea identitate va fi cauza, mai curând sau mai târziu, unei îndrăgostiri nebuneşti în ceea ce te priveşte.

Sybilla scutură din cap.

— Dat fiind că pe moment sunt lipsită de identitate, n-are niciun sens pentru mine să-mi fac proiecte de viitor. Dacă tu speri că o ulterioară evoluţie mentală a mea va fi în favoarea dorinţelor tale, descurcă-te în vreun fel până când aceasta se va realiza.

— Nu înţeleg.

Sybilla suspină.

— În loc să-mi spui că mă regulezi pe măsuţa asta, fă-mi mai bine declaraţii de dragoste. Ceva romantic, în sfârşit.

— Nu am destulă identitate ca să fiu romantic şi îndrăgostit, se justifică Arthur.

— Şi-atunci, cum mama dracului pretinzi ca eu, dacă ar trebui să-mi recapăt o identitate, să mă mai pot îndrăgosti de tine?

Arthur rămase un moment tăcut, pradă unei evidente încurcături. Apoi se încruntă cu hotărâre şi murmură ca pentru sine: *Ceva romantic*, *ai*? În sfârşit, arboră cu hotărâre o expresie de mare inspiraţie şi, scufundându-se într-un dans larg de gesturi vulgare, declamă întors spre Sybilla:

— Venerez acum în tine, o, copilă cu identitate pierdută, prevestirile redeşteptării celei mai miraculoase personalităţi feminine pe care sufletul meu este capabil să şi le imagineze! Văd încă de pe acum, în toată sublima sa perfecţiune, creatura care vei deveni în curând: ea este o fecioară plină de ameţitoare candoare, sfârtecată de dezgustătoare tăişuri de blestemat materialism, care la rândul său se confundă şi se risipeşte în bogăţia de fermecătoare candoare! Sufletul, pe cât de imaculat pe atât de maculat, oscilează într-o perfectă armonie între abisuri de carne aprinsă de patimi şi reliefuri de prost ascunsă pudoare! Trup şi suflet sunt o unică, superbă *Gestalt*. Şi ea se roteşte estetic în jurul meu într-o mocirlă de excremente în amurg şi se tăvăleşte şi cântă şi bea şi apoi, dimineaţa, delicat întinsă pe imaculatul nostru cearşaf de mătase, concede la tăcuta, aprinsa pasiune provocată de lentul, vagul şi imperceptibilul contact reciproc al câtorva părticele din pielea noastră…

— Bine, o să mă culc mai departe cu zidarii de pe stradă, spuse Sybilla.

— Hm, n-am fost romantic…? întrebă scurt Arthur, cu rudimentara sa identitate greu lovită.

— Nu sunt în măsură să formulez o apreciere, răspunse Sybilla. Poate că pentru a produce şi recepţiona romantismul trebuie să ai o identitate, şi eu sunt lipsită de

asta.

— Şi eu am destul de puţină, exclamă Arthur, dintr-odată agitat. S-ar putea ca atunci când voi avea mai multă identitate, să fiu în măsură să produc un romantism de o superioară valoare tehnică!

— Judecând după efectul pe care născânda ta identitate îl produce pentru armonia ta mentală, ar trebui, poate, să fi doreşti ca ea să se atrofieze mai bine şi cât mai repede.

— Crezi într-adevăr? întrebă Arthur tot mai buimac.

— De ce nu? răspunse Sybilla, nu vezi cât de confuz eşti?

Arthur lăsă capul în jos şi se privi. Văzu doar o bucată din el însuşi, aşezată pe un scaun.

— Nu aşa, prostuţule! exclamă Sybilla, izbucnind în râs. Ca să vezi cât de confuz eşti trebuie să priveşti *înăuntru* nu *în afară*!

— Ai dreptate, spuse Arthur. Înţeleg că sunt confuz. Nu e deloc uşor să te găseşti dintr-odată în situaţia de-a aprecia o mică şi fragilă identitate abia scoasă din cuptor.

— Ar trebui să te arăţi unui vrăjitor, îl sfătui Sybilla.

— Ai dreptate, admise Arthur. De mâine mă duc să caut un psihanalist, dar e vai de pielea ta dacă o să profiţi de absenţa mea ca să te culci cu vreun zidar. O privi dulce pe Sybilla: într-o zi, poate, vor exista în noi două identităţi profund îndrăgostite una de alta.

— Poate, spuse fără emoţie Sybilla.

Nici Arthur, nici Sybilla nu erau câtuşi de puţin conştienţi de faptul că în alte timpuri şi în alte lumi, nu puţine dintre improvizaţiile şi efemerele personaje care fuseseră ei nu ar fi ezitat, în diferite reprize, ca să se unească carnal între ele şi să-şi satisfacă respectivele, repetatele lor pulsiuni sexuale, ori de câte ori descărcarea pulsiunilor lui se întâmpla să coincidă cu pulsiunile ei. În

destul de frecventele cazuri în care din întâmplare sincronismul nu s-a fi produs, Arthur şi Sybilla ar fi ejaculat fără nicio reţinere cu primii indivizi potriviţi pe care i-ar fi întâlnit. Din atâta sex până la index, în timpul odiseei de-a lungul lumilor, nu s-a păstrat nicio amintire în conştiinţele lor lipsite de identitate.

A doua zi, Arthur vizită o bibliotecă. Nu află prea multe despre psihanaliză. Cea mai mare parte dintre cărţile pe care le găsi erau scrise de un oarecare Sigmund Freud şi de elevul lui, Jung. Fragila şi inexperta identitate a lui Arthur, avidă de cunoaştere, se pasionă de actul de învăţătură şi în săptămânile care urmară îl sili pe Arthur la o asiduă frecventare a bibliotecii, făcându-l să uite cu totul de iniţială lui hotărâre de a consulta un psihanalist. Arthur se adăpa serios din textele lui Kant şi Einstein, ale lui de Sade şi Bierce, H.G. Wells şi Jules Verne. Fatalmente, excesivul flux de noţiuni atât de disparate într-o minte dotată doar cu o instabilă idèntitate embrionară a provocat mari neplăceri psihologiei sale atât de dezorientate până atunci. Fiecare carte îi stimula mintea, prezentându-i un complex *Weltanschauung* care-i era străin.

Tânăra şi speriata sa identitate fu pe punctul de a se distruge şi dizolva. Dar ea nu voia să piară în neant! Luptând pentru autoconservare, identitatea lui Arthur forţă propria şi rapida sa creştere şi deveni ceea ce-i era cu putinţă să devină. După o lună de obsesivă aplecare spre lectură, Arthui era profund schimbat. Identitatea lui era acum mult mai puternică şi mai stabilă, dar creşterea ei se petrecuse prea repede, într-o direcţie pe care Sybilla a considerat-o cam absurdă. Sugestionat în mod deosebit de lecturile lui H.G. Wells şi de Sade, Arthur era acum convins că este un individ din lumea aceea, dar că venea din viitor. Credea că posedă o maşină a timpului, şi ştia că străbătuse timpul cu alte mijloace decât cele obişnuite.

Ştia că Sybilla era o mare târfă şi că el o dusese cu sine de-a lungul timpului pentru a o potoli în epoca aceea.

Când insistenţele lui Arthur ca să intre într-un bordel deveniră tot mai presante, Sybilla reuşi în sfârşit să-l convingă să se lase văzut de un vrăjitor. Arthur, în realitate, nu vedea ce rost ar fi avut treaba asta, dar spera că, dacă o asculta, ea s-ar fi lăsat după aceea mai uşor convinsă, până la urmă, să-şi lase fructificate propriile cavităţi umede.

Nu erau prea mulţi psihanalişti în circulaţie. La bibliotecă, Arthur citise mai multe cărţi ale lui Sigmund Freud. În afară de asta, întrucât identitatea lui îi spunea că el provenea din viitor, era convins că-şi amintea că citise, la timpul potrivit, despre importanţa pe care o avusese opera lui Freud în tot decursul secolului. Dacă trebuia să se ducă la un psihanalist, se cuvenea să se ducă la cel mai bun. Oricum, Arthur ezită multe zile înainte de a o face. Până când, într-o noapte – desigur, ca urmare a furibundei opoziţii în act între noua sa identitate şi alte părţi ale minţii sale – avu un vis de o asemenea absurdă absurditate, încât suscită în el tentaţia de a se duce să-l povestească cuiva.

45

Sigmund Freud, faimosul psihanalist austriac de origine austriacă, nu locuia prea departe de locuinţa lui Arthur şi a Sybillei.

Pe uşa cabinetului, o placă de aluminiu purta următoarea inscripţie:

ALBERT FREUD

Cabinei de Psihanaliză Freudiană

„Albert?” se gândi Arthur. Apoi ciocăni.

Veni să deschidă o femeie brună, cu părul adunat în coadă de cal.

— Ce doriţi? întrebă cu un surâs.

— Aş vrea un control psihanalitic, spuse Arthur cu aroganţă.

— Chiar aşa? Dar aveţi o programare, dragă domnule?

— Ei, nu, dar sunt un caz interesant.

— Hmmm… femeia îl scrută cu un aer bănuitor. Aduceţi, cumva, veşti de pe front, dragă domnule? Ştiţi, doctorul Freud este îngrijorat de câţiva prieteni dragi.

— Cum? făcu Arthur. Ah, da. Austria va pierde războiul şi Imperiul Austro-ungar se va desface în felioare ca un tort de aniversare.

— Hmmm… făcu din nou femeia. Da, poate că sunteţi într-adevăr un caz interesant. Doctorul Freud vă va primi. Luaţi loc, vă rog.

Cabinetul doctorului Freud era elegant, dar era foarte frig în el. În spatele biroului său, cu o pătură pe umeri, părintele psihanalizei scria foarte repede ca să se încălzească. De fiecare dată mototolea foaia pe care lucra şi o arunca într-un coşuleţ deja arhiplin.

— Scrisul repede înlătură frigul, mormăia el scriind, dar nu totdeauna cantitatea şi calitatea se conjugă în modul cel mai dorit… Se opri pe neaşteptate: Oh, la dracu', am scris chiar şi asta! Luă a nu ştiu câta pagină făcută ghemotoc şi-o aruncă în coşul care dădea peste margini. Deh, spuse el, dacă nu pentru altceva, vor fi bune să facem un foc grozav cu ele. Apoi, ridicându-şi ochii, îl descoperi pe Arthur, aşezat deja pe canapea.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Un nou pacient de-al dumneavoastră, răspunse Arthur.

— Oh, Doamne, am nevoie de un nou pacient acum ca de o măsea stricată. Minna! MINNA!

— Da, Sigmund, ce s-a-ntâmplat? întrebă Minna, sosită în grabă.

— Albert! Mă numesc Albert! spuse văicărindu-se Freud. Pe toţi dracii, mă rog, cum se face că nimeni nu mă anunţă *niciodată* când am o vizită?

— Păi de asta trebuia să se ocupe Florence, noua noastră servantă de culoare. Cea care, până săptămâna trecută, lucra la Jefferson. Eu i-am spus să-ţi anunţe musafirul, dar probabil că a uitat.

— Ca de obicei! spuse Freud cu neplăcere. Toate servantele noastre uită întotdeauna totul! Acum, de exemplu, e ora micului dejun. Ce aşteaptă de nu mi-l aduce?

— Las c-o s-o spăl eu bine pe cap! îi făgădui Minna.

— Mai bine i-ai spăla creierul, bombăni Freud. Apoi se întoarse spre Arthur.

— Deci, tinere, începu el, bănuiesc c-aţi venit aici ca să vă supuneţi examinării mele psihanalitice, e adevărat?

— După cât e de adevărat că dumneavoastră sunteţi faimosul Sigmund Freud! răspunse Arthur.

— Albert! îl corectă Freud. Numele meu este Albert. Albert Freud. Nu Sigmund. Toţi se încurcă întotdeauna când este vorba de numele meu. Şi nu înţeleg de ce? Cu cât îi corectez mai des, cu atât ei îl greşesc mai tare. Acelaşi lucru absurd se întâmplă invers, însă cu prietenul meu Einstein. Toţi se încăpăţânează să-i spună Albert, în timp ce numele lui este Sigmund. E incredibil, nu? Eu şi cu Sigmund suntem singurii care izbutim să ne spunem fiecare pe numele adevărat. Dacă lucrurile nu se schimbă, riscăm să intrăm în istorie ca Sigmund Freud şi Albert Einstein.

Anunţată de zgomotul paşilor, intră în încăpere femeia de serviciu cu o tavă.

— dom’ doctor Fromm, spuse ea, micul dumneavoastră dejun de la zece şi un sfert e servit.

— FREUD! strigă Freud. Nu Fromm, FREUD! Oh,

slugile astea…! Pune colo tava aia!

Micul dejun era un borcănel, cu eticheta întreprinderii farmaceutice Merck, din care Freud scoase o mică linguriţă de argint plină cu o pulbere albă cristalină. Ducând-o la nas, îi inhală conţinutul. Apoi femeia de serviciu plecă cu tava.

— Citisem că dumneavoastră nu vă mai drogaţi, observă Arthur.

Freud îl privi acru.

— După moartea cu coca pe care am pricinuit-o prietenului meu Fleischl, am socotit că e mai potrivit să nu mai fac publice micile mele deprinderi. Îşi şterse nasul strâmbându-se. Şi-acum să ne ocupăm de dumneavoastră. Ce doriţi de la mine?

— Să mă psihanalizaţi.

— Ah, da. Păi… povestiţi-mi ceva despre activitatea dumneavoastră *onanistică*… pardon, voiam să spun *onirică*. Un „lapsus”!

— Aşa? În picioare? Nu mă puneţi nici măcar să mă întind pe pat? Nu mă întrebaţi nimic despre viaţa mea?

— Foarte bine, lungiţi-vă. Povestiţi-mi ceva din viaţa dumneavoastră.

— Deci, începu Arthur. M-am născut în secolul care urmează… hm, să lăsăm asta… sunt blond, cu ochii negri, am o înălţime de un metru optzeci şi doi, greutatea mea specifică…

— Nu, nu! Ce-aţi înţeles? Mă refeream la sfera caracterială. Care e problema dumneavoastră?

— Dac-aş şti-o, n-aş mai fi venit la dumneavoastră.

— Zău? Atunci să trecem direcţia apropierea *onanistică*… pardon, *onirică*. Oh, „lapsusul”, ştiţi…

Freud îl privi pe Arthur drept în ochi.

— Aţi visat vreodată să vă culcaţi cu sora dumneavoastră?

— Cum? făcu Arthur. Nu cu mama?

— Am spus sora dumneavoastră.

— Păi… nu.

— Dar cu fratele dumneavoastră?

— Eu n-am fraţi.

— Sunteţi sigur?

— Da, şi nici surori, dacă e vorba de asta.

Noua identitate a lui Arthur era cu totul în afara faptului că el avea o soră.

— E evident, spuse în acest moment Freud.

— De ce e evident? întrebă Arthur.

— Pentru că mi-aţi spus-o dumneavoastră, explică Freud.

— Totuşi, am visat că mă culc cu pijamaua mea, mărturisi Arthur.

— Ah, interesant! exclamă Freud. Apoi a fost ca şi când i s-ar fi aprins o lampă deasupra capului: Vreţi să vă bateţi joc de mine?

— Ba nu. Ăsta e adevărul. Era o pijama roşie cu un mozaic de spice de grâu aliniate.

— Simboluri falice! exclamă triumfal Freud. Homosexualitate reprimată. Ai posedat vreodată vreo umbrelă?

— Da…

— Ce vă spuneam?

— Nu ştiu. Ce-mi spuneaţi?

Freud îl privi pe furiş.

— Simboluri falice. Asta vă spuneam.

— Ah.

— Acum înţeleg dragostea dumneavoastră pentru umbrele.

— Dar eu nu iubesc umbrelele!

— Asta este ceea ce credeţi dumneavoastră. Nu le iubiţi ca atare. Le iubiţi inconştient pentru ceea ce

reprezintă.

— Adică?

Freud îşi potrivi gânditor trabucul.

— Aţi visat vreodată c-aţi fost posedat de o umbrelă?

— Nu-mi amintesc. În ultima vreme am visat adesea că sunt posedat de o anume dorinţă de a poseda pe oricine ar vrea să mă posede.

— Cum?

— De fiecare dată mă trezesc scăldat în sudoare şi mâncam un sandviş cu *würstel*, felii de pepene şi calamari unşi cu marmeladă. Odată m-am trezit într-o baie de spumă de violete.

Arthur era sincer. Noua şi neprevizibila lui identitate îl şi înzestrase rapid cu o vastă cantitate de amintiri.

Freud extrase două aspirine dintr-o elegantă cutioară şi le înghiţi iară apă. Apoi îşi aprinse trabucul, din care trase pe tăcute mai multe minute în şir. Arthur nu luă nicio iniţiativă şi rămase întins pe canapea, aşteptând liniştit. După o vreme, aţipi uşor, dar fu trezit numaidecât de zgomotoasa apariţie a Florencei, camerista de culoare.

— Gustarea dumneavoastră de la zece jumătate, dom' doctor Frog. Vedeţi că sunt punctuală? surâse ea.

— Fromm! Nu… adică Freud! la toţi dracii! FREUD! răcni psihanalistul.

De data asta trase pe nas două linguriţe de pulbere, câte una pentru fiecare nară. Curând după aceea, părintele psihanalizei căpătă o expresie de extremă beatitudine. Apoi îşi linse mustăţile.

— Blestemate fire de păr. Mereu rămân încâlcite.

Între timp, Arthur observase un tablouaş atârnat în mijlocul peretelui cel mai spaţios.

— Cum de ţineţi un portret al dumneavoastră agăţat aşa, la vedere?

— Ce întrebare! bombăni Freud. *Toţi* psihanaliştii ţin

portretul Maestrului în propriul cabinet! Ochii îi străluciră ca nişte cristale de cocaină fotografică cu un filtru *„show star”*.

— Nu e adevărat! îl contrazise Arthur. Psihanaliştii junghieni nu au o asemenea uzanţă.

— Ba şi ei! Şi ei! exclamă plictisit Freud. Ascuns într-un sertar sau sub pernă, şi ei ţin portretul Maestrului.

Arthur se ridică şi se aşeză pe marginea canapelei.

— Bun. Vă hotărâţi, totuşi, să mă psihanalizaţi?

— Cum? Dar eu tocmai asta fac, omule!

— Nu mi-am dat seama.

— Culcaţi-vă la loc, dragul meu, spuse Freud, şi povestiţi-mi un vis pe care l-aţi avut.

— Pe care-l preferaţi?

— Cum pot să-mi dau eu seama? Alegeţi unu! care v-a rămas mai bine imprimat pe suflet. *„Visul este strada principală a inconştientului”*.

— „Carosabil. Lăsaţi trecerea liberă 24 de ore din 24. Represiune forţată”.

— Cum aţi spus?

— Am încercat o asociere liberă, explică Arthur.

— Vă rog să luaţi aminte numai la ce vă întreb eu, spuse Freud cu răbdare. Dar povestiţi-mi visul pe care vi-l amintiţi cel mai bine.

— Visul pe care mi-l aduc cel mai bine aminte este destul de aiurea.

— Ca toate visele, încuviinţă Freud, pufăind din ţigară.

— Dar e un vis tare lung.

— Bine. Vom avea mai mult material pe care să lucrăm.

— Vreţi deci să vă povestesc filmul?

— Voiaţi să spuneţi „visul”. Mai înainte şi după aceea aproape toţi comit această eroare. Spun film şi înţeleg vis.

Modest spus, un mic lapsus freudian.

— Am spus film pentru că visul meue un film. Oriunde sunt mă simt ca la cinema şi parcă privesc un film. În realitate, nu mă uit de fapt la un film, ci e ca şi când aş citi scenariul. Totuşi, nu este de fapt un scenariu ceea ce am impresia că citesc, dar n-am nicio idee de ce altceva ar putea fi. De altfel, filmul este cel mai idiot film pe care l-am putut vedea sau visa, şi adesea nu seamănă câtuşi de puţin cu un film. Cu siguranţă, dacă e vorba de asta, nu seamănă nici cu un vis. În cazul – cum îmi sugerează logicacă eu am avut cu adevărat un vis, este vorba, evident, de un vis *neconvenţional*.

— Dar povesteşte-l, spuse Freud, studiindu-l cu ochii mijiţi pe ciudatul său pacient.

46

VISUL NECONVENŢIONAL AL LUI ARTHUR

Filmul începe cu inscripţia ENIF, adică FINE pe dos. O rapidă filmare aeriană prezintă partea jucată de o muscă şi se văd fugitiv şapte surori, jumătate siameze, jumătate siriene, care umblă pe apele Dunării Albastre la Budapesta. De partea cealaltă a imaginii – în contracâmp

— O bufniţă ai cărei ochi sunt violentaţi pe creste, pe rând, de douăsprezece raze de soare-răsare.

Apoi mai e şi unul care poate fi protagonistul. Poartă ochelari cu oglindă. Camera urmăreşte formele lui sinuoase şi picante. Înţeleg că e vorba de un p-anariţiu de culoare, gol. Intuiesc homosexualitatea. Rânjeşte. Moare subit, inexplicabil. Nu era protagonistul. Sau, cel puţin, aşa credeam eu.

Un băieţel pedalează, călare pe bicicleta lui albastră fără pedale. Are faţa spuzită de pistrui sau de diamante, sau amândouă, sau niciuna dintre ele, el nu ştie. Poartă pe el un coşciug de fetru depunctat care are cu totul aerul unui costum de baie. Ca să pară totul cât mai plauzibil,

scena se petrece în aer liber sub apă. Există lemn peste tot dar nu se vede. E doar o intuiţie a mea. În realitate, acum nu mai e nicio imagine. Scena devine conceptuală şi metafizică. Somnul cuiva depăşeşte limitele în minţile nepregătite. Un vânzător de prăjituri cu migdale sărate aruncă numaidecât cornetul la coşul de gunoi, şi se tânguie, alţii îşi înfig dinţii în prăjitură şi-şi rup câte un canin, dar rămân liniştiţi, alţii fug zăpăciţi pentru că nu înţeleg un gust neobişnuit.

O cutioară de ton, lucioasă, curată, cu o etichetă frumoasă, atârnând în gol, se deschide singură, încet, cu un uşor zgomot de tablă, arătând bucata de ton care se află înăuntru, sub capacul de ulei; apoi se închide la loc şi totul e ca şi cum nu s-ar fi desfăcut niciodată, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„*Pregătiţi maşina apocalipsului*! „psalmodia un Televizor blond, cu aer bătrânicios, dând bărbăteşte din şolduri, pentru a etala cât mai bine jartierele negre cu lobi şi ciorapii cu dungi şi spini ai trinitonului său de porţelan *craquelé*.

„*A trecut inspiraţia*”, croncăneşte un Cutare, încastrat între frunzele şi ramurile altui arbore al nebuniei, pe care se căţărase ca să culeagă nişte gânduri necoapte. O voce divină povesteşte că arborele nebuniei creşte la discreţie în metropole, dar şi în oricare alt loc, şi că fructele lui sunt gândurile. Gândurile sunt fructe fructuoase şi frugale şi sunt mereu necoapte, dar în clipa în care sunt culese se coc extraordinar de repede. Nici unui om, însă, nu-i este dat să-şi poată potoli foamea cu un gând copt.

„A trecut inspiraţia!” continuă să se lamenteze un Cutare, tot mai cufundat în copac.

„*Nu spune idioţenii*”, îi răspunse un altul care, pentru comoditate, se numeşte Ezechiedderinoimangestualdo.

Reapare aici eroul (înţeleg repede că e eroul). Ascuns iniţial în panariţiu, scăpase de acesta în mod providenţial înainte ca acesta să moară. Deci este pus în scenă printr-un dezgustător *flash-back* prin care se vede cu încetinitorul momentul pornografic al penetrării osmotice cu care eroul iese afară din panariţiu; fleşuri cu stop-cadru indică punctele cele mai scabroase.

Apoi, pentru o clipă, se întrevede pe ecran spectatorul filmului, adică eu, care e diferit pentru fiecare privitor, adică diferite tipuride mine. Dar e un moment trecător, o percepţie aproape subliminală. Îmi amintesc că schimbătoarea imagine a propriei mele persoane mi se întipăreşte în inconştient, în pentacromie.

Mă simt amuzat. Un piticuţ-dolby în ciorapi-chilot fuge de bandiţi sărind de pe un acoperiş pe altul. Alunecă mereu, dar mereu se prinde de ceva şi scapă. Chiar şi nevastă-sa îl prinde, uneori, dar numai când se îmbată cu vin sfinţit sau foşnete răspândite insistent. Singurii care nu-l prind sunt bandiţii, şi din pricina asta sunt reluaţi la sfârşitul filmului. La drept vorbind, acest film nu este o reluare. Mulţi spectatori capotează după prima reluare. Între timp o reluare şi alta, fireşte, este publicitate şi telejurnalul.

Campanie electorală de politică narcotraficantă: „Plicuri şi pliculeţe cu prafuri bine plasate fac omul fericit, bogat şi având de toate”.

Manifestaţie de protest a grupului revoluţionar „Putere pentru oamenii de serviciu” împotriva legilor curăţeniei. Curăţătorii organizează o recurăţire. Cu o lovitură de burete este şters de pe ecran All Clean, cel mai purovalent dintre manifestanţi. Încetez brusc să mă mai simt amuzat.

Acum protagonistul este o radă a mea îndepărtată. E cocoţat la bordul unui dirijabil Zeppelin între două peisaje

diferite, care de sus apar strict delimitate de hotare în formă de organe genitale.

Într-unul din teritorii este o mare cameră roşie, plină de caverne obscure cu puţuri negre, pe fundul cărora sunt îngrămădite butoaie pline de pungi catifelate, butelii pântecoase şi încăpătoare, valize pline de lemn şi de hârtie umedă.

În celălalt teritoriu se ridică trunchiuri noduroase de arbori herculeani, de ale căror crengi groase sunt atârnate umbrele ascuţite şi musculoşi şerpi încârligaţi care susţin printre colacii lor duri o mare cantitate de creioane retractile.

Aceste două peisaje diferite sunt într-o stare de reciprocă concupiscenţă teritorială.

Ruda mea îndepărtată se preumblă nedecis de-a lungul nesigurei frontiere dintre cele două teritorii. Îşi pierde echilibrul, se agaţă de o cracă şi o rupe. Imediat îi cad toţi dinţii, dar şi un ochi de cristal cu lentila lui de contact.

O puzderie de diftongi lapsuscentrici se abate asupra zonei, amestecând apele şi ideile.

Apoi se întâmplă ceva de neînţeles, şi spectatorul, adică eu, intervine şi-i spune autorului, adică rudei mele îndepărtate: „*Numai confuziile generează noi semnificaţii*”.

Ca dovadă de netăgăduit a acestui lucru apare inscripţia TIŞRÂFS, opusul lui sfârşit, şi-mi dau seama că filmul s-a sfârşit.

În acest moment mă trezesc brusc, tremurând tot din cap până la gât, cu câinele meu leoarcă de sudoare.

47

După ce termină de povestit, Arthur se ridică să se aşeze pe marginea canapelei cu o expresie vioaie. Freud era pământiu şi nemişcat, îşi reveni:

— Ce diac de vis mai e şi-ăsta? exclamă psihanalistul,

cu un ton de reproş.

— Păi nu dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi mie? răspunse Arthur. Din partea mea pot doar să vă mai spun că visez visul acesta de zece ani în fiecare marţi şi că e întotdeauna şi riguros acelaşi întocmai cum v-am povestit, până la cele mai mici amănunte. O dată a visat visul acesta şi portarul nostru, dar era într-o sâmbătă.

Arthur zâmbi, cu calmul omului care spune adevărul. Din clipă în clipă, tânăra sa identitate făcea tot mai bogat şi mai des fluxul său de amintiri virtuale, care-i erau necesare pentru a fortifica acel tron mental pe care-l ocupa de la o vreme în mintea lui Arthur.

— Hmmm… făcu Freud.

— Ei?… întrebă Arthur.

— E foarte oniric, evită să se explice psihanalistul. Apoi îl privi chiorâş şi cu răutate pe pacientul din faţa lui. După ciudatele mişcări pe care le făceau gura şi ochii lui, Arthur ghici că rumega ceva în minte. Apoi Freud spuse:

— Ţinând seama de tremuratul deşteptării, care cuprindea şi gâtul (simbol falic) şi capul (patria libidoului), această *„Handlung"* a dumneavoastră somatică şi post-onirică a fost desigur provocată de o radicală transformare pulsională a erotismului anal.

Enunţul psihanalistului a fost încoronat de exhibiţia unui batjocoritor rânjet. Era un *bluf*.

— Ăsta-i un *bluf* spuse Arthur.

— Chiar un *blu* i se nedumeri Freud.

— E chiar un *bluf*! îl demască Arthur.

— Da, e un *bluf* admise Freud. O spuză rozalieâi coloră obrajii. Dar şi dumneavoastră aţi *blufat* când mi-aţi spus că eu *blufez*! *blufă* Freud.

— Nu! *blufă* Arthur.

— Ah, fir-ar să fie! exclamă Freud. Nu-mi place ceva. Florence! FLORENCE!

Camerista veni aproape imediat.

— Iată-mă. Iată-mă, dom Pink Floyd! spuse ea. Gustarea dumneavoastră de la unsprezece fără un sfert.

— Doctor Pink Freud! exclamă Freud, eu un ton care era în acelaşi timp un răget şi un behăit. Pink FREUD! FREUD!

Gustarea, de data asta, consta într-un preparat al casei BAYER. Psihanalistul luă două pastile şi le înghiţi cu puţină apă.

— Aspirină? întrebă Arthur.

— Heroină! preciză Freud. Este un nou medicament inventat de BAYER. Numită astfel pentru că este eroina tuturor medicamentelor. Vindecă toate bolile.

— Fără să dea deprindere?

— Casa BAYER garantează că nu, spuse Freud.

— Şi de ce luaţi heroină? îl întrebă Arthur.

— Este singuramodalitate de a-mi relaxa sistemul nervos după toată cocaina pe care o inhalez.

— De ce inhalaţi cocaină?

— La început era o cercetare ştiinţifică de-a mea. Acum, dacă n-o inhalez pe nas, mă simt ca un rahat.

— Aţi devenit un neurastenic, diagnostică Arthur.

— Acum nu utilizaţi argumentele mele cele mai dragi împotriva mea! reacţionă jignit doctorul Freud. Şi oricum noi, indivizii de o anumită cultură, suntem cu toţii *psihopaţi*, pardon, *nevropaţi*. De, un „lapsus”! Freud zâmbi încurcat: Oricum, trag pe nas numai lucruri bune. Sunt o fiinţă cu gusturi fine, eu. Să fac cancer la cerul gurii dacă nu-i aşa! Doriţi să trageţi o priză?

— Nu, mulţumesc. În ceea ce mă priveşte, consider că e un triumf să păstrez o judecată limpede în orice situaţie.

— Bine de dumneavoastră, dacă reuşiţi, spuse Freud, ascunzând un oarecare resentiment.

— De ce v-aţi ales meseria de psihanalist? întrebă Arthur.

Freud începu să se plimbe prin încăpere.

— Ce-aţi fi vrut să fac? întrebă el retoric. Un om care inventează psihanaliza, ce-ar putea să facă, ei? Pe instalatorul? Sau pe zarzavagiul? întotdeauna mi-am reprimat un vis ascuns, acela de-a deveni un mare t coafor, sau un mare actor. Dar cinematograful – lua-l-ar dracu' – e, încă la început; în societate e considerat cenuşăreasa artelor, din păcate! Freud oftă: Ah, pariez că într-o zi n-are să mai fie aşa şi vor exista „star-uri, şi va exista „Hollywood" şi chiar şi peruchierii o vor duce bine…

„Drogurile îi provoacă viziuni", gândi Arthur.

— Toţi mă critică pentru că fac pe psihanalistul. Kraus scrie împotriva mea. Mulţi mă urăsc. Mă acuză că-mi asasinez pacienţii cu cocaină. Tremur adesea pentru viaţa mea.

„Tendinţe paranoice!" gândi Arthur.

— Mai curând sau mai târziu voi fi persecutat pentru că sunt şi evreu. Ar vrea să facă dinmine săpunaşe, ca în cartea lui Ambrose Bierce despre uciderea rudelor. Ai citit vreodată *Clubul Ucigaşilor de Rude*?

— Nu, mărturisi Arthur.

— Rău. E o carte care ilustrează modalităţile cele mai sadice de a-ţi ucide propriii părinţi. De aici m-am inspirat eu pentru *Oedip* al meu, *părintele care-şi ucide copilul*… pardon, *copilul care-şi ucide tatăl*, deh, „lapsusurile" mele! Citind acele pagini, mi-am dat seama că mă bucuram mai mult când protagonistul îşi ucidea tatăl, decât când îşi omora mama. Ca om inteligent cum sunt, m-am întrebat numaidecât care e motivul reacţiunii mele diferenţiate. N-am reuşit să înţeleg până când nu mi-am dezvoltat celebra mea teorie. Freud arboră o expresie încurcată: Admit că e o tâmpenie să faci o mare descoperire, dar întotdeauna

asta intră în tradiţie. Nu e oare o idioţenie felul cum Newton a descoperit forţa gravitaţiei? Ce mama dracu'! un măr care-i pică-n cap şi el descoperă că există gravitaţie! Dac-ar fi fost o nucă de cocos n-ar mai fi supravieţuit şi nu şi-ar fi răspândit peste tot teoria. Şi Coluinb? A descoperit inconştient America, crezând că era Indiile! Nu e cretină chestia? Problema mea e că în timp ce oamenii ăştia au descoperit în mod prostesc aspecte ale lumii atât de concrete, eu am descoperit în mod prostesc existenţa inconştientului, adică a ceva care nu e câtuşi de puţin clar nici măcar pentru mine, şi la ce dracu' serveşte, şi unde se află. Ascunde deci tuturor modalităţile cretine care au constituit bazele de pornire ale descoperirilor mele, pentru a nu le defini, precum Galileo, care-şi susţinea admirabilele sale concluzii argumentând că le-a intuit privind printr-un tub. E firesc că l-au tratat cum l-au tratat.

Arthur se frecă la ochi.

— Nu mi se pare o maladie cretină aceea de a intui o nouă teorie în timpul lecturii unei cărţi, cum vi s-a întâmplat dumneavoastră. Ar fi fost mult mai prostesc dacă dumneavoastră aţi fi inventat psihanaliza după ce… ştiu eu… v-ar fi căzut un măr în cap, de exemplu.

— Ba aşa s-a întâmplat, v-am spus doar.

— Cum?

— Păi tocmai aşa am inventat eu psihanaliza. Cine v-a spus? Putoarea de maică-mea?

— Ştiţi, eu nu…

— Nu poţi să te-ncrezi în mamele psihanaliştilor! Spuneţi-mi ce i-aţi făcut de-aţi determinat-o să-mi divulge secretul, ei? Tonul lui Freud era ameninţător.

— Păi… nimic. Spuneam şi eu aşa, în glumă…

— Pe mine să eu mă învăţaţi ce e gluma! Vin scris doar o carte despre asta! Ceea ce aţi ai spus dumneavoastră nu era o glumă! Ce aţi făcut, ai?

— E adevărat, cartea dumneavoastră am citit-o, la bibliotecă, şi vorbea de glume…

— Vă rog să nu mă luaţi peste picior! Ce aţi făcut cu mama mea? Aţi regulat-o?

— Nu fiţi ridicol! protestă Arthur.

— Nu vă place mama mea? se supără Freud. Cum vă permiteţi? Dar o cunoaşteţi cum trebuie? Răspundeţi: ce fel de neg e cel de pe fesa stângă?

— Destul! exclamă Arthur. Mai degrabă ce făceaţi *dumneavoastră*, doctore Freud, cu mama *MEA*, acum două seri?!

— Cum?!… făcu Freud.

Rămăsese împietrit, cu gura căscată. Terapia de şoc a lui Arthur funcţionase. Şi criza isterică se întrerupsese.

— Mă scuzaţi, spuse îmblânzit Freud. Nu ştiam ce spun…

„Vai de capul lui”, gândi Arthur.

— Şi să mă scuzaţi şi pentru chestia cu mama dumneavoastră, pentru alaltăieri seară; nu ştiam ce fac.

„E mai distrus decât părea la început”, gândi Arthur.

Freud surâdea acum, şi cu privirea pierdută reîncepuse să povestească:

— Era un măr maroniu, cu o pată albastră, mare, pe jumătate stricat. A făcut „TROSC”! Mă spălasem pe cap chiar în dimineaţa aceea. Ce tragedie!

— Nu puteaţi pur şi simplu să vă mai spălaţi o dată?

— Mă refeream la psihanaliză. Ce tragedie, s-o inventezi într-o asemenea situaţie nenorocită! Desigur că după aia m-am spălat din nou pe cap. A fost primul lucru pe care l-am făcut în dimineaţa următoare.

— În dimineaţa următoare?

— Fireşte. În ziua aceea, eram mult prea ocupat ca să inventez psihanaliza. Prin cap îmi treceau câte şi mai câte în afară de măr (îmi îngăduiţi acest joc de cuvinte) care,

printre altele, amestecat cu părul meu, mi-a întârziat cel puţin cu zece minute căderea părului, aşa că inventasem cu ocazia asta şamponul de mere, dar nu vreau să se afle pe-aici, şi nici în altă parte.

„E oribil umorul lui yiddish”, gândi Arthur. Apoi spuse:

— Lecturile mele mă convinseseră că psihanaliza fusese rezultatul progresiv al unor ani grei de studiu şi de întrebări, de cercetări şi experimente; nu credeam că aţi putut-o inventa într-o după-amiază.

— Deh, aşa gândeam şi eu. Pe urmă, totul a decurs altfel. Cum spuneam, toate marile invenţii dau naştere la haos, nu la ordine. *„Numai confuzia generează noi semnificaiii*

— Ei! Fraza aceasta am spus-o eu, acum zece minute. Aţi copiat-o din visul meu.

— Offf! Chiar aşa? Asta vrea să spună: „Înţelepciunea nu cunoaşte Copyright”?

— E slabă şi circumstanţială!

— Şi: „Nebunia are forma unui dodecaedru isoscel”?

— Mi se pare o prostie.

— „Munca îl înnobilează pe cel care dă de muncă”?

— O spunea şi nepoţica mea.

Identitatea lui Arthur atingea în mod liber remarcabile cote de amintire.

— „Femeile din Modenal au oasele marii… şi ştiu să facă dragoste…”?

— Când nepoţica mea spunea aşa, o băteau cu biciul până la sânge.

— Dumneavoastră mă urâţi!

— Paranoic, nu?

— Ce spuneţi?

— Acum sunt sigur.

— N-am încredere.

— Asta confirmă aserţiunea mea.
— Dar eu nu sunt mereu aşa!
— Schizoid?
— Chiar aşa. Adică nu! Ce tot mă faceţi să spun?
— Mărturisiţi-vă, dragă prietene, deschideţi-vă inima.
— Nu ştiu dacă ar trebui…
— Singur că trebuie!…
— Am un sentiment de *déjà vu*.
— Nu încercaţi să schimbaţi vorba.
— Simt că m-apucă o paralizie la degetul mic.
— Isteria dumneavoastră, doctore Freud. Mamă, ce rău a ajuns!
— Mama? Şi dumneavoastră vă iubiţi morbid mama?
— Eu o iubesc pe bunica.
— Oedip la pătrat.
— O = mc^2. Oedip = mămăligă caldă bidimensională.
— Încercaţi să mă buimăciţi ca să mă simt un rahat, nu? Dar n-o să reuşiţi.
— Doctore Freud, dumneavoastră sunteţi un nevrotic paranoic schizoid cu fulgerări iuţi de isterie.
— Eu sunt o persoană *abnormală*, adică… of! fir-ar să fie!… „lapsus”… *normală*.
— Şi mitomană.
— Cum?
— Numai mitomanii în ultimul stadiu afirmă că sunt normali.
— Cine v-a trimis la mine? behăi rânjind Freud. Jung? Kraus? Doriţi să mă batjocoriţi în prima pagină a revistuţei dumneavoastră?
— Cunoaşteţi *Maşina timpului* de H.G. Wells?
— Am citit o versiune în benzi desenate.
— Eu provin din viitor. Din ultimii ani ai acestui secol. Şi fără maşina timpului. Umblu pe jos.
Probabil că era prea mult. Părintele psihanalizei se

opri brusc, ca un automat scos din priză, cu ochii împietriţi într-o expresie de stupoare şi cu buzele nebuneşte strânse pe chiştocul ţigării de foi. Pentru un important număr de secunde rămase aşa. Apoi Arthur spuse:

— Poate că aveţi nevoie de un psihanalist.

— Cine mă sfătuieşte… murmură cu un fir de voce Freud.

— N-o spun din răutate, dar poate Jung…

— AHHH!… strigă Freud. AHHH!… după care leşină.

Când îşi reveni îl înconjurau mai multe feţe cunoscute, printre care le distinse pe Martha, soţia lui, fiica Anna şi pacientul Arthur.

— Cine sunt…? Ah, da! spuse Freud reamintindu-şi.

Apoi i se adresă lui Arthur:

— Foarte bine, dragă domnule, treceţi pe la casă şi achitaţi onorariul.

— Cum? făcu Arthur. Eu trebuie să vă plătesc pe dumneavoastră?

— Suntem meschini? Retenţie anală a cilindrului fecal transferată la punguţa cu bani. Sadic anal!!!

— Ohhh!… murmurară mulţi din cei prezenţi.

Freud îşi recăpătă siguranţa şi zâmbi.

Arthur nu-şi pierdu firea.

— Treaba e reciprocă, replică liniştit. La avariţia mea corespunde cupiditatea dumneavoastră, pe care o putem codifica, potrivit aceleiaşi simptomologii, ca o coprofilie patologică rezultată din regretul inconştient al depăşirii fazei dumneavoastră anale şi conducătoare spre venerarea scârnei-banului reprezentat de simbolismul coproeconomic al masei fecale care în chip de onorariu dumneavoastră încercaţi acum s-o recăpătaţi cu sodomie.

— OHHH!!! comentară cei prezenţi, dintre care unii şi aplaudară.

— De acord, se predă Freud. E bine aşa,

dumneavoastră nu-mi datoraţi nimic. Dar acum plecaţi şi nu vă mai întoarceţi niciodată!

— Vă doresc să vă restabiliţi cât mai curând, doctore Sigmund Freud.

— Albert! horcăi Freud. Albert…

48

Primul lucru pe care-l întrebă Sybilla pe Arthur fu:

— Şedinţa cu vrăjitorul ţi-a clarificat ideile?

— Da, răspunse Arthur.

— Şi care sunt concluziile?

— Am înţeles că el e nebun.

— Şi tu?

— Eu nu.

Inutil încercă Sybilla să-l convingă pe Arthur că el nu era personajul care de câtăva vreme credea că este, că până cu puţin timp înainte fusese, ca şi ea, fără identitate, şi că neprevăzuta sa identitate prezentă era cu totul aiurea.

— Încerci doar să te sustragi de la responsabilităţile tale! replică sec Arthur. Ai vrut să te aduc până la zorii acestui secol? Acum trebuie doar să-ţi lărgeşti coapsele, să-ţi fereşti gura de sexele masculine şi să taci.

— Oh, Arthur, până acum câteva săptămâni îmi spuneai că poate o să te îndrăgosteşti de mine… (un embrion de identitate începea parcă să răsară şi în mintea Sybillei).

— Eu să mă îndrăgostesc de o curviştină neascultătoare? Să fii fericită dacă, atunci când dorinţa îmi va sugera-o, mă voi degrada introducând pentru câteva clipe nobilul meu penis în carnea ta dezordonată.

Embrionul de identitate care apărea în mintea Sybillei nu era cel al unei târfe, şi cuvintele lui Arthur, în consecinţă, o răneau. Embrionul de identitate era, totuşi, încă un embrion – hotărât lucru! – şi Sybilla nu percepea

deci să fi fost îndrăgostită de Arthur, chiar dacă-şi imagina că asta ar fi putut să se întâmple în viitor. Aşa că purtarea lui Arthur n-o răni cine ştie ce.

— Arthur, spuse Sybilla, trebuie să reîncepem să căutăm un Televizor şi să plecăm din locul acesta.

— Ce este „un Televizor”? întrebă Arthur neîncrezător. Este al nu ştiu câtelea expedient al tău pentru a evita cuvenita exercitare a profesiunii tale?

— Oh, Arthur, şi Televizorul a dispărut din memoria ta?

— Nimic nu dispare din memoria mea! declară Arthur. Dimpotrivă. Noi amintiri parvin încontinuu la mine şi fac din persoana mea un individ tot mai înţelept.

— Iisuse Cristoase, Arthur! Ţi-ai ieşit din minţi!

Sybilla încasă o palmă zgomotoasă după ceafă, apoi simulă o nevoie fiziologică şi se refugie în baie. Trebuia să găsească o strategie care să-i îngăduie să pună capăt neînţelegerii care începea să se profileze între ei. Era conştientă că un germene de identitate începuse să-i pâlpâie în conştiinţă. Ştia că noua identitate a lui Arthur explodase pe neaşteptate într-o direcţie care ei nu-i era favorabilă. Ce avea să se întâmple când şi ea avea să-şi dezvolte întreaga sa nouă identitate? Avea să-şi iasă din minţi, cum credea ea că-şi ieşise Arthur? Avea să devină în totul şi cu totul târfa pe care Arthur o credea că este? Sybilla trebuia să elaboreze o strategie care să le permită să abandoneze lumea aceea înainte ca şi ea să uite că trebuiau s-o abandoneze. Când ieşi din baie, un mic proiect căpătase formă în mintea ei.

— Arthur, acum o să-ţi explic ce este un Televizor.

— Ştiu foarte bine ce este un Televizor, răspunse Arthur, a cărui identitate îi reconstituise imediat o satisfăcătoare amintire virtuală în acest sens: Televizorul este un soi de cinematograf portativ care exista… sau, mai

bine zis, va exista în timpul din care provenim.

— Bine, atunci îţi vei aduce aminte şi că în timpul… nostru, ori de câte ori trebuia să-i întâlnesc pe hm… clienţii mei, aveam absolută nevoie să stau mai întâi câteva momente în faţa Televizorului ca să privesc bărbaţi şi femei preocupaţi să schimbe între ei efuziuni amoroase, altfel nu mă excitam.

— Mde, hmmm… chiar dacă eşti o târfă a mea, nu e de competenţa mea să-mi amintesc de toate detaliile intimităţii tale. Şi, oricum, nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Fără un Televizor în care să privesc scene de dragoste nu pot să-mi fac meseria, Arthur.

— Nu există Televizoare în epoca asta, trebuie să te adaptezi.

Sybilla luă o expresie furioasă.

— Bine, cu atât mai rău pentru clienţii pe care va trebui să mi-i procuri! Nu garantez pentru integritatea lor! îl privi pe Arthur în adâncul ochilor. Când eram în timpul nostru mi-ai promis că tu aveai să prevezi totul şi în orice situaţie ca eu să pot dispune de un Televizor care mi-e necesar să-mi pot îndeplini cum se cuvine munca! Ai face bine să-ţi menţii această promisiune!

— Eu… eu… se bâlbâi Arthur. Era o lacună în memoria lui. Înainte de-a fi avut timp să-şi reamintească, Sybilla şi plecase, trântind uşa.

Arthur îşi petrecu câteva ore ca să-şi reordoneze ideile. Se convinse că îi făcuse într-adevăr acea promisiune Sybillei şi se întrebă cum ar fi putut să i-o onoreze. Îşi aminti că la bibliotecă citise câteva cărţi de un oarecare Einstein. I se păruse un tip care trebuie să fi ştiut multe despre lucrurile care există şi despre cele care nu există. El poate că i-ar fi putut explica dacă putea afla sau nu un Televizor pe undeva.

După câteva zile, el şi cu Sybilla luară trenul spre

oraşul Monaco, unde locuia Einstein, şi reuşiră să fie primiţi de celebrul om de ştiinţă.

49

Einstein îi primi foarte curtenitor, oferindu-le numaidecât două pocaluri mari de orzată.

— Ce misterioasă pârghie a naturii umane a împins o pereche atât de splendidă să vină să mă vadă din îndepărtata Viena? întrebă Einstein, când se aşezară cu toţii în salon.

— Am dorică aflăm ceva… începu Arthur.

— Ah, îl întrerupse Einstein, setea de noi cunoaşteri arde în viscerele voastre şi eu am fost atât de prost să vă ofer o orzată!

— Dumneavoastră nu sunteţi prost, profesore, interveni un vârstnic şi elegant domn care tocmai curăţa de praf un dulăpior în celălalt capăt al încăperii. Oferind orzată, v-aţi arătat deosebit de ospitalier.

— Oh! exclamă Einstein. Am uitat să-l prezint domniilor voastre pe credinciosul meu asistent, doctorul Watson.

— Cu plăcere, spuse cu supremă moderaţie Watson, schiţând o plecăciune plină de demnitate.

— Watson este un ajutor minunat, pentru unul ca mine care uită întotdeauna lucrurile mărunte.

— Neatenţia dumneavoastră e nobilă, se grăbi să observe Watsoa, în virtutea ridicatei valori a argumentelor care abundă în gândirea dumneavoastră.

— E relativ, Watson, spuse Einstein. De câte ori distracţia mea a fost atât de mare încât, ducându-mă la baie pentru nevoile mele, nu-mi dădeam seama că le fac în lavoar sau în cadă, în loc să le fac în vasul closetului.

— E adevărat că de multe ori, profesore… Dar eu aveam întotdeauna grijă să curăţ, încât firul gândirii dumneavoastră nu se rupea.

— De câte ori nu mi-am şters nasul cu cămaşa în loc de batistă? De câte ori nu mi-am pus din greşeală ciorapii ajuraţi uitaţi de servitoare?

— Ei, ei… făcu Watson, n-aş vrea ca musafirii dumneavoastră să creadă…

— Oh! tresări Einstein, nu vă supăraţi pe mine, dar pentru o clipă am fost mai puţin conştient de prezenţa domniilor voastre aici în salonul meu.

— Nu e grav, îl asigură Arthur.

— Acesta este biroul, nu salonul, corectă Watson.

— E relativ, Watson. Când gândesc nu-mi dau seama niciodată dacă sunt în biroul meu, în salonul meu sau la closet. Când îmi dau seama înseamnă că am încetat să mai gândesc. Chiar şi când dorm, de obicei, nu-mi dau seama că dorm. Când fac amor, foarte rar îmi aduc aminte că fac amor.

— Trebuie să aveţi înţelegere pentru dumnealui, spuse Watson întorcându-se spre Arthur şi Sybilla. Creierul lui e înclinat spre divagaţii de tot felul, întrucât e profund preocupat să lucreze la teoria sa a relativităţii.

— E relativ, Watson, spuse Einstein. Aş spune mai degrabă că poate tocmai contrariul e adevărat. Teoria relativităţii generale este cea care-mi lucrează creierul, din cauza dispoziţiei acestuia din urmă să facă divagaţii de tot felul.

— Ce anume este relativitatea? îl întrebă Arthur.

Einstein îl privi cu o expresie zăpăcită, apoi îi arătă ireverenţios cincisprezece centimetri dintr-o limbă ascuţită.

— Reacţionează mereu aşa la această întrebare, comentă Watson.

— Domnule profesor Einstein, interveni Sybilla, am venit la dumneavoastră pentru că avem o problemă de rezolvat.

— Spuneţi, deci, copiii mei. Am avut întotdeauna acest *hobby* de a mă aventura în consfătuiri prematrimoniale, în favoarea unor prieteni sau rude, dar chiar şi a unor postulanţi necunoscuţi, cum fără îndoială sunteţi voi, şi întotdeauna am avut rezultate excepţionale.

— Mă simt dator să amintesc, interveni Watson, că multe perechi, în urma intervenţiei dumneavoastră, au optat, în schimb, pentru separare; dumneavoastră sunteţi un excelent om de ştiinţă, profesore, dar *nu* un sfătuitor matrimonial fericit.

— E relativ, Watson, spuse Einstein. Cine ne spune că splendoarea unui rezultat este indisolubil legată de un deznodământ preferenţial al problemei pe care ne-am propus s-o rezolvăm? Adevărul e că tot ceea ce se întâmplă în realitate e dotat cu o sublimă valenţă de splendoare pe care ar fi bine să învăţăm s-o folosim.

— Doream ca oaspeţii noştri să nu ignore gama de deznodăminte pe care o consultare a dumneavoastră ar putea să le-o ofere, spuse cu voce neutră Watson.

— Noi doi n-am venit aici pentru un sfat prematrimonial, se grăbi să precizeze Sybilla. Nu suntem aici pentru niciun fel de problemă legată de cuplu.

— Atunci, spuse încurcat Watson, vă rog pe domniile voastre să fiţi îngăduitori cu impertinenta noastră divagaţie, care s-a dovedit cu totul nepotrivită situaţiei.

— E relativ, Watson, îl întrerupse Einstein. Inutilitatea unui lucru e uneori tot atât de greu de dovedit ca şi utilitatea lui. Putem avea doar siguranţa că fenomenele au întotdeauna o cauză, chiar dacă nătărăul ăla de Bohr zice că nu-i aşa. Despre presupusa utilitate sau inutilitate a diferitelor fenomene e mai bine să nu te pronunţi prea repede niciodată. Este o vorbă: „*Nu toate relele strică*”. Iar un filosof ne atrage atenţia: „*Nu toate relele ne fac bine*! „Util, inutil, bun şi rău sunt atribute de

folosit cu multă luare aminte, pentru că sunt urmate adesea de surprize urâte.

— Cine e filosoful care a spus fraza asta? întrebă Watson.

— Gigi Picetti, răspunse Einstein.

— N-am auzit niciodată de el, declară Watson.

— Ai auzit acum, spuse Einstein. Deci acel „niciodată" al tău era, ca oricare lucru, relativ.

— Am dori să vă spunem problema care ne preocupă, zise Arthur cu ton politicos.

— Este firesc să doriţi, spuse Einstein. Altfel, de ce aţi fi venit la mine?

— Căutăm ceva care în lumea aceasta, de-acum, după toate probabilităţile, nu există, explică Arthur. Şi-atunci eu mi-am spus: „Cine altul ne-ar putea ajuta mai bine decât faimosul om de ştiinţă Albert Einstein?"

— Nu mă cheamă Albert! spuse supărat Einstein.

— Îl cheamă Sigmund, interveni prompt Watson. Un capriciu al destinului a substituit numele prietenului meu cu cel al unui psihanalist nebun austriac, şi viceversa.

— Dar ce aiureli spui acolo, Watson? sări Einstein. Numele meu e Calmelo. Carmelo Einstein! Nu înţeleg de ce toţi îmi spun Albert, nici de ce tu şi cu Freudâmi spuneţi Sigmund! Einstein oftă: Universul, câtuşi de puţin obosit să-mi turmenteze mintea cu colosalele probleme ale maximelor sale sisteme, nu pregetă să mă sâcâie şi cu aceste misterioase secrete de-o aparentă banalitate.

Sybilla spuse:

— Cea mai bună experienţă pe care o putem avea este misterul.

Einstein se lumină la faţă.

— Aşa este! Mă bucur să găsesc în aceste cuvinte o eficace sinteză a modului meu preferat de a mă raporta la existenţă. Deşi misterul îmi chinuieşte destul de tare viaţa.

Einstein oftă: Misterul este iubitul meu duşman şi vanitosul meu amant. Eu şi cu el convieţuim. Eu îl înfrunt în fiecare zi şi nu rareori îi dezvălui câte un colţişor. Dar el scapă mereu, nu se dăruieşte niciodată în întregime, prea multe văluri ascund neprihănita lui esenţă. Şi viaţa mea e prea scurtă ca eu să pot spera să-i pătrund într-o zi până în adâncul viscerelor sale pentru a obţine un răspuns la orice întrebare de-a mea. Aş avea nevoie de mai multă matematică.

Watson spuse cu un aer bonom:

— Dragul meu prieten, adesea te-am sfătuit să-i ceri Cerului această binecuvântată matematică din care se pare că nu ai câtă trebuie. Prin tradiţie, Dumnezeu nu e prea drăguţ cu cine nu se mulţumeşte cu ceea ce are şi ceea ce ştie, dar întrucât setea de cunoaştere care arde în dumneata e îndreptată spre binele omenirii, nu s-ar putea spune că o mai mare devoţiune religioasă din partea dumitale n-ar putea fi recompensată de Domnul Dumnezeu.

— E relativ, Watson. Dumnezeu e complicat, dar nu e rău. În afară de asta, Dumnezeu nu joacă zaruri, ci, în schimb, e un excelent pocherist. El are toate cărţile. Eu am una singură. El este, la fiecare partidă, „servit”, împotriva tuturor cărţilor şi a permanentului „servit”, jocul meu, cu o singură carte, este fără speranţă. Pot doar să trag o *cacealma*. Dar El, care vede totul, mă prinde asupra faptului şi refuză să-mi arate cărţile pe care le are în mână şi în Cer. Şi între timp, masa plânge. Eu am pus pe masa aceea toată matematica pe care după ani grei de studii am acumulat-o în punga căpăţânii mele, dar n-a fost suficient. Dumnezeu pulsează mereu şi rezervele lui de matematică sunt într-o cantitate atât de infinită încât eu nu mai sper să ajung ziua, chiar îndepărtată, în care să ating acel potou care să-mi poată oferi legitima şi mândra exclamaţie:

„*Merg*!” Să „*merg*”, adică să „văd”… Acea solemnă declaraţie care-ar putea pune capăt partidei mele de pocher şi care-ar putea permite ochilor mei să „vadă” cum arată jocurile divine şi care-ar deschide conştiinţei umane accesul la un nivel superior de înţelegere şi existenţă…

— Cer dinainte iertare pentru incomoda teză pe care mă pregătesc să v-o sugerez, spuse Watson cu o perfectă flegmă britanică. *Dacă* Creatorul Ceresc are toate cărţile şi toate partidele servite, în timp ce dumneavoastră, dragul meu prieten, trebuie să vă mulţumiţi să ţineţi în mână sau în minte o singură, unică, amărâtă de carte… asta n-ar însemna, poate, că Dumnezeu… *a trişat*?

— E relativ, Watson, răspunse Einstein. Dumnezeu *Este* Universul, şi Universul *Este* propria *Lege*. Dumnezeu deţine *copyright*-ul a tot ce există, inclusiv regulile Pocherului înţelepciunii. Regulile par să-L avantajeze pe El şi să ne dezavantajeze pe noi, dar acesta este doar punctul nostru subiectiv de vedere. Adevărul este că El e un profesionist al ştiinţei, după cum tot adevărat este că e omniştient, în timp ce noi suntem doar nişte diletanţi, după cum tot atât de adevărat este că suntem monstruos de ignoranţi. În casa Lui de bani El păstrează, în bancnote de format mare, toată matematica existentă, iar în punguţa noastră nu zdrăngăne decât nişte mărunţiş fără valoare.

Watson îşi mângâie o mustaţă şi încuviinţă din cap.

— O sărăcie de matematică, dragul meu prieten, care nu vă împiedică ca să fiţi pe punctul de a revela lumii ineditele secrete ale teoriei dumneavoastră asupra relativităţii generale, adică suprema şi definitiva descriere a ceea ce, în sinteză, este lumea şi universul care, spaţial şi temporal, ne înconjoară.

— E relativ, Watson, spuse Einstein. Teoria mea a relativităţii, chiar dacă eu o numesc „generală”, este, ca oricare alt lucru, relativă. Poate fi utilă la câte ceva, dar nu

este *adevărată*. Într-o zi, când cineva va putea capitaliza mai multă matematică decât-mine, va demonstra că am spus o grămadă de prostii, şi cu numele meu, poate, peste secole, nu se vor mai face decât nişte bancuri răutăcioase.

— Pe naiba! exclamă Watson. Dacă în restul zilelor pe care le mai am de trăit cineva va îndrăzni să urzească ireverenţioase prostii în privinţa prietenului meu Einstein, jur pe onoarea mea că-l voi provoca la duel.

— Ai provoca într-adevăr pe cineva la duel pentru mine, dragul meu Watson? Ah, ce ireal şi neaşteptat curs pot căpăta evenimentele pe lumea aceasta ciudată! Realitatea e plină de o grămadă de itinerarii şi toate nebune: în care dintre aceste lăcaşuri se vor rezolva şi vor curge pâraiele destinelor hărăzite nouă? Matematica de care sunt lipsit este singura mea frână, care struneşte şi împiedică imaginaţia care clocoteşte în mine! Uite, scapără în mintea mea acum tulburătoarea viziune cu tine, Watson, căţărat pe acoperişul unui zgârie-nori, la un pas de hău, înfruntându-l pe infamul denigrator pe care jurământul tău te constrânge să-l provoci la duel. A ta va fi victoria morală, dar a lui cea materială, pentru că aşa se întâmplă de obicei când sufletele nobile se opun neghiobiei nebunilor care aruncă cu pietre. Pe acoperişul zgârie-norului, sub ploaia care îneacă sângele luptei voastre, tu eşti acum gol cu totul, cum sunt de obicei eroii, şi-ţi aminteşti de gândirea mea. Tu, Watson, ultimul meterez supravieţuitorân apărarea Teoriei Relativităţii Generale, priveşti în golul care te aşteaptă şi cu voce amară rosteşti:

„Eu am văzut lucruri pe care voi, oamenii, nu vi le-aţi fi puiuţ imagina; nave de luptă în flăcări în largul bastioanelor Orionului… şi am văzul razele B strălucind în beznă la porţile lui Tannhäuser… şi toate acele momente se vor pierde în vreme, ca… lacrimile în ploaie. A venit vremea morţii”.

Watson tuşi de mai multe ori, cuprins de o nervoasă încurcătură.

— Şi asta… hm, poate să fie… preambulul *Teoriei Relativităţii Generale*? întrebă Arthur.

— Fireşte că nu! exclamă Einstein, indispus. Acesta este epilogul filmului *Blade Runner*.

— Ei, profesore… spuse Watson cu neplăcere. N-aş vrea ca dumneavoastră să înţelegeţi greşit jurământul pe care l-am rostit…

— „Blade Runnel? întrebă Arthur. N-am auzit niciodată de el. Şi-apoi în epoca aceasta nu sunt mute toate filmele?

— Jurământul meu avea valoare mai ales simbolică… precizează Watson.

— Ce legătură are finalul unui film cu Teoria Relativităţii? întrebă Sybilla.

— Eu n-am stofă de erou., bombăni Watson.

— Ce legătură are finalul unui film cu Teoria Relativităţii Generale? bombăni ca pentru sine Einstein.

— Duelul trebuie înţeles ca platforma pentru un deschis, dar corect şi civilizat, conflict intelectual! declară Watson.

— Nu voi înceta niciodată să provoc buimăceală în faţa unor arbitrare apropieri de concepte pe care creierul meu se grăbeşte să mi le tot ofere, spuse Einstein.

— Nu sunt câtuşi de puţin un om sângeros, îi reaminti Watson.

— Nu pot exista cuvinte într-un film mut, observă Arthur.

— Poate că ar trebui să vă arătaţi şi dumneavoastră unui vrăjitor, îi sugeră Sybilla.

— Onoarea se apără mai bine cu cuvintele decât cu spada, spuse Watson.

— Şi, totuşi, totul are o cauză… spuse tot pentru sine

Einstein. Şi dacă am considerat pertinentă asocierea unui film cu Teoria mea a Relativităţii, o motivaţie trebuie să fie.

— Distruge mult mai mult cuvântul decât spada, continuă Watson.

— Dar *care*? se întrebă Einstein.

— Şi dacă ne-am întoarce la problema noastră? propuse Arthur.

— Cu tot respectul, răspunse Einstein, trebuie să vă comunic că nu sunt capabil acum sufleteşte să vorbesc despre sex.

— Dar n-avem probleme sexuale, spuse Sybilla.

— Faceţi dragoste pe tăcute şi cu plăcere? întrebă maliţios Einstein.

— Profesore, nu vă supăraţi, dar un pic de discreţie…

— Vă atrage ideea unui act sexual în grup cu un mare om de ştiinţă? întrebă Einstein cu obrajii dintr-odată îmbujoraţi.

— La toţi dracii!… exclamă Watson. Rog domniile voastre să fie îngăduitoare cu lipsa de prejudecăţi a prietenului meu. Libidoul său, de obicei amestecat cu celelalte părţi ale minţii în sinergicul exerciţiu al ponderatei creativităţi, se reîntoarce uneori pe neaşteptate într-un sediu al său mai animalic, şi atunci…

— Adorabilă creatură, murmură Einstein spre Sybilla, aţi deprins ca lumea niscaiva experienţe adecvate în domeniul unui coit oral?

— Cum? făcu Sybilla.

— Joacă rolul unei naive, dar este de fapt o profesionistă de mare talent, declară Arthur cu orgoliul impresarului, care, în identitatea lui încă tânără, el ştia că este.

— Nu e adevărat! exclamă cu dinţii strânşi Sybilla.

— Conturbantă femeie recalcitrantă, cu un pervers pigmalion cu conştienţă, se fasoli înflămânzitul om de

ştiinţă sugându-şi mustăţile.

— E în stare să sfârtece mădularele unui mascul ca nicio alta, declară cu mândrie Arthur.

— Arthur!!! strigă Sybilla.

— E o femeie subiect-de-artă de o sublimă valoare estetică şi de o nepreţuită autenticitate funcţională, perseveră Arthur, sever omologată de cele mai meticuloase echipe de specialişti; această fată, domnule. profesor distins, este accesoriul indispensabil pentru cine nutreşte să dobândească o experienţă în domeniul erotismului care să transcendă tristele standarduri de mediocritate cu care ne-au obişnuit operatorii de sex fără gust şi seriozitate. Satisface şi despăgubeşte.

Einstein era acum pradă absolută propriilor glande.

— O cumpăr! exclamă cu voce gâfâită.

— Profesore!! sări Watson, nu faceţi prostii! Starea actuală a finanţelor noastre nu ne îngăduie cheltuieli nesăbuite.

— Pentru folosirea per exemplar a produsului meu, propuse Arthur, pot face pentru dumneavoastră, în mod excepţional, un rabat ca per total.

— Arthur!!! strigă iar Sybilla.

— Profesore! imploră Watson. Reveniţi-vă din această transă sexuală! Gândiţi-vă la Teoria dumneavoastră a Relativităţii Generale!

— Cât costă? întrebă Einstein.

Arthur zâmbi liniştitor.

— Nu vă gândiţi la bani, profesore. Veţi plăti după aceea în linişte. Acum abandonaţi-vă în voie la verificarea acestei extraordinare ustensile!

Savantul o fixă pe Sybilla cu o expresie famelică. Watson îşi puse mâna la ochi. Fata îl privi înspăimântată pe eminentul fizician, apoi întoarse capul spre indiferentul Arthur.

— Îmi promiseseşi Televizorul! exclamă ea, într-o extremă tentativă de a nu se lăsa să se prăbuşească în acea spirală de evenimente care ar fi dus primele semne ale înmuguririi identităţii sale să capete forme şi să se concretizeze în acel rol de prostituată, care avea să fie apoi definitivul ei destin. Fără Televizor nu pot face treburile astea! Chiar că nu pot!

— Ce tot trăncăneşti acolo! lătră sec Arthur. Aici nu există Televizor. Credinţa că n-o poţi face fără Televizor e o superstiţie prostească a ta de femeie! Eşti o târfă, eşti a mea, ai fost vândută pentru orele următoare şi, comercial vorbind, e incorect să retragi de pe piaţă o marfă pe care cineva a cumpărat-o deja. Deci, dezbracă-te şi nu-l deziluziona pe domnul!

Absenţa identităţii nu e o stare mentală care în mod stabil şi liniar se poate apăra la nesfârşit. Când experienţele care se trăiesc – oricât ar fi ele de ciudate- apar pentru o vreme legate în modlogic, dar în primul rând liniare, mintea umană le istoricizează şi, din comoditate, dezvoltă o identitate de sine. Arthur îşi regăsise deja o identitate şi, zi după zi, ea se consolidase fără încetare, schimbând mereu tot mai mult vechile trăsături ale personajelor care fusese Arthur. Sybilla, în schimb, nu ieşise încă din acel vestibul unde conştiinţa nu are un nume şi niciun rol, ci perseverenta liniaritate ambientală o ţinea asediată. Acum când realitatea devenise stabilă şi încetase de a se transforma radical la orice activizare a Telecomandei, identitatea îi era din nou indispensabilă pentru a se adapta în mod armonios la ambient şi la solicitările circumstanţiale.

Arthur îi impusese să se cupleze imediat cu unul sau mai mulţi bărbaţi de care ea, instinctiv, nu se simţea atrasă. Impulsul său prevalent era acela de a se refuza. Dar Arthur se arătase foarte sever şi hotărât. Lipsită de o

identitate solidă, îi era greu să găsească argumente raţionale ca să se opună mai mult decât atât la o asemenea coerciţiune. Stresul conflictului pricinuit de ceea ce era pentru ea mai bine sau mai rău să facă a fost detonatorul care a făcut să se realizeze, cu o repeziciune explozivă, acel proces care în mintea Sybillei se pregătea de multă vreme. Fata îşi găsi brusc noua sa identitate şi, întrucât în natură viaţa este cea care se adaptează la împrejurări şi nu viceversa, Sybilla dovedi a avea idei foarte clare asupra a ceea ce avea de tăcut, întorcându-se deodată spre savant şi spunându-i cu un ton care nu mai avea replică:

— Scoate-ţi pantalonii! O să te sug pân-oi avea în gură şi creierul tău.

— Oh, în sfârşit. Aşa se face! suspină Arthur.

Einstein îşi deschisese gura plină de salivă, dar când limba Sybillei, avangarda impetuoasei maşini de ejaculat care devenise, ţâşni iute în grăbita acţiune de a se răsuci, savantul se şi îndepărtase într-o parte cu vreo jumătate de metru. Einstein o îndepărtă de la el pe fată. Nu-şi deschisese propria gură ca să lase să intre în ea o limbă străină. Şi, oricum, o limbă care să se fi făcut complice de a fi rostit ceea ce Sybilla spusese cu câteva minute mai înainte.

— Ce ştii tu despre Televizor?! exclamă Einstein. De ce aţi pomenit de Televizor?! Cine v-a vorbit de el?!

— Dar ce l-a apucat pe-ăsta? se lamentă Sybilla.

Nou-născuta identitate de prostituată a Sybillei nu avea nici cea mai vagă idee de existenţa a ceva care să răspundă la numele de Televizor. Arthur rămase mut.

— Ai amintit de Televizor!! acuză Einstein pradă unei agitaţii numai în proporţie de 70% de origine sexuală.

— Vreţi poate să spuneţi că EXISTĂ un Televizor? întrebă Arthur, uimit primul de propria, neaşteptata şi nejustificată curiozitate.

— Sigur că există! exclamă Einstein cu voce răguşită. L-am inventat eu!

— Profesore!! se exasperă Watson. De ce-aţi spus-o?! Era un secret! Era un secret!

— E relativ, Watson! Era un secret, dar văd că şi ei ştiu de chestia asta. Deci, deşi era un secret, nu mai e câtuşi de puţin. Blestemată relativitate!

— Profesore! hohoti de plâns Watson. Vă rog... nu blestemaţi!

Einstein îi privi pe oaspeţii lui:

— Ce ştiţi despre Televizor?!

— E un aparat electrodomestic pe care fetişcana mea îl foloseşte ca pe un afrodiziac, răspunse Arthur, neliniştit de felul cum decurgeau lucrurile. *„Tipul ăsta*, gândi în sinea lui, *nu mai are chef să se culce cu idioata aia şi inventează acum scuza Televizorului ca să nu facă figură de impotent*!”

— Nici măcar nu ştiu ce e, declară Sybilla cu sinceritate. Dar eu ştiu care e problema ta, grăsane: eşti grozav de timid! Dar mie-mi placi, e de ajuns să mă uit la pantalonii tăi ca să fiu sigură.

Persistau într-adevăr prin părţile acelea urmele unei onorabile erecţiuni.

Lui Einstein nu-i păsă de erecţie şi se îndreptă spre un perete. Acţionă un mecanism ascuns şi un planşeu prinse a se mişca, dând la iveală o firidă în care era vârât... un Televizor.

— Ăsta e Televizorul de care vorbiţi? spuse cu ton inchizitorial savantul.

Lui Arthur obiectul îi păru familiar, şi faptul acesta îl uimi. Dar noua sa identitate era acum destul de solidificată în el, aşa că tot ce putu să gândească fu; „... sau poate că această punere în scenă este făcută tocmai pentru a scădea din preţ... când e vorba de bani, evreii ăştia sunt în

stare să devină de-a dreptul machiavelici… şi Freud a încercat să ceară onorariu pentru o consultaţie pe care n-o ficuse…”

Sybilla avu un ciudat sentiment de nelinişte, dar îl atribui faptului că un client o respingea. În amintirile sale virtuale, limpezi şi precise, care păreau să corespundă unor evenimente realmente întâmplate, nu era nicio urmă de falimente profesionale. Bărbaţii fuseseră întotdeauna prinşi cu totul în urzelile emanaţiilor ei sexuale, ca muştele în pânza păianjenului.

În locul oricărui răspuns la întrebarea sfanţului, Sybilla începu să se dezbrace, încet şi cu o studiată senzualitate, cum făcuse întotdeauna, lăsând din când în când să-i scape câte un geamăt oportun.

— Nu vreţi să răspundeţi, ai? comentă Einstein, cu vocea minată de insistenta furtună hormonală cu care hipofiza sa şi glandele sale sexuale îi chinuiau prestigiosul creier.

— Profesore, interveni Watson, care între timp recuperase sobrietatea cunoscută, doriţi să-mi ordonaţi să mă ocup de imediata lor suprimare?

— Nu spune prostii, Watson! Nu suntem vărsători de sânge.

— Acum, dacă oaspeţii noştri au văzut Televizorul, reluă Watson, vor constitui un pericol pentru umanitate.

— E relativ, Watson. Ştiau de Televizor înainte să-l fi văzut. Erau deci periculoşi şi înainte. Mă întreb câte alte persoane or fi cunoscând secretul nostru?

Sybilla era acum aproape goală. Doar chiloţeii de mătase mai rămăseseră acum pe trupul ei. Einstein masă fără să se gândească acea parte din el care reacţiona la acel spectacol, până când Watson, atrăgându-i atenţia cu o tuse prefăcută, îl constrânse să se corecteze, substituind mişcarea cu o scărpinătură la ceafă.

— Atunci, tăie scurt Arthur. O cumpăraţi sau nu?!

— Sunteţi nişte tipi duri, ai? răspunse Einstein. Vă prefaceţi că nu auziţi întrebările mele? Watson, percheziţionează-i.

Watson se apropie cu hotărâre de Sybilla, apoi se opri, încurcat.

— Eh, profesore, singurul loc care a mai rămas de percheziţionat la domnişoara este în chiloţi, şi nu ştiu dacă s-ar cuveni…

— Watson, Watson, poşeta, percheziţionează-i poşeta!

— Arthur! exclamă Sybilla. N-o să-l laşi pe tipul ăsta să-şi bage nasul în poşeta mea.

— Ţine-ţi gura femeie! Lasă-l să scotocească! Vreau să văd ce scuză vor inventa ca să continue să amâne consumarea produsului pe care l-au precomandat şi pe care vor trebui să-l plătească.

Watson exploră poşeta şi nu găsi nimic până când nu dădu de… Telecomandă.

— Proba! zbieră savantul. Avea intenţia să mimeze inocenţa!

— Ce-i chestia aia? o întrebă Arthur pe fată?

— Habar n-am, răspunse Sybilla. E poate un vibrator.

— Tot mai vreţi să faceţi pe proştii? întrebă demoralizat Einstein, dezumflându-se în tonul vocii, în expresie şi-n atitudine, dar nu în erecţie, care rezista cu stoicism.

— Dă-mi înapoi vibratorul!… exclamă Sybilla, smulgând Telecomanda din mâna lui Watson.

— Bine, spuse văicărindu-se Einstein. Deoarece aveţi o Telecomandă înseamnă că mai există şi un altul, în afară de mine, care să fi inventat Televizorul. Şi s-a adeverit astfel cât de mult m-am temut eu de asta, mai mult decât orice, în ultima vreme.

„*Oare ce tot urmăreşte ăsta*? „se întrebă în sinea sa

Arthur.

— Vă împărtăşesc motivul pentru care n-am divulgat niciodată inventarea Televizorului. Sper ca bunul-simţ să vă inspire pe voi şi pe cei care se ascund în spatele vostru să-mi urmeze exemplul… pentru binele umanităţii.

Apăsă pe o tastă a Televizorului şi acesta se aprinse; era un aparat în alb şi negru.

— La Televizor, ştiţi acum şi mai bine decât mine, se pot vedea lucruri miraculoase şi oribile. Eu însumi nu cunosc motivul. Aşa este şi gata! Şi la Televizor am văzut „Blade Runner". Şi la Televizor, la un anumit moment, mi-am dat seama că mintea mea a început să se piardă. După două săptămâni de neîntreruptă urmărire, nu-mi mai desprindeam o clipă ochii de acel blestemat ecran şi gândul meu lucid devenea pe zi ce trecea tot mai opac. Înaltele mele concepte se preschimbau în mintea mea în ecourile discursurilor, refrenelor şi cântecelor care n-aveau aproape nicio semnificaţie. Când priveam la Televizor, mintea mea era ca înţepenită şi creativitatea mea se atrofia. Am înţeles atunci că această invenţie a mea este un mare pericol pentru umanitate. Ca bomba atomică.

Din formulele mele, probabil, într-o zi se va fabrica bomba atomică, şi o asemenea nenorocire, Doamne, n-o mai pot evita acum. Dar Televizorul… măcar acest chin, speram să-l pot ascunde omenirii…

„Îmi pierd clientul", gândi, între timp, Arthur. „După puţin timp se va sătura de vederea acestui trup gol şi-i va trece pofta de a-l folosi După care o apucă de braţ pe Sybilla şi-i şopti:

— Fă ceva să-l exciţi, cretino! Foloseşte vibratorul!

Cuminte, cu mâna stângă, Sybilla duse Telecomanda la gură şi începu s-o lingă cu o expertă lascivitate. O introduse în cavitatea orală strângând buzele în jurul ei şi, închizându-şi uşor ochii, o făcu să se mişte încet înainte şi

înapoi.

— Aprinde-l şi îndreaptă-l într-acolo! şopti peremptoriu Arthur.

Sybilla îl îndepărtă de la gură şi încercă să-l aprindă. Nu se întâmplă nimic.

— Nu-mi mai amintesc cum funcţionează… şopti ea cu un ton de vinovăţie.

— Trebuie apăsat pe butoanele acelea, presupuse Arthur, întinzând o mână şi apucând o tastă la întâmplare.

Fără ca Arthur să fie conştient cumva, degetul se îndreptă exact spre tasta pe caré până atunci o apăsase întotdeauna. Televizorul se sintoniză imediat pe programul *PIgrec*, şi Sybilla şi Arthur fură absorbiţi din lumea aceea.

Palidul, dar încă surescitatul Carmelo Einstein avu oribila şi instantaneea conştienţă că universul era cu mult mai relativ decât bănuise el vreodată. Şi-n timp ce creierul lui pornea la cucerirea de noi şi nebune conjuncturi, fidelul Watson, fericit de dispariţia celor doi neplăcuţi intruşi, a îngenuncheat cuminte în faţa lui. Ca şi în alte dăţi s-ar fi îngrijit să profite de neatenţia dragului său prieten savant pentru a-i potoli în mod satisfăcător şi economic urgenţa ejacujatorie.

50

Un organism viu, în cursul propriei existenţe, învaţă să facă nişte lucruri. Pentru fiecare dintre aceste lucruri, timpul de deprindere este variabil potrivit gradului de complexitate a funcţiei care trebuie deprinsă. Odată deprinsă, o funcţie este exercitată numai când se arată necesară, iar în celelalte momente este arhivată în vreun loc ascuns al sistemului nervos central, gata să fie rechemată în momentul utilităţii. Dacă o fiinţă umană ştie să meargă pe bicicletă, această capacitate a lui se manifestă numai când i se întâmplă să călărească un vehicul cu două roţi. În celelalte momente, abilitatea sa de

ciclist zace uitată în adâncul stivelor din bagajul experienţei sale personale, într-o tăcută aşteptare ca viitoare împrejurări s-o pună la noi încercări.

În decursul existenţei lor, Arthur şi Sybilla fuseseră constrânşi de evenimente să înveţe cum să se elibereze de propria identitate, pentru a conserva un echilibru mental într-o realitate unde, la fiecare activare a Telecomandei, lumea care îi înconjura nu mai era aceeaşi. Abandonarea propriei identităţi liniare fusese indispensabila strategie pentru a înfrunta potrivit o realitate care nu mai era deloc liniară.

Dar ultima dintre lumile în care nimeriseră le apăruse pentru vreme îndelungată ca lipsită de Televizor, deci lipsită de cale de ieşire, deci stabilă şi liniară. Strategia absenţei de identitate devenise vană şi neproductivă, şi deci fusese abandonată. Două identităţi de factură nouă, adaptate la noul ambient şi egal compatibile, se instalară, în sfârşit, la conducerea modului lor de a acţiona şi de a se percepe pe ele însele.

Totuşi, arta de a şti să abandonezi în caz de necesitate-propria identitate, tocmai ca arta de a şti să mergi pe bicicletă, nu dispăruse din sistemele lor nervoase centrale. Era o capacitate deprinsă deja, care, pur şi simplu, era mereu la dispoziţie pentru cazul că ar fi fost din nou necesară.

Şi tocmai din pricina aceasta, oricât identităţile de „peşte” şi de „curviştină” s-ar fi instalat la conducere în minţile lor, de cum realitatea externă le-a transmis simţurilor lor binecunoscuţii şi adevăraţii stimuli, Arthur şi Sybilla n-au ezitat să exileze pe moment, în obişnuitul colţişor, tot ceea ce până în acel moment simţiseră că sunt.

Era o nemărginită şi spaţioasă sală luminoasă. Pereţii, nişte panouri cu aparatură electronică, erau încărcaţi cu butoane şi misterioase instrumente,

aglomerări cu monitoare pline de imagini. Singurele culori pe care ochii lui Arthur şi ai Sybillei le recunoscură erau albul şi negrul, în afară, fireşte, de o extremă gamă de gri.

Arthur o privi pe Sybilla şi o văzu în alb şi negru. Îşi privi propriul corp, care era şi el la fel. După uimirea care o citi în ochii fetei, simţi că şi ea era victima aceleiaşi modalităţi de percepere cromatică.

În acea încăpere exagerat de electronică lipseau fiinţele umane. În afară de Arthur şi Sybilla, mai era doar una singură. Era aşezată în faţa unei *console*, la cel puţin treizeci de metri distanţă de ei. Purta o cămaşă albă. Sta cu spatele la ei şi nu părea să-şi dea seama de apariţia celor doi intruşi.

Fără un plan precis, şi de-a dreptul fără niciun fel de conştienţă a ceea ce face, Arthur şi Sybilla se îndreptară automat către individul cu cămaşă albă.

Paşii lor răsunau inechivoc în marele spaţiu silenţios, dar individul în cămaşă albă nu s-a grăbit să se întoarcă spre ei.

Ajunşi în spatele lui, Arthur şi Sybilla se opriră tocmai în momentul când individul apăsa pe o clapă. Pe monitorul pe care persoana cu cămaşa albă probabil că-l urmărea, se reliefară imaginile lui Arthur şi ale Sybillei, încadraţi în prim plan.

— Uff! S-a făcut şi-asta! izbucni necunoscutul, întorcându-se cu 180° pe scaunul rotativ.

Arthur văzu un chip androgin de sex incert, măsurându-i pe el şi pe Sybilla din cap până-n picioare, cu o privire obosită.

— Unde suntem? întrebă Arthur.

Necunoscutul oftă, plictisit parcă.

— *Sunteţi*? făcu el cu un dispreţ foarte prost ascuns.

Arthur tăcu, dezorientat. Sybilla întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Pentru o clipă, necunoscutul rămase nedumerit, neştiind dacă trebuie să răspundă sau nu. Apoi spuse:

— Sunt un Programator.

Arthur tresări. Completa absenţă a identităţii sale ancestrale îl împiedică să fie conştient de motivele care-l făcură să tresară. Fu apoi conştient pe dată că titlul de Programator era important.

— Dumneavoastră ştiţi cine suntem, îndrăzni Sybilla, cuprinsă de un neaşteptat şi inexplicabil *out-put* de intuiţie feminină.

— Am o idee vagă despre ceea ce sunteţi, spuse cu suficienţă Programatorul, întorcându-se apoi din nou spre *consola* asupra căreia se aplecă preoc. upat.

Pentru câteva minute nu vorbi nimeni. Apoi individul cu cămaşă albă bombăni ca pentru sine:

— La dracu'! Încă treizeci şi două de minute standard până la viitoarea coincidenţă de flux.

Programatorul se răsuci cu scaun cu tot pentru a treia oară, şi privirea lui întâlni astfel din nou pe cea a celor doi speriaţi oaspeţi ai lui.

— Se pare că aparţine destinului nostru comun, spuse cu un dispreţ istovit, să faceţi acum puţină anticameră, rătăciţii mei vagabonzi interspaţiali.

Nu erau multe argumentele care să clocotească în mintea lui Arthur şi a Sybillei.

— Unde suntem? De ce suntem aici? Cum de sunteţi un Programator? întrebă Arthur.

— Cine suntem noi? Ce doriţi de la noi? Ce dorim noi de la dumneavoastră? întrebă Sybilla.

— Nu, nu, nu, murmură pentru sine Programatorul. Aşa nu are niciun sens. Se grăbi să mânuiască comenzile *consolei*. Nu pot suporta să mă întreţin aşa, la nesfârşit, cu personaje lipsite de identitate. Ia să vedem…

Un foarte mare număr de inscripţii şi de forme se

perindară cu mare viteză pe monitorul devenit pe neaşteptate tridimensional:

— Oh, la dracu'! „ORE STANDARD 10, 3455 PENTRU CREARE DE IDENTITĂŢI CONGRUENTE 100%"? Dar am înnebunit?! Nu pot să pierd tot timpul ăsta! continuă el să vorbească mânuind manetele. Uite, acum e mai bine: „SECUNDE STANDARD 8, 56 PENTRU CREARE DE IDENTITĂŢI CONGRUENTE 25%".

Programatorul digitaliză acceptul său la această ultimă opţiune.

8, 56 secunde după aceea, Arthur şi Sybilla avură fiecare câte o identitate proprie. Două identităţi nou-nouţe, care aveau un indice de congruenţă cu evenimentele trecute şi cele viitoare nu mai mare de 25 %. Exact atât cât Programatorul socotise indispensabil pentru a nu se supune unei conversaţii care l-ar fi înnebunit.

— În sfârşit, ne întâlnim, spuse ineditul Arthur, privindu-l pe Programator drept în ochi.

— Ei, şi? Ce-i aşa de ciudat? întrebă Programatorul.

— Din punctul meu de vedere e ciudat, declară Arthur.

— De ce? întrebă Programatorul.

— Pentru că suntem în Lumea de Dincolo. Suntem în Eter. Sau poate că m-am înşelat.

— Realitatea este o opinie, spuse Programatorul. Nu e niciodată nici dreaptă, nici greşită.

— Eu sunt o femeie contabil şi mă pricep la realitate, spuse Sybilla. Întrebaţi-mă pe mine. Puteţi scoate partea mea de posesiune din declaraţia de venituri.

— Venitul meu este satisfacţia, spuse Programatorul. Banul nu există aici. Cum poţi să scoţi bani de la un impozabil de pură satisfacţie?

— Totul e posibil pentru un comerciant dibaci, răspunse Sybilla, cu un calm dogmatism.

— Suntem în zorii Zilei Marelui Debut, e adevărat? întrebă Arthur.

— Nu, răspunse Programatorul.

— Dar… spuse Arthur cu o teamă nemărturisită, va fi în viitor o Zi a Marelui Debut, e adevărat? Se va adeveri sacrosancta făgăduială de imortalitate a imaginii noastre? Vor ţâşni, în Eter, aglomerarea tuturor imaginilor care am fost noi, în timpul existenţei noastre, în vecii vecilor?

— Nu, răspunse Programatorul.

Arthur înghiţi în sec.

— De ce?

— Pentru că, explică Programatorul, Ziua Marelui Debut e o metaforă.

— Şi-atunci? obiectă Arthur. Toată realitatea este o metaforă?

— Păi nu te-nşeli prea tare, admise cu convingere Programatorul; identitatea congruentă cu 25% a temporalului său oaspete era suficient de acceptabilă pentru a se întreţine o vreme cu el. Există, totuşi, spuse el, un alt motiv.

— Care? întrebă Arthur.

Programatorul ridică un pic buza superioară:

— Ziua Marelui Debut a fost.

— CUM? Arthur înghiţi de mai multe ori în sec. A fost Ziua Marelui Debut şi nimeni nu mi-a spus nimic?

— Ca om de afaceri, îi spuse Sybilla lui Arthur, am datoria de a te înştiinţa că lipsa achiziţionării, din partea birourilor noastre, a oricărui fel de documentaţie privitoare la sus-menţionatul eveniment denumit „Ziua Marelui Debut”, ne scuteşte de fapt de orice fel de responsabilitate în ceea ce priveşte dezinformarea ta.

Arthur n-o băgă în seamă pe femeia lui de afaceri.

— Şi, mă rog, CÂND a avut loc Ziua Marelui Debut? a întrebat el cu emfază.

— Nu ştiu, i-a răspuns cu ton indescifrabil Programatorul. Mister. Ziua Marelui Debut, înţeleasă atât ca metaforă cât şi ca eveniment real, e convenţional plasată în zorile Tele-Realităţii. În afara convenţiei, calitatea aleatorie a oricărei ipoteze capătă valori infinite.

— Tu vorbeşti de convenţie, spuse Arthur, dar o convenţie există numai dacă este împărtăşită şi de alţii… şi atunci, cine mai există aici, în sala de regie a Eterului, în afară de tine, Programatorul, sau unicul principiu ordonator al oricărui lucru?

— Care alţii se mai află pe aici? Ei, ca s-o luăm de la început, sunt şi toţi ceilalţi Programatori.

— Ceilalţi Programatori?!

Arthur se uită împrejur, dar pretutindeni, în sala aceea nemărginită, absenţa de viaţă domnea cu desăvârşire.

— Şi-au terminat cu toţii tura lor de serviciu, explică Programatorul. Am rămas numai eu, ca să completez peticul care-a mai rămas din ziua asta idioată.

— Există mulţi Programatori! exclamă Arthur surprins.

— Totul se explică foarte simplu, spuse Sybilla. Destinele omenirii sunt administrate de o societate de aşa-zişi Programatori, şi pun pariu că domnul acesta este membml comanditat, sau administratorul delegat. Recunosc grangurii de la distanţă.

— Există mai mult de o mie de Programatori numai în acest district, spuse individul androgin cu cămaşă albă. Nu am decât o idee vagă despre numărul districtelor care există, dar sunt sigur că nu sunt mai puţine de milioane de milioane.

— O societate atât de complexă are nevoie de un bun om de afaceri, spuse cu promptitudine ambiţioasa Sybilla.

— Ei, rahat…! gemu Arthur. Ştii… şi ce fac aceste

milioane… miliarde de Programatori?…

— Ţes… răspunse Programatorul, şi… cârpesc!

— E un viitor asigurat pentru industria textilă! se hazardă să comenteze Sybilla.

— Şi *ce* ţes? întrebă Arthur.

— Urzeli de destine interactive, ce dracu'! fu răspunsul Programatorului. Ţesături de pură Realitate Virtuală, penerăm evenimente care se desfac în fire ordonate şi împletite pentru crearea unui întreg a cărui formă finală să transcendă, în termeni de complexitate şi claritate estetică, evenimentele individuale din care e creat.

— Stiliştii ăştia sunt nişte aiuriţi, afirmă Sybilla.

— Cred că nu am înţeles bine, admise Arthur.

Protagonistul schimbă metafora.

— Transformăm energia în pungi oceanice de Realitate Virtuală. Fiecare pungă e un cosmos virtual, care se deosebeşte de celelalte în conformitate cu legile geometriei frattale. În haosul universului fenomenelor elementare, noi formăm evenimente complicate, dând formă şi trup unei Realităţi ordonate, şi veghem pentru ca perturbabilitatea intrinsecă a sublimului nostru produs să fie ţinută în frâu, astfel încât Realitatea Virtuală, căreia-i creăm origine, să nu poată fi devastată dintr-odată.

— E prea complicat pentru mine, spuse Arthur.

— E prea complicat şi pentru mine, spuse Programatorul. Prea complicat pentru orice minte individuală.

— E ceea ce susţineam şi eu, spuse Sybilla. E un mecanism prea complicat ca să poată fi gestionat fără un om de afaceri.

Arthur oftă.

— Toate astea sunt cu totul în afara întrebării pe care în mintea mea o socotesc acum prioritară: *Ce suntem noi*?

Şi ce anume ni s-a întâmplat? *Şi ce anume va continua să ni se întâmple*?

Programatorul răspunse:

— Fiecare este exact ceea ce este convins că este, şi fiecăruia i s-a întâmplat şi i se întâmplă exact ceea ce i s-a întâmplat şi i se întâmplă.

— Eu ştiu ce sunt, spuse Sybilla. Sunt un om de afaceri.

— Mi se pare o filosofie de naivă nuanţă Zen, opină Arthur, nesatisfăcut.

— M-ai întrebat ce sunteţi, îi replică Programatorul, şi la asemenea întrebări nu există răspunsuri absolute. Eu am o vagă idee despre ceea ce, din punctul meu de vedere, sunteţi voi ca indicaţie, adică nimic altceva decât produsul unui preţios algoritmmatematic. Voi nu aveţi corp şi nu aveţi minte. Sunteţi o încurcată şi totuşi ordonată ţesătură de numere, şi nimic mai mult.

— Prostii! exclamă Arthur, indignat. Mă ating şi ştiu că am un corp! Mă gândesc, *şi ştiu* că am o minte! *Cogito*, *ergo sum*!

— Aceasta este metafora care-ţi permite să te simţi real, îi explică Programatorul, consultând mental acel *clock* intern pentru a şti câte minute mai avea de suportat cele două nulităţi, dar existenţa ta şi a însoţitoarei tale este un fenomen complet Virtual, cum virtuale au fost întotdeauna lumile în care aţi existat de la începuturile voastre.

— Nu văd niciun sens în toate astea, spuse Arthur.

— Te-am sfătuit întotdeauna să nu arunci aşa de repede din mână acele cursuri de contabilitate prin corespondenţă! îi reproşă Sybilla.

— Cu alte cuvinte, reluă Programatorul, voi v-aţi născut ca două recipiente matematice, în care doi sau mai mulţi Programatori au *shaker*-al acele *cocktails* de

arhetipuri care au dat corp Personajelor Televizive care după trama originală voi aţi fi trebuit să fiţi pentru întregul curs al vieţii voastre.

— Personaje Televizive? spuse Arthur.

— Personaje Televizive, confirmă Programatorul. Identitatea voastră actuală este congruentă doar 25%, şi pentru asta voi nu vă mai reamintiţi că aţi fost în trecut decât doar parţial conştienţi de ceea ce eraţi şi de faptul că săreaţi de la un *set* la altul. Aţi ieşit din rolurile voastre provocând o bogată serie de deşirări în toate ţesăturile Realităţii Virtuale prin care aţi tranzitat

— Ţesăturile Realităţii Virtuale...

— Lumile Televizive. Orice Lume Televizivă este virtual reală şi integral congruentă. Orice Lume Televizivă este un univers în sine, dotat cu Programatori de reguli şi legi proprii.

— NU ÎNŢELEG NIMIC DIN TOATE ASTEA! exclamă Arthur, cu o neaşteptată mânie. Ce sunt aceste „Lumi Televizive”?! Ce sens au?! De ce există?! La ce servesc?! Există o Realitate Reală, în afara unei Realităţi Virtuale?!

Programatorul oftă, sau aşa i se păru lui Arthur.

— Realitatea Absolută e un mister şi pentru noi. Ştim că există Realităţi Virtuale. Nu ştim dacă există o Realitate Reală. Încă de la începuturile Tele-Reautăţii pe care o trăim, ne însoţeşte îndoiala că dincolo de Realităţile Virtuale mai există una Reală. Şi, dacă o Realitate Reală există, nu ştim dacă facem parte din ea. Conceptul de Tele-Realitate s-a născut într-adevăr împreună cu acest dubiu de nerezolvat, sau a fost generat chiar de el, în timpurile care au văzut apariţia primilor Programatori. Se ştie foarte puţin sau chiar nimic despre acele evenimente trecute. Şi e logică opinia că o concepţie diferită despre Realitate să fi preexistat în epoca dinaintea actualei Tele-Realităţi. Dar totul e necunoscut în privinţa acelei ancestrale stări de

lucruri şi de cunoaştere. Totul este necunoscut, în afară de legenda despre geneza Tele-Realităţi, care este, totuşi, o legendă şi e deci puţin demnă de luat în seamă.

Programatorul controlă *clo*ckul intern, că să-şi dea seama câte minute mai lipseau până la „coincidenţa fluxului" pe care-l aştepta. 22 de minute! Era suficient pentru a povesti plicticoşilor lui oaspeţi legenda despre geneza Tele-Realităţii.

51

LEGENDA DESPRE GENEZA TELEREALITĂŢII

La început, era Cealaltă Realitate şi Cealaltă Realitate era la Televizor şi Televizorul era la Om şi Omul era în Cealaltă Realitate…

La început, fiecare lucru era lângă altul şi Universul era unic. Nimic nu exista în afara Celeilalte Realităţi, încât Totul se închidea în sine.

La început, Televizorul era o cutie grosolană plină de componente caraghioase supuse, normal, la stricăciuni care periodic produceau totale întreruperi în funcţionare. Omul folosea Televizorul atâta timp cât funcţiona, apoi îl arunca şi îşi procura altul.

Televizorul era un instrument al omului şi era inert. Pe ecran nu apăreau imagini dacă Omul nu deschidea aparatul. Viaţa Omului era de conceput fără Televizor. Viaţa Televizorului nu era de conceput fără Om.

La un moment dat, Televizorul şi-a schimbat forma, dar nu şi-a schimbat şi propria substanţă. A căpătat culori pentru propriile imagini, apoi Stereofonie, pe urmă tridimensionarea imaginii, au urmat polifonicitatea sonoră, monoolfactivitatea situaţională, apoi pseudodactilitatea relativă, polifonia elementelor şi, în sfârşit, reproducerea ambientală totală.

Televizorul cu reproducere ambientală totală era denumit Televizor Final şi avea dimensiunile unei

cămăruţe. Omul intra fizic în Televizor şi interacţiona în mod concret cu programele televizive, întrucât Televizorul Final era în măsură să provoace stimuli convingători tuturor celor cinci simţuri ale sale. Programele televizive erau înainte de orice *ambiente matematice* cu proprietăţi plastice, capabile să integreze în mod instantaneu eventuala prezenţă a elementelor umane autentice, înăuntrul Televizorului Final, Omul se refugia ca să trăiasq» toate acele multiple experienţe care, în viaţa reală, în afara Televizorului, îi erau interzise.

Între timp, ambientele matematice care erau programele Televizorului Final au crescut, şi au crescut, şi au crescut, şi au crescut în intensitate. Omul intra şi ieşea din Televizor, dar când era înăuntru putea să se piardă în variatele şi nemărginitele spaţii iluzorii dispensate în mintea lui de programe pe săptămâni sau pe luni întregi, întrucât Televizorul Final hrănea, prin osmoză, pe oricine intra în el.

Într-o zi, toate Televizoarele Finale existente au fost legate între ele, şi toate programele deveniră un unic, imens şi foarte complicat ambient matematic. Omul, căruia-i plăcea mai mult să trăiască *înăuntrul* Televizorului Final decât *în afara* lui, a avut astfel tot mai puţină nevoie să iasă de acolo, 4 n baza faptului că din acel moment devenise posibilă întreţinerea unor relaţii cu celelalte fiinţe umane autentice (sau cel puţin cu cei care locuiau în Televizoarele lor) fără să trebuiască să mai părăsească leagănul propriului Televizor Final. În Ambientul Matematic Unic, oameni adevăraţi şi personaje iluzorii au început să coexiste, şi, cu încetul, să se confunde.

Începea să se nască Tele-Realitatea. Cu alte cuvinte, erau zorile Zilei Marelui Debut.

Vechi istoriografi povestesc că societatea umană s-a transferat în întregime în interiorul Ambientului

Matematic Unic, în interiorul Lumii Televiziunii Finale, abandonând astfel Cealaltă Realitate, pe care nostalgicii şi-o vor reaminti pentru o vreme ca pe Paradisul Pierdut al Universului Unic.

În interiorul Ambientului Matematic Unic, Realitatea nu mai este reală, deşi virtuală, dar în mod intrinsec este, în acelaşi timp, mai reală ca niciodată, deoarece este directa emanaţie a unor de necontestat algoritmi matematici. Această incurabilă contradicţie stă la baza modernului Dubiu asupra existenţei sau inexistenţei unei Realităţi Reale.

În interiorul Lumii Televiziunii Finale, Omul n-a încetat să-şi facă tot mai complexă propria societate, şi nici Realitatea nu şi-a domolit propria-i tendinţă de a accelera gradul de complicaţie. S-au născut, în interiorul Lumii Televiziunii Finale, *noi Televizoare Finale*, fiecare dintre ele constituind poarta de acces spre o Lume Virtuală de sine stătătoare, care totuşi era tot o parte din Ambientul Matematic Unic.

Tele-Realitatea se îmbogăţea cu noi dimensiuni, îndepărtându-se tot mai mult de Cealaltă Realitate care o generase.

În noile Lumi Virtuale, create în noile Televizoare Finale apărute în prima Lume a Televiziunii Finale, apărură noi Televizoare Finale şi relativele Lumi Virtuale şi aşa mai departe.

Ambientul Matematic Unic – adică Tele-Realitatea – căpătă astfel acea structură care, în formă şi mai complexă, îi este acum caracteristică: un „burete” de Lumi Televizive (Virtuale), una închisă în cealaltă, într-o complicată înşiruire de cutii chinezeşti.

În acest proces de nestăvilit, Omul s-a rătăcit pentru totdeauna de sine însuşi şi s-a extins, cedând definitiv pasul personajelor televizive cu care, la început, de

bunăvoie, s-a încurcat.

Incontestabilii Zei ai Tele-Realităţii sunt Programatorii, care în Centrele lor de Programare creează toate personajele, hotărăsc toate întâmplările şi întreţes toate destinele.

Şi aşa va fi în vecii vecilor.

52

— E clar? întrebă cam agasat Programatorul.

— Prea metafizic pentru gusturile mele, răspunse Sybilla. Eu cred numai în faptele concrete.

— E o poveste care răsuflă peste tot, spuse Arthur. Şi-apoi, în definitiv, nu explică nimic mai semnificativ.

— Ca toate legendele, preciză Programatorul, cu voce calmă şi liniştită. Legenda despre Geneza Tele-Realităţii e pur şi simplu o schemă, o fosilă semantică, ecoul refăcut şi deformat al unor întâmplări presupuse şi, de altfel, acum cu totul uitate. *Există* similitudine între mit şi eveniment istoric, dar *nu* identitate, ce naiba!

— Potrivit acestei poveşti, spuse Arthur, dacă, cu adevărat, Omul din Cealaltă Realitate s-a rătăcit pe drum, substituit de personajele pe care le-a creat, chiar şi voi Programatorii, care daţi totuşi viaţă personajelor şi destinelor lor, sunteţi în primul rând personaje: „sunteţi virtuali, virtuali cum ai spus tu că suntem noi, prietena mea contabilă şi cu mine.

— Într-un anumit sens aşa e, răspunse Programatorul. Ba chiar şi în multe alte sensuri e aşa. De fapt nu se cunosc sensuri în care lucrurile să nu stea aşa. În Tele-Realitate (unica dimensiune a existenţei pe care mintea noastră şi cunoştinţele noastre ne sugerează că ar exista) este spaţiu pentru un singur tip de fiinţă umană: *Individul Virtual*, rezultat al algoritmilor puşi la punct de Programatori şi de *consolele* de regie. Înşişi Programatorii se generează cu schimbul, redactând scenariile

reciprocelor lor creaturi şi însemnând direcţiile pentru respectivele lor destine. Dar substanţa din care suntem făcuţi este aceeaşi din care sunteţi creaţi şi voi: o prolixă, dar ordonată, totuşi, grămadă de numere. Asta nu înseamnă, însă, că în faţa noastră voi nu sunteţi decât nişte inconştiente păpuşi de lemn în faţa unor Zei. Nu structura şi compoziţia *fiinţei* este cea care face diferenţa, ci conştientizarea lucrurilor, conştiinţa de sine şi, mai ales, puterea.

— Aici se tot vorbeşte despre numere, polemiză Sybilla, dar ca femeie de afaceri vă pot asigura că a vorbi în mod abstract de mulţimi întreţesute de numere nu face nici cât o ceapă degerată; dimpotrivă, se reuşeşte compromiterea întregii noastre categorii respectabile de oameni care în contact cu numerele au învăţat să-şi câştige pâinea.

— Tu confirmi că eşti făcut din aceeaşi substanţă ca şi noi, spuse Arthur, totuşi, scuză-mă, te rog, nu am înţeles încă de ce sex eşti.

Figura androgină a Programatorului se destinse într-un zâmbet de compasiune:

— Sunt fără sex, ca orice Programator. Am eliminat această inutilă caracteristică a arheonaturii noastre pentru că în Tele-Realitate nu sexul e cel care generează personaje, ci programarea pe care o punem noi la cale. Sexul rămâne însă un condiment picant pentru programele televizive, indispensabilă variabilă pentru ţesătura de destine care nu sunt lipsite de anumite bizarerii comportamentale şi deci de un mai ridicat ingredient de apreciabilitate artistică. O teorie modernă, în care eu personal cred, spune că în Cealaltă Realitate sexul era un mod de reproducere. În Tele-Realitate este doar o podoabă de lux ornamentală.

— Şi cum faceţi să… „generaţi” personajele? întrebă

Arthur. Cum faceţi să creaţi Lumi Televizive? Şi, mai ales, cum faceţi să vă naşteţi unul pe altul, cu rândul?

— Nu prea am idee, răspunse Programatorul. N-am generat niciodată o Lume, niciun personaj, niciun alt Programator, şi nici, fireşte, pe mine însumi. Asta nu intră în competenţa mea. Activitatea în care sunt expert este aceea de a repara. Restaurez programele televizive a căror congruenţă internă este ratată. Obligaţia mea este de a reconecta liniile destinelor care s-au abătut de la făgaşul programului lor şi să le reconduc pe itinerariile în afara cărora ele n-ar mai avea niciun sens. Tele-Realitatea este o îngrămădeală de Lumi Televizive interconectate, comparabil, în mare, cu un imens şi complicat pulover… Ori de câte ori un fir scapă din ţesătura sa, slăbeşte şi încurcă zona împrejmuitoare… Eu intervin introducând firul în împletitura din care a ieşit.

Programatorul consultă mental *clo*ckul intern. Nu mai lipsea mult până la coincidenţa fluxului pe care fusese constrâns să-l aştepte. Se ridică din jilţul în care fesele sale fuseseră înfipte de prea multă vreme şi făcu câţiva paşi de-a lungul peretelui plin de aparatură. Băgă arătătorul mâinii stângi într-o gaură circulară din centrul unui panou şi faţa sa căpătă o expresie de satisfacţie.

— Ce faci acolo? îl întrebă Arthur, mascând sentimentul de alarmă care părea să se nască în mintea lui.

— Urinez, răspunse Programatorul.

— Păi cu degetul?! Arthur era uluit.

— E sistemul cel mai practic, spuse distrat Programatorul, extrăgându-şi degetul din gaură şi scuturându-l de câteva ori. Se duse să se aşeze din nou şi, aparent, nu-i mai băgă în seamă pe oaspeţii lui, cărora le întoarse spatele, preocupat să mânuiască manetele de pe *consola* lui.

— Din ce motiv aici totul e alb şi negru? întrebă Arthur.

Programatorul nu răspunse imediat. Sunetul unui oftat îi sugeră lui Arthur că a formulat o întrebare destul de plicticoasă.

— Aţi fost tranzitaţi prin intermediul Televizorului lui Einstein care, fireşte, era un model în alb şi negru. Dar dacă, totuşi, preferaţi culorile…

O rapidă manipulare a *consolei*, şi ochii lui Arthur şi ai Sybillei distinseră din nou culorile.

Arthur era neliniştit. Nu la fel şi Sybilla, care, cu identitatea ei de expertă în ale comerţului, era străină de esenţa temelor care fuseseră discutate, şi care în nirvāṇatica ei marginalizare aştepta, pur şi simplu, intervenţia unui eveniment pe care să-l poată interpreta mai uşor. Dar contingenta identitate a lui Arthur nu era atât de sărac structurată. Procedura prin care Programatorul impusese în minţile oaspeţilor săi două identităţi provizorii era destul de grosolană; conţinea 25% din indicele maxim de congruenţă faţă de personalităţile lor trecute şi viitoare; cu o procedură atât de aproximativă era natural că rezultatele nu puteau fi altfel decât aleatorii. Ca un soi de compensaţie pentru noua identitate a Sybillei, în mintea lui Arthur se coagulase în schimb o grămadă de exigenţe conflictuale şi temeri, de opinii opuse, de amintiri confuze despre ceea ce, în îndoielnicul lui trecut, se întâmplase sau nu. Ajungea până la el vaga cunoştinţă că era un soi de sacerdot televiziv şi slaba bănuială a unei absolute nulităţi interioare. Ba fascinat şi subjugat de figura Programatorului care-i stătea în faţă, dar în acelaşi timp îl ura şi-l dispreţuia pe individul acela asexuat Credea orbeşte tot ceea ce Programatorul povestise până atunci, păstrând în acelaşi timp în suflet şi încredinţarea că vorbele lui nu erau altceva decât o

delirantă şi fantastică manifestare de ventriloc. Presupunea urgenţa de a se prosterna la picioarele Programatorului în căutarea unei obscure miluiri, în timp ce o impetuoasă pornire îl îndemna să-l omoare pe loc. Dar în magma gândurilor sale antitetice trona fără nicio îndoială un argument suveran: era un sentiment de sine pe care-l simţea ca fiind mai propriu decât oricare altul, era un argument de a cărui existenţă era sigur, deşi poate că tocmai din nesiguranţă se născuse el şi căpătase formă. Acel argument era un dubiu. *Dubiul*. Germenii Dubiului erau străvechi la el, încolţiseră în mintea lui când exista încă într-o Lume din care acum nu-şi mai aducea aminte nici măcar cum se numea, rezistaseră la intemperiile unui segment hibernal din viaţa sa, unde prin lumile Spaţiului îşi periclitase în mod permanent supravieţuirea, ca să nimerească acum, la urmă, în ideala primăvară care era acea grotescă comuniune dialectică cu Programatorul, într-o riguroasă fluorescenţă de imanentă şi inextricabilă gravitate. Acel Dubiu, *Dubiul*, era singura componentă de sine de care Arthur era sigur că-i fusese proprie întotdeauna. Simţi că sosise vremea să-i dea glas şi expresie.

— Ilustre Programator, începu cu involuntara concesie a unei subtile ironii, am auzit multe lucruri de când mă găsesc în această ultimă etapă a haoticei mele vagabondări, în acest lăcaş de creat destine, în această vizuină de Programatori absenţi. Am ascultat legenda despre Tele-Realitate şi am înţeles complexa varietate a acesteia din urmă. Am primit răspuns la toate întrebările mele şi mi-am făcut o vagă idee despre cum funcţionează lucrurile în cosmos. Am primit informaţii despre munca Programatorilor şi despre natura lor proprie. Dar într-o direcţie, ştiinţa mea… *presupusa* mea ştiinţă, nu s-a îmbogăţit cu nimic, şi curiozitatea mea e nesatisfăcută…

Cu *ce* scop voi, Programatorii, sunteţi ceea ce sunteţi şi faceţi ceea ce faceţi? *Ce urmăresc* acţiunile voastre şi existenţa voastră? *La ce slujesc* atât de multe Lumi Televizive? Voi plasmaţi orice destin existent, inclusiv pe cele ale voastre proprii, dar… *care e destinul ultim al tuturor destinelor*? Întrebarea pe care o pun eu acum este nu „*cum*?”, ci… „*de ce*? „*DE CE*? există un sens, o finalitate, un scop în faptul că lucrurile sunt cum sunt?

Figura Programatorului era a unei impenetrabile statui sculptată în gheaţă când de pe buzele lui ieşi un sunet monocord ca un antic răspuns:

— Nu.

Aerul intră cu încetineală în plămânii Programatorului. Ieşi puţin după aceea cu urmarea răspunsului.

— Şi, în acelaşi timp… da. La întrebările pe care le-ai pus tu, orice răspuns are aceeaşi valoare, pentru că un răspuns nu poate fi greşit sau corect când întrebarea e nelegitimă… Scop, Finalitate şi Sens sunt metafore ale minţii noastre… Şi e nebunesc, nu numai nelegitim, să presupui ea aceste metafore să poată fi ca atare şi totodată să nu existe şi în afara gândim noastre. Scop, Finalitate şi Sens sunt ustensile necesare ale microcosmosului, ale felului nostru individual de a acţiona, şi nimic mai mult. Explorând macrocosmosul Devenirii Generale vom putea în viitor să descoperim indicii tot mai multe despre „cum?” vor decurge lucrurile, dar niciodată despre „*de ce*?”, dacă nu acceptăm să umilim minţile noastre încărcându-le până la istovire cu mincinoasele răspunsuri iluzorii. Noi, Programatorii, ca şi voi, marionetele, vom acţiona pur şi simplu potrivit nevoilor noastre de acţiune, în limitele arbitrului nostru pe care-l ştim relativ, scoţând de aici satisfacţiile de a interpreta bine rolul nostru privilegiat.

Programatorul se întrerupse, deoarece un soi de

sonerie endocranică îl informa de apropiata consumare a contului cu plată inversă pe care, cu o jumătate de oră mai înainte, şi-o programase mental.

— Destul cu masturbaţiile astea mentale, spuse către sine şi către oaspeţii săi, întorcându-se din nou la comenzile *consolei*. Se anunţă coincidenţa fluxului şi eu trebuie să mă eliberez de voi.

Arthur regăsi anumite date din *datoteca* amintirilor sale virtuale şi exclamă, convins:

— Intenţionezi să ne ucizi?

— Să vă ucid? repetă distrat Programatorul. Şi de ce, mă rog?

— Ne-am ridicat împotriva destinelor noastre, spuse convins Arthur. Am ieşit din rolul nostru şi am provocat încurcături în mii de Lumi Televizive, creând o falie în Tele-Realitate.

— Ce prostie, bombăni Programatorul. Dacă aş fi vrut să vă elimin, n-aş fi aşteptat tot timpul acesta. Am suportat o jumătate de oră inutila voastră companie, înţelegând că o coincidenţă de flux are să alinieze la un perfect registru fluxurile unor evenimente ale Lumilor Televizive în acea destrămată zonă a Tele-Realităţii unde eu lucrez ca să aduc corecturile necesare. În momentul coincidenţei fluxului voi fi în măsură să vă reintegrez în lumea căreia îi aparţineaţi, fără a mai crea noi încurcături şi alte destrămări în ţesătura Tele-Realităţii.

— Dar n-ar fi fost mai comod să ne omori? obiectă Arthur, nereuşind să se sustragă firului unei logici masochiste. N-ar fi fost, încă de la început, mult mai simplu, pentru dumneata, să rezolvi totul eliminându-ne pe noi?

Răspunsul Programatorului veni după un oarecare timp.

— Există nişte exigenţe estetice. Erorile nu sunt

sancţionate. Sunt corectate.

— Aşa e şi în contabilitate, interveni Sybilla. Erorile care se ascund ies la iveală mai târziu sau mai devreme.

Arthur… individul care era Arthur în momentul acela… avea foarte puţine cunoştinţe despre Lumea Televizivă care cândva fusese a lui cum şi el aparţinea acelei Lumi. Programatorul abia spusese că tocmai acolo avea să-l readucă. Dar Arthur nu izbutea să se bucure de acest lucru. Acum nu mai era câtuşi de puţin lipsit de identitate. Era, dacă nu într-o măsură destul de modestă, individul care fusese odată în lumea în care acum avea să fie reinserat. Persoana… personajul care era Arthur în clipa aceea avea, ca oricine, o unică ambiţie prioritară: salvarea sa şi a aceluia care se simţea că este şi de care era convins că-şi aminteşte. Exista o confuzie, în această privinţă, în mintea lui Arthur. Nu ştia prea bine cine era, deoarece intuia că în interiorul a ceea ce credea că este se ascundeau substraturi de personalitate diforme, care, totuşi, în vreun fel, făceau cu toate parte din el. Dar confuzia introspectivă nu era un argument suficient să-l convingă să dorească realmente să înceteze de a mai fi cel care simţea că este. Ca oricine ezită şi reflectează, era preocupat de sine şi de propriile sale probleme. Nu voia să renunţe la magma de elemente contrarii, de personalităţi în conflict, de opinii antitetice pe care percepea că le cloceşte în spatele digului conştiinţei sale. Nu voia să se priveze de acel superb arsenal de argumente contradictorii cu care avea putinţa, după aceea, să edifice o bogată şi solidă gândire dialectică. Nu dorea să moară psihic, redevenind un individ de care acum nu-şi mai aducea aminte nici care-i era numele de familie.

Spuse, cu vocea plină de tonuri agresive:

— Va să zică aşa, deci? Creaţi Lumile Televizive, dar nu ştiţi de ce, ne trasaţi destinele, dar nu le cunoaşteţi

scopul, şi acum – buni cum sunteţi – ne cruţaţi vieţile pentru nişte amărâte motive estetice! Dar ce vieţi? Vieţile altor persoane care nu mai suntem! Îmi imaginez, într-adevăr, că orice amintire a noastră, orice componentă actuală a noastră va fi ştearsă în minţile noastre, şi veţi elimina astfel din vieţile noastre tot ceea ce am fost de când am părăsit rolurile noastre… ale *voastre*, de când am ieşit de pe şinele pe care hotărâserăţi că trebuia să umble destinele noastre, de când am fost ceea ce voi nu scriseserăţi că am fi putut fi noi…!

Programatorul răspunse iară să se întoarcă, continuând să manevreze la *consolă*. Vopea lui curse mai lentă şi mai calmă decât înainte, densă, cu o inedită nuanţă de căldură.

— De ce oare ar trebui să ne comportăm aşa? Dragă prietene, mintea ta e plină de prea multe poveşti, de telefilme ştiinţifico-fantastice. Nicio amintire de-a voastră nu va fi ştearsă. N-ar avea sens. Ar fi antiestetic.

Arthur începu să scoată cu amândouă mâinile din *datoteca* sa mentală de locuri comune.

— Şi dacă noi o să umblăm pretutindeni să spunem ce ni s-a întâmplat? Ceea ce am văzut? Dacă vom explica tuturor ce greşite sunt toate credinţele răspândite în general despre natura existenţei? Dacă vom povesti tuturor tot ceea ce ni s-a explicat nouă acum?

— Ei, şi ce dacă? îi spuse Programatorul.

— Ai dreptate, admise Arthur, continuând să umble la *datotecă*. Nu ne-ar crede-Ne-ar lua drept nebuni. Aţi prevăzut chiar totul!

— Ai mintea invadată de cele mai elementare dintre arhetipurile televizive, comentă în treacăt Programatorul, tot mai absorbit de manevrele lui la *consolă*. Fireşte că nu ne temem că vreunul din lumea voastră ar putea crede ce le veţi povesti. Această eventualitate va fi o bază utilă

pentru viitoarea dezvoltare de inexplorate variante de întreţeseri fenomenice. Estetica va avea de câştigat din asta.

— Estetica? mârâi Arthur, alunecat acum cu desăvârşire în rolul de oponent. Şi atunci doar în numele esteticii se întâmplă totul şi ne tulbură existenţele? Dar ce mă-sa de univers mai e şi ăsta?

Programatorul, cu un gest liniştit, atinse o anumită secvenţă pe tastele *consolei*.

Arthur continuă să gesticuleze şi să arunce invective, dar oricât ar fi pompat plămânii săi aer şi oricât s-ar fi ostenit coardele sale vocale să vibreze, niciun sunet nu-i mai ieşi din gură.

— De fapt chiar de la început, îi spuse Programatorul, ar fi trebuit să-ţi tai sonorul.

Inutil se forţă Arthur să profereze oribile insulte. Sybilla îi spuse Programatorului:

— Sper că felul mitocănesc în care se comportă individul acesta n-o să vă determine să vă retrageţi propunerea de a-mi încredinţa contabilitatea firmei dumneavoastră.

Programatorul n-o băgă în seamă, cum nu luă în seamă nici muta agitaţie a lui Arthur. Mai lipseau puţine secunde până la coincidenţa fluxului şi nu trebuia să-şi abată câtuşi de puţin atenţia de la treaba asta. Ca un trăgător de elită, dispunea de foarte puţin timp pentru a-şi fixa ţinta. O singură ezitare, şi ar fi trebuit să aştepte coincidenţa fluxului următor.

Momentul veni, Programatorul acţiona… şi, când se întoarse spre oaspeţii lui, aceştia nu mai erau.

53

Foarte încet, Programatorul îşi ridică propria făptură asexuată din fotoliul care-o găzduise.

În jurul lui, totul era nemişcat în imensa sală

luminoasă unde, în alte momente, se generau destinele.

Era din nou singur… era *tot* singur. Era mereu singur.

Se plimbă, cu mâinile împreunate la spate, cu o fatală conştientă de ceea ce el poate că fusese şi de ceea ce cu siguranţă n-avea să mai fie niciodată.

Paşii lui răsunau. Lugubri, i se păru. Sonore imperfecţii ale tăcerii perfecte. Vibraţii prosteşti într-un aer pe care nimeni nu-I respira.

La ce serveşte aerul? se întrebă.

La nimic şi la vorbit…

Acelaşi lucru.

Se plimbă, fără niciun rost, dobândind satisfacţie din contemplarea propriei nebunii.

Cui erau – adresate minciunile sale? Desigur, nu celor două fantome… acelor încarnări ale propriului său delir… acelor doi sclavi ai ereticei sale gândiri… ai noului său arbitru…

Se simţea pe sine însuşi. În mod conştient. Ca să se convingă?

Nu. N-o făcuse ca să se convingă. Convingerea este a tâmpiţilor, nu a nebunilor.

Fuseseră ultimele note ale simfoniei, rama tabloului, cireşica pe tort, sfârşitul mistificării sale!

Arthur şi Sybilla se supuseseră până la capăt programării sale. Şi de propria programare, de data aceasta, ascultase şi el însuşi.

Era pace, acum, în mintea lui, în timp ce se plimba, fără să respire în acea friguroasă şi abandonată vizuină de impotenţi omnipotenţi.

A respira. Ca şi sexul, Programatorii erau scutiţi de această funcţie, inutil accesoriu pentru cine nu e făcut din came adevărată, ci din numere adevărate. Numai personajelor, în Lumile Televizive, le mai era prescris să

respire, fiindcă altfel n-ar mai fi fost nişte personaje cum se cuvine.

Era pace în mintea Programatorului, acum când îşi dăruise o confirmare a ipotezei sale despre propria existenţă.

Minciuna cârpelii…

El ştia foarte bine că niciodată, niciun Programator nu cârpise nimic, deoarece Tele-Realitatea fusese întotdeauna perfectă. Totul fusese întotdeauna perfect pretutindeni. Cârpeala era o invenţie a lui. Una dintre multele, recentele invenţii… acele invenţii care urmăriseră să mărească Perfecţiunea şi să deplaseze pentru o clipă Congruenţa Universală de pe tronul unde stătuse întotdeauna cu suverana-i putere.

Nebunescul pelerinaj al lui Arthur şi al Sybillei străbătând Spaţiul Eteric fusese rodul, până în cele mai mici detalii, al arbitrarei lui programări.

Arbitrara lui programare…

Programatorii sănătoşi la minte nu aveau arbitra propriu. Fiecare acţiona în conformitate cu rolul pe care un alt Programator îl confecţionase pentru el. Niciun Programator nu avea vreo influenţă asupra propriului destin. Nici el nu avusese vreodată. Niciodată. Până când… până când încetase de a mai fi sănătos.

Începuse să se mire că există. Îşi dăduse seama că putea să gândească. Să gândească introspectiv. Înnebunise.

Să gândeşti. Să gândeşti introspectiv.

Ca şi sexul, respiraţia şi multe alte lucruri, Programatorii fuseseră lipsiţi şi de acea funcţiune, inutil accesoriu pentru cine nu. era făcut din came adevărată, ci din numere adevăratei Numai personajelor, în Lumile Televizive, le era sortit să gândească, să gândească introspectiv, pentru că altfel nu ar fi fost nişte personaje

bune.

Un Programator sănătos nu avea nevoie de introspecţiune, cum inutil îi era şi sexul, somnul, oboseala şi acea întreagă gamă de accesorii ornamentale care colorau gesturile şi destinele personajelor din Lumile Televizive.

Un Programator sănătos funcţiona. Acţiona. Exista. Dar nu era conştient de toate astea.

El nu înţelesese motivul propriei şi neprevizibilei conştiinţe de sine. Îi era necunoscută cauza care provocase în el deşteptarea conştiinţei de sine. Poate că unele mici Erori rătăceau ca meteorii prin Ambientul

Matematic Unic şi el le servise drept ţintă. Sau poate că algoritmul nebuniei era un germene mult mai răspândit decât credea el, şi şerpuia în rândurile de Programatori şi culegea… adunând victime după victime. Poate.

Sigur era doar că el, acum, era nebun. Pusese mâna pe frâiele propriului destin, smulgând programarea propriului său program din invizibila legătură care se aflase întotdeauna în mâinile stăpânilor. Dobândise puterea de a-şi comanda propriul sistem, şi se încumetase nebuneşte să plăsmuiască, după propriul capriciu, un segment de Tele-Realitate, pentru a-şi demonstra că este într-adevăr acea entitate liberă şi autonomă care simţea că poate să fie. În mod voit încurcase arhetipurile din care sunt făcute personajele, se jucase cu congruenţele interne ale aceloraşi, transformându-le în mod liber identitatea, acţionase cum Programatorii nu fac, în niciun caz, adaptând forma la conţinut în loc de viceversa, şi lăsându-se inspirat, în privinţa conţinuturilor, de întâmplătoarea trecere prin mintea lui a tot felul de tematici improvizate. Îşi pecetluise, în sfârşit, propria creatură, readucând destinele sub controlul lui, pe făgaşuri pe care el le prefera.

Nicio corectură, ci un chiţibuş ţicnit. Singurul instrument pe care Programatorul îl avea pentru a-şi pune la probă liberul arbitru pe care presupunea că-l putea avea. Singurul examen care în ochii lui îi putea conferi titlul de entitate vie, chiar dacă înnebunită.

Ştiuse chiar de la început, chiar de când conştiinţa izvorâse în el, că Normalitatea îl abandonase. Conştient de nebunia lui, începuse să se chinuiască. Dar chinul cumplit nu fusese acea siguranţă, ci un alt dubiu. Dubiul… care, sub straie cu totul deosebite, invadase de atâtea ori existenţa marionetei lui Arthur… *Dubiul de a nu exista*.

Acum îl îndepărtase parţial, şi mintea lui cunoştea câţiva stropi plăcuţi de pace.

Aerul avea un miros, gândi Programatorul, dăruindu-şi o respiraţie profundă de care organismul său n-avea câtuşi de puţin nevoie. Avea un miros care era doar în mintea lui, întrucât chiar simţul olfactiv era ceva cu care nu fuseseră înzestraţi Programatorii. Era un miros imaginar, cum imaginară ştia el că este şi conştiinţa de sine pe care o avea. Totuşi, amândouă erau extraordinar de concrete, prezente, strălucitoare în inevitabila lor imanenţă. Era mirosul existenţei care devine, materialul efluviu care leagă trecutul, prezentul şi viitorul. Programatorul îşi umplu larg plămânii cu el, cu o liniştită aviditate.

Nu încetă să respire, neîncetând să se plimbe, nu încetă să gândească… până când nu încetă să mai existe.

Astfel mor Programatorii. Carnea se sfărâmă. Dar nu şi numerele. Numerele se răspândesc, algoritmii se confundă, legăturile matematice se dezarticulează şi existenţa se destramă. Pe nesimţite. Fără traume endocrinologice. O cortină care nu coboară de sus, nu izvorăşte de jos, dar se coagulează pretutindeni, în acelaşi timp, ca un fluid care îşi pierde mereu mobilitatea,

devenind gelatină. Gelatină opacă. Niciun cadavru. Nicio scurgere de sânge. Numai o inactivitate, abstractă gelatină de numere desperecheate. E tot ceea ce rămâne dintr-un mort în Ambientul Matematic Unic. Nu există alte morminte în Tele-Realitate.

Avu o vagă conştienţă, în ultimele sale clipe de existenţă. Aşteptase acel epilog. N-ar fi ştiut să-şi imagineze altul. Şi, totuşi, el nu era rodul unei proprii programări. Alţi Programatori, cum era logic, fuseseră însărcinaţi cu acea inevitabilă datorie. Era altundeva, într-o alta din nenumăratele săli de regie, cineva care programa, pe propria *consolă*, stingerea existenţei sale. Programatori sănătoşi, lipsiţi de conştienţă şi deci eficienţi, infailibili, cu mintea imună la viermele arbitrului, corectau o uşoară nuanţă de imperfecţiune în Tele-Realitate.

Apoi marea sală, care văzuse neobişnuitul tranzit al celor două lunile personaje afectate de folcloristicul viciu de a se percepe reali, rămase cu totul pustie. Debarasată de orori. Fără false mirosuri, îngheţată, perfectă şi gata din nou să intre în funcţiune.

Încet, fără conştiinţă sau emoţie, primii Programatori trecură prin miile de porţi abia deschise ca să se întoarcă la muncile lor, în sala dezinfectată.

PARTEA A PATRA

54

A fost odată l\venty de Bruine Halfzwaar, reapărut între braţele familiare ale fotoliului uterin în îndrăgitul salon din casa lui, după o absenţă cu peripeţii pomenite în altă parte”.

Poate că Televizorul lui vorbea, poate un Povestitor de Basme, poate o fantomă, poate un drăcuşor din emisfera dreaptă a creierului lui, sau poate altcineva. N-

avea importanţă, pentru că Arthur nu-l luă în seamă. Era foarte ocupat să reapară în fotoliul uterin din salonul casei sale ca să urmărească descrierea a ceea ce făcuse.

N-a fost un eveniment de durată. Nicio imagine tremurătoare nu căpătă cu încetul formă în acel fotoliu ca până la urmă, în mod miraculos, să se solidifice în persoana lui Arthur INventy de Bruine Halfzwaar. Niciun vuiet nu întovărăşi extraordinarul eveniment, nici aerul nu fu străbătut de unde de molecule ozonice, nici de fulgere sulfuroase.

Nu fu o întâmplare de durată, dar de durată aveau să fie consecinţele ei.

Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, consecinţă primă a evenimentului menţionat, se uită în jur, cu totul încastrat în fotoliul uterin.

Nu văzu nimic, la început, din peisajul exterior, până când nu izbuti să se desprindă cu totul din cel interior. Văzu şi recunoscu în sinea sa un antic amestec de simboluri cunoscute care-l calmau şi-l reconfortau… legându-l de pământ.

Se simţi plin de sine însuşi, cum nu se mai simţise niciodată. Conştiinţa lui se comporta ca un vârtej într-o dezlănţuită centrifugă, parcurgea şi reparcurgea miile şi miile de drumuri care rămăseseră în mintea lui.

Se sustrase din explozia introspectivă şi se văzu la locul lui, în fotoliul lui uterin, în salonul lui, în apartamentul lui, în a sa Lume Liberă Dolarizată… Eleldeea.

Se simţi acasă.

Senzaţie puternică, foarte puternică, dar neutră. Un bilanţ echilibrat de bucurie şi durere.

Îşi reamintea totul. Lipsise de acasă, din lumea lui, cam vreo zece ani. Îşi reamintea personajele care fusese în zece ani. Îşi reaminti aventurile prin care trecuse. Îşi

reaminti cum stătuse faţă în faţă cu Programatorul. Îşi reamintea…

Sybilla nu era acolo, cu el.

Nu era în această cameră şi… nu era în lumea aceasta, a lui. Fără nevoie de probe, Arthur ştia asta.

Auzi un geamăt sufocat.

Cu mare greutate, reuşi să se sustragă din fotoliul uterin. Totul era neschimbat, ca acum zece ani. Casa era ticsită de lucruri şi deci plină de praf. Televizorul era aprins şi pe Sfântul Ecran era o scenă de amor.

Niciun amor, pentru el, Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, în universul său natal…

Iubea imaginea Sybillei, care exista clară în mintea lui, dar nu şi în lumea lui. Sybilla era acum o fată rătăcită, într-un regat cu castele şi Regi, cu cavaleri şi cu zmei. Era un personaj pe care el ar fi putut spera să-l îndrume, într-o zi, cu mult succes, într-un alt meleag al Ecranului… şi nimic mai mult. Era amintirea unei persoane care nu exista în lumea lui, şi nu fusese niciodată.

Geamătul se făcu auzit din nou, era foarte asemănător cu un lătrat supărat. Arthur îi identifică originea. Orhideele sale supravieţuiseră, în mod misterios, celor zece ani de absenţă şi reclamau acum o legitimă hrană. Găsi o cutioară *Kite Plant* şi la dădu de mâncare.

Se apropie de fereastră. Peisajul era neschimbat. Pe stradă *plopul cerşetor* încerca în clipa aceea să momească un trecător. *Iedera fumătoare*, ceva mai încolo, îşi înălţa albele cilindre, suflând spre el mici clăbuci de fum gros.

Arthur închise fereastra tuşind.

Era un ciudat el însuşi cel care simţea că era. Era acelaşi individ care fusese întotdeauna, până acum zece ani, dar în acelaşi timp conţinea în sine amintirile şi experienţele celorlalte personaje care în acel lung interval se succedaseră în el.

În dormitor, după aproape un deceniu, se întinse în patul lui preferat. Prea târziu îşi aminti că nu plătise taxa de odihnă. Patul fiscal se cabră ca un cal nărăvaş şi-l aruncă, făcându-l să se rostogolească pe podea.

Ridicându-se, simţi o mâncărime. La subsuoara dreaptă, după zece ani, *micoza* lui *domestică* cronică reîncepuse să se facă simţită.

Din nou în picioare, Arthur se dezbrăcă. Nu-şi schimbase hainele de un deceniu, dar veşmintele sale, deşi uzate, erau încă întregi. Găsi sub ele costumul lui de Om Păianjen, pe care-l ţinuse pe el ca pe o a doua piele. *Din ce motiv*? se întrebă. Nu-şi aminti să se fi gândit la asta în lunga lui rătăcire. *E o realitate ciudată*, *Tele-Realitatea*, reflectă el. Se împotmolise, printre altele, şi în arhipelagul Lumilor Disney, când cu acel costum ar fi putut foarte plauzibil participa alături de cei Patru Fantastici. De ce Programatorul nu-l făcuse să trăiască şi o experienţă de Om Păianjen? Întrebare zadarnică.

Îi căzu privirea pe propria imagine reflectată într-o oglindă. Se studie cu atenţie. Îmbătrânise. Zece ani de zbârcituri îi entropizaseră pielea. Acum, deoarece contextul îi restituise identitatea sa cea mai autentică, era în întregime conştient de perioada de timp pe care o lăsase în urma sa… şi de porţia de viaţă pe care fără să-şi dea seama o consumase. Simţi faţă de asta o substanţială indiferenţă, uşor marcată de nuanţe embrionare de tristeţe. Observă şi un alt amănunt… Avea ochi albaştri… ochii SĂI albaştri… în loc de o pereche de bulbi pakistanezi pe care, cu multă vreme înainte, îi cumpărase. *Mai bine* aşa, gândi el, fără entuziasm.

Abandonă acea speculativă oglindire a felului cum părea să fie el privit din afară. Târându-şi paşii, se întoarse la Televizor.

Uite-l acolo, gândi, iată-l acolo cum mă priveşte.

Era un gând idiot. Televizorul nu avea ochi şi nu putea să-l privească. În schimb, nenumăratele personaje care fusese el când trăise în alte Lumi în spatele acelui Teleecran erau cele care-l priveau. Erau în el şi-l observau… ca nişte spioni endopsihici… curioşi să simtă şi să vadă care aveau să fie gândurile şi acţiunile lui următoare.

Curioşi să simtă şi să vadă, sau chiar să… *influenţeze activ*?

Sybilla…

Prinţesa sa… pe care-ntr-o altă Lume se dusese s-o salveze din ghearele unui zmeu… incompletă tovarăşă a unui incomplet individ care fusese în timpul exilului… Sybilla… destinul lui de dragoste care nu se împlinise…

Zece ani de întâmplări aleatorii… de haotice aventuri… de trecătoare gânduri… de identitate cu un amor nepotrivit… şi acum… perfidul sigiliu al NIMICULUI… îmbrăcat cu atrocea crustă a conştienţei.

Arthur presimţi să-l aşteaptă o lungă perioadă de ispăşire… ispăşire pentru păcate care nu erau ale lui.

Şi, chiar aşa, în mod fatal, începu să se întâmple.

Invizibila mantie a unei corporale dorinţi de moarte căzu implacabil asupra lui. Un inexistent câmp gravitaţional atrase carnea lui spre acel sol pe care el ştiu că avea să se resemneze să nu-l mai părăsească niciodată. Apatiei îi urmă o durere, o durere fără o cauză clară, şi prin aceasta cu atât mai atroce. O dorinţă de autodistrugere, o dorinţă hotărâtă de a înceta să mai existe… ruşinos destin pentru unul care, după atâta timp, abia apucase de fapt să fie din nou…

Arthur rămase imobil, inert, în picioare, în faţa Televizorului.

Poate că Telecomanda i-ar fi deschis din nou nirvāṇa infinitului pelerinaj prin Lumile Televizive…

Respinse alternativa… sau, mai degrabă, o amână. Era altceva care simţea că trebuie să facă, înainte de a se duce să se piardă în Lumile false ale Teleecranului, înainte de a lansa algoritmul existenţei sale în uitarea unei întâmplătoare precipitări în abisurile Ambientului Matematic Unic, înainte de a se pierde cu totul în Eter. Era ceva care trebuia încă să mai facă, dar nu ştia, şi nici nu-i prea păsa să ştie ce este. Ştia doar că destinul îl aştepta altundeva pe Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, înainte de a-l lua de mână şi a-l duce din nou să străbată Tele-Realitatea.

Peste costumul de Om Păianjen îşi puse primul palton care-i căzu în mână şi ieşi din casă, fără să se mai îngrijească să ia cu sine masca împotriva eventualelor ploi de polistirol. Soarta sănătăţii sale era o problemă străină de mintea sa preocupată strict numai de ea însăşi. Acum că reintrase în timpul său, se simţea definitiv în afara timpului şi a spaţiului.

Afară nu ploua, nici ploi de polistirol, nici alte ploi acide.

Fără să cunoască sau să se îngrijească de propria direcţie, Arthur o porni la drum cu pasul omului care ştie bine unde se duce.

După câteva zeci de metri, o figură umană îi ieşi înainte şi i se adresă:

— Arthur!

Încet, Arthur îşi ridică privirea.

Era cumnatul său, Jim Coke.

— Dragul meu Arthur, felicitări! Abia te-am văzut la Televizor! Dar ce făceai tu, dragă, agăţat de zidul unui castel în toiul nopţii? Au folosit o dublură, un cascador, recunoaşte, nu?

Fără să-i răspundă, Arthur îl privi pe cumnatul său. Nu părea să fi îmbătrânit cu zece ani.

— Excepţional! exclamă Jim. Pari să fi îmbătrânit cu zece ani! Dacă n-aş vedea-o cu ochii mei, n-aş crede-o. E un miracol!

— Păi *chiar* am îmbătrânit cu zece ani, spuse tăios Arthur. Dar tu?

— Eu? spuse Jim rânjind nervos. Eu nu, la dracu'! Ce dracu' ai făcut, în câteva zile? Dumnezeule, Arthur, chiar că te invidiez!

„Cultul maladiilor, gândi Arthur, aproape că uitasem de asta!"

— Am profitat de ocazie, răspunse, fără emfază.

— Când vrea soarta… comentă Jim. Văd că ţi-ai cumpărat şi o pereche de ochi noi. Sunt mulţumit, Arthur, cei dinainte te făceau să pari un sărăntoc!

— O altă ocazie, spuse încet Arthur.

— Probabil că eşti în perioada ta cea mai favorabilă. Am venit să-ţi fac o surpriză. Priveşte!

Jim Coke deschise o sacoşă pe care o avea pe umăr şi scoase din ea o trusă de Amulete Televizive.

— Amuletele tale! exclamă. Cele pe care nu le mai găseai. Sora ta Katherin a dat o fugă până la Biroul de Amulete Pierdute şi le-a recunoscut fără ezitări.

— Imposibil… şopti Arthur. Amuletele lui fuseseră distruse de castanul terorist.

— Cum? spuse Jim.

— Voiam să spun… de necrezut.

— Înţelegi ce vrea să însemne asta, Arthur? Îţi poţi continua cariera de sacerdot oficial al Bisericii Televizive! Nu trebuie să mai continui sordidul tău destin de sacerdot clandestin, şi nici să te înjoseşti cu activitatea aceea de prostituat al credinţei pe care urma s-o începi mâine, dar despre care mi-ai mărturisit că n-o poţi suporta deloc! Eu şi Katherin suntem cu adevărat fericiţi pentru tine! Am desfundat Bidonul de zile mari spre a omagia pe Bunul

Dumnezeu şi pe Marele Cocacolone pentru bunătatea pe care au arătat-o faţă de tine, o rudă dragă a noastră, dar şi o persoană în care, din păcate, nu arde Sfântul Duh şi nici nu dă în spume Clocotul Bulelor. E mai adevărat decât oricând că înspumata lor mizericordie nu cunoaşte limite.

Arthur făcu un vag semn de aprobare, dar nu răspunse. Profesia lui, destinul lui îi erau în clipa aceea cu totul indiferente. În mintea sa închisese poarta de ieşire spre viitor şi încerca să baricadeze uşa de serviciu spre trecut.

— Dar ce ai, Arthur? întrebă Jim, întunecându-se. Nu te văd prea entuziasmat.

— Aşa e, şopti Arthur. În clipa asta aş fi mai fericit dac-aş muri.

Zâmbetul lui Jim apăru din nou, pe toată faţa lui.

— Excepţional! Într-adevăr, excepţional, Arthur! În tinereţe am fost şi ei i capabil de asemenea sentimente, dar, îmbătrânind, mi-am pierdut dorinţele mele de moarte. Acum nu izbutesc să-mi suscit nici măcar o nenorocită de constipaţie. Visez la ulcer, dar doctorul mi-a spus să-mi iau gândul de la aşa ceva. Ah, frumoasă treabă să reuşeşti să vrei să mori! *Hârci*

— Te salut, deocamdată, spuse Arthur, cu ton absent. Mulţumesc pentru Amulete.

— Suferinţă plăcută! ti ură Jim, cu un gest franc. Vino pe la noi, în zilele astea. Bubu Londonmusicals vrea să te întrebe dacă în Televizor, în castelul acela, ai cunoscut vreo prinţesă frumoasă!

Fără să se mai întoarcă, Arthur se îndepărtă de Jim Coke. După câţiva paşi nu-şi mai aducea aminte să-l fi întâlnit.

55

Aerul se făcuse rece şi micile şi cadenţatele ghemotoace de aburi erau dovada respiraţiei lui.

Încetase de a mai merge, pentru că picioarele îl conduseseră la destinaţia pe care n-o cunoscuse mai înainte de a ajunge la ea.

Acum ţinta ultimă îi era cunoscută. Avea cunoştinţă de singurul lucru pe care avea să-l mai facă, în propria Lume, înainte de a se elibera în zborul orb al cufundării în Eter, înainte de a se întoarce, cu pas de automat, în casa lui acoperită cu iederă fumătoare, în onctuoasa îmbrăţişare a fotoliului uterin, mai înainte ca mâna lui să apuce din nou acel sceptru care l-ar fi eliberat de el însuşi şi de Realitate, înainte ca degetul său să apese pe butonul fatal care întredeschide Lumile Eterului. Şi de data asta n-ar mai fi existat întoarcere. Deoarece, dacă Eleldeea ar mai fi reapărut o dată în jurul lui şi dacă identitatea sa internă şi insuportabilă ar fi apărut încă o dată în creierul său, ar fi fost imediat şi fără ezitare o nouă reprecipitare a sa în Spaţiu.

Arthur stătea locului, în picioare, pe trotuar, cu capul uşor dat pe spate ca să poată citi firma: *Lubricum Luridum*.

Arthur surâse fără bucurie.

S-ar fi dăruit fără condiţii *fast-sex*-ului, cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Avea să treacă prin toate sectoarele. Cele mai mari aberaţii sexuale din Eleldeea aveau să pună stăpânire până şi pe straturile cele mai profunde ale psihicului său. Şi-ar fi devastat mintea ore şi ore. Orice sinapsis al său avea să fie violentat, voinţa sa anulată, libidoul său răpus. Ar fi plătit acel serviciu de demolare neuronică, ipotecându-şi toate organele proprii. Inimă, ficat, plămâni, rinichi, ochi… da, chiar şi ochi… toate acele organe aveau să înceteze de a mai fi proprietatea lui… Dar n-avea să le piardă niciodată. Pentru că ar fi fugit în Eter.

Nu exista un motiv serios pentru a face toate astea.

Sau poate că exista. Arthur era sigur doar pe faptul că nu existau motive întemeiate să n-o facă.

În realitate, fapt necunoscut încă de el, un motiv întemeiat exista… Un motiv optim şi în acelaşi timp teribil. Numai când avea să se întoarcă acasă, când avea să se pregătească să se scufunde din nou în Eter, avea să-şi dea, dintr-odată, seama că fuga de ipoteca asupra propriei vieţi interioare nu-i era permisă, avea să-şi dea seama cu groază că instrumentul său de fugă… Telecomanda… *nu mai era în posesia lui*! *Nu mai era în posesia lui*?

Neştiutor, oftă, şi înaintă cu un pas spre intrarea *fast-sex*-ului, spre ieşirea vieţii sale.

Oftatul se întoarse ca un ecou. Îl auzi întorcându-se în trompele lui Eustache, dublat de o nuanţă pe care el nu i-o dăduse, după câteva secunde.

Falsă impresie, deci. Mai făcu un pas.

— Iubitule…

Asta nu mai era o impresie falsă. Era o voce de femeie.

Halucinaţie.

Arthur făcu şi al treilea pas.

— Iubituleee…

Arthur acceptă halucinaţia. Era o voce dulce, care domolea durerea sa fără răgaz, o voce magică, de prinţesă, ca a Sybillei… *Sybilla*?

Arthur nu mai făcu şi un al patrulea pas.

Întoarse, în schimb, încet, capul.

Sybilla… nu era acolo. Nu era Sybilla… Nu era. Nu era nimeni.

— Iubituleee!…

Răsuci brusc capul în cealaltă parte.

— SYBILLA!!!

Era ea sau, mă rog, imaginea ei, sau, mă rog, ceva care amintea de ea sau, mă rog, ceva ce el îşi imagina că

amintea de ea…

Ea se aruncă în braţele lui, îl strânse şi-l sărută, şi fu o îmbrăţişare agitată şi convulsivă cu săruturi şi săruturi şi săruturi avide şi generoase care uneau buzele lor şi agitau trupurile lor…

DISPĂRU năclăita gelatină tulbure care ţinea legată mintea lui Arthur! Sybilla se desprinse brusc din braţele lui şi-l! privi lung, cu nişte ochi care aruncau o lumină inefabilă.

— Eşti tu! exclamă Arthur prosteşte, cuprins de o mirare nemărginită.

— Aşa spun unii, răspunse Sybilla. Aşa spun şi eu şi aşa spui şi tu, şi, deci, aşa, după toate probabilităţile, este cu adevărat!

— Dar ce faci tu aici?!

— Păi, fac aici ce fac aici, răspunse Sybilla, surâzând.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Păi… am ajuns aici ajungând aici.

— Şi cum de m-ai găsit?!

— Păi… te-am găsit găsindu-te.

— Dar n-ai ajuns în cele din urmă în regatul tău, cum am ajuns eu în Eleldeea?!

— Ba am ajuns în regatul meu, cum am ajuns, acum, în Eleldeea.

— Şi nu mai eşti o femeie de afaceri?!

— Nu mai sunt o femeie de afaceri.

— Şi tu ştii de tine însăţi, cum ştiu eu de mine însumi?!

— Şi sunt cu totul eu însămi, cum şi tu eşti cu totul tu însuţi.

— Şi eşti disperată şi tu?!

— Da, sunt disperată şi eu.

— Şi… şovăi Arthur… mă iubeşti?

— Păiii… şovăi Sybilla… nu te iubesc.

Arthur rămase împietrit. Sybilla izbucni în râs.

— Netotule! Glumeam!

Arthur înghiţi în sec, crezând că are să se sufoce.

— Mă iubeşti? horcăi el.

— Mi-ai omorât zmeul… spuse cu maliţie fata… dar… te iubesc.

— Prinţesa mea minunată!!! urlă Arthur către întreg universul.

— Prinţul visurilor mele! ciripi Sybilla cu voce de stăncuţă.

El o cuprinse cu dulceaţă de mijloc şi ea făcu la tel, aplecând galeş capul şi punându-şi obrazul pe umărul lui.

Se îndepărtară în pace, în uşoara briză a înserării, spre continuarea destinelor lor, şi au trăit până la sfârşitul zilelor lor mulţumiţi şi fericiţi.

FINE

EPILOGURI

Regele Ribald al VIII-lea, după ce Televizorul răsturnat de el – singurul Televizor existent în lume – se zdrobise de podea şi cei doi intruşi dispăruseră, a încetat în sfârşit să mai fie atât de nefericit. A fost numaidecât lovit de un infarct, care a produs o criză apoplectică şi care l-a făcut să se prăbuşească la pământ lipsit de simţire şi de viaţă. Când, puţin după aceea, în mod cu totul inexplicabil, a reînviat, Sybilla reapăruse, purtând în mâini un mic Televizor, împreună cu Telecomanda, care rămăsese în posesia ei încă de pe vremea când, prostituată fiind, încercase să-l aprindă, crezând că e un vibrator, şi părăsise astfel, împreună cu Arthur, Lumea în care Einstein ar fi poftit să-i facă felul. Auschwitz a întrebat terifiant: „Şi de unde a apărut acum Televizorul ăsta?”, şi Televizorul a răspuns, chiar şi fără să se aprindă: „*Orice loc îşi are Televizorul lui* După care, inutil, Auschwitz a încercat să activeze Televizorul, în timp ce Sybilla cădeai fără motive

aparente, într-o profundă stare catatonică, din care avea să-şi revină abia după mai multe ore, când a izbucnit într-un plâns disperat. Între timp, regatul s-a răsculat, cucerind fără dificultate castelul. Nimicnicia invadatorilor i-a făcut să uite să se mai urce până în acel turn, unde incredibilul Ribald, preocupatul

Auschwitz şi catatonica Sybilla rămăseseră deocamdată nedescoperiţi, dar prizonieri. Apoi Sybilla şi-a revenit şi a izbucnit în plâns, activitate care a ţinut-o ocupată câtăva vreme. Între timp, Ribald căpătă un blestem de la Auschwitz pentru că persevera să exulte de faptul că reînviase după infarct şi apoplexie, când în scurtă vreme de atunci înainte securea gâdelui popular avea să perfecţioneze revoluţia despărţind căpăţânile lor de afecţionatele lor suporturi. Abia după primele ore ale zorilor, Sybilla isprăvi cu lacrimile. A aprins Televizorul cu Telecomanda, şi cele două rămăşiţe ale foştilor despoţi se traseră pe lângă ea, cu o speranţă prost mascată în ochii lor. Erau, fizic, în contact cu ea, când degetul fetei întâlni tasta care până în acel moment fusese apăsată doar de Arthur. Dumnezeu, Marele Cocacolone, Programatorul, vreo altă entitate transcendentală sau, poate, o întâmplare favorabilă a făcut restul.

Nefericirea lui Ribald nu-I însoţi în Eleldeea. A reuşit să fie angajat ca portar în corpul de clădiri unde Arthur şi Sybilla aveau să-şi ducă noua lor viaţă, şi a căpătat, în sfârşit, liniştea trupească. S-a însănătoşit de bogata lui colecţie de maladii, a câştigat la o loterie clandestină o optimă legătură de corzi vocale de gâtul al doilea şi a trăit vreme îndelungată fără să se mai îmbolnăvească. A cucerit simpatia tuturor locatarilor din bloc şi afecţiunea copiilor, cărora le povestea, în tulburile înserări cu ploaie de polistirol, despre timpurile de aur când el fusese rege.

Auschwitz s-a descurcat şi mai bine. A convins-o pe

Sybilla să-l convingă pe Arthur să-i dea o mână de ajutor. Acesta a pus o vorbă bună pe lângă cumnatul lui, şi Auschwitz a izbutit astfel să facă parte din Biserica Catolicocacolică. După puţină vreme a dobândit sarcina de Consilier Personal chiar al lui Jim Coke, şi pentru ultimul sfert al sfârtecatei sale vieţi i-a fost de un preţios ajutor în înspumata şi pastorala misiune de catolicocacolizare a întregii Eleldee.

Sus, pe colinele verzi ale regatului său lipsit de griji, în perfectul său castel de granit roz, Regele Arcibald n-a încetat să fie foarte norocos. Îşi pierduse Televizorul, e adevărat, dar apoi recuperase un altul, deşi cu ecranul mult mai modest, găsit în castelul dispărutului său inamic. Îşi pierduse regalul său falus, e adevărat, despicat şi despărţit de către fiara aceea de muiere pe care el o crezuse un dar de la Dumnezeu… de la prietenul lui, Dumnezeu. Dar Regele Arcibald era un Rege fericit, *foarte* fericit, şi nu întârzie mult, deci, până când pricepu cât de favorabilă avea să fie pentru el înlăturarea bărbăţiei. Nu fusese niciodată o plăcere pentru el să se cupleze cu femei care să nu fie pricepute la o mulţime de excitări mai înainte, pentru că unica plăcere pentru el fusese întotdeauna, şi numai, consumul misterului explorării neexploratului… şi în regatul său, din păcate, erau destul de puţine fecioare pe care el să nu le fi încălecat şi cunoscut. Regele Arcibald era foarte norocos, şi a înţeles cu bucurie ce entuziasmantă oportunitate i se oferise dintr-odată. Nu gâşte zburătăcite şi lipsite de orice fel de suflet avea să mai convoace el de-acum înainte la curte pentru plăcerea sa… ci viguroşi băieţandri şi domnişori, scutieri experţi şi cavaleri viguroşi şi ţărani! Beat de emoţii necunoscute, Regele Arcibald îşi urmă cu entuziasm viaţa, sugând ani şi ani noile bucurii ale unui alt sex.

Katherin Tampax s-a îngrăşat cu câteva kile, în anii

care au urmat, dar asta nu e de majoră importanţă. Mai demn de menţionat este divorţul ei de Jim Coke, care, din cauza ocultelor sale motive, nu se putuse achita de promisiunea de a cumpăra de Crăciun un nou supranume pentru fiica lor Zuzù Ilatù Ritardante (deci: cea care tot rămâne mai la coadă). Acest motiv iniţial de conflict fusese agravat de obsesia lui Jim de a dori să se cupleze cu soaţa lui numai cufundaţi până la gât în fântâna sa de coca cola. Alte şi mai secrete cauze au dus-o la fatala decizie de a divorţa. S-a recăsătorit, după două săptămâni, cu Jim Pepsi, un vrăjitor de prim rang în secta neagră a însetaţilor de Pepsi. Au trăit nefericiţi, dar mulţumiţi, timp de trei ani şi două zile, după care el a murit şi ea a rămas văduvă. Fără să se odihnească o clipă, trăi multă vreme singură, fericită, dar nemulţumită.

Pedro Jack Yuri Sleep-Cammomillaspray Veryhappydent Johnson-Crack a continuat, pentru încă cinci ani, să se ocupe cu speculaţiile în comerţul cu organe umane. Era o muncă liniştită, în comparaţie cu altele pe care le făcuse până atunci şi care îl plictisiseră în trecut destul de mult. Dar după cinci ani, totuşi, viaţa lui a ajuns la o răspântie. S înţi dintr-odată nevoia unui bilanţ foarte critic al specialei sale ocupaţii. S-a gândit cu extremă seriozitate la ceea ce fusese viaţa lui până atunci, şi consideră oportun să se căiască de toate crimele şi să se convertească definitiv, dedicându-se numai operelor de binefacere. Ajunse la concluzia că societatea umană îl dezgustase suficient, silindu-Ha imunda îndatorire de a face tot Răul acela de care ea avea nevoie, şi, mândru că nu se căia pentru nimic, s-a retras pe o mică insulă tropicală din oceanul Pacific unde a trăit până la o sută de ani hrănindu-se cu nuci de cocos, crustacei şi peşti de soi.

Jim Coke, divorţând de soţie, şi-a găsit un soţ. Când capacitatea sa de homosexual s-a terminat, o lună mai

târziu, şi-a dăruit imberbul soţ consilierului său, Auschwitz, care printr-un reflux de veche poftă tinerească s-a arătat interesat. Apoi a destinat tot ce-i mai rămăsese din libidoul lui pentru *Lubricum Luridum*, *fast-sex-ul*, *de* care toţi vorbeau numai de bine. În decursul anilor, urcarea lui spre culmile Bisericii Cocacatolice a evoluat excepţional, şi lupta sa împotriva religiilor concurente a fost marcată de un succes după altul. Auschwitz s-a dovedit întotdeauna un excelent consilier. Cu puţin înainte de a muri, la o vârstă destul de înaintată, Jim a implantat Sămânţa Cocacolică într-o operă cu adevărat grandioasă: a reuşit să producă, cu ajutorul echipelor sale de bioalchimişti, o algă domestică cu remarcabile calităţi: într-un mediu marin, *Alga Cocacolica* se reproduce transformând clorura de sodiu în caramel, moleculele organice în cofeină şi metalele şi diversele săruri în celelalte ingrediente ale coca colei. Jim nu a trăit suficient ca să vadă sublimul său proiect realizat şi toate apele albastre ale mărilor pământului transformându-se în brune oceane de excelentă coca cola.

Adolf Churchill, Minihaid, Microbald, Zuzù Hatù Ritardante, Bubu Londonmusicals, Omul în Fotoliu, Krist, Topolino, Pippo, Basettoni, Gambadilegno, Macchia Nera, Zgrinfia, Nonna Papera, Paperino, Qui, Quo, Qua, Archimede de-Pitagorico, Gastone Paperone, Ferrando, Enrico, L'este della Pânteca şi ciudaţii lui clienţi, Gordon Wells, James Vagabond, Albert Freud, Minna, Florence, Carmelo Einstein şi Watson, fiecare în propria Lume Televizivă şi după propriul rol din scenariu, s-au dedat la dezvoltarea propriei existenţe virtuale, aşteptând, poate cu o picătură de melancolie, A Doua Venire a vreunui vagabond Interspaţial.

Arthur şi Sybilla au trăit efectiv fericiţi şi mulţumiţi, şi ar fi deci indiscret şi gratuit şi de-a dreptul pornografic

să ne oprim acuma, cu această ocazie, ca să vorbim despre specialele şi minuţioasele detalii ale fericitelor lor destine. Să ne fie permise însă două excepţii:

Sybilla găsi un mod de a se desfăta spiritual şi financiar adunând într-o carte memoriile prinţesei care fusese într-o altă Lume. Volumul a fost intitulat: MEMORIILE UNEI FOSTE PRINŢESE LESBIENE CU VICIUL DRAGONULUI, care s-a dovedit a fi un best-seller, ce le-a permis, ei şi lui Arthur, să trăiască pe picior mare.

Ca să nu se lase mai prejos, Arthur i-a urmat exemplul, şi a dictat propriului Computer Scriitor povestea odiseei pe care o trăise. Întrucât – s-a gândit el – nimeni n-ar fi crezut-o, a povestit-o la persoana a treia, dându-i formă şi etichetă de roman de ştiinţă-ficţiune. A completat cu propria imaginaţie golurile de memorie şi de cunoştinţe, ca în paragraful despre destinul final al Programatorului, pe care, din răzbunare, a decis să-l facă să moară. Cartea nu a avut un succes financiar asemănător cu cel al-Sybillei, dar, la urma unnei, Arthur Twenty de Bruine Halfzwaar, mai înainte de a fi scriitor, era un stimat sacerdot oficial al Sfintei Mame Televiziune.

Dar, oricum, trebuie să ţinem bine minte, în primul rând, că mai important decât orice este faptul că Arthur şi Sybilla au trăit totdeauna fericiţi şi mulţumiţi.

FINE!

…perfect, şi acum stinge-te şi tipăreşte manuscrisul pe care trebuie să-l… EI? CE NAIBA SCRII ACOLO?! Ţi-am spus să te stingi, stinge-te şi nu mai scrie!!! NU MAI DICTEZ! Dar cine dracu’ a programat acest Computer Scriitor? Dumnezeule, scrie chiar şi asta! Dar cum se stinge computerul ăsta?… La dracu’, ce filial de… rahat! Scrie chiar tot! LA DRACU’, CARTEA S-A TERMINAT DEJA DE ŞASE RÂNDURI, ISPRĂVEŞTE SAU TE FĂRÂM CU

CIOCANUL!!!... Tu ai vrut-o!

Tipărit sub Cd. 5075/94 la
Imprimeria „Bacovia” Bacău
Str. Mioriţei nr. 27